Învăţături ale preşedinţilor Bisericii

Joseph Fielding Smith

ÎNVĂŢĂTURI ALE PREŞEDINŢILOR BISERICII

JOSEPH FIELDING SMITH

Publicată de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă
Oraşul Salt Lake, Utah

Cărţi din colecţia *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii*

Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith (numărul articolului 36481)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Brigham Young (35554)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: John Taylor (35969)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Wilford Woodruff (36315)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Lorenzo Snow (36787)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph F. Smith (35744)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Heber J. Grant (35970)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: George Albert Smith (36786)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: David O. McKay (36492)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Fielding Smith (36907)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Harold B. Lee (35892)
Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Spencer W. Kimball (36500)

Pentru a comanda aceste cărţi, mergeţi la centrul local de distribuire sau accesaţi store.lds.org. Cărţile sunt, de asemenea, disponibile în format electronic la LDS.org.

Comentariile şi sugestiile dumneavoastră cu privire la această carte vor fi binevenite. Vă rugăm să le trimiteţi la Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menţionaţi numele dumneavoastră, adresa, episcopia şi ţăruşul. Nu uitaţi să indicaţi titlul cărţii. Apoi, consemnaţi comentariile şi sugestiile dumneavoastră cu privire la părţile bune ale cărţii şi la cele cărora ar fi necesar să li se aducă îmbunătăţiri.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate
Tipărită în Statele Unite ale Americii
Aprobarea versiunii în limba engleză: 8/03
Aprobarea traducerii: 8/03
Titlul original: *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Fielding Smith*
Romanian
36907 171

Cuprins

Introducere V
Scurt istoric IX
Viaţa şi slujirea lui Joseph Fielding Smith 1
1 Tatăl nostru din Cer 37
2 Salvatorul nostru, Isus Hristos 51
3 Planul salvării. 61
4 Întărirea şi protejarea familiei. 77
5 Credinţă şi pocăinţă 87
6 Însemnătatea împărtăşaniei 101
7 Joseph şi Hyrum Smith: martori ai lui Hristos. 111
8 Biserica şi împărăţia lui Dumnezeu 123
9 Martori ai Cărţii lui Mormon. 135
10 Să căutăm adevărul 147
11 Să cinstim cheile preoţiei restaurate prin intermediul lui Joseph Smith. 159
12 Jurământul şi legământul preoţiei. 171
13 Botezul 181
14 Darul Duhului Sfânt. 193
15 Căsătoria veşnică 203
16 Să creştem copiii în lumină şi adevăr 215
17 Puterea de pecetluire şi binecuvântările templului. 229
18 Să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. 241
19 În lume, dar nu ai lumii 253
20 Dragoste şi preocupare faţă de toţi copiii Tatălui nostru . . 265
21 Să proclamăm lumii Evanghelia 275
22 Rugăciunea – o poruncă şi o binecuvântare. 289
23 Responsabilitatea individuală. 301
24 Lucrarea femeilor sfinte din zilele din urmă: „Devotament altruist faţă de această cauză glorioasă” 311
25 Naşterea lui Isus Hristos: „o veste bună, care va fi o mare bucurie” 325
26 Să ne pregătim pentru venirea Domnului nostru 333
Lista ilustraţiilor 347
Index 349

Joseph Fielding Smith

Introducere

Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au creat colecţia *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii* pentru a vă ajuta să vă apropiaţi mai mult de Tatăl dumneavoastră Ceresc şi să vă aprofundaţi cunoştinţele despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. Pe măsură ce Biserica va publica noi volume în această colecţie, dumneavoastră veţi crea o colecţie de cărţi cu referinţe despre Evanghelie pentru căminul dumneavoastră. Volumele din această colecţie sunt menite să fie folosite atât pentru studiul personal, cât şi pentru studiul din cursul zilei de duminica. Ele vă pot ajuta, de asemenea, să pregătiţi alte lecţii sau cuvântări şi să răspundeţi la întrebări despre doctrina Bisericii.

Cartea de faţă prezintă învăţăturile preşedintelui Joseph Fielding Smith, care a slujit în calitate de preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă în perioada 23 ianuarie 1970 – 2 iulie 1972.

Studiul personal

În timp ce studiaţi învăţăturile preşedintelui Joseph Fielding Smith, căutaţi, cu ajutorul rugăciunii, inspiraţia Duhului Sfânt. Întrebările de la sfârşitul fiecărui capitol vă vor ajuta să înţelegeţi învăţăturile preşedintelui Smith şi să le puneţi în practică în viaţa dumneavoastră. În timp ce studiaţi aceste învăţături, vă puteţi gândi la moduri în care le puteţi preda membrilor familiei şi prietenilor dumneavoastră. Acest lucru vă va întări înţelegerea despre ceea ce aţi citit.

Predarea din această carte

Puteţi folosi această carte pentru a preda acasă sau la Biserică. În mod normal, timp de două duminici din fiecare lună, în clasele

grupurilor înalţilor preoţi, ale cvorumurilor vârstnicilor şi ale societăţilor de alinare vor fi predate capitole din carte. Deoarece cartea conţine mai multe capitole decât pot fi predate în 12 luni, conducătorii episcopiei şi ai ţăruşului pot decide care capitole vor răspunde cel mai bine nevoilor membrilor cărora le slujesc.

Următoarele sugestii vă pot ajuta să predaţi din carte.

Pregătiţi-vă să predaţi

Căutaţi îndrumarea Duhului Sfânt în timp ce vă pregătiţi să predaţi. Cu ajutorul rugăciunii, studiaţi capitolul pentru a deveni încrezător în faptul că înţelegeţi învăţăturile preşedintelui Smith. Veţi preda cu mai multă sinceritate şi putere când cuvintele lui vă vor influenţa personal (vezi D&L 11:21).

Dacă predaţi o lecţie în cadrul Preoţiei lui Melhisedec sau Societăţii de Alinare, nu trebuie să lăsaţi deoparte această carte sau s-o pregătiţi folosind alte materiale. Cu ajutorul rugăciunii, alegeţi din capitolul respectiv acele învăţături care simţiţi că vor fi cele mai utile celor cărora le predaţi. Unele capitole cuprind mai mult material decât veţi putea preda într-o lecţie.

Îndemnaţi participanţii să studieze capitolul înainte de lecţie şi să-şi aducă fiecare cartea. Când vor face aceasta, ei vor fi mai bine pregătiţi să participe la discuţie şi să se edifice unul pe celălalt.

În pregătirea dumneavoastră de a preda, acordaţi o atenţie specială secţiunii „Sugestii pentru studiu şi predare" de la sfârşitul fiecărui capitol. În această secţiune, veţi găsi întrebări, scripturi suplimentare şi ajutoare pentru predare. Întrebările şi scripturile suplimentare au legătură directă cu capitolul în care se găsesc. Ajutoarele pentru predare vă pot îndruma în eforturile dumneavoastră de a-i ajuta pe alţii să găsească bucurie în a învăţa Evanghelia şi a trăi în acord cu învăţăturile ei.

Prezentaţi capitolul

Când prezentaţi capitolul, precum şi pe parcursul lecţiei, încercaţi să creaţi o atmosferă în care Spiritul să poată influenţa inima şi mintea celor cărora le predaţi. Pentru a începe lecţia, ajutaţi-i pe cei cărora le predaţi să se concentreze asupra învăţăturilor din capitolul respectiv. Luaţi în considerare ideile următoare:

- citiţi şi discutaţi secţiunea intitulată „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”, de la începutul capitolului;
- discutaţi despre o ilustraţie sau scriptură din capitolul respectiv;
- cântaţi un imn care să aibă legătură cu subiectul capitolului respectiv;
- împărtăşiţi pe scurt o experienţă personală legată de subiectul respectiv.

Conduceţi o discuţie despre învăţăturile preşedintelui Smith

În timp ce predaţi din această carte, invitaţi-i pe ceilalţi să-şi împărtăşească gândurile, să adreseze întrebări şi să se înveţe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai bine pregătiţi să înveţe şi să primească revelaţie personală. În loc să încercaţi să parcurgeţi toate învăţăturile, permiteţi discuţiilor bune să continue. Pentru a încuraja discuţia, folosiţi întrebările de la sfârşitul fiecărui capitol. Puteţi, de asemenea, să vă pregătiţi propriile întrebări, în special pentru cei cărora le predaţi.

Următoarele opţiuni vă pot oferi idei suplimentare:

- rugaţi cursanţii să împărtăşească ce au învăţat ca urmare a studiului personal al capitolului. Poate fi util să contactaţi câţiva cursanţi în timpul săptămânii şi să-i rugaţi să vină pregătiţi să împărtăşească ce au învăţat;
- desemnaţi cursanţi care să citească întrebări selectate de la sfârşitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugaţi-i să caute în capitol învăţăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi invitaţi-i să-şi împărtăşească gândurile şi părerile celorlalţi membri ai grupului;
- citiţi împreună o selecţie a declaraţiilor preşedintelui Smith din capitolul respectiv. Rugaţi cursanţii să împărtăşească exemple din scripturi şi din propria lor experienţă care să ilustreze ceea ce a predat preşedintele Smith;
- rugaţi cursanţii să aleagă o secţiune şi s-o citească în linişte. Invitaţi-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeaşi secţiune şi să discute ceea ce au învăţat.

Încurajaţi împărtăşirea acestor învăţături cu alţii şi punerea lor în practică

Învăţăturile preşedintelui Smith vor avea cel mai mult sens pentru participanţii care le împărtăşesc cu alţii şi care le pun în practică în viaţa lor. Luaţi în considerare ideile următoare:

- întrebaţi-i pe participanţi cum pot pune în practică învăţăturile preşedintelui Smith în responsabilităţile pe care le au acasă şi în Biserică. De exemplu, îi puteţi ajuta să se gândească şi să discute cum pot aplica învăţăturile sale în calitate de soţi, soţii, părinţi, fii, fiice, învăţători de acasă sau învăţătoare vizitatoare;
- încurajaţi-i pe participanţi să împărtăşească unele dintre învăţăturile preşedintelui Smith membrilor familiei şi prietenilor;
- invitaţi-i pe participanţi să pună în practică ceea ce au învăţat şi să-şi împărtăşească, la începutul lecţiei următoare, experienţele avute.

Încheiaţi discuţia

Rezumaţi pe scurt lecţia sau rugaţi unul sau doi participanţi să facă acest lucru. Mărturisiţi despre învăţăturile pe care le-aţi predat. Puteţi, de asemenea, să-i invitaţi pe alţii să-şi depună mărturiile.

Informaţii despre sursele citate în această carte

Învăţăturile din această carte sunt citate directe din cuvântările, articolele, cărţile, scrisorile şi jurnalele preşedintelui Joseph Fielding Smith. Citatele din sursele publicate au păstrat punctuaţia, ortografia şi împărţirea pe paragrafe a surselor originale dacă nu au fost necesare modificări impuse de normele de redactare sau tipografice pentru ca textul să poată fi citit mai uşor. Din acest motiv, este posibil să sesizaţi inconsistenţe minore în text.

De asemenea, preşedintele Smith a folosit, deseori, termeni ca *bărbaţi, bărbat* sau *omenire* pentru a face referire la toţi oamenii, atât bărbaţi, cât şi femei. El a folosit deseori pronumele *el, al lui* şi *lui*, făcând referire la ambele genuri. Acest lucru era ceva obişnuit în vremea lui. În pofida acestor diferenţe dintre aceste reguli lingvistice şi regulile mai noi, învăţăturile preşedintelui Smith sunt valabile atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi.

Scurt istoric

Datele cronologice care urmează oferă un scurt cadru istoric pentru învăţăturile preşedintelui Joseph Fielding Smith, prezentate în această carte.

19 iulie 1876	Se naşte în oraşul Salt Lake, Utah, în familia lui Julina Lambson Smith şi Joseph F. Smith.
19 iulie 1884	Este botezat şi confirmat de către tatăl său. Primeşte primul său exemplar al Cărţii lui Mormon de la tatăl său.
6 aprilie 1893	Participă la dedicarea Templului Salt Lake.
1896	Primeşte Preoţia lui Melhisedec şi este înzestrat în templu.
26 aprilie 1898	Se căsătoreşte cu Louie Emily Shurtliff în Templul Salt Lake.
mai 1899 – iulie 1901	Slujeşte în Anglia în calitate de misionar cu timp deplin.
1901 – 1910	Slujeşte în multe chemări în cadrul Bisericii, inclusiv în cea de preşedinte al unui cvorum al preoţiei, membru în Comitetul General al Asociaţiei Progresului Comun al Tinerilor Băieţi, înalt consilier şi membru al unui comitet general al Bisericii însărcinat cu pregătirea de materiale menite să apere Biserica.
octombrie 1901	Începe să lucreze ca angajat în Biroul istoricului Bisericii.

1902	Publică un îndrumar despre istoria familiei, intitulat *Asael Smith of Topsfield, Massachusetts, with Some Account of the Smith Family (Asael Smith din Topsfield Massachusetts, cu câteva istorisiri ale familiei Smith)*. Aceasta este prima sa publicaţie dintr-o serie lungă, incluzând 25 de cărţi şi numeroase articole pentru revistele şi publicaţiile Bisericii.
8 aprilie 1906	Este susţinut în cadrul conferinţei generale în calitate de istoric asistent al Bisericii, poziţie pe care o deţine până în luna martie a anului 1921.
30 martie 1908	Louie Shurtliff Smith moare în urma unei boli grave datorate unor complicaţii legate de cea de-a treia ei sarcină.
2 noiembrie 1908	Se căsătoreşte cu Ethel Georgina Reynolds în Templul Salt Lake.
7 aprilie 1910	Este rânduit apostol de către tatăl său.
octombrie 1918	Consemnează o revelaţie despre mântuirea morţilor, aşa cum îi este dictată de către tatăl său, care era preşedintele Bisericii la acea vreme. Această revelaţie se găseşte acum în Doctrină şi legăminte 138.
6 ianuarie 1919	Desemnat să slujească în calitate de consilier în preşedinţia Templului Salt Lake, chemare pe care o deţine până în anul 1935.
17 martie 1921	Numit istoric al Bisericii, poziţie pe care o deţine până în anul 1970.
1934	Numit preşedinte al Societăţii de Genealogie din Utah, poziţie pe care o deţine până în anul 1961.

26 august 1937	Ethel Reynolds Smith moare în urma unei boli de care a suferit timp de patru ani.
12 aprilie 1938	Se căsătoreşte cu Jessie Ella Evans în Templul Salt Lake.
mai – noiembrie 1939	Îndeplineşte o însărcinare specială în Europa, împreună cu Jessie, vizitând Anglia, Scoţia, Olanda, Belgia, Franţa, Elveţia, Italia, Suedia, Norvegia, Danemarca, Cehoslovacia, Austria şi Germania. Supraveghează evacuarea tuturor misionarilor americani din Europa după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.
8 iunie 1945	Chemat să slujească în calitate de preşedinte al Templului Salt Lake, chemare pe care o deţine până în anul 1949.
6 octombrie 1950	Este pus deoparte în calitate de preşedinte în exerciţiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
9 aprilie 1951	Este susţinut în calitate de preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.
iulie – august 1955	Îndeplineşte o însărcinare specială în Asia, unde Jessie îl însoţeşte. Dedică Guam, Coreea, Okinawa şi Filipine pentru predicarea Evangheliei.
septembrie 1958	Participă la dedicarea Templului Londra, Anglia.
octombrie 1960 – ianuarie 1961	Însoţit de Jessie, vizitează conducătorii Bisericii şi misionarii din America Centrală şi de Sud.

mai 1963	Prezidează ceremonia de amplasare a pietrei din capul unghiului pentru Templul Oakland, California.
septembrie 1963	Dedică Monumentul Pionierilor din oraşul Kansas, Missouri şi situl istoric al închisorii Liberty din Liberty, Missouri.
29 octombrie 1965	Este chemat să slujească în calitate de consilier în Prima Preşedinţie, sub conducerea preşedintelui David O. McKay.
18 ianuarie 1970	Devine apostolul cu vechimea cea mai mare în oficiul respectiv şi conducătorul care prezidează al Bisericii la momentul morţii preşedintelui David O. McKay.
23 ianuarie 1970	Este pus deoparte în calitate de preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.
6 aprilie 1970	Este susţinut în calitate de preşedinte al Bisericii în cadrul conferinţei generale.
3 august 1971	Moare Jessie Evans Smith.
27–29 august 1971	Prezidează în cadrul primei conferinţe regionale a Bisericii, desfăşurată în Manchester, Anglia.
18 ianuarie 1972	Rosteşte rugăciunea de dedicare a Templului Ogden, Utah.
9 februarie 1972	Prezidează în cadrul ceremoniei de dedicare a Templului Provo, Utah. Îl desemnează pe preşedintele Harold B. Lee să rostească rugăciunea de dedicare pe care o scrisese în prealabil.
2 iulie 1972	Moare în oraşul Salt Lake, cu 17 zile înainte să împlinească 96 de ani.

Viaţa şi slujirea lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith „a folosit trei cuvinte mari pe care nu le pot uita niciodată”, a spus preşedintele Gordon B. Hinckley. Acele cuvinte erau „fidel şi credincios”. Preşedintele Hinckley a spus: „În cuvântările sale publice, în discuţiile sale private, în rugăciunile sale adresate Domnului, el s-a rugat ca noi să fim fideli şi credincioşi”[1]. Preşedintele Thomas S. Monson a împărtăşit o amintire asemănătoare: „Chiar şi la vârsta sa înaintată, [el] s-a rugat mereu: «Fie ca noi să fim fideli şi credincioşi până la sfârşit»”[2].

„Fidel şi credincios.” Pentru preşedintele Joseph Fielding Smith, aceasta a fost mai mult decât o expresie repetată adesea. A fost o expresie sinceră a speranţei ce o avea pentru toţi oamenii. A fost, de asemenea, o descriere a vieţii sale, începând din copilărie şi încheind cu slujirea sa în calitate de preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.

„Un copil al făgăduinţei”

Joseph Fielding Smith „a fost născut ca un copil al făgăduinţei”, a spus vârstnicul Bruce R. McConkie, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Vârstnicul McConkie, un ginere al preşedintelui Smith, a explicat că Julina Lambson Smith „avea trei fiice, dar niciun fiu, prin urmare a mers înaintea Domnului şi, asemenea Anei din vechime, «a făcut o juruinţă» (1 Samuel 1:11). Promisiunea ei: aceea că, dacă Domnul îi va da un fiu, «va face tot ce îi va sta în putinţă să-l ajute să aducă onoare Domnului şi tatălui său». Domnul i-a ascultat rugăciunea, iar ea şi-a ţinut promisiunea făcută Lui”[3]. La data de 19 iulie 1876, Julina şi soţul ei, Joseph F. Smith, i-au urat bun venit fiului nou-născut în familia lor. I-au dat numele de Joseph Fielding Smith jr., după tatăl său.

Părinţii lui Joseph Fielding Smith, preşedintele Joseph F. Smith şi Julina Lambson Smith

La naştere, Joseph Fielding Smith s-a alăturat unei familii foarte credincioase, slujitoare şi cu experienţă în conducere. Bunicul său, Hyrum Smith, a fost fratele profetului Joseph Smith şi un martor curajos al restaurării Evangheliei. Domnul l-a desemnat pe Hyrum „să fie profet, văzător şi revelator pentru Biserica [Sa]", spunând că numele lui Hyrum va fi „ţinut în amintire onorabilă din generaţie în generaţie, în vecii vecilor" (D&L 124:94, 96). Împreună cu fratele său Joseph, Hyrum şi-a pecetluit mărturia cu sângele său, fiind martirizat de o gloată la data de 27 iunie 1844 (vezi D&L 135).

Tatăl lui Joseph Fielding Smith, Joseph F. Smith, a avut responsabilităţi importante încă de când era copil. Fiind primul copil al lui Hyrum şi al lui Mary Fielding Smith, avea doar cinci ani când tatăl său a fost martirizat şi nouă ani când a ajutat-o pe mama sa văduvă să se deplaseze cu căruţa din Nauvoo, Illinois, până în Valea Salt Lake. Mai târziu, a slujit ca misionar şi ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Când fiul său, Joseph, s-a născut, el slujea în calitate de consilier în Prima Preşedinţie. În perioada 17 octombrie 1901 – 19 noiembrie 1918, el a slujit în calitate de preşedinte al Bisericii.

Mama lui Joseph Fielding Smith, Julina Lambson Smith, a făcut parte din una dintre primele familii de pionieri care au sosit în Valea Salt Lake. De la vârsta de nouă ani, ea a fost crescută în casa unchiului ei, George A. Smith, care era membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli la acea vreme, şi a mătuşii ei, Bathsheba W. Smith. (Vârstnicul Smith a slujit, mai târziu, în calitate de primul consilier în Prima Preşedinţie, sub conducerea preşedintelui Brigham Young, iar sora Smith a slujit, mai târziu, în calitate de preşedintă generală a Societăţii de Alinare.) Julina a fost o soţie şi mamă devotată şi o membră loială a Societăţii de Alinare. A fost cunoscută pentru compasiunea şi îndemânarea sa ca moaşă, ajutând la aducerea „pe lume a aproape 1.000 de copii" şi îngrijindu-se de mamele lor.[4] Din octombrie 1910 până în aprilie 1921, ea a slujit în calitate de a doua consilieră în preşedinţia generală a Societăţii de Alinare.

Munca şi distracţia ca tânăr băiat

Joseph a învăţat să muncească de la o vârstă fragedă. Familia sa a deţinut o fermă în Taylorsville, Utah, la aproximativ 16 kilometri de casa lor, unde el şi fraţii săi au ajutat la irigat, la adunarea fânului şi la îngrijirea turmelor şi cirezilor. Acasă, familia se îngrijea de o grădină mare de legume, de mai mulţi pomi fructiferi, de trei rânduri lungi de viţă de vie, de găini, de trei vaci şi de câţiva cai. Preşedintele Joseph F. Smith a practicat căsătoria pluralistă, aşadar familia a avut multe guri de hrănit şi multe mâini care să muncească. Deoarece Joseph Fielding Smith era unul dintre cei mai mari fii ai unei familii numeroase, i s-au dat unele responsabilităţi care, de regulă, i s-ar fi dat unui adult. Pe lângă aceste responsabilităţi, el a fost mereu la zi cu temele sale pentru şcoală.

Prima slujbă a lui Joseph în afara căminului şi a fermei familiei a fost alături de mama sa. El a condus adesea o căruţă trasă de cal pentru a o ajuta să-şi îndeplinească responsabilităţile de moaşă. În ultimii ani ai adolescenţei sale, el a obţinut un loc de muncă la Zion's Cooperative Mercantile Institution (Cooperativa Comercială a Sionului) unde a lucrat multe ore în fiecare zi, având de făcut o muncă fizică solicitantă. Mai târziu, el şi-a amintit: „Munceam ca un catâr cât era ziua de lungă iar, când se lăsa seara, eram obosit deoarece căram în spate saci de făină, de zahăr, de şuncă şi kaizer. Cântăream 68 de kilograme, dar nu ezitam să ridic un sac de 91 de kilograme şi să-l aşez pe spatele meu”[5].

Pentru a se detaşa de responsabilităţile sale dificile de la locul de muncă, Joseph şi-a găsit şi puţin timp pentru distracţie. Seara, el împreună cu fraţii şi surorile sale se jucau cu plăcere jocuri în jurul casei, ascunzându-se în vie – „mai ales când strugurii erau copţi”[6]. De asemenea, îi plăcea să joace baseball. Fiecare episcopie avea o echipă de baseball organizată, iar aceste competiţii amicale îi făceau plăcere.

Studiul Evangheliei şi dezvoltarea spirituală

Deşi baseballul era important pentru tânărul Joseph Fielding Smith, el părăsea, uneori, meciurile înainte ca acestea să se termine,

Tânărul Joseph Fielding Smith pleca uneori de la meciurile de baseball mai devreme pentru a putea citi din cartea lui Mormon în hambarul cu fân al familiei sale.

fiind atras de ceva care era şi mai important pentru el. În astfel de momente, el putea fi găsit stând retras „în hambarul cu fân sau la umbra unui copac continuându-şi studiul" Cărţii lui Mormon.[7] „De când îmi amintesc", a spus el mai târziu, „din ziua în care am învăţat să citesc, am avut parte de o plăcere şi o satisfacţie mai mari studiind scripturile şi citind despre Domnul Isus Hristos, despre profetul Joseph Smith şi despre lucrarea care s-a înfăptuit pentru salvarea oamenilor decât am avut parte ca urmare a oricărui alt lucru din lume"[8]. A început să-şi stabilească un program pentru studiul individual al Evangheliei când a primit primul său exemplar al Cărţii lui Mormon la vârsta de opt ani. A citit cu entuziasm lucrările canonice şi publicaţiile Bisericii. Purta la el un exemplar de buzunar al Noului Testament pentru a putea citi în pauzele de prânz şi în timp ce se îndrepta spre locul său de muncă de la ZCMI (CCS) şi înapoi spre casă. Cu hotărâre şi în mod constant, el şi-a întărit şi mai mult mărturia despre Evanghelia restaurată.

Dar dezvoltarea spirituală a lui Joseph nu s-a limitat doar la un studiu personal făcut pe tăcute. El a participat cu credinţă la adunările şi clasele Bisericii şi a primit rânduieli şi binecuvântări ale preoţiei. Era atras în mod deosebit de templu. La momentul naşterii sale, Templul Salt Lake se afla în construcţie de 23 de ani. „În tinereţea sa, Joseph a urmărit cu un deosebit interes progresul zilnic al construirii acestei clădiri magnifice. El a văzut ultimul bloc masiv de granit adus cu vagonul, pe calea ferată, de la cariera de piatră… A văzut cum turlele maiestuoase au căpătat, în cele din urmă, formă… [El a spus]: «Obişnuiam să mă întreb dacă voi trăi îndeajuns pentru a vedea templul terminat»”[9].

La 6 aprilie 1893, Joseph a participat la prima sesiune de dedicare a Templului Salt Lake. Preşedintele Wilford Woodruff, al patrulea preşedinte al Bisericii, a prezidat sesiunea şi a rostit rugăciunea de dedicare. În prezidiu, la stânga preşedintelui Woodruff, stătea al doilea consilier al său, preşedintele Joseph F. Smith.

Când Joseph Fielding Smith a avut 19 ani, el a primit binecuvântarea patriarhală. Această binecuvântare, rostită de unchiul său, John Smith, care slujea atunci în calitate de patriarh al Bisericii, a contribuit la tăria spirituală a lui Joseph. Lui Joseph i s-a spus:

„Este privilegiul tău să trăieşti până la o vârstă înaintată şi este voinţa Domnului ca tu să devii un bărbat puternic în Israel…

Va fi datoria ta să participi în consiliu cu fraţii tăi şi să prezidezi asupra oamenilor. De asemenea, va fi responsabilitatea ta să călătoreşti mult acasă şi peste hotare, pe pământ şi pe apă, pentru a sluji în chemare. Şi îţi spun ţie, ridică-ţi capul, înalţă-ţi glasul fără teamă şi părtinire, aşa cum te va îndruma Spiritul Domnului, iar binecuvântările Domnului se vor revărsa asupra ta. Spiritul Său îţi va îndruma gândirea şi îţi va da înţelepciune şi pricepere în vorbire, astfel încât să faci de ruşine înţelepciunea celor ticăloşi şi să nesocoteşti sfaturile celor nedrepţi”[10].

Spre sfârşitul acelui an, după ce a împlinit 20 de ani, a primit noi oportunităţi de a sluji şi de a se dezvolta spiritual. A fost rânduit la oficiul de vârstnic în Preoţia lui Melhisedec şi şi-a primit înzestrarea în templu. Spre sfârşitul vieţii sale, în timp ce slujea în calitate de preşedinte al Bisericii, el a declarat: „Cât de recunoscător sunt

pentru că deţin preoţia sfântă! Am căutat în toate zilele vieţii mele să-mi îndeplinesc cu credinţă şi sârguinţă chemarea în această preoţie şi sper să îndur până la sfârşitul acestei vieţi şi să mă bucur de înfrăţirea sfinţilor credincioşi în viaţa următoare"[11].

Întâlnirile şi căsătoria

În timp ce tânărul Joseph Fielding Smith ajuta la susţinerea familiei sale, studia Evanghelia şi se pregătea pentru binecuvântările preoţiei, eforturile sale nu au trecut neobservate de o tânără fată pe nume Louie Shurtliff. Louie, ai cărei părinţi locuiau în Ogden, Utah, a venit să locuiască cu familia Smith pentru a putea urma cursurile Universităţii din Utah, care, la acea vreme, îşi avea sediul vizavi de casa familiei Smith.

La început, între Joseph şi Louie nu a fost nimic altceva decât o relaţie de pură prietenie, dar, treptat, Joseph a început să o curteze. Deoarece aveau puţini bani, întâlnirile lor se rezumau, de cele mai multe ori, la lecturi în salonul familiei, la discuţii în doi, la plimbări şi la participări la activităţile sociale organizate de Biserică. Lui Joseph îi plăcea, de asemenea, să o asculte pe Louie cântând la pian. Din când în când, mergeau la câte o piesă a teatrului local. La sfârşitul celui de-al doilea an de studii universitare al lui Louie, întâlnirile lor au dat naştere la sentimente de dragoste – într-atât încât Joseph a mers cu bicicleta 160 de kilometri până în Ogden şi înapoi, pe drumuri prăfuite pe care erau întărite urmele roţilor, pentru a o vedea o dată sau de două ori în vacanţă.[12]

În cele din urmă, Louie şi Joseph au vorbit despre căsătorie. Cu toate acestea, pentru ei, o întrebare rămăsese încă fără răspuns: Urma Joseph să fie chemat să slujească în misiune? În acea perioadă, tinerii băieţi şi tinerele fete care doreau să slujească în misiune nu-şi abordau episcopii pentru a fi recomandaţi pentru o asemenea chemare. Procesarea chemărilor în misiune era înfăptuită, în totalitate, prin intermediul biroului preşedintelui Bisericii. Un tânăr băiat nu ştia niciodată când avea să găsească, în cutia poştală, chemarea de a sluji în misiune.

Louie a absolvit universitatea în primăvara anului 1897 şi s-a mutat înapoi în Ogden pentru a locui cu părinţii ei. Un an mai târziu,

Vârstnicul Joseph Fielding Smith ca misionar cu timp deplin

pentru că nu exista vreun semn că el ar urma să primească chemarea de a pleca în misiune, cuplul a decis să-şi ducă la bun sfârşit planurile de a se căsători. Joseph a scris mai târziu: „Am convins-o să-şi schimbe reşedinţa şi, în a 26-a zi a lunii aprilie a anului 1898, am mers la Templul Salt Lake şi am fost căsătoriţi pentru timp şi toată eternitatea de către tatăl meu, preşedintele Joseph F. Smith”[13]. Când Joseph şi Louie şi-au început viaţa împreună, ei au locuit într-un apartament mic, anexat casei familiei Smith.

Acceptarea chemării de misionar

La începuturile Bisericii, bărbaţii căsătoriţi erau, adesea, chemaţi să slujească în misiuni cu timp deplin, aşadar Joseph şi Louie nu au fost surprinşi când, la data de 17 martie 1899, chemarea de a sluji în misiune, semnată de preşedintele Lorenzo Snow, a sosit prin poştă.

Dar este posibil ca Joseph să fi fost luat puţin prin surprindere când a aflat locul în care trebuia să slujească. Înainte să primească chemarea, el avusese o discuţie cu preşedintele Franklin D. Richards, preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, despre posibilitatea de a primi o chemare în misiune. Mai târziu, Joseph şi-a amintit: „[El] m-a întrebat unde aş vrea să merg. I-am spus că nu aveam nicio preferinţă anume, ci doar că doream să merg unde aş fi trimis. Dar el a spus: «Trebuie să ai un loc unde-ai prefera să mergi». Am spus: «Ei bine, aş prefera să merg în Germania». Aşa că m-au trimis în Anglia!"[14].

Louie a decis să locuiască alături de părinţii ei cât timp Joseph era plecat. Ea a simţit că acest lucru o va ajuta să treacă peste momentele de singurătate din timpul separării de soţul ei. Şi a decis să lucreze în magazinul tatălui ei, câştigând bani pentru a finanţa misiunea lui Joseph.[15]

Pe 12 mai 1899, cu o zi înainte să plece în misiune, vârstnicul Smith împreună cu alţi misionari au primit instrucţiuni de la preşedintele Joseph F. Smith şi de la vârstnicii George Teasdale şi Heber J. Grant, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Aceasta a fost întreaga lor instruire înainte să-şi înceapă slujirea ca misionari cu timp deplin. În această întâlnire, fiecare misionar a primit un certificat oficial de misionar. Pe cel al vârstnicului Smith era scris:

„Prin aceasta se certifică faptul că titularul, vârstnicul Joseph F. Smith jr., este membru credincios şi cu drepturi depline al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă şi a fost chemat în mod corespunzător de către autorităţile generale ale acestei Biserici în misiune în Marea Britanie pentru a predica Evanghelia şi a administra toate rânduielile care aparţin oficiului său.

Şi îi invităm pe toţi oamenii să dea ascultare învăţăturilor şi sfaturilor sale, pentru că este un bărbat trimis de Dumnezeu pentru a le deschide uşa către viaţă şi salvare – şi să-l sprijine în călătoriile sale, în toate lucrurile de care va avea nevoie.

Şi ne rugăm ca Dumnezeu, Tatăl Etern, să-i binecuvânteze pe vârstnicul Smith şi pe toţi care-l primesc şi-i oferă cele necesare, cu binecuvântările cerului şi ale pământului, pentru timp şi eternitate, în numele lui Isus Hristos, amin.

Semnată în oraşul Salt Lake, Utah, la data de 12 mai 1899, în numele Bisericii mai sus menţionate. Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Jos. F. Smith, Prima Preşedinţie"[16].

A doua zi, familia s-a adunat acasă pentru a-şi lua rămas bun de la Joseph şi de la un frate mai în vârstă care fusese, de asemenea, chemat să slujească în Anglia. Cu toate acestea, o membră a familiei lipsea de la adunare. Sora mai tânără a lui Joseph, Emily, se ascundea, fiindu-i ruşine de un lucru pe care-l făcuse cu câţiva ani mai devreme. În timp ce Joseph o curta pe Louie, el îi trimitea uneori pe Emily şi pe ceilalţi copii mai mici devreme la culcare, pentru a petrece timp singur cu iubita lui. Supărată de această aşa-zisă nedreptate, Emily se rugase adesea ca Domnul să-l trimită pe fratele ei în misiune. Pentru că atunci, într-adevăr, pleca, s-a simţit vinovată pentru influenţa pe care credea că a avut-o în acea plecare.[17]

Joseph şi Louie au ştiut că acea chemare de a sluji în Anglia venise de la Domnul. Joseph era nerăbdător să-şi îndeplinească îndatorirea, iar Louie era bucuroasă că soţul ei urma să slujească în misiune, dar amândurora le era greu să se împace cu gândul de a fi despărţiţi. Când a venit momentul ca vârstnicul Joseph să plece la gară, „Louie a încercat să se abţină şi să nu-l lase pe Joseph să o vadă că plângea. Dar era dificil să-şi ascundă ochii înroşiţi de lacrimi. Iar lui Joseph, numai la gândul plecării, i se făcea deja dor de casă, încât nu prea avea poftă să discute cu nimeni… Joseph abia putea vorbi din pricina emoţiilor când s-a oprit în faţa uşii vechii case de pe Strada First North şi a sărutat pe fiecare dintre cei dragi ai lui, luându-şi rămas bun de la ei: mama, tata, fraţii, surorile, mătuşile şi, în cele din urmă, Louie. «La revedere, Louie, comoara mea! Dumnezeu să te binecuvânteze şi să mi te păstreze în siguranţă»"[18].

Plantarea seminţelor Evangheliei în Anglia

Din momentul în care trenul în care călătorea – incomod şi plin de fum de tutun – s-a îndepărtat de casă, vârstnicul Smith s-a dedicat misiunii sale. Scrierile din jurnalul său şi scrisorile pe care le-a trimis şi le-a primit au dezvăluit dificultăţile cu care s-a confruntat ca misionar şi credinţa şi devotamentul cu care le-a făcut faţă.

La sfârşitul primei sale zile de muncă misionară în Anglia, el a scris în jurnalul său: „Aceasta a fost o zi foarte importantă din scurta mea viaţă. Am plecat de-acasă acum aproape o lună de zile cu scopul de a predica Evanghelia Domnului nostru… Am fost afară şi am înmânat 25 de broşuri [pliante]. Este prima oară când fac acest lucru şi nu mi-a fost foarte uşor… Astăzi mi-am depus mărturia către lume pentru prima oară, dar voi putea face acest lucru mai bine. Cu ajutorul Domnului, voi face voia Sa aşa cum am fost chemat să o fac”[19].

Când tatăl său i-a trimis câţiva dolari pentru nevoile sale, el a răspuns: „Voi avea foarte mare grijă de banii pe care mi-i trimiţi. Nu cheltui nimic decât dacă am un motiv bine întemeiat”. El i-a spus, de asemenea, tatălui său despre hotărârea sa de a învăţa şi a propovădui Evanghelia: „Sunt aici pentru a predica Evanghelia şi sper că voi putea face bine acest lucru… Dorinţa mea este să-mi dezvolt capacităţile intelectuale şi talentele cât timp am să fiu aici, pentru a fi mereu de folos în viaţă… Vreau să fiu drept în toate lucrurile şi nimic nu-mi oferă o plăcere mai mare decât să învăţ ceva despre Evanghelie. Dorinţa mea este să mă familiarizez bine cu ea şi să dobândesc înţelepciune”[20].

Preşedintele Joseph F. Smith a scris următoarele cuvinte de laudă într-o scrisoare către vârstnicul Joseph Fielding Smith: „Îmi place atitudinea ta, am credinţă în integritatea ta şi găsesc plăcere şi satisfacţie în ceea ce faci. Vreau să dobândeşti înţelepciune şi răbdare şi să faci alegeri chibzuite şi, de asemenea, să ai Spiritul Sfânt şi dragostea lui Dumnezeu”[21]. Tatăl lui Louie, Lewis Shurtliff, şi-a exprimat, de asemenea, încrederea în vârstnicul Smith: „Am simţit mereu că vei îndeplini o misiune glorioasă şi vei dobândi experienţă care te va pregăti pentru înalta chemare pe care eşti menit să o îndeplineşti în viitor”[22].

În scrisorile către Louie, Joseph şi-a exprimat mereu dragostea faţă de ea. El a inclus, adesea, flori presate în „scrisorile sale pline de căldură şi dragoste”[23]. De asemenea, a scris despre dificultăţile cu care se confrunta: „Sunt mulţi oameni în această naţiune care ştiu că Evanghelia pe care o propovăduim este adevărată, dar care nu au curajul moral să iasă din lume şi să o accepte”[24].

Louie trimitea scrisori cel puţin o dată pe săptămână. „Aminteşte-ţi”, a scris ea odată, „că sunt aici să te iubesc şi să mă rog pentru

Louie Shurtliff Smith

tine şi nu te uit nici măcar o clipă… Fii binecuvântat, soţul meu iubit, este rugăciunea mea permanentă”[25]. Louie scria cu claritate despre devotamentul faţă de soţul ei şi la fel de clar despre devotamentul ei faţă de Domnul şi de lucrarea Sa. I-a amintit în mod consecvent lui Joseph să nu permită dorului de casă să-i slăbească hotărârea de a sluji.

Vârstnicul Smith a avut nevoie de o asemenea încurajare pentru că rareori găsea pe cineva care dorea să accepte mesajul Evangheliei restaurate. Ani mai târziu, el „i-a spus fiului său, Joseph, că circumstanţele erau atât de nefavorabile şi oamenii atât de dezinteresaţi, încât ajunsese să se gândească că nu va putea continua. Într-o noapte, stătea întins pe pat, gândindu-se că va trebui să muncească pentru a face rost de bani să se întoarcă acasă”[26]. Dar, inspirat de încurajarea din partea celor dragi şi întărit de rugăciunile lor şi de dorinţa sa de a sluji, a trecut peste asemenea gânduri. El ştia că Dumnezeu îl chemase şi ştia că trebuia să slujească în mod sârguincios pentru binele oamenilor pe care-i slujea şi pentru binele familiei sale. El a scris: „Mai degrabă aş rămâne aici pentru totdeauna, decât să mă întorc acasă fără o consemnare de eliberare onorabilă… Mă rog să am spiritul Evangheliei şi dragoste pentru

aproapele meu pentru a putea sta aici până voi fi eliberat în mod onorabil. Fără multele rugăciuni rostite acasă pentru mine şi fără rugăciunile mele, nu aş putea reuşi"[27].

Vârstnicul Joseph Fielding Smith a fost eliberat în mod onorabil din misiunea sa la data de 20 iunie 1901. În cei doi ani de slujire sârguincioasă, „el nu a avut niciun convertit, nu a avut ocazia să înfăptuiască niciun botez, dar a confirmat un convertit"[28]. Cu toate acestea, el şi colegii lui au plantat seminţele Evangheliei, ajutând mulţi oameni să dobândească o pace şi o înţelegere mai mari şi a progresat pe plan personal ca ucenic şi învăţător al Evangheliei şi în calitate de conducător în cadrul preoţiei.

Un cămin nou şi responsabilităţi noi

Joseph a sosit în oraşul Salt Lake la data de 9 iulie 1901. După ce au petrecut câteva zile cu familia lui Louie, în Ogden, Joseph şi Louie s-au întors la căminul lor, alături de familia Smith şi şi-au reluat viaţa împreună. Căsătoria lor a fost plină de credinţă, sârguinţă şi slujire în timp ce au lucrat pentru a întemeia un cămin şi o familie şi pentru a sluji în Biserică.

La scurt timp după ce s-a întors acasă, Joseph a început să caute de lucru pentru a avea grijă de familia sa. Cu ajutorul unui membru al familiei, a reuşit să obţină un loc de muncă temporar în biroul funcţionarului ţinutului Salt Lake. După aproximativ cinci săptămâni, el a acceptat un post în Biroul istoricului Bisericii. Pe măsură ce a învăţat mai mult despre istoria Bisericii, el a devenit, de asemenea, mai conştient de oamenii care au căutat să discrediteze Biserica şi pe conducătorii ei. A lucrat necontenit pentru a oferi informaţii în apărarea Bisericii. Acesta a fost începutul unei slujiri ce avea să binecuvânteze Biserica în anii care aveau să vină.

În primăvara anului 1902, Louie a rămas însărcinată. Ea şi Joseph erau recunoscători pentru micul lor apartament, dar erau nerăbdători să-şi poată construi propria casă. Locul de muncă sigur al lui Joseph le-a permis să înceapă să-şi facă planuri. Au angajat o firmă de construcţii şi au decis ca o parte din lucrare să o realizeze chiar Joseph, reducând astfel din costuri. Primul lor copil, o fiică pe nume Josephine, s-a născut în luna septembrie a anului 1902 şi

s-au mutat în noua lor casă după aproximativ 10 luni. În anul 1906, după ce Louie a trecut printr-o sarcină dificilă, ei au urat bun venit în căminul lor unei alte fiice pe care au numit-o Julina.

Joseph a fost tot timpul dornic să participe în lucrarea Domnului de salvare şi a avut multe ocazii de a face acest lucru. În anul 1902, a fost chemat să slujească în calitate de preşedinte al celui de-al douăzeci şi patrulea cvorum al Celor Şaptezeci, incluzând îndatoriri de instructor de cvorum. (La acea vreme, Biserica avea mai mult de 100 de cvorumuri ale Celor Şaptezeci. Membrii acelor cvorumuri nu erau autorităţi generale.) Joseph a fost, de asemenea, chemat să slujească în Comitetul General al Asociaţiei Progresului Comun al Tinerilor Băieţi şi ca membru în înaltul consiliu al ţăruşului Salt Lake. A fost rânduit înalt preot de fratele său, Hyrum, membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. La conferinţa generală din luna aprilie a anului 1906, a fost susţinut în calitate de istoric asistent al Bisericii, iar în luna ianuarie a anului următor, a fost desemnat să lucreze într-un comitet special al cărui scop era să „pregătească informaţii pentru a apăra Biserica de atacurile din partea inamicilor ei”[29].

În timp ce tatăl lui Joseph a slujit ca preşedinte al Bisericii, Joseph l-a ajutat adesea în ceea ce privea corespondenţa şi în alte îndatoriri administrative şi, uneori, l-a însoţit pe tatăl său în călătoriile sale făcute în folosul Bisericii. Odată, Joseph a călătorit în locul preşedintelui Smith. El a consemnat: „La cererea tatălui meu, m-am dus în oraşul Brigham [Utah] în vederea dedicării casei de întruniri a celei de-a doua episcopii din oraşul Brigham. Membrii şi-au dorit foarte mult ca *preşedintele Joseph F. Smith* să ofere rugăciunea de dedicare, dar, deoarece era bolnav din pricina unei răceli acute, m-a trimis pe mine în locul său”. Când preşedintele de ţăruş împreună cu un episcop l-au întâmpinat pe Joseph la gară, nu au fost foarte bucuroşi să-l vadă.[30] Preşedintele de ţăruş a spus: „Îmi venea să plâng. Îl aşteptam pe preşedintele Bisericii şi, în schimb, am primit un băiat”. Conform celor relatate într-o consemnare despre întâmplare, Joseph a răspuns: „Şi mie îmi venea să plâng”[31].

Deşi o mare parte a îndatoririlor pe care Joseph le avea în Biserică l-a ţinut departe de casă, el şi Louie au găsit, de asemenea, timp să slujească împreună şi să se bucure unul de compania celuilalt.

Ethel Reynolds Smith

Într-o consemnare în jurnalul său, datată 1 noiembrie 1907, el a scris: „Am petrecut o mare parte a zilei împreună cu Louie în Templul Salt Lake, aceasta fiind una dintre cele mai fericite zile din vieţile noastre şi cea mai benefică nouă”[32].

Încercări şi binecuvântări

În luna martie a anului 1908, Joseph a lăsat deoparte multe dintre responsabilităţile sale din cadrul Bisericii, simţind nevoia să stea acasă, cât mai mult posibil, alături de Louie. Ea suferea de o boală gravă, care nu a avut nicio perioadă de remisiune, apărută la începutul celei de-a treia ei sarcini. În pofida rugăciunilor, a binecuvântărilor preoţiei, a îngrijirii atente a soţului ei şi a atenţiei deosebite din partea doctorilor, starea ei a continuat să se înrăutăţească. A murit la data de 30 martie.

Îndurerat, Joseph a scris: „În timpul acestei luni pline de nelinişte şi griji pentru mine, am trecut prin încercări şi experienţe dintre cele mai dificile şi dureroase. Şi, în tot acest timp, m-am bizuit pe Domnul pentru a primi tărie şi alinare. După ce a suferit cele mai cumplite dureri timp de trei sau patru săptămâni şi o boală de

aproape două luni, preaiubita mea soţie a scăpat de suferinţa sa… şi a plecat de lângă mine şi scumpele noastre fete într-o lume mai bună, lăsându-ne să aşteptăm cu răbdare şi tristeţe reîntâlnirea care va fi deosebit de glorioasă". Joseph a spus că soţia sa „a murit fiind fermă în credinţă şi fidelă fiecărui principiu al Evangheliei"[33].

Curând după aceea, sarcina de a creşte două fetiţe într-un cămin fără mamă l-a copleşit. Părinţii lui au invitat tânăra familie să locuiască împreună cu ei. Chiar şi cu acest ajutor, tatăl rămas văduv şi-a dat seama că cele două copile mici ale sale aveau nevoie de grija unei mame iubitoare.

Aşa cum a făcut cu toate deciziile importante, Joseph s-a rugat cu fervoare pentru a primi ajutor în această problemă. Ethel Georgina Reynolds, o funcţionară în Biroul istoricului Bisericii, a fost răspunsul la rugăciunile sale. La data de 6 iulie 1908, Joseph a invitat-o să i se alăture lui şi fiicelor sale la o plimbare în parc. Întâlnirea a avut succes, deoarece toţi patru s-au bucurat de compania reciprocă. Zece zile mai târziu, Joseph şi Ethel au ieşit la întâlnire împreună, fără copii şi, la scurt timp după aceea, s-au logodit.

Ethel şi Joseph au fost pecetluiţi în Templul Salt Lake la data de 2 noiembrie 1908. Ani mai târziu, Joseph i-a scris lui Ethel într-o scrisoare: „Nu ştii cât de des I-am mulţumit Domnului pentru că nu am făcut nicio greşeală când am avut nevoie de o parteneră. Tu mi-ai fost trimisă"[34]. Pe lângă faptul că i-a fost o soţie iubitoare lui Joseph, Ethel a devenit, în scurt timp, o a doua mamă pentru Josephine şi Julina.

Slujirea în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

Chiar înainte de conferinţa generală din luna aprilie a anului 1910, preşedintele John R. Winder, primul consilier în Prima Preşedinţie, a decedat. Vârstnicul John Henry Smith, care slujea în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a fost chemat să slujească în Prima Preşedinţie, lăsând un loc liber în Cvorumul celor Doisprezece. Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece s-au întâlnit în Templul Salt Lake pentru a vedea care bărbaţi ar fi demni să ocupe acel loc. După ce s-au sfătuit timp de aproximativ o oră, nu

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli în anul 1921. Vârstnicul Joseph Fielding Smith este în picioare în partea stângă a rândului din spate.

au reuşit să „ia o decizie unanimă". În cele din urmă, preşedintele Joseph F. Smith s-a retras într-o încăpere de unul singur şi a îngenunchiat în rugăciune pentru a primi îndrumare. Când s-a întors, i-a întrebat, cu o oarecare ezitare, pe ceilalţi 13 fraţi, dacă ar dori să-l propună pe fiul său, Joseph Fielding Smith jr. pentru ocuparea poziţiei respective. El a spus că ezitase să sugereze acel lucru, deoarece fiul său, Hyrum, era deja membru al Consiliului, iar fiul său, David, era consilier în Episcopatul care prezidează. S-a temut că membrii Bisericii s-ar fi supărat dacă el ar fi numit un alt fiu de-al său să slujească în calitate de autoritate generală. Cu toate acestea, el s-a simţit inspirat să ofere numele lui Joseph pentru a fi luat în considerare. Ceilalţi bărbaţi au părut a fi imediat receptivi la sugestia oferită de preşedintele Smith şi l-au susţinut în aceasta.

„Se pare că, înainte de anunţul făcut în timpul conferinţei, preşedintele Smith i-a destăinuit soţiei sale [mamei lui Joseph] opţiunea de a-l fi ales pe Joseph. Sora lui Joseph, Edith S. Patrick, a spus: «Îmi amintesc că mama ne-a spus că, în anul 1910, tata a venit de la adunarea consiliului său desfăşurată în templu şi părea foarte îngrijorat. Când a fost întrebat ce-l îngrijora, el a spus că Joseph fusese ales drept unul dintre Cei Doisprezece. El a spus că membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece l-au ales în

unanimitate şi că, acum, el, ca preşedinte, va fi dur criticat pentru că l-a făcut pe fiul său apostol. Mama i-a spus să nu se îngrijoreze deloc cu privire la ceea ce ar spune oamenii. Ea ştia că Domnul îl alesese şi a spus că ştia că se va descurca bine în chemarea sa»…

La acea vreme, *nu* se obişnuia ca persoana aleasă să fie înştiinţată dinainte, ci ca ea să afle despre chemarea sa când numele îi era menţionat în timpul conferinţei pentru votul de susţinere. Aşa s-a făcut că, atunci când Joseph Fielding se îndrepta spre conferinţa din data de 6 aprilie 1910, el nu ştia că fusese ales. Când a intrat în Tabernacol, un uşier i-a spus: «Ei bine, Joseph, cine va fi noul apostol?». El i-a răspuns: «Nu ştiu. Dar nu vom fi nici tu, nici eu!».

Chiar înainte ca numele celui mai nou membru al Cvorumului celor Doisprezece să fie rostit, Joseph a simţit, prin Spirit, că va fi rostit numele său. Cu toate acestea, el a spus ulterior cum s-a simţit atunci când numele i-a fost anunţat: «Am fost atât de surprins şi uluit, încât abia am putut vorbi».

Mai târziu, s-a dus acasă pentru a-i spune noutatea lui Ethel, care nu reuşise să participe la adunare. A început prin a-i spune: «Se pare că va trebui să vindem vaca. Nu voi mai avea timp să mă ocup de ea!»[35].

În decursul celor 60 de ani petrecuţi ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, Joseph Fielding Smith a văzut multe schimbări în lume. De exemplu, la vremea în care a fost chemat să slujească în calitate de apostol, mulţi oameni încă foloseau căruţele trase de cai drept mijloc principal de transport. La sfârşitul slujirii sale în calitate de membru al Cvorumului, el a călătorit adesea cu avionul pentru a-şi îndeplini însărcinările.

În calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece, vârstnicul Smith a ocupat multe poziţii de răspundere şi conducere. În primii opt ani de slujire ca apostol, el a slujit în mod neoficial ca secretar al tatălui său. A slujit în acest fel până la moartea acestuia, în luna noiembrie a anului 1918. Din acea funcţie, Joseph Fielding Smith a acţionat ca scrib atunci când tatăl său i-a dictat viziunea despre mântuirea morţilor, care se găseşte acum în Doctrină şi legăminte 138.

Vârstnicul Smith a slujit ca istoric asistent al Bisericii, ca istoric al Bisericii timp de aproape 50 de ani, în calitate de consilier în preşedinţia Templului Salt Lake, ca preşedinte al Templului Salt Lake, ca preşedinte al Societăţii de Genealogie şi Istorie din Utah, ca redactor-şef şi director general al *Revistei de Genealogie şi Istorie din Utah* şi ca preşedinte al Comitetului executiv din cadrul Consiliului pentru Educaţie al Bisericii. De asemenea, a slujit ca preşedinte al Comitetului pentru Publicaţii al Bisericii, o responsabilitate pentru care trebuia să citească mii de pagini de manuscrise înainte să fie redactate sub formă de lecţii incluse în manuale şi în alte publicaţii ale Bisericii.

A fost pus deoparte ca preşedinte în exerciţiu al Cvorumului celor Doisprezece la data de 6 octombrie 1950 şi a slujit în această chemare până în luna aprilie a anului 1951, când a fost pus deoparte în calitate de preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece. A slujit în acea chemare din luna aprilie a anului 1951 până în luna ianuarie a anului 1970, când a devenit preşedintele Bisericii. Din anul 1965 până în anul 1970, a slujit, de asemenea, în calitate de consilier în Prima Preşedinţie în timp ce continua să-şi îndeplinească responsabilităţile de preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece.

O slujire marcată de avertizări aspre şi de iertare blândă

În prima sa cuvântare din cadrul conferinţei generale, vârstnicul Joseph Fielding Smith s-a adresat în mod direct celor care şi-ar „ridica glasul împotriva acţiunilor autorităţilor care prezidează asupra Bisericii". El a făcut următoarea afirmaţie dură: „Doresc să-mi înalţ glasul de avertizare pentru toţi aceia care au calitatea de membri ai Bisericii şi să le spun că ar face mai bine să se pocăiască şi să se întoarcă la Domnul, ca judecăţile Sale să nu cadă asupra lor, ca ei să nu-şi piardă credinţa şi să respingă adevărul"[36].

De-a lungul slujirii sale, el a continuat să-şi înalţe glasul de avertizare. El a spus odată: „În călătoriile mele în ţăruşii Sionului, am considerat că este responsabilitatea mea, fiind astfel îndemnat de Spiritul Domnului, să le spun oamenilor că *azi* este ziua pocăinţei… Simt că este misiunea mea să strig pocăinţă şi să-i invit pe oameni să-I slujească Domnului"[37].

Această abordare directă, fără ocolişuri, de a preda a fost temperată de blândeţe şi bunătate. Vârstnicul Boyd K. Packer a fost odată martor la o întâmplare ce a avut loc într-o adunare în care Joseph Fielding Smith era preşedintele Comitetului pentru munca misionară al Bisericii. „S-a prezentat un raport despre un accident în care fuseseră implicaţi doi vârstnici misionari în timp ce se aflau într-un automobil al Bisericii. Un bătrân comerciant de legume nu acordase prioritate la o intersecţie semnalizată în timp ce conducea camionul său. Maşina misionarilor fusese lovită din lateral şi distrusă complet. Şoferul camionului a primit amendă din partea poliţiei. Nu avea asigurare. Din fericire, niciunul dintre misionari nu a fost grav rănit.

În timp ce membrii comitetului discutau despre situaţie, preşedintele Smith a ascultat fără să spună vreun cuvânt. După ce au discutat, membrii comitetului l-au instruit pe directorul general al Departamentului pentru munca misionară să angajeze un avocat şi să intenteze proces.

Numai după aceea, preşedintele Smith a fost întrebat dacă era de acord să se recurgă la acest lucru. El a spus calm: «Da, am putea face asta. Şi, dacă depunem suficient efort, poate chiar vom reuşi să-i şi reţinem camionul bietului om; atunci, cum şi-ar mai câştiga existenţa?».

«Ne-am uitat unii la alţii oarecum ruşinaţi», a spus vârstnicul Packer. «Apoi, am decis că Biserica avea să cumpere o altă maşină pentru misionari, îşi va vedea de treabă şi nu va intenta proces»”[38].

„Un soţ şi un tată blând şi iubitor”

Când vârstnicul Smith a fost chemat să fie apostol, el avea trei copii: Josephine şi Julina, precum şi Emily, prima născută a lui Ethel. Şapte luni mai târziu, soţia sa a născut o altă fată. Ethel şi Joseph i-au pus numele Naomi. Din pricina complicaţiilor din timpul naşterii, Naomi a avut dificultăţi în a rămâne în viaţă, iar familia s-a temut că nu va trăi mult timp. Dar, aşa cum tatăl ei a spus mai târziu, ea „a fost salvată prin puterea rugăciunii şi a binecuvântărilor preoţiei primite după ce s-a constatat că nu putea respira”[39]. Mai târziu, Ethel a mai născut alţi şapte copiii: Lois, Amelia, Joseph, Lewis, Reynolds, Douglas şi Milton.

Responsabilităţile preşedintelui Smith în calitate de apostol l-au ţinut adesea departe de casă perioade de timp îndelungate. Dar, când era acasă, îşi concentra atenţia asupra familiei sale. Soţia sa, Ethel, l-a descris ca fiind „un soţ şi un tată blând şi iubitor a cărui cea mai mare dorinţă este să-şi facă familia fericită, uitând în întregime de el în eforturile sale de a realiza acest lucru”[40].

Copiilor din familia Smith li se părea amuzant felul în care unii oameni îl percepeau pe tatăl lor – ca fiind un bărbat sever şi aspru. „Odată… după ce el ţinuse o predică destul de serioasă despre importanţa educării copiilor în mod corespunzător, o femeie deranjată s-a apropiat de două dintre fetiţele preşedintelui Smith şi şi-a exprimat compătimirea faţă de ele, [spunând]: «Sunt convinsă că tăticul vostru vă bate!»”. Ca răspuns la această acuză, fete doar au chicotit. Îşi cunoşteau tatăl mult mai bine decât îl cunoştea ea – el nu le-ar lovi niciodată. Când venea acasă din lungile sale călătorii „petreceau cele mai fericite momente din clipa în care se întâlneau cu nerăbdare la gară până când îşi luau, cu tristeţe, la revedere câteva zile mai târziu”. Jucau jocuri, făceau plăcintă şi îngheţată, mergeau la picnicuri, călătoreau cu trenul şi vizitau canioane şi lacuri din apropiere. Le plăcea să asculte întâmplări despre călătoriile pe care el le făcea în toată lumea pentru Biserică.[41] De asemenea, munceau împreună, ocupându-se cu treburile din gospodărie.[42]

Fiii preşedintelui Smith practicau sporturi, iar el participa la meciurile lor ori de câte ori putea.[43] Şi lui îi plăcea să facă sport împreună cu ei, mai ales să joace handbal. Se distra împreună cu ei, dar era competitiv. Fiii săi, Reynolds şi Lewis, îşi aminteau de numeroasele ocazii în care ei doi jucau împreună împotriva tatălui lor. Îi lăsa să aleagă ce mână avea voie să folosească. Chiar şi cu o mână la spate, el „câştiga cu uşurinţă” mereu.[44]

Tristeţe şi speranţă

Responsabilităţile vârstnicului Smith, departe de casă, erau greu de suportat pentru Ethel şi copii, iar săptămânile de despărţire erau dureroase şi pentru el. La data de 18 aprilie 1924, el călătorea cu trenul pentru a prezida o conferinţă de ţăruş. La acea vreme, Ethel se afla acasă, însărcinată în luna a şaptea, făcând tot ce putea pentru

a avea grijă de copii. Într-o scrisoare adresată ei, el a scris: „Mă gândesc la tine şi îmi doresc să pot fi alături de tine neîntrerupt în următoarele câteva săptămâni, ca să am grijă de tine”[45]. În timp ce se gândea acasă, el a încheiat scrisoarea cu o poezie pe care o scrisese. Unele dintre cuvintele acelei poezii apar acum în cartea de imnuri a Bisericii, în multe limbi, sub titlul de „Does the Journey Seem Long? (Pare lungă călătoria?)”.

Pare lungă călătoria,
Este grea şi abruptă calea?
Sunt spini, mărăcini pe cărare?
Te taie pietrele ascuţite?
În timp ce încerci să urci
Mai sus, spre-nălţimi?

Ţi-e inima slăbită, îndurerată,
Şi sufletul ţi-e obosit,
Când trudeşti sub povara durerii?
Îţi pare povara prea mare
Pe care trebuie acum s-o ridici?
Chiar nu este nimeni s-ajute?

Să nu ţi se tulbure inima
Acum, la început de drum;
El este alături, te-ndeamnă.
Priveşte, dar, în sus.
Şi apucă-L de mâna-I întinsă;
Te va conduce spre noi înălţimi –

Spre un tărâm sfânt şi pur,
Unde durere nu este,
Păcatul nu va exista,
Nici lacrimi nu vor fi vărsate,
Căci nu va fi tristeţe.
De mână ia-L şi intră cu El.[46]

Începând cu anul 1933, fericirea în căminul familiei Smith a fost, uneori, întreruptă de o mare „povară a durerii”, aşa cum o descrisese vârstnicul Smith în poezia sa cu nouă ani în urmă. Ethel a început să sufere de „o boală gravă pe care nici ea nu o putea înţelege. Uneori, avea momente de depresie puternică şi, alteori, gândurile

Joseph Fielding Smith şi Jessie Evans Smith la pian

îi treceau repede de la un lucru la altul, forţându-i trupul epuizat să facă din ce în ce mai multe lucruri. Dragostea blândă şi sprijinul familiei sale, rugăciunile şi binecuvântările şi chiar internările în spital nu păreau s-o ajute”[47]. După patru ani de suferinţă, ea a decedat la data de 26 august 1937. Scriind despre decesul ei, soţul ei îndurerat a scris: „O femeie mai bună, o soţie şi o mamă mai fidelă nu putea fi găsită”[48]. În momentele sale de tristeţe profundă, el a simţit asigurarea plină de alinare că el şi Ethel Reynolds Smith erau uniţi pentru eternitate prin intermediul unui legământ de pecetluire sacru.

O nouă prietenie duce la căsătorie

Când Ethel a murit, în casa familiei Smith încă mai locuiau cinci copii. Doi dintre ei aveau să se mute în scurt timp – Amelia era logodită şi urma să se căsătorească, iar Lewis se pregătea să slujească în misiune cu timp deplin. Urmau să rămână doar Reynolds, în vârstă de 16 ani, Douglas, în vârstă de 13 ani şi Milton, în vârstă de 10 ani. Îngrijorat că aceşti fii rămăseseră fără mamă, Joseph Fielding Smith a luat în considerare ideea de a se căsători din nou.

Cu acest gând în minte, vârstnicul Smith şi-a concentrat atenţia asupra lui Jessie Ella Evans, o faimoasă solistă a Corului Tabernacolului Mormon. Jessie interpretase un solo în timpul slujbei funerare a lui Ethel, iar vârstnicul Smith îi trimisese un bilet de mulţumire. Acel bilet de mulţumire a dus la conversaţii telefonice. Vârstnicul Smith şi Jessie nu se cunoscuseră înainte de această întâmplare, dar s-au împrietenit repede.

Vârstnicul Smith s-a gândit şi s-a rugat zile întregi pentru a şti dacă trebuie s-o ceară pe Jessie de soţie. În cele din urmă, i-a scris o scrisoare în care a dat de înţeles că ar dori să aibă o relaţie mai apropiată cu ea. Patru zile mai târziu, şi-a făcut curajul de a-i înmâna personal acea scrisoare. S-a dus în oraş, la birourile administrative locale, unde lucra în calitate de copistă, şi i-a înmânat-o personal. Mai târziu, el a consemnat în jurnalul său următoarele: „Am mers la biroul *copistei ţinutului … Am avut un dialog foarte important cu respectiva copistă* şi i-am lăsat scrisoarea pe care am scris-o”[49]. După o săptămână în care a călătorit cu trenul la adunări ale conferinţelor de ţăruş, vârstnicul Smith s-a întors acasă şi s-a întâlnit din nou cu Jessie.

În stilul său aparte, direct, vârstnicul Smith a scris în jurnalul său: „M-am întâlnit cu domnişoara Jessie Evans şi am avut [un] dialog *important* cu ea”. Având sentimente de admiraţie unul faţă de altul, au stabilit ca el să o întâlnească pe mama lui Jessie şi ca Jessie să-i cunoască pe copiii lui. După mai puţin de o lună, la data de 21 noiembrie 1937, ea a acceptat inelul de logodnă. Cei doi au fost pecetluiţi în Templul Salt Lake, la data de 12 aprilie 1938, de către preşedintele Heber J. Grant, al şaptelea preşedinte al Bisericii.[50]

Vârstnicul Francis M. Gibbons, care a slujit ca secretar al Primei Preşedinţii în perioada în care preşedintele Smith era preşedintele Bisericii, a descris relaţia dintre Joseph Fielding Smith şi Jessie Evans Smith: „În pofida diferenţei de douăzeci şi şase de ani dintre ei şi a temperamentelor, experienţelor şi educaţiei diferite, Joseph Fielding şi Jessie Evans Smith erau remarcabil de compatibili. Ea era o extravertită de nestăvilit, foarte amuzantă şi plină de umor, care se bucura de faimă şi de atenţia publicului. Joseph, pe de altă parte, era tăcut, introvertit, demn şi detaşat, nu a părut niciodată că se simte confortabil în locuri publice şi nu a căutat niciodată să fie în centrul

atenţiei. Ceea ce făcut ca această relaţie dintre două caractere atât de diferite să fie una apropiată au fost dragostea şi respectul reciproce”[51]. Această dragoste şi acest respect au fost oferite şi mamei lui Jessie, Jeanette Buchanan Evans care trăise alături de ea înainte de căsătorie. Sora Evans s-a mutat cu fiica ei în casa familiei Smith şi a ajutat la îngrijirea copiilor.

Slujirea oferită unei lumi aflată în conflict

Noua soră Smith, pe care copiii şi nepoţii vârstnicului Smith o numeau mătuşa Jessie, l-a însoţit adesea pe soţul ei în călătoriile sale la conferinţele de ţăruş. Adesea, conducătorii locali o invitau să cânte în cadrul adunărilor şi, uneori, reuşea să-l convingă pe soţul ei să cânte cu ea în duet. În anul 1939, preşedintele Heber J. Grant i-a desemnat pe vârstnicul şi sora Smith să facă un tur al tuturor misiunilor Bisericii din Europa.

Deşi, la momentul în care cuplul Smith a sosit în Europa, cel de-al Doilea Război Mondial nu izbucnise, tensiunile dintre naţiuni se intensificau. La data de 24 august, în timp ce cuplul Smith se afla în Germania, Prima Preşedinţie l-a instruit pe vârstnicul Smith să se asigure că toţi misionarii din Germania erau transferaţi în ţări neutre. El a coordonat această lucrare din Copenhaga, Danemarca. În timpul acestui transfer de misionari, Wallace Toronto, preşedintele de misiune din Cehoslovacia, a considerat că era necesar să trimită pe soţia sa, Martha şi pe copiii lor în Copenhaga, pentru a fi în siguranţă. El a rămas în Cehoslovacia pentru a se asigura că patru misionari care fuseseră reţinuţi vor fi evacuaţi în siguranţă. Zilele treceau fără a primi vreo veste de la ei. Mai târziu, Martha a relatat:

„Sosise ziua în care ultimele trenuri, feriboturi şi vapoare îşi încheiau ultimele trasee din Germania şi ne rugam ca Wally [preşedintele Toronto] şi cei patru misionari aflaţi în grija lui să se afle pe ultimul feribot în momentul în care plecase din portul de origine. Văzând că eram foarte îngrijorată şi că mă supăram din ce în ce mai mult cu fiecare minut, preşedintele Smith a venit lângă mine, şi-a pus mâna sa protectoare pe umerii mei şi a spus: «Soră Toronto, acest război nu va începe până când fratele Toronto şi misionarii săi nu vor sosi pe acest pământ al Danemarcei». Când s-a lăsat

seara, am primit un apel telefonic… Era Wally! Cei cinci ieşiseră din Cehoslovacia, împreună cu legaţia britanică, cu un tren special care fusese pus la dispoziţie pentru ei, se îmbarcaseră pe ultimul feribot care pleca din Germania şi se aflau atunci pe ţărmul [Danemarcei] aşteptând să fie transportaţi la Copenhaga. Uşurarea şi bucuria care s-au simţit în casa misiunii şi în rândul celor 350 de misionari au fost asemenea risipirii unui nor întunecat pentru a face loc luminii soarelui”[52].

Vârstnicul Smith a fost recunoscător poporului danez pentru că a permis atât de multor misionari evacuaţi să intre în ţara sa. Când războiul a izbucnit, el a profeţit că poporul danez nu avea să sufere din pricina lipsei de mâncare, în timpul acestuia, datorită generozităţii de care a dat dovadă. Ani mai târziu, „poporul danez a supravieţuit războiului mai bine decât oricare altă naţiune europeană. Sfinţii danezi au trimis chiar pachete cu ajutoare sfinţilor din zilele din urmă afectaţi din Olanda şi Norvegia. Numărul de membri a crescut constant, iar numărul chitanţelor de zeciuială din partea misiunii din Danemarca a fost mai mare decât dublu… Sfinţii danezi au considerat că împrejurările lor sunt rezultatul direct al profeţiei făcute de vârstnicul Joseph Fielding Smith”[53].

La începutul războiului, vârstnicul Smith a organizat evacuarea a 697 de misionari americani care slujeau în Europa. Deoarece unii misionari slujiseră în calitate de conducători de district şi de ramură, vârstnicul Smith a transferat acele responsabilităţi de conducere membrilor locali. După ce a îndeplinit aceste sarcini, vârstnicul Smith s-a îmbarcat pentru Statele Unite împreună cu Jessie. Au luat un tren din New York şi au ajuns acasă la şapte luni de la plecarea lor.

Deşi vârstnicul Smith a fost fericit că misionarii americani s-au putut întoarce în siguranţă la casele lor, el şi-a exprimat îngrijorarea pentru oamenii nevinovaţi care erau deja cuprinşi de tragedia războiului în propriile ţări. El a scris: „Inima mea era îndurerată de fiecare dată când aveam o adunare şi, la sfârşitul ei, dădeam mâna cu oamenii. Cu toţii ne întâmpinau cu căldură, iar [prietenia] lor însemna pentru mine mai mult decât îşi dădeau, probabil, seama. Unii dintre ei au plâns şi au spus că se aşteptau la necazuri foarte mari şi că nu ne vom mai întâlni din nou în această viaţă. Îmi pare

rău pentru ei şi mă rog în fiecare zi ca Domnul să-i protejeze în tot acest timp îngrozitor"[54].

Fiul vârstnicului Smith, Lewis, care se afla în Anglia atunci când a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial, a făcut parte din ultimul grup de misionari care s-a întors acasă.[55] După aproximativ doi ani şi jumătate, Lewis a traversat din nou Oceanul Atlantic, de data aceasta pentru a-şi îndeplini serviciul militar. „Această situaţie ne-a întristat pe toţi", a scris vârstnicul Smith. „Este atât de trist că oamenii puri şi neprihăniţi sunt nevoiţi să participe într-un război de proporţii mondiale din pricina ticăloşiei oamenilor."[56]

La data de 2 ianuarie 1945, vârstnicul Smith a primit o telegramă care-l înştiinţa că fiul său fusese ucis în timp ce se afla în slujba patriei sale. El a scris: „Această veste a fost un şoc foarte mare pentru noi, deoarece aveam speranţe foarte mari că el se va întoarce în curând în Statele Unite. Simţisem că va fi protejat, deoarece scăpase de multe ori de pericol. Ne era greu să ne imaginăm că se putea întâmpla un asemenea lucru… Deşi vestea este greu de suportat, avem un sentiment de pace şi fericire ştiind că a fost curat şi liber de viciile atât de răspândite în lume şi în armată. A fost fidel credinţei sale şi este demn de o înviere glorioasă, când vom fi din nou uniţi"[57].

Un învăţător şi conducător de încredere

În calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece, Joseph Fielding Smith a stat adesea înaintea sfinţilor din zilele din urmă pentru a mărturisi despre Isus Hristos, a popovădui Evanghelia restaurată şi a-i chema pe oameni la pocăinţă. El a rostit peste 125 de cuvântări în cadrul conferinţelor generale, a participat la mii de conferinţe de ţăruş şi a vorbit în cadrul a numeroase evenimente, cum ar fi conferinţe cu tematici legate de genealogie şi emisiuni de radio. El a propovăduit, de asemenea, prin cuvintele pe care le-a scris. Timp de mulţi ani, el a scris articole în revista Bisericii, *Improvement Era*, răspunzând întrebărilor trimise de cititori. De asemenea, el a scris alte articole în revistele Bisericii şi în secţiunea Bisericii din publicaţia *Deseret News*. În timpul slujirii sale în calitate de apostol, în perioada 1910 – 1972, scrierile sale au fost publicate

Preşedintele Joseph Fielding Smith şi consilierii săi din Prima Preşedinţie: preşedintele Harold B. Lee (centru) şi preşedintele N. Eldon Tanner (dreapta)

în 25 de cărţi, inclusiv în *Essentials in Church History, Doctrines of Salvation, Church History and Modern Revelation* şi *Answers to Gospel Questions*.

Ascultând cuvântările sale şi citind scrierile sale, membrii Bisericii şi-au putut da seama că preşedintele Smith era un adevărat erudit în ceea ce priveşte Evanghelia. În plus, ei au învăţat să se încreadă în Domnul şi să-L urmeze. După cum a spus preşedintele N. Eldon Tanner, Joseph Fielding Smith „a influenţat vieţile a sute de mii de oameni punând în practică şi propovăduind prin cuvânt şi prin peniţă fiecare principiu al Evangheliei. Nimeni nu s-a îndoit că el a ştiut că Dumnezeu este un Dumnezeu viu şi că noi suntem copiii Lui de spirit; că Isus Hristos este Singurul Născut în trup al lui Dumnezeu; că El Şi-a dat viaţa pentru ca noi să ne putem bucura de nemurire; şi că, acceptând şi punând în practică Evanghelia, ne putem bucura de viaţa veşnică”[58].

Vârstnicul Bruce R. McConkie a consemnat:

„Viaţa şi slujirea preşedintelui Joseph Fielding Smith au fost caracterizate de trei lucruri:

1. dragostea sa faţă de Domnul şi fidelitatea statornică şi absolută, cu care a căutat să arate acea dragoste, ţinând poruncile Sale şi făcând mereu acele lucruri care erau plăcute Domnului;

2. loialitatea sa faţă de profetul Joseph Smith şi de adevărurile nepieritoare restaurate prin intermediul lui; faţă de bunicul său, patriarhul Hyrum Smith… [care] a murit ca martir; şi faţă de tatăl său, preşedintele Joseph F. Smith, al cărui nume este consemnat pentru totdeauna în oraşul celest, ca unul care a îndurat cu mult curaj, făcând lucrarea Celui al cărui sânge a fost vărsat pentru ca noi să putem trăi;

3. propria sa cunoaştere despre Evanghelie şi înţelegere spirituală; sârguinţa sa neobosită în calitate de predicator al dreptăţii; şi propria sa lucrare de a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i îmbrăca pe cei goi, de a vizita văduvele şi orfanii şi de a da dovadă de religie curată, atât prin cuvânt, cât şi prin faptă”[59].

Fraţii în credinţă din Cvorumul celor Doisprezece ai preşedintelui Smith au văzut în el un conducător înţelept şi plin de compasiune. La aniversarea celei de-a 80-a zi de naştere a sa, ceilalţi membri ai Cvorumului celor Doisprezece i-au adus un omagiu pe care l-au publicat. Ca parte a acestui omagiu, ei au spus:

„Noi, cei care slujim în Consiliul celor Doisprezece sub conducerea sa, am avut ocazia să observăm adevărata nobleţe a caracterului său. În fiecare zi, vedem dovezi neîntrerupte ale înţelegerii şi aprecierii sale pline de consideraţie faţă de colegii săi, oferindu-ne însărcinările şi coordonându-ne eforturile, astfel încât lucrarea Domnului să poată progresa. Ne-am dori ca întreaga Biserică să poată cunoaşte blândeţea sufletului său şi măreaţa sa preocupare faţă de bunăstarea celor nefericiţi şi a celor în suferinţă. Îi iubeşte pe toţi sfinţii şi nu încetează niciodată să se roage pentru păcătoşi.

Având un discernământ remarcabil, el pare să se folosească doar de două lucruri pentru a ajunge la deciziile finale. Care sunt dorinţele Primei Preşedinţii? Ce este cel mai bine pentru împărăţia lui Dumnezeu?”[60].

Preşedinte al Bisericii

Într-o dimineaţă de sabat, pe 18 ianuarie 1970, viaţa muritoare a preşedintelui David O. McKay s-a încheiat. Din acel moment, responsabilitatea de a conduce Biserica a revenit Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, avându-l ca preşedinte pe Joseph Fielding Smith, în vârstă de 93 de ani.

La data de 23 ianuarie 1970, membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli s-au întâlnit şi l-au susţinut în mod oficial pe preşedintele Smith ca preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Preşedintele Smith i-a ales pe Harold B. Lee în calitate de prim consilier şi pe N. Eldon Tanner în calitate de al doilea consilier. Apoi, toţi cei trei bărbaţi au fost puşi deoparte pentru a-şi îndeplini noile responsabilităţi.

Vârstnicul Ezra Taft Benson, care a fost prezent la acea adunare, a spus: „În timpul adunării noastre a existat un sentiment minunat de unitate şi fraţii au făcut dovada unei deosebite afecţiuni atunci când s-au îmbrăţişat, după ce noua conducere a fost aleasă şi pusă deoparte”[61].

Vârstnicul Boyd K. Packer şi-a depus mărturia despre chemarea preşedintelui Smith:

„Am plecat de la birou într-o după-amiază de vineri gândindu-mă la însărcinarea pe care o aveam în cadrul conferinţei de la sfârşitul acelei săptămâni. Am aşteptat ca liftul să coboare de la etajul cinci.

Când uşile liftului s-au deschid fără zgomot, l-am văzut înăuntru pe preşedintele Joseph Fielding Smith. Am fost puţin surprins să-l văd, deoarece biroul său este la un etaj inferior.

Când l-am văzut stând în picioare în faţa uşii, am primit o mărturie puternică – iată profetul lui Dumnezeu! Acel glas plăcut al Spiritului, care este asemenea luminii, care are legătură cu inteligenţa pură, mi-a mărturisit că el era profetul lui Dumnezeu”[62].

Sub conducerea preşedintelui Smith, Biserica a continuat să crească. De exemplu, au fost creaţi 81 de ţăruşi, inclusiv primii ţăruşi în Asia şi Africa, iar numărul membrilor Bisericii a depăşit

pragul de 3 milioane. Au fost dedicate două temple – în Ogden, Utah şi în Provo, Utah.

Deşi Biserica creştea în întreaga lume, preşedintele Smith a accentuat importanţa fiecărui cămin şi a fiecărei familii. Le-a amintit sfinţilor din zilele din urmă că „organizaţia Bisericii există tocmai pentru a ajuta familia şi pe membrii ei să obţină exaltarea”[63]. El a propovăduit: „Familia este cea mai importantă organizaţie în timp şi în eternitate… Voinţa Domnului este aceea de a întări şi a apăra familia”[64]. Într-un efort de a întări familiile şi pe fiecare membru în parte, Biserica a subliniat şi mai mult importanţa serii în familie, un program care fusese sprijinit încă din anul 1909, când tatăl preşedintelui Smith era preşedinte al Bisericii. Sub conducerea preşedintelui Joseph Fielding Smith, serile de luni au fost desemnate în mod oficial ca seri în familie. În aceste seri, nu trebuie să se ţină niciun fel de adunări ale Bisericii, iar clădirile de la nivel local ale Bisericii sunt închise.

În pofida vârstei sale înaintate, preşedintele Smith şi-a abordat chemarea cu umilinţa unui copil şi cu vigoarea unui tânăr. În cei doi ani şi cinci luni cât a slujit ca profet, văzător şi revelator al Bisericii, el a inspirat sfinţii din zilele din urmă din întreaga lume prin mesajele sale.

El a declarat că „suntem copiii de spirit ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc”[65] şi că „trebuie să credem în Hristos şi să ne modelăm vieţile după a Lui”[66]. El a mărturisit că Joseph Smith „I-a văzut pe Dumnezeu Tatăl şi pe Fiul Său, Isus Hristos, şi a stat în prezenţa Lor”[67] şi a devenit „revelatorul cunoaşterii lui Hristos şi a salvării oamenilor în această vreme şi în această generaţie”[68].

I-a îndemnat pe sfinţi să „abandoneze multe dintre căile lumii”[69], dar să-i iubească pe toţi oamenii din lume – „să vedem în oameni binele, chiar dacă încercăm să îi ajutăm să biruiască unul sau două obiceiuri rele”[70]. El le-a amintit că o modalitate prin care pot să dea dovadă de acest „spirit de dragoste şi frăţie” este să împărtăşească Evanghelia – să „invite toţi oamenii de pretutindeni să dea ascultare cuvintelor vieţii veşnice revelate în aceste zile”[71].

El şi-a întărit relaţiile cu tineretul din Biserică, întâlnindu-se cu congregaţii mari de tineri sfinţi din zilele din urmă şi încurajându-i să „rămână fermi în credinţă în pofida întregii opoziţii”[72].

El s-a adresat adesea deţinătorilor preoţiei, reamintindu-le că au fost „chemaţi să-L reprezinte pe Domnul şi să deţină autoritatea Sa” şi îndemnându-i să-şi „amintească cine sunt [ei] şi să acţioneze ca atare”[73].

El i-a îndemnat pe toţi sfinţii din zilele din urmă să primească binecuvântările din templu, să fie fideli legămintelor făcute în templu şi să se întoarcă la templu pentru a înfăptui rânduielile sacre pentru şi în folosul strămoşilor lor. Înainte de dedicarea Templului Ogden, Utah, el a spus: „Permiteţi-mi să vă reamintesc că, atunci când dedicăm o casă Domnului, ceea ce facem cu adevărat este că ne dedicăm pe noi înşine slujirii Domnului, făcând legământul că vom folosi casa în felul în care El doreşte ca ea să fie folosită”[74].

„Ţineţi poruncile”, a îndemnat el. „Mergeţi în lumină. Înduraţi până la sfârşit. Fiţi fideli fiecărui legământ şi fiecărei obligaţii, iar Domnul vă va binecuvânta mai presus de visele dumneavoastră cele mai măreţe”[75].

Citându-l pe preşedintele Brigham Young, preşedintele Harold B. Lee a descris conducerea preşedintelui Smith şi influenţa pe care a avut-o: „Preşedintele Young a spus: «Dacă trăim în acord cu învăţăturile sfintei noastre religii şi urmăm îndemnurile Spiritului, vieţile noastre nu vor părea plictisitoare sau inutile ci, pe măsură ce trupul nostru se apropie de finalul vieţii muritoare, Spiritul pune o şi mai mare stăpânire pe acea substanţă trainică de dincolo de văl, sorbind din adâncurile acelui izvor al vieţii stropi strălucitori de inteligenţă, care învăluie trupul fragil şi îmbătrânit într-o aureolă de înţelepciune nemuritoare».

Am fost martori ai acestui lucru de nenumărate ori, în timp ce eram angrenaţi în discuţii despre aspecte foarte importante – decizii care trebuie luate doar de preşedinte Bisericii. În acele momente vedeam cum ieşea la lumină acea sclipire de înţelepciune, în timp ce [preşedintele Smith] spunea lucruri care erau, cu siguranţă, dincolo de abilitatea lui de a înţelege din acel moment, care i-au fost revelate din adâncurile sufletului său”[76].

„Chemat de Domnul… la o altă slujire mai măreaţă”

La data de 3 august 1971, Jessie Evans Smith a decedat, preşedintele Smith rămânând văduv pentru a treia oară. Ca urmare, preşedintele Smith s-a dus să locuiască împreună cu fiica sa, Amelia McConkie şi cu soţul ei, Bruce. Ceilalţi copii ai săi l-au vizitat pe rând, cu regularitate, ducându-l cu maşina în diferite locuri. A continuat să meargă la birou în fiecare zi lucrătoare, să participe la adunări şi să călătorească în interesul Bisericii.

Spre sfârşitul zilei de 30 iunie 1972, preşedintele Smith a părăsit biroul său situat la parterul clădirii administrative a Bisericii. Împreună cu secretarul său, D. Arthur Haycock, a mers în Biroul istoricului Bisericii, unde slujise înainte să devină preşedinte al Bisericii. A dorit să-i salute pe toţi cei care slujeau acolo. După ce a dat mâna cu ei, a mers la subsolul clădirii să dea mâna cu operatorii telefonişti şi alţii care lucrau în acea zonă pentru a-şi exprima recunoştinţa. Aceea a fost ultima sa zi la birou.

În ziua de duminică, 2 iulie 1972, cu doar 17 zile înainte să împlinească 96 de ani, el a participat la adunarea de împărtăşanie din episcopia sa. Spre sfârşitul după-amiezii acelei zile, a vizitat-o pe prima sa copilă, Josephine, împreună cu fiul său, Reynolds. În acea seară, în timp ce stătea pe scaunul său preferat, în casa familiei McConkie, a murit liniştit. Aşa cum a spus mai târziu ginerele său, preşedintele Smith a fost „chemat de Domnul, pe care L-a iubit atât de mult şi pe care L-a slujit atât de bine, la o altă slujire mai măreaţă în via Sa eternă”[77].

Preşedintele Harold B. Lee, care era la acel moment apostolul cu cea mai mare vechime în acel oficiu pe pământ, a făcut o vizită familiei McConkie când a auzit despre decesul preşedintelui Smith. „A mers în linişte până la canapea şi, îngenunchind, a luat una din mâinile profetului în mâna sa. A rămas în acea poziţie pentru ceva timp, fără să vorbească, rugându-se sau meditând. Apoi, s-a ridicat pentru a exprima familiei condoleanţele sale, admiraţia pe care a avut-o pentru tatăl lor şi îndemnul de a-l onora pe preşedintele Smith trăind în mod demn”[78].

Omagii aduse unui „om devotat al lui Dumnezeu”

În timpul funeraliilor preşedintelui Smith, preşedintele N. Eldon Tanner l-a numit „un om devotat al lui Dumnezeu, un om care a slujit cu atâta nobleţe atât pe Dumnezeu, cât şi pe aproapele său şi care a condus prin exemplu familia sa şi pe toţi cei asupra cărora fusese chemat să prezideze; un om despre care se poate spune pe drept cuvânt că a fost fără vicleşug şi fără mândrie. Nu s-a putut spune niciodată despre el”, a remarcat preşedintele Tanner, „că «[a] iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu» (Ioan 12:43)”[79].

Preşedintele Harold B. Lee a spus: „În ultimii doi ani şi jumătate, fratele Tanner şi cu mine l-am iubit pe acest bărbat. Nu ne-am prefăcut că îl iubim. El a dat dovadă de dragoste pentru că ne-a iubit, iar noi i-am stat alături aşa cum el ne-a stat alături şi a avut încredere în noi”[80].

Un ziar care avusese o atitudine critică faţă de preşedintele Smith şi care chiar pusese sub semnul întrebării chemarea sa în Cvorumul celor Doisprezece cu 60 de ani în urmă, a publicat următorul omagiu: „Joseph Fielding Smith, un bărbat care a urmat cu stricteţe crezurile sale şi care totuşi s-a îngrijit cu blândeţe de nevoile oamenilor de pretutindeni, a oferit sfaturi înţelepte asociaţilor săi, atenţie plină de dragoste familiei sale şi a dat dovadă de o conducere ireproşabilă în responsabilităţile sale din cadrul Bisericii. I se va simţi lipsa, dar va fi ţinut minte cu deosebit respect”[81].

Probabil că omagiul cel mai plin de însemnătate îl reprezintă declaraţia unui membru al familiei, ginerele preşedintelui Smith, Bruce R. McConkie, care l-a descris ca fiind „un fiu al lui Dumnezeu; un apostol al Domnului Isus Hristos; un profet al Celui Preaînalt; şi, mai presus de toate, un tată în Israel!”. Vârstnicul McConkie a profeţit: „În anii ce vor urma, glasul său va vorbi din ţărână în timp ce generaţii care nu s-au născut încă vor învăţa doctrinele Evangheliei din scrierile sale”[82].

În timp ce studiaţi această carte, învăţăturile preşedintelui Joseph Fielding Smith vor ajuta la îndeplinirea acelei profeţii. Glasul său va „vorbi din ţărână” pe măsură ce „[veţi] învăţa doctrinele Evangheliei”.

Note

1. Gordon B. Hinckley, „Believe His Prophets", *Ensign,* mai 1992, p. 52.
2. Thomas S. Monson, în „News of the Church", *Ensign,* mai 1996, p. 110.
3. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", *Ensign,* aug. 1972, p. 29.
4. Julina Lambson Smith, în Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 52.
5. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 65.
6. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 51.
7. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 57.
8. În Conference Report, apr. 1930, p. 91.
9. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 62.
10. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 71–72.
11. Joseph Fielding Smith, în Conference Report, oct. 1970, p. 92.
12. Vezi Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 73–74; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 52–53.
13. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 75.
14. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 79.
15. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 80.
16. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 81.
17. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 82.
18. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 83.
19. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 90.
20. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 117; vezi, de asemenea, pagina 116.
21. Joseph F. Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 116.
22. Lewis Shurtliff, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 112–113.
23. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 113.
24. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 96.
25. Louie Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 113–114.
26. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 92.
27. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 115.
28. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 91.
29. În Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 124.
30. Vezi Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 152–153.
31. Vezi *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 113.
32. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 160.
33. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 162.
34. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 169.
35. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 174–176.
36. În Conference Report, oct. 1910, p. 39.
37. În Conference Report, oct. 1919, p. 88–89.
38. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), p. 176.
39. Joseph Fielding Smith, în *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 162.
40. Ethel Smith, în Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith", *Improvement Era,* iunie 1932, p. 459.
41. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 14.
42. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 234.
43. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 15.
44. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 237.

45. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 188–189.
46. *Hymns,* nr. 127.
47. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 242–243.
48. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 249.
49. Joseph Fielding Smith, în *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 275.
50. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 251–258.
51. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 278–279.
52. Martha Toronto Anderson, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), p. 32.
53. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 204.
54. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 282–283.
55. Vezi *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 315.
56. Joseph Fielding Smith, în *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 332.
57. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 287–288.
58. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile", *Ensign,* aug. 1972, p. 33.
59. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", *Ensign,* aug. 1972, p. 28.
60. Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „President Joseph Fielding Smith", *Improvement Era,* iulie 1956, p. 495.
61. Ezra Taft Benson, în Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson,* p. 411.
62. Boyd K. Packer, „The Spirit Beareth Record", *Ensign,* iunie 1971, p. 87.
63. Joseph Fielding Smith, în „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, interiorul coperţii din faţă şi pagina 1.
64. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World", *Ensign,* iulie 1972, p. 27.
65. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation,* Brigham Young University Speeches of the Year (12 ian. 1971), p. 2.
66. Joseph Fielding Smith, „The Plan of Salvation", *Ensign,* nov. 1971, p. 5.
67. Joseph Fielding Smith, „To Know for Ourselves", *Improvement Era,* mart. 1970, p. 3.
68. Joseph Fielding Smith, „The First Prophet of the Last Dispensation", *Ensign,* aug. 1971, p. 7.
69. Joseph Fielding Smith, „Our Responsibilities as Priesthood Holders", *Ensign,* iunie 1971, p. 49.
70. Joseph Fielding Smith, „My Dear Young Fellow Workers", *New Era,* ian. 1971, p. 4.
71. Joseph Fielding Smith, „I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign,* dec. 1971, p. 27.
72. Joseph Fielding Smith, „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme", *New Era,* sept. 1971, p. 40.
73. Joseph Fielding Smith, în Conference Report, oct. 1970, 92.
74. Joseph Fielding Smith, în „Ogden Temple Dedicatory Prayer", *Ensign,* mart. 1972, p. 6.
75. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World", p. 27.
76. Harold B. Lee, „The President – Prophet, Seer, and Revelator", *Ensign,* aug. 1972, p. 35.
77. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", p. 24.
78. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 495.
79. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile", *Ensign,* aug. 1972, p. 32.
80. Harold B. Lee, „The President – Prophet, Seer, and Revelator", p. 39.
81. *Salt Lake Tribune,* 4 iulie 1972, p. 12.
82. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel", p. 24, 27.

CAPITOLUL 1

Tatăl nostru din Cer

„Dorinţa mea este să vă reamintesc de natura şi caracterul lui Dumnezeu, pentru a-L putea preaslăvi în spirit şi adevăr şi, astfel, să dobândiţi toate binecuvântările Evangheliei Sale.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith s-a minunat de progresul tehnologic din zilele sale. „S-a făcut un progres deosebit în mecanică, în chimie, în fizică, în chirurgie şi în alte domenii”, a spus el. „Oamenii au construit telescoape foarte mari şi au făcut posibilă observarea galaxiilor ascunse privirii cu ochiul liber. Cu ajutorul telescoapelor, au descoperit foarte multe microorganisme… Au descoperit metode care ajută la prevenirea şi vindecarea bolilor… Au inventat mecanisme mai sensibile decât atingerea umană, care pot vedea mai departe decât ochiul uman. Au controlat elementele şi au creat mecanisme care pot mişca munţii; este imposibil de enumerat toate celelalte lucruri pe care le-a făcut. Da, este minunat să trăim acum!” Cu toate acestea, el era îngrijorat de o altă direcţie în care se îndrepta lumea. El şi-a exprimat tristeţea: „Toate aceste descoperiri şi invenţii nu au adus omul mai aproape de Dumnezeu! Nici nu au generat în inimile lor umilinţă şi spiritul pocăinţei, ci, dimpotrivă, au dus la condamnarea lor… Credinţa din lume nu a crescut, nici neprihănirea, nici supunerea faţă de Dumnezeu”[1].

Spre deosebire de indiferenţa crescândă a lumii faţă de Dumnezeu, preşedintele Smith a dat dovadă de apropiere faţă de Tatăl Său din Cer. Unul dintre nepoţii lui a spus: „Mama mea era o bucătăreasă excelentă, iar bunicul meu mânca adesea la noi acasă. El era invitat adesea de tatăl meu să binecuvânteze mâncarea. Rugăciunile sale erau mereu personale – ca şi cum îi vorbea unui prieten”[2].

Prin intermediul Primei Viziuni a lui Joseph Smith a fost restaurată „adevărata cunoaştere despre Dumnezeu”.

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Începând cu Prima Viziune a lui Joseph Smith, adevărata cunoaştere despre Dumnezeu a fost restaurată în zilele noastre.

Sunt foarte recunoscător pentru Prima Viziune, în care Tatăl şi Fiul i S-au arătat tânărului profet şi i-au restaurat omului adevărata cunoaştere despre Dumnezeu.[3]

Cu toţii ar trebui să ne amintim că, în anul 1820, întreaga lume creştină pierduse adevărata doctrină referitoare la Dumnezeu. Adevărul simplu care fusese înţeles atât de clar de către apostolii şi sfinţii din vechime fusese pierdut în misterele unei lumi apostate. Toţi profeţii din vechime şi apostolii lui Isus Hristos au înţeles clar că Tatăl şi Fiul sunt personaje distincte, aşa cum scripturile noastre ne învaţă atât de limpede. Din pricina apostaziei, această cunoaştere a fost pierdută… Dumnezeu a devenit un mister şi atât Tatăl, cât şi Fiul au fost consideraţi a fi un singur personaj de spirit, fără trup, fără membre, fără dorinţe, pe care oameni nu-l pot înţelege cu adevărat. Apariţia Tatălui şi a Fiului a oferit lumii un martor divin care a putut, datorită experienţei avute, să restaureze cunoaşterea despre adevărata natură a lui Dumnezeu.[4]

Prima Viziune a lui Joseph Smith a clarificat faptul că Tatăl şi Fiul sunt personaje distincte, cu trupuri la fel de tangibile ca trupul omului. I s-a mai revelat şi faptul că Duhul Sfânt este un personaj de spirit, distinct şi separat de persoana Tatălui şi a Fiului [vezi D&L 130:22]. Acest adevăr vital a şocat lumea; totuşi, având în vedere afirmaţiile clare din scrierile sfinte, este uluitor şi uimitor cât de mult s-au rătăcit oamenii. Salvatorul a spus: „Tatăl [Meu] este mai mare decât Mine" [Ioan 14:28]; i-a invitat pe ucenicii Săi, după învierea Sa, să-L atingă şi să se convingă că era El, căci a spus: „Un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu" [Luca 24:39]. Apostolii au înţeles, în mod clar, că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt personaje distincte la care au făcut mereu referire în epistolele lor; iar Pavel i-a informat pe corinteni că, atunci când toate lucrurile sunt supuse Tatălui „atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi" [1 Corinteni 15:28].

Joseph Smith I-a văzut pe Tatăl şi pe Fiul; de aceea, el a putut mărturisi pe baza cunoaşterii personale că scripturile sunt adevărate când citim: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut" [Genesa 1:27]. Acest lucru trebuie înţeles ca atare, nu în vreun fel misterios sau la figurat.[5]

2

Pentru a ne exercita credinţa în Dumnezeu şi pentru a-L preaslăvi, trebuie să avem o cunoaştere a trăsăturilor Sale.

Una dintre revelaţiile noastre ne spune că, pentru a fi slăviţi în Hristos, aşa cum El este în Tatăl, trebuie să înţelegem şi să ştim atât cum să preaslăvim, cât şi ce preaslăvim (vezi D&L 93:19–20).

Dorinţa mea este să vă reamintesc de natura şi caracterul lui Dumnezeu, pentru a-L putea preaslăvi în spirit şi adevăr şi, astfel, să dobândiţi toate binecuvântările Evangheliei Sale.

Ştim că Dumnezeu Se face cunoscut numai prin revelaţie, că Îi putem cunoaşte natura numai prin ceea ce ni s-a revelat şi prin niciun alt fel. Trebuie să facem apel la scripturi – nu la oamenii de ştiinţă sau la filozofi – dacă vrem să învăţăm adevărul despre Dumnezeire. Într-adevăr, măreaţa profeţie a lui Ioan despre restaurarea Evangheliei de către un înger care zbura prin mijlocul cerului ne spune că acest lucru urma să aibă loc pentru ca oamenii să poată ajunge la cunoaşterea adevăratului Dumnezeu şi să fie învăţaţi: „Temeţi-vă de Dumnezeu, şi daţi-I slavă… şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor!" (Apocalipsa 14:7). Cu alte cuvinte, începând cu restaurarea Evangheliei în această dispensaţie, oamenii urmau să fie chemaţi să-L preaslăvească şi să-L slujească pe Creatorul lor, nu falsele concepte despre Dumnezeire prevalente în lume.

În fiecare perioadă de timp, profeţii Domnului au fost chemaţi să combată falsa preaslăvire şi să proclame adevărul despre Dumnezeu. În Israelul din vechime au existat oameni care preaslăveau imagini gravate şi dumnezei păgâni, iar Isaia a întrebat: „Cu cine voiţi să asemănaţi pe Dumnezeu? Şi cu ce asemănare Îl veţi asemăna?

Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă" (Isaia 40:18, 28).

Mulţi oameni din lumea de astăzi nu au această cunoaştere despre Dumnezeu şi, chiar în [Biserică], există oameni care nu şi-au desăvârşit înţelegerea despre acea Fiinţă glorioasă care este Tatăl nostru Etern. Celor care nu au această cunoaştere le-am putea răspunde: „De ce limitaţi slava lui Dumnezeu? Sau de ce să presupuneţi că El este mai puţin decât este cu adevărat? Nu aţi ştiut? Nu aţi auzit că Dumnezeul nepieritor, Domnul, Creatorul marginilor pământului este infinit şi etern; că El are toată puterea, toată tăria şi toată stăpânirea; că El cunoaşte toate lucrurile şi că toate lucrurile sunt prezente înaintea Sa?".

În secţiunea 20 din Doctrină şi legăminte, în care citim că profetul Joseph Smith a fost îndrumat să reorganizeze Biserica în această dispensaţie, ni se dezvăluie rezumatul a câtorva dintre doctrinele fundamentale necesare salvării. Referitor la Dumnezeire, revelaţia spune: „Există un Dumnezeu în cer, care este infinit şi veşnic, din veşnicie în veşnicie, acelaşi Dumnezeu, neschimbat, Creatorul cerului şi al pământului şi a tot ce este în ele" (D&L 20:17).

Dumnezeu este Tatăl nostru; El este Fiinţa după chipul căreia a fost creat omul. Are un trup din carne şi oase tot atât de tangibil ca şi cel al omului (D&L 130:22) şi El este, într-adevăr, Tatăl spiritelor tuturor oamenilor. El este atotputernic şi atotştiutor; El are toată puterea şi toată înţelepciunea; iar El este perfect deoarece posedă toată cunoaşterea, toată credinţa sau puterea, toată dreptatea, toată judecata, toată mila, tot adevărul şi plenitudinea tuturor atributelor dumnezeieşti… Dacă dorim să avem acea credinţă perfectă prin care putem dobândi viaţa veşnică, trebuie să credem că Dumnezeu este posesorul plenitudinii tuturor acestor caracteristici şi atribute. Spun, de asemenea, că El este o Fiinţă infinită şi eternă şi, ca fiinţă neschimbată, El posedă aceste puteri şi atribute perfecte din veşnicie în veşnicie, care înseamnă din eternitate în eternitate.[6]

Ştim că Tatăl nostru Ceresc este un Personaj glorificat, exaltat care are toată puterea, toată tăria şi toată stăpânirea şi care ştie toate lucrurile. Noi mărturisim că El, prin Fiul Său Preaiubit, este Creatorul acestui pământ şi al lumilor fără număr.[7]

3

Dumnezeu este o fiinţă reală şi Tatăl spiritelor noastre.

Suntem copiii de spirit ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc… Suntem membri ai familiei Sale… Am trăit alături de El foarte mult timp în viaţa noastră premuritoare… A conceput un plan de progres şi salvare menit să ne ajute, dacă suntem credincioşi şi fideli în toate lucrurile, să avansăm şi să progresăm până când vom deveni ca El.[8]

În scripturi, suntem învăţaţi că Dumnezeu este, cu adevărat, nu la modul figurat, Tatăl nostru Etern. Cuvintele Mântuitorului nostru rostite Mariei lângă mormântul din care El înviase şi obţinuse victoria asupra morţii sunt cele mai sublime şi pline de însemnătate glorioasă: „Nu mă ţine… căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la fraţii Mei, şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru" [Ioan 20:17]. Cu aceste cuvinte, adevărul despre calitatea de Tată a lui Dumnezeu este afirmată cu tărie de Singurul Său Fiu Născut care declară că El este Fratele nostru şi că avem acelaşi Tată Etern.[9]

Sunt recunoscător că legile lui Dumnezeu şi cunoaşterea despre El au fost restaurate în zilele noastre şi că noi, cei care suntem membri ai Bisericii, ştim că El este o Fiinţă reală şi nu, după cum au spus unii membri ai altor religii, „o amestecătură [o adunătură haotică] de legi care plutesc ca o ceaţă în univers". Sunt recunoscător pentru că ştim că El este Tatăl nostru din Cer, Tatăl spiritelor noastre şi că El a rânduit legile prin care putem avansa şi progresa până când vom deveni ca El. Şi sunt recunoscător pentru că ştim că El este o Fiinţă infinită şi eternă care cunoaşte toate lucrurile, care are toată puterea şi a cărui progres nu constă în a dobândi mai multă cunoaştere sau putere sau în a-Şi desăvârşi atributele Sale dumnezeieşti, ci în a creşte şi a mări numărul împărăţiilor Sale.[10]

4

Tatăl Ceresc ne iubeşte şi este interesat de fiecare dintre noi.

Mă gândesc la o afirmaţie din Perla de mare preţ, din viziunea lui Moise, ce a fost dată într-un moment în care Moise a fost purtat pe un munte nespus de înalt şi L-a văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi a vorbit cu El. Domnul i-a arătat lui Moise „opera mâinilor Sale",

Moise, înfăţişat aici cum priveşte pământul făgăduit, a primit o viziune în care a învăţat despre lucrarea şi slava lui Dumnezeu.

iar Moise a văzut lumea şi pe toţi copiii oamenilor până la ultima generaţie [vezi Moise 1:1–8, 27–29].

Iar Domnul i-a spus lui Moise:

„Pentru că, iată, sunt multe lumi care au pierit prin cuvântul puterii Mele. Şi sunt multe care acum există, şi sunt nenumărate pentru om; dar toate lucrurile Îmi sunt numărate, pentru că sunt ale Mele şi Eu le cunosc.

Şi s-a întâmplat că Moise a vorbit către Domnul, spunând: Fii milostiv faţă de slujitorul Tău, o, Dumnezeule, şi spune-mi mie cu privire la pământ şi la locuitorii de pe el şi, de asemenea, cu privire la ceruri, şi atunci slujitorul Tău va fi mulţumit.

Şi Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, spunând: Cerurile sunt multe şi ele nu pot fi numărate de către om; dar ele Îmi sunt numărate Mie, pentru că sunt ale Mele" [Moise 1:35–37].

Mă gândesc că, în pofida nenumăratelor lumi şi a dimensiunilor mari pe care le au unele dintre ele, acestea reprezintă un mijloc ce ajută la îndeplinirea unui scop şi nu scopul în sine. Tatăl creează lumi cu scopul de a le popula – punându-i în ele pe fiii şi fiicele Sale. În secţiunea 76 din Doctrină şi legăminte, ni se spune că de şi prin Fiul lui Dumnezeu „lumile sunt şi au fost create şi locuitorii din ele sunt născuţi ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu" [D&L 76:24].

Din aceste versete pe care le-am citit şi din alte revelaţii de la Domnul învăţăm că omul este cel mai important dintre toate creaţiile Tatălui. În aceeaşi viziune dată lui Moise, Tatăl a spus: „Şi aşa cum un pământ şi cerurile sale vor trece, tot aşa un altul va veni; şi nu există sfârşit la lucrările Mele şi nici la cuvintele Mele. Pentru că, iată, aceasta este lucrarea Mea şi slava Mea – să realizez nemurirea şi viaţa veşnică a omului" [Moise 1:38–39].

Pot spune că, din acest fragment din scripturi şi din altele, învăţăm că măreaţa lucrare a Tatălui este de a realiza salvarea copiilor Săi, oferind fiecăruia dintre ei răsplata pe care o merită în funcţie de faptele sale. Sunt ferm convins că Tatăl nostru din Cer este mult mai interesat de un suflet – unul dintre copiii Săi – decât poate fi interesat un tată de pe pământ de unul dintre copiii săi. Dragostea Sa faţă noi este mai mare decât poate fi dragostea unui părinte de pe pământ pentru urmaşii săi.[11]

5

Tatăl Ceresc plânge din pricina copiilor Săi nesupuşi.

Aflăm că, atunci când Domnul i-a vorbit lui Enoh şi i-a arătat naţiunile pământului şi i-a explicat natura pedepsei ce urmau să o primească din pricina încălcării poruncilor Lui, Domnul a plâns, arătându-Şi astfel tristeţea provocată de nesupunerea lor. Datorită

acestui lucru, Enoh s-a minunat şi a considerat că era ceva neobişnuit ca Domnul să poată plânge.

Iată fragmentul:

„Şi s-a întâmplat că Dumnezeu din cer S-a uitat la restul oamenilor şi El a plâns; şi Enoh a depus mărturie despre aceasta, spunând: Cum se face că cerurile plâng şi varsă lacrimi ca ploaia pe munte?

Şi Enoh I-a spus Domnului: Cum se face că Tu poţi să plângi, Tu care eşti sfânt şi din toată veşnicia în toată veşnicia?

Şi dacă ar fi fost posibil ca omul să poată număra particulele pământului, da, milioane de pământuri ca acesta, nu ar fi fost începutul numărului creaţiilor Tale; şi vălurile Tale sunt încă întinse; şi totuşi Tu eşti acolo, şi pieptul Tău acolo; şi, de asemenea, Tu eşti drept; Tu eşti milostiv şi bun pentru totdeauna" [vezi Moise 7:28–30].

Iar Domnul i-a răspuns: „Priveşte-i pe aceştia care sunt fraţii tăi; ei sunt opera mâinilor Mele şi Eu le-am dat lor cunoaşterea lor, în ziua în care i-am creat; şi în Grădina Edenului, Eu i-am dat omului libertatea lui de a alege;

Şi fraţilor tăi le-am spus şi, de asemenea, le-am dat porunca să se iubească unul pe altul şi să Mă caute pe Mine, Tatăl lor; dar iată, ei sunt fără afecţiune şi ei îşi urăsc propriul lor sânge" [Moise 7:32–33].

Acestea sunt motivele pentru care a plâns Domnul şi pentru care au plâns cerurile.

Am fost întrebat odată de un frate dacă cineva poate fi pe deplin fericit în împărăţia celestială în cazul în care unuia dintre copiii săi nu i s-ar permite să intre acolo. I-am spus că presupun că orice persoană care ar avea nenorocul ca unul dintre copiii Săi să i se interzică intrarea în împărăţia celestială ar avea, fireşte, sentimente de tristeţe din pricina acelei situaţii; iar aceasta este exact situaţia în care se află Tatăl nostru din Cer. Nu toţi copiii Săi sunt demni de împărăţia celestială şi mulţi sunt nevoiţi să sufere mânia Sa din cauza păcatelor lor, iar acest lucru face ca Tatăl şi toţi cei din ceruri să se întristeze şi să plângă. Domnul lucrează în acord cu legea firească. Omul trebuie mântuit conform legii, iar răsplata lui trebuie să aibă la bază legea dreptăţii. Datorită acestui lucru, Domnul nu le

va oferi oamenilor ceea ce nu merită, ci îi va răsplăti pe toţi oamenii în acord cu faptele lor…

Sunt convins că Tatăl nostru din Cer ar salva, dacă ar fi posibil, toţi oameni şi le-ar oferi gloria celestială, chiar plenitudinea exaltării. Însă El i-a oferit omului libertatea de a alege, iar omul se află sub obligaţia de a se supune adevărului în acord cu ceea ce s-a revelat pentru a obţine exaltarea celor neprihăniţi.[12]

6

Tatăl Ceresc a oferit modalitatea de a fi mântuiţi pentru a fi aduşi înapoi în prezenţa Sa.

Când Adam a fost în Grădina Edenului, el a fost în prezenţa lui Dumnezeu, Tatăl nostru… După ce a fost izgonit din Grădina Edenului, situaţia s-a schimbat. Din pricina încălcării sale, Adam a fost izgonit din prezenţa Tatălui. Scripturile ne spun că el a murit din punct de vedere spiritual – adică a fost alungat din prezenţa lui Dumnezeu.[13]

Ştiu că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi că a primit de la Tatăl Său puterea să răscumpere oamenii de la moartea spirituală şi temporală adusă în lume prin căderea lui Adam.[14]

Exista o singură modalitate de mântuire, o singură modalitate prin care se putea repara greşeala şi prin care trupul putea fi înapoiat spiritului; aceea consta într-o ispăşire infinită şi trebuia să fie înfăptuită de o Fiinţă infinită, de cineva care nu era supus morţii şi, totuşi, cineva care avea puterea să moară şi care avea, de asemenea, putere asupra morţii. Prin urmare, Tatăl nostru din Cer ni L-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, în lume, având viaţă în El Însuşi. Şi, deoarece El [Isus Hristos] a avut o mamă cu sânge în venele ei, El a avut puterea să moară. Şi-a putut supune morţii trupul Său şi l-a putut lua din nou. Permiteţi-mi să citesc propriile Sale cuvinte: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că Îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau.

Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, şi am putere s-o iau iarăşi: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu" (Ioan 10:17–18).[15]

Nu a fost niciodată intenţia Tatălui nostru din Cer ca oamenii să-şi caute drumul orbecăind pe întuneric, fără nicio lumină care

să-i îndrume şi să le ceară ca, în aceste condiţii, să-şi găsească drumul înapoi în împărăţia Sa şi în prezenţa Sa sfântă. Domnul nu procedează astfel. De la început şi în toate timpurile, Tatăl nostru din Cer Şi-a arătat bunătatea faţă de copiii Lui şi a fost binevoitor în a le oferi îndrumare. De la începutul lumii, cerurile au fost deschise, Domnul a trimis mesageri din prezenţa Sa slujitorilor desemnaţi în mod divin, bărbaţi care deţineau autoritatea preoţiei, care au fost împuterniciţi să propovăduiască principiile Evangheliei, să avertizeze oamenii şi să-i înveţe ce este neprihănirea; iar aceşti bărbaţi au primit această cunoaştere, această inspiraţie şi îndrumare de la aceşti mesageri veniţi din prezenţa lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil şi pentru dispensaţia noastră. Nu este deloc nevoie ca oamenii să-şi închidă ochii şi să creadă că nu este nicio lumină şi că se pot baza doar pe raţiunea lor, pentru că Domnul a fost mereu dornic să conducă, să îndrume şi să arate calea. El a trimis, după cum am spus, mesageri din prezenţa Sa. El a trimis revelaţie. El a poruncit ca propriile Sale cuvinte să fie scrise, să fie publicate, pentru ca toţi oamenii să le poată cunoaşte.[16]

Vă spun dumneavoastră şi întregii Biserici şi, de altfel, întregii lumi, că Tatăl nostru milostiv şi iubitor a vorbit din nou din cer, în aceste zile din urmă, slujitorilor Săi, profeţii.

Mesajul Său îi invită pe toţi oamenii să vină la Fiul Său Preaiubit, să înveţe de la El, să guste din bunătatea Lui, să ia jugul Său asupra lor şi să îşi ducă până la capăt salvarea prin supunere faţă de legile Evangheliei. Mesajul Său a fost unul de salvă şi onoare, de pace în această viaţă şi de viaţă veşnică în lumea care va veni.[17]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Ce credeţi că îl face pe om să se poată ruga lui Dumnezeu „ca şi cum [i-ar vorbi] unui prieten”? („Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”.) Gândiţi-vă la modalităţi prin care vă puteţi întări relaţia cu Tatăl dumneavoastră Ceresc.
- Preşedintele Smith şi-a exprimat recunoştinţa faţă de Prima Viziune a lui Joseph Smith, prin care a fost restaurată „adevărata cunoaştere despre Dumnezeu” (secţiunea 1). Care sunt câteva

dintre adevărurile pe care le cunoaşteţi despre Dumnezeu Tatăl şi despre Isus Hristos datorită Primei Viziuni?

- Dintre atributele lui Dumnezeu pe care le-a menţionat preşedintele Smith în secţiunea 2, care sunt cele mai pline de însemnătate pentru dumneavoastră? De ce? Pe măsură ce vă exercitaţi credinţa în Tatăl dumneavoastră Ceresc, cum vă ajută acest lucru să cunoaşteţi atributele Sale?
- Preşedintele Smith a depus mărturie: „Suntem copiii de spirit ai lui Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc… Suntem membri ai familiei Sale" (secţiunea 3). În ce fel v-a influenţat acest adevăr?
- În secţiunile 4 şi 5, ce principii vă ajută să simţiţi dragostea Tatălui Ceresc faţă de dumneavoastră? De ce este important să înţelegem că Dumnezeu ne iubeşte şi este interesat de fiecare dintre noi în parte? Cum îi putem ajuta pe membrii familiei şi pe prieteni să simtă dragostea Sa?
- Gândiţi-vă la ceea ce a făcut Tatăl Ceresc pentru a vă ajuta să vă întoarceţi în prezenţa Sa (vezi secţiunea 6). Ce sentimente aveţi în timp ce vă gândiţi la faptul că Tatăl Ceresc L-a trimis pe Fiul Său Preaiubit? În ce moduri a trimis Tatăl Ceresc „lumină care să [vă îndrume]"?

Scripturi suplimentare

Ioan 3:16; 17:3; 1 Nefi 11:17; Alma 30:44

Ajutor pentru predare

„O parte destul de mare a procesului de predare din cadrul Bisericii este rigidă, asemenea unei predici. Nu reacţionăm foarte bine la predici în timpul orelor. Facem acest lucru la adunarea de împărtăşanie şi la conferinţe, dar predarea poate fi interactivă, astfel încât dumneavoastră să puteţi adresa întrebări. Puteţi face loc cu uşurinţă întrebărilor în clasă" (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning", *Ensign,* iunie 2007, p. 87).

Note

1. În Conference Report, apr. 1943, p. 15–16.
2. Manuscris nepublicat de Hoyt W. Brewster jr.
3. În Conference Report, apr. 1930, p. 90.
4. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 3:117.
5. „Origin of the First Vision", *Improvement Era,* apr. 1920, p. 496–497; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,*

redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:2–3.

6. „The Most Important Knowledge", *Ensign,* mai 1971, p. 2–3.
7. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 2.
8. *Sealing Power and Salvation,* Brigham Young University Speeches of the Year (12 ian. 1971), p. 2.
9. „Purpose and Value of Mortal Probation", *Deseret News,* secţiunea Bisericii, 12 iunie 1949, p. 21; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:1.
10. „The Most Important Knowledge", p. 3.
11. În Conference Report, apr. 1923, p. 135–136. Observaţi că viziunea lui Moise consemnată în Moise 1 este un exemplu în care Salvatorul rosteşte cuvintele Tatălui prin învestitură divină de autoritate (vezi „The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve", *Improvement Era,* aug. 1916, p. 939; retipărită în *Ensign,* apr. 2002, p. 17). Textul scriptural şi comentariul făcut de Joseph Fielding Smith în acest capitol arată că acele cuvinte din Moise 1 reprezintă mintea şi voia lui Dumnezeu Tatăl.
12. În Conference Report, apr. 1923, p. 136–137, 139. Vezi, de asemenea, nota 11 din acest capitol, care se aplică, de asemenea, viziunii lui Enoh consemnată în Moise 7.
13. În Conference Report, oct. 1953, p. 58.
14. „A Witness and a Blessing", *Ensign,* iunie 1971, p. 109.
15. În Conference Report, apr. 1967, p. 122.
16. În Conference Report, oct. 1931, p. 15.
17. „A Witness and a Blessing", p. 109.

„Tot adevărul vine de la şi depune mărturie despre Domnul Isus Hristos, Mântuitorul lumii."

Salvatorul nostru, Isus Hristos

„Acesta trebuie să fie cel mai important lucru din mintea dumneavoastră, acum şi întotdeauna, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, care a venit în lume pentru a-Şi da viaţa ca noi să putem trăi. Acesta este adevărul şi este fundamental. Acesta reprezintă temelia credinţei noastre."

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

În calitate de apostol, preşedintele Joseph Fielding Smith a fost fidel chemării sale de a fi unul dintre „[martorii] speciali ai numelui lui Hristos în toată lumea" (D&L 107:23). El a spus: „Încerc să-L iubesc pe Mântuitorul nostru mai presus decât orice. Aceasta este de datoria mea. Călătoresc în lungul şi în latul acestei ţări în calitate de unul dintre martorii Lui speciali. Nu aş putea fi unul dintre martorii speciali ai lui Isus Hristos dacă nu aş şti în mod absolut şi cert că El este Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii"[1].

În calitate de tată, preşedintele Smith a fost la fel de devotat responsabilităţii sale de a depune mărturie despre Salvator. La data de 18 iulie 1948, el a trimis o scrisoare fiilor săi, Douglas şi Milton, care slujeau ca misionari cu timp deplin. El a scris:

„Uneori stau şi meditez şi, în timp ce citesc scripturile, mă gândesc la misiunea Domnului nostru, la ce a făcut pentru *mine* şi, atunci când am aceste sentimente, îmi spun că nu Îi pot fi necredincios. M-a iubit cu o dragoste perfectă, aşa cum i-a iubit pe toţi oamenii, mai ales pe cei care-L slujesc, şi *trebuie* să-L iubesc cu toată dragostea pe care o am, chiar dacă este imperfectă, deşi nu ar trebui să fie. Dragostea Salvatorului este minunată! Nu am trăit în zilele Salvatorului; nu mi-a apărut personal. Nu L-am văzut fizic. El şi Tatăl Său nu au considerat că este necesar să-mi ofere o astfel de

binecuvântare minunată. Dar nu este necesară. I-am simţit prezenţa. Ştiu că Spiritul Sfânt mi-a luminat mintea şi *mi L-a revelat,* aşadar Îl iubesc pe Mântuitorul meu, am speranţă în El şi simt că acest lucru este adevărat, mai mult decât orice altceva în viaţa aceasta. Nu ar putea fi altfel. Vreau să Îi fiu fidel. Ştiu că a murit pentru mine, pentru voi şi pentru întreaga omenire pentru ca noi să putem trăi din nou prin intermediul învierii. Ştiu că El a murit ca eu să fiu iertat de nesăbuinţele mele, de păcatele mele şi pentru a fi curăţat de ele. Cât de minunată este această dragoste! Ştiind aceasta, cum aş putea face altceva decât să-L iubesc pe Mântuitorul meu? Vreau ca băieţii mei, în timpul misiuni lor, să simtă la fel. Vreau ca toţi copiii şi nepoţii mei să simtă la fel şi să nu se abată niciodată de la calea adevărului şi neprihănirii"[2].

Unul dintre fiii preşedintelui Smith a relatat:

„Copii fiind, îl auzeam spunând foarte adesea: «Ce bine ar fi dacă oamenii din lume ar înţelege toate încercările, poverile şi păcatele pe care Domnul le-a luat asupra Sa pentru binele nostru!». Ori de câte ori menţiona acest lucru, ochii i se umezeau de lacrimi.

[Odată], în timp ce mă aflam împreună cu tatăl meu în biroul său, am băgat de seamă că medita foarte profund. Am ezitat să rup tăcerea, dar, în cele din urmă, a vorbit el. «O, fiul meu, îmi doresc să fi fost cu mine joia trecută când m-am întâlnit în templu cu fraţii din Prima Preşedinţie şi din Cvorumul celor Doisprezece! O, dacă i-ai fi auzit depunând mărturie despre dragostea lor faţă de Domnul şi Salvatorul lor, Isus Hristos!». Apoi, şi-a coborât capul şi lacrimile au început să-i curgă pe obraji şi pe cămaşă. Apoi, după câteva clipe, fără să-şi ridice deloc capul, ci doar mişcându-l în stânga şi-n dreapta, a spus: «O, cât de mult Îl iubesc pe Domnul şi Salvatorul meu, Isus Hristos!»"[3].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Isus Hristos este Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu şi Salvatorul lumii.

Permiteţi-mi să spun pe cât de clar şi de convingător pot, că noi credem în Hristos. Îl acceptăm fără ezitare ca fiind Fiul lui Dumnezeu şi Salvatorul lumii.[4]

Ştim că salvarea vine de la Hristos; că El a fost Primul Fiu Născut al Tatălui Etern; că El a fost ales şi rânduit dinainte în consiliile din cer pentru a înfăptui ispăşirea infinită şi eternă; că a fost născut în lume ca Fiu al lui Dumnezeu; şi că a adus viaţă şi nemurire lumii prin Evanghelie.

Credem fără nicio urmă de îndoială că Hristos a venit pentru a-i răscumpăra pe oameni de la moartea temporală şi spirituală adusă în lume prin căderea lui Adam şi că a luat asupra Sa păcatele tuturor oamenilor dacă ei se vor pocăi…

Credem că numai prin har suntem salvaţi după ce am făcut tot ce ne-a stat în putinţă [vezi 2 Nefi 25:23] şi că, întemeindu-se pe temelia ispăşirii lui Hristos, toţi oamenii trebuie să-şi ducă la bun sfârşit propria salvare cu frică şi cutremurare înaintea Domnului [vezi Filipeni 2:12; Mormon 9:27].[5]

Diferenţa dintre Salvatorul nostru şi noi este că noi am avut taţi muritori şi, prin urmare, supuşi morţii. Salvatorul nostru nu a avut un Tată muritor şi, prin urmare, moartea I-a fost supusă. El a avut puterea să-Şi dea viaţa şi să o ia înapoi [vezi Ioan 10:17–18], însă noi nu avem putere să ne dăm viaţa şi să o luăm înapoi. Noi primim viaţă veşnică prin ispăşirea lui Isus Hristos, prin învierea morţilor şi supunerea faţă de principiile Evangheliei.[6]

El este cu adevărat Singurul Fiul Născut al lui Dumnezeu şi, prin harul Său şi harul Tatălui Său, El ne mântuieşte de păcat dacă ne pocăim. Ştim că El a înviat din morţi, că S-a înălţat şi a salvat prinşii de război [vezi Psalmii 68:18] şi a devenit urzitorul mântuirii pentru toţi cei care cred, care se pocăiesc de păcatele lor şi-L acceptă ca Mântuitor al lumii [vezi Evrei 5:9]. Sfinţii din zilele din urmă nu au fost lăsaţi în ceaţă cu privire la aceste lucruri.[7]

Deşi oamenii pot crea planuri, adopta teorii, începe tradiţii ciudate şi inventa şi preda doctrine neobişnuite, o învăţătură rămâne fundamentală şi nu ne putem îndepărta de la ea: *tot adevărul vine de la şi depune mărturie despre Domnul Isus Hristos, Mântuitorul lumii*. Îl acceptăm ca fiind Singurul Născut al Tatălui în trup, singurul care a trăit în trup şi care a avut un Tată nemuritor. Datorită dreptului Său de Întâi Născut şi de împrejurările care au dus la venirea Lui pe pământ, El a devenit Mântuitorul oamenilor; şi, prin vărsarea sângelui Său noi avem privilegiul să ne întoarcem în prezenţa Tatălui nostru, dacă ne pocăim şi acceptăm marele plan al mântuirii al cărui autor este El.[8]

Mărturisim că Evanghelia lui Isus Hristos este planul salvării; şi că prin jertfa ispăşitoare a Domnului nostru toţi oamenii vor fi înălţaţi la nemurire pentru a fi judecaţi de El în acord cu faptele făcute în trup; şi că toţi cei care cred şi se supun plenitudinii legii Evangheliei vor fi înălţaţi, de asemenea, la viaţă veşnică în împărăţia Tatălui nostru.[9]

2

Prin ispăşirea Sa şi prin legămintele noastre de supunere faţă de El, noi devenim fii şi fiice ai lui Isus Hristos.

Tatăl nostru din Cer este Tatăl lui Isus Hristos, atât în spirit, cât şi în trup. Salvatorul nostru este Primul Născut în spirit, Singurul Născut în trup.[10]

El [Isus Hristos] este Fratele nostru mai mare şi a fost cinstit de Tatăl cu plinătatea autorităţii şi puterii de membru al marii Preşedinţii formată din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.[11]

Scripturile noastre ne învaţă că Isus Hristos este atât Tatăl, cât şi Fiul. Adevărul simplu este că El este Fiul lui Dumnezeu prin naştere, atât în spirit, cât şi în trup. El este Tatăl datorită lucrării pe care a înfăptuit-o.[12]

Salvatorul devine Tatăl nostru, în sensul în care acest termen este folosit în scripturi, deoarece ne oferă viaţă, viaţă veşnică, prin ispăşirea pe care a făcut-o pentru noi. În minunata cuvântare rostită de regele Beniamin, descoperim următorul lucru: „Şi acum, datorită legământului pe care l-aţi făcut, veţi fi numiţi *copiii lui Hristos, fiii şi fiicele Lui*; căci iată, în ziua aceasta *El v-a născut pe voi spiritual*;

„Prin legămintele noastre de supunere faţă de El, noi devenim copiii lui Isus Hristos, fiii şi fiicele Sale.”

căci voi spuneţi că inimile voastre sunt schimbate prin credinţă în numele Lui; de aceea, *voi v-aţi născut din El şi aţi devenit fiii şi fiicele Lui”* [Mosia 5:7; vezi, de asemenea, versetul 8–11].

Aşadar, prin legămintele noastre de supunere faţă de El, noi devenim copiii lui Isus Hristos, fiii şi fiicele Sale. Datorită autorităţii Sale divine şi a jertfei Sale pe cruce, noi ne naştem spiritual ca fii şi fiice, iar El este Tatăl nostru.[13]

Asemenea nefiţilor din zilele regelui Beniamin, noi, sfinţii din zilele din urmă, am luat în mod asemănător asupra noastră numele lui Hristos [vezi Mosia 5:1–9; 6:1–2]. În fiecare săptămână, în timpul împărtăşaniei, facem ceea ce ni s-a poruncit, şi anume luăm asupra

noastră numele Lui pentru a ne aduce totdeauna aminte de El, tot aşa cum au făcut şi nefiţii legământ să facă.[14]

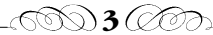

Salvatorul S-a arătat în această dispensaţie şi fiecare dintre noi poate avea o mărturie solidă despre El.

Îl acceptăm pe Isus ca Mântuitor al lumii. Ştim… că S-a arătat în această dispensaţie. Nu depindem de mărturiile celor… care au trăit în vechime, care au trăit în zilele Sale şi au vorbit cu El în timpul slujirii Lui şi cărora le-a apărut după învierea Sa. Avem martori care au trăit în zilele noastre, care L-au văzut, care ştiu că trăieşte şi au depus mărturie nouă şi lumii despre acest lucru. Ştim că mărturiile lor sunt adevărate. Joseph Smith nu a fost lăsat singur să depună mărturie în această dispensaţie despre misiunea lui Isus Hristos, pentru că Domnul a înălţat alţi martori care, împreună cu profetul Joseph Smith, L-au văzut pe Mântuitor, au primit instrucţiuni de la El şi L-au văzut în ceruri, stând la dreapta Tatălui înconjurat de îngeri sfinţi. Ei ne-au oferit mărturia lor care va fi folosită pentru a-i condamna pe cei care nu o cred.

Dar noi, ca membri ai Bisericii, nu trebuie să depindem de mărturiile lui Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon sau ale altora care deja au murit, care, în această dispensaţie, au primit revelaţii şi viziuni minunate de la Domnul, prin care au ştiut că Isus trăieşte şi că El este Mântuitorul lumii. Noi avem o mărturie personală, care a fost dată prin Spiritul Domnului tuturor celor care au trăit în acord cu Evanghelia. Dacă am trăit în armonie cu adevărul după ce am fost botezaţi pentru iertarea păcatelor noastre şi confirmaţi prin aşezarea mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt, Domnul ne-a revelat fiecăruia în parte că aceste lucruri sunt adevărate. Nu depindem de mărturia nimănui pentru această cunoaştere, căci ştim prin Spirit că Isus este Hristosul, Mântuitorul lumii.[15]

Dacă există un lucru care aduce bucurie, pace şi satisfacţie inimii omului, mai presus decât oricare alt lucru pe care-l cunosc, acesta este mărturia trainică pe care o am şi pe care dumneavoastră o aveţi, că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr ce nu poate fi schimbat. Oamenii pot critica acest adevăr; îl pot lua în derâdere; pot declara că El nu este Mântuitorul lumii, că misiunea

Sa nu a fost adevărată sau că scopul acesteia, prin vărsarea sângelui Său, nu a fost de a asigura tuturor oamenilor iertarea păcatelor lor dacă se vor pocăi. Pot refuza să creadă în învierea din morţi sau chiar că Însuşi Hristos a înviat după ce a fost omorât de duşmanii Săi, aşa cum declară scripturile; cu toate acestea, adevărul rămâne acelaşi. El a murit, într-adevăr, pentru păcatele lumii; El a făcut, într-adevăr, posibilă salvarea de la moarte; El a oferit, într-adevăr, oamenilor ocazia de a se pocăi şi iertarea păcatelor prin credinţa lor şi acceptarea principiilor Evangheliei şi a misiunii Sale. Aceste adevăruri sunt fundamentale, ele vor dăinui; ele nu pot fi distruse indiferent de ce vor spune sau vor gândi oamenii.[16]

Acesta trebuie să fie cel mai important lucru din mintea dumneavoastră, acum şi întotdeauna, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, care a venit în lume pentru a-Şi da viaţa ca noi să putem trăi. Acesta este adevărul şi este fundamental. Acesta reprezintă temelia credinţei noastre.[17]

4

Cu toţii trebuie să ne modelăm viaţa după viaţa lui Isus Hristos.

Cel mai minunat exemplu oferit vreodată a fost acela al Fiului lui Dumnezeu Însuşi. Viaţa Sa a fost perfectă. El a făcut toate lucrurile bine şi a putut spune oamenilor: „Urmaţi-Mă pe Mine" [2 Nefi 31:10] şi cu toţii trebuie să ne modelăm viaţa după a Lui.

Vă voi da un exemplu din viaţa Sa. El i-a învăţat pe oameni cum să se roage şi, apoi, a spus: „Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, voi trebuie să vegheaţi şi să vă rugaţi întotdeauna ca să nu fiţi ispitiţi de către diavol şi să nu fiţi înrobiţi de către el. Şi tot aşa cum Eu M-am rugat printre voi, tot aşa voi trebuie să vă rugaţi în Biserica Mea, cu poporul Meu care se pocăieşte şi se botează în numele Meu. Iată, Eu sunt lumina; Eu am dat un exemplu pentru voi… De aceea, ţineţi sus lumina, pentru ca aceasta să lumineze lumea. Iată, Eu sunt lumina pe care voi o veţi ţine înălţată – ceea ce voi M-aţi văzut pe mine că fac…" [3 Nefi 18:15–16, 24].

Probabil că cel mai potrivit sfat al Său în acest sens a fost dat ucenicilor nefiţi. „Ce fel de oameni trebuie să fiţi voi?", a întrebat El

şi, apoi, a oferit răspunsul: „Adevărat vă spun Eu vouă, tot aşa cum sunt Eu” [3 Nefi 27:27].[18]

Trebuie să credem în Hristos şi să ne modelăm vieţile după El. Trebuie să fim botezaţi aşa cum a fost El botezat. Trebuie să-L preaslăvim pe Tatăl aşa cum a făcut-o El. Trebuie să facem voia Tatălui aşa cum a făcut-o El. Trebuie să căutăm să facem bine şi să facem fapte drepte aşa cum a făcut El. El este marele nostru Exemplu, măreţul Model al salvării.[19]

Când aveţi o problemă şi trebuie să faceţi o alegere, faceţi-o adresându-vă întrebarea: „Ce ar face Isus?”. Apoi faceţi ceea ce ar face El.

Puteţi simţi bucuria oferită de prezenţa Sa şi puteţi avea inspiraţie Sa care să vă îndrume în fiecare zi a vieţii dumneavoastră dacă o veţi căuta şi veţi trăi demni de ea. Dragostea lui Isus şi tăria plină de încurajare ce vine de la Spiritul Sfânt pot fi la fel de reale pentru dumneavoastră cum au fost pentru copiii pe care i-a chemat lângă El în timp ce a trăit pe pământ.[20]

Aş vrea să spun că cei care urmează exemplul Său vor deveni ca El şi vor fi slăviţi împreună cu El în împărăţia Tatălui Său pentru a dobândi onoare, putere şi autoritate. Unor ucenici nefiţi care-L urmaseră cu toată inima El le-a spus: „…şi voi veţi fi tot aşa cum sunt Eu, iar Eu sunt aşa cum este Tatăl; iar Tatăl şi cu Mine suntem una” [3 Nefi 28:10]…

Mă rog ca noi să păşim pe urmele Sale şi să ţinem poruncile Lui pentru a fi aşa cum este El. Aceasta este dorinţa mea. Sper că este şi a dumneavoastră.[21]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În ce fel credeţi că au fost influenţaţi copiii preşedintelui Smith de mărturia şi dragostea acestuia faţă de Salvator? (Vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”.) Gândiţi-vă la ce puteţi face pentru a vă spori dragostea faţă de Salvator şi a vă depune mărturia despre El.

- Preşedintele Smith a declarat „tot adevărul vine de la şi depune mărturie despre Domnul Isus Hristos" (secţiunea 1). În ce fel ne poate influenţa acest adevăr viaţa? În ce fel ne poate influenţa căminele?
- În ce fel vă ajută învăţăturile din secţiunea 2 să înţelegeţi relaţia dumneavoastră cu Salvatorul? Ce înseamnă pentru dumneavoastră să luaţi numele lui Hristos asupra dumneavoastră?
- Preşedintele Smith ne-a prevenit că unii oameni vor critica şi vor lua în derâdere adevăruri despre Isus Hristos şi ispăşirea Sa (vezi secţiunea 3). Cum ne putem întări mărturiile pentru a putea face faţă acestor provocări? Cum îi pot ajuta părinţii pe copii să-şi întărească mărturiile?
- Gândiţi-vă la sfatul preşedintelui Smith de a vă adresa întrebarea: „Ce ar face Isus?" (secţiunea 4). Care sunt câteva dintre modalităţile concrete prin care ne putem modela vieţile după viaţa lui Isus Hristos? Cum am putea influenţa vieţile altora dacă urmăm exemplul Său?

Scripturi suplimentare

Ioan 14:6; 1 Nefi 10:6; Mosia 3:5–7; Helaman 5:12; 3 Nefi 11:3–7; D&L 34:1–3; 76:22–24; Joseph Smith – Istorie 1:17

Ajutor pentru predare

„[Evitaţi] tentaţia de a preda prea mult material… Noi predăm oamenilor, nu predăm materii; şi… fiecare plan de lecţie pe care l-am văzut vreodată include, inevitabil, mai mult material decât putem prezenta în timpul pus la dispoziţie (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church", *Ensign,* iunie 2007, p. 91).

Note

1. „Message of President Joseph Fielding Smith" (cuvântare rostită la 22 mai 1955, Colecţia Joseph Fielding Smith, Biblioteca de Istorie a Bisericii), p. 2.
2. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 387–388; caractere cursive în textul original.
3. În Leon R. Hartshorn, „President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel", *New Era,* ian. 1972, p. 63.
4. „The First Prophet of the Last Dispensation", *Ensign,* aug. 1971, p. 6.
5. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 2, 4.
6. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:28–29.
7. În Conference Report, apr. 1912, p. 67.
8. „The One Fundamental Teaching", *Improvement Era,* mai 1970, p. 3; caractere cursive în textul original.
9. „Out of the Darkness", p. 2, 4.
10. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:18.

11. „The Spirit of Reverence and Worship", *Improvement Era,* sept. 1941, p. 573; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:15.
12. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:28.
13. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:29.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954), p. 117.
15. În Conference Report, oct. 1914, p. 98.
16. În Conference Report, oct. 1924, p. 100–101.
17. În Conference Report, oct. 1921, p. 186; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:302.
18. „Follow His Example", *New Era,* aug. 1972, p. 4.
19. „The Plan of Salvation", *Ensign,* nov. 1971, p. 5.
20. „Christmas Message to Children of the Church in Every Land", *Friend,* dec. 1971, p. 3.
21. „Follow His Example", p. 4.

CAPITOLUL 3

Planul salvării

„Tatăl nostru din Cer a stabilit un plan al salvării pentru copiii Săi de spirit… pentru a le permite să înainteze şi să progreseze până când dobândesc viaţă veşnică.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

La data de 29 aprilie 1901, Alice, sora în vârstă de 18 ani a lui Joseph Fielding Smith, a murit după o îndelungă suferinţă cauzată de boală. Joseph era aproape de sfârşitul misiunii sale cu timp deplin în Anglia. Răspunsul său la aflarea veştii despre decesul lui Alice a demonstrat dragostea lui faţă de familia sa şi mărturia sa despre planul salvării. „Este o încercare cumplită pentru fiecare dintre noi”, a consemnat el în jurnalul său. „Nu mi-am dat seama cât de gravă era boala ei, deşi am ştiut că era bolnavă. Eram pe deplin încredinţat că o voi întâlni din nou, alături de restul familiei, peste câteva săptămâni, dar facă-se voia Domnului! În astfel de momente, speranţele pe care ni le oferă Evanghelia sunt atât de binevenite! Ne vom întâlni din nou de partea cealaltă a vălului pentru a ne bucura de plăcerea şi binecuvântarea de a fi împreună, unde legăturile de familie nu vor mai fi rupte niciodată, unde vom trăi cu toţii pentru a primi binecuvântările Tatălui nostru din Cer şi unde vom avea parte de îndurarea Sa blândă. Mă rog cu umilinţă să merg mereu pe calea adevărului şi să cinstesc numele ce-l port, pentru ca, atunci când mă voi întâlni cu rudele mele decedate, acel moment să fie cel mai plăcut şi durabil”[1].

În slujirea sa în calitate de apostol şi, mai târziu, în calitate de preşedinte al Bisericii, preşedintele Joseph Fielding Smith a depus mărturie, în repetate rânduri, despre speranţa ce rezultă ca urmare a înţelegerii Evangheliei. El ne-a învăţat: „Avem planul salvării; administrăm Evanghelia; iar Evanghelia este singura speranţă a lumii,

„Am trăit şi locuit în prezenţa [Tatălui nostru din Cer] înainte să fie aşezate temeliile acestui pământ.”

singura cale prin care pacea va fi adusă pe pământ şi se vor repara relele existente în toate naţiunile”[2].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

În lumea spiritelor din viaţa premuritoare, ne-am bucurat când am aflat planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc.

Suntem cu toţii membri ai familiei Tatălui nostru din Cer. Am trăit şi locuit în prezenţa Sa înainte să fie aşezate temeliile acestui pământ. Am văzut chipul Său, am simţit dragostea Sa şi am auzit învăţăturile Sale, iar El a stabilit legile prin care putem înainta, progresa şi dobândi o familie veşnică.[3]

Tatăl nostru din Cer a stabilit un plan al salvării pentru copiii Săi de spirit. Acest plan a fost conceput pentru a le permite să înainteze şi să progreseze până când dobândesc viaţă veşnică, care este denumirea felului de viaţă pe care o trăieşte Tatăl nostru din Cer. Acest plan este menit să le permită copiilor lui Dumnezeu să devină ca El şi să aibă puterea, înţelepciunea şi cunoaşterea pe care El le posedă.[4]

Din Perla de mare preţ învăţăm că în cer a avut loc un consiliu, în care Domnul a chemat înaintea Lui spiritele copiilor Săi şi le-a prezentat un plan prin care ele trebuiau să vină pe acest pământ, să aibă o viaţă muritoare şi să dobândească un trup fizic, să treacă prin proba vieţii muritoare şi, apoi, să obţină o mai mare exaltare prin învierea ce urma să fie făcută posibilă prin ispăşirea Singurului Său Fiu Născut, Isus Hristos [vezi Moise 4:1–2; Avraam 3:22–28]. Ideea de a trece prin viaţa muritoare şi de a avea parte de toate vicisitudinile vieţii pământene, în timpul căreia urmau să dobândească experienţă atât prin suferinţă, durere, tristeţe, ispite şi încercări, cât şi prin plăcerile acestei existenţe pe pământ şi, apoi, dacă se dovedeau credincioase, să fie înviate la viaţă veşnică în împărăţia lui Dumnezeu, pentru a fi ca El [vezi 1 Ioan 3:2], le-a umplut de bucurie şi „[au scos] strigăte de veselie” [vezi Iov 38:4–7]. Experienţa şi cunoaşterea dobândite în această viaţă nu puteau fi dobândite în niciun alt fel, iar dobândirea unui trup fizic era esenţială pentru exaltarea lor.[5]

Căderea lui Adam şi a Evei „a adus durere, a adus tristeţe, a adus moarte; dar… a adus cu sine şi binecuvântări”.

2

Căderea lui Adam şi a Evei a făcut parte din planul Tatălui Ceresc.

Planul salvării sau setul de legi, cunoscut sub numele de Evanghelia lui Isus Hristos, a fost stabilit în ceruri înainte de întemeierea lumii. În ceruri, s-a decis ca Adam, tatăl nostru, să vină pe acest pământ şi să conducă întreaga familie umană. O parte a acestui plan a fost ca el să ia din fructul oprit şi să cadă, aducând astfel în lume suferinţa şi moartea, pentru binele suprem al copiilor săi.[6]

Căderea a fost o parte esenţială a încercării din viaţa muritoare a omului… Dacă Adam şi Eva nu ar fi luat din acel fruct, ei nu ar fi avut parte de măreţul dar al vieţii muritoare. Pe lângă aceasta, ei nu ar fi avut urmaşi, iar principala poruncă dată lor de Domnul nu ar fi fost împlinită.[7]

Căderea lui Adam a adus cu sine toate vicisitudinile vieţii muritoare. A adus durere, a adus tristeţe, a adus moarte; dar nu trebuie să pierdem din vedere faptul că a adus cu sine şi binecuvântări… A adus cu sine binecuvântarea cunoaşterii, înţelegerii şi pe cea de a avea o viaţă muritoare.[8]

3

Isus Hristos S-a oferit pe Sine drept jertfă pentru a ne salva de la cădere şi de păcatele noastre.

Încălcarea lui Adam a adus cu sine aceste două morţi, spirituală şi temporală – omul fiind alungat din prezenţa lui Dumnezeu şi devenind muritor şi supus tuturor bolilor fizice. Pentru a fi adus înapoi, a trebuit să existe o ispăşire pentru a repara legea încălcată. Dreptatea cerea acest lucru.[9]

Este foarte firesc şi drept ca cel care comite greşeala să plătească pentru aceasta – să ispăşească pentru fărădelegea sa. De aceea, când Adam a fost cel care a încălcat legea, dreptatea a cerut ca el şi nimeni altcineva să sufere pentru păcat şi să plătească pentru greşeală cu propria sa viaţă. Dar Adam, încălcând legea, a devenit supus blestemului şi, fiind sub blestem, nu putea ispăşi pentru ceea ce făcuse sau repara acel lucru. Nici copiii săi nu puteau, deoarece şi ei erau sub blestem şi era nevoie ca cineva care nu era supus blestemului să ispăşească pentru acel prim păcat. Pe lângă aceasta, deoarece noi eram cu toţii supuşi blestemului, eram, de asemenea, lipsiţi de puterea de a ispăşi pentru păcatele noastre personale. De aceea, a fost necesar ca Tatăl să-L trimită pe Singurul Său Fiu Născut, care era fără păcat, să ispăşească atât pentru păcatele noastre, cât şi pentru încălcarea lui Adam, lucruri pe care dreptatea le cerea. Prin urmare, El S-a oferit pe Sine drept jertfă pentru păcate şi, prin moartea Sa pe cruce, El a luat asupra Sa atât încălcarea lui Adam, cât şi păcatele noastre individuale, mântuindu-ne astfel de la cădere şi de păcatele noastre, dacă ne pocăim.[10]

Este obligaţia noastră să predicăm despre misiunea lui Isus Hristos. Pentru ce a venit? Ce a făcut pentru noi? Ce beneficii ni se aduc? Ce preţ a trebuit să plătească El pentru a o îndeplini? A plătit cu preţul vieţii Sale, da, chiar cu mai mult decât atât! Ce altceva a mai făcut în afară de a fi răstignit? De ce a fost răstignit acolo? A fost răstignit acolo pentru ca sângele Său să poată fi vărsat pentru a ne mântui de cea mai aspră pedeapsă care putea fi dată vreodată, alungarea din prezenţa lui Dumnezeu. A murit pe cruce pentru a ne aduce înapoi, pentru ca spiritul şi trupul nostru să poate fi reunite. El ne-a oferit acest privilegiu. Fie ca noi să credem în El şi să ţinem poruncile Sale, să credem că El a murit pentru noi ca să putem

primi iertare pentru păcatele noastre şi să nu trebuiască să suferim pentru ele. El a plătit preţul…

Niciun om nu putea face ce a făcut El pentru noi. El nu era obligat să moară, ar fi putut refuza. A făcut-o de bunăvoie. A făcut-o pentru ca a fost o poruncă de la Tatăl Său. A ştiut cum avea să sufere; şi, totuşi, datorită dragostei Sale pentru noi, El a dorit să o facă…

Bătutul cuielor în mâinile şi picioarelor Salvatorului a fost cea mai mică parte a suferinţei Sale. Cred că ne dezvoltăm obiceiul să credem că marea Sa suferinţă a însemnat să fie răstignit pe cruce şi să fie lăsat să atârne acolo. Ei bine, aceea a fost o perioadă din istoria lumii când mii de oamenii au suferit în felul acela. Aşadar, din acest punct de vedere, suferinţa Lui nu a fost cu nimic mai deosebită decât suferinţa altor oameni care au fost răstigniţi în felul acela. Atunci, în ce anume a constat marea Sa suferinţă? Îmi doresc să putem ajuta fiecare membru al acestei Bisericii să înţeleagă acest lucru: marea Lui suferinţă a avut loc înainte de a fi pus pe cruce. Scripturile ne spun că Grădina Ghetsimani a fost locul în care sângele a ţâşnit din fiecare por al trupului Său; iar în agonia cumplită a sufletului Său, El a S-a rugat Tatălui Său. Marea Sa suferinţă nu a constat în cuiele bătute în mâinile şi picioarele Sale. Nu mă întrebaţi cum a fost posibil acest lucru pentru că nu ştiu. Nimeni nu ştie. Tot ce ştim este că, într-un fel anume, El a luat asupra Sa acea pedeapsă cumplită. El a luat asupra Sa păcatele noastre şi a plătit un preţ, preţul suferinţei.

Gândiţi-vă la Salvator purtând, în acelaşi timp, povara fiecărui om – care povară a fost suferinţă – într-un fel pe care, după cum am spus, nu-l înţeleg; ci doar îl accept – ce L-a făcut să sufere agonia durerii, faţă de care durerea pricinuită de bătutul cuielor în mâinile şi picioarele Sale a fost foarte mică. În suferinţa Sa, El L-a rugat pe Tatăl Său: „Dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine!", însă nu a putut fi depărtat [vezi Matei 26:42; Marcu 14:36; Luca 22:42]. Permiteţi-mi să vă citesc o scurtă descriere despre ce spune Domnul cu privire la acest lucru:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toţi, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca şi Mine;

Suferinţe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toţi, să tremur de durere şi să sângerez din fiecare por şi să sufăr atât în trup, cât şi în spirit – şi aş fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar şi apoi să dau înapoi –

Cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut şi am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor" [D&L 19:16–19].

Când citesc acest lucru, mă simt umil. Dragostea Sa pentru oameni, pentru lume, a fost atât de mare, încât a fost dornic să poarte o povară pe care niciun om muritor nu o putea duce şi să plătească un preţ teribil pe care nicio altă persoană nu l-ar fi putut plăti vreodată, astfel încât noi să fim salvaţi.[11]

Fiul lui Dumnezeu [a spus]: „Voi merge jos şi voi plăti preţul. Voi fi Mântuitorul şi îi voi mântui pe oameni de căderea lui Adam. Voi lua asupra Mea păcatele lumii şi voi mântui sau salva de păcate fiecare suflet care se va pocăi"[12].

Vă voi oferi un exemplu: Un bărbat care merge pe drum cade într-o groapă foarte adâncă şi întunecată din care nu poate ieşi la suprafaţă pentru a-şi recăpăta libertatea. Cum se poate salva din această situaţie dificilă? Nu poate face aceasta prin niciun fel de efort depus de el, pentru că nu este nimic în groapă ce-l poate ajuta. El strigă după ajutor, iar o persoană cu suflet bun, auzindu-i strigătele, se grăbeşte să-i sară în ajutor şi, coborând o scară, îi oferă mijlocul prin care poate ieşi la suprafaţă. Exact aceasta a fost situaţia în care s-a pus Adam şi în care i-a pus pe urmaşii lui atunci când a luat din fructul oprit. Deoarece toţi oamenii se aflau în groapă, nimeni nu putea ajunge la suprafaţă pentru a-i elibera pe ceilalţi. Groapa reprezintă simbolic alungarea din prezenţa Domnului şi moartea temporală, descompunerea trupului. Şi, deoarece toţi oamenii sunt supuşi morţii, nimeni nu poate oferi mijloacele scăpării.[13]

Salvatorul vine, nefiind supus acelui blestem şi coboară scara. El coboară în groapă şi face posibil ca noi să folosim scara pentru a scăpa.[14]

În mila Sa infinită, Tatăl a auzit strigătele copiilor Săi şi L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut, care nu era supus morţii sau păcatului,

să le ofere scăparea. El a făcut acest lucru prin intermediul ispăşirii Sale infinite şi al Evangheliei nepieritoare.[15]

Dragostea şi supunerea trebuie să ne umple inimile în semn de recunoştinţă pentru măreaţa şi blânda îndurare a [Salvatorului]. Pentru ceea ce El a făcut pentru noi, ar trebui să facem întotdeauna ceea ce El ne-a cerut. Ne-a răscumpărat cu un preţ, preţul teribilei Sale suferinţe şi a vărsării sângelui Său, drept jertfă, pe cruce.[16]

4

Clădind pe temelia ispăşirii lui Isus Hristos, noi ducem până la capăt salvarea noastră în timpul vieţii muritoare.

Salvatorul nostru, Isus Hristos, este figura centrală în acest măreţ plan al progresului şi salvării.[17]

Clădind pe temelia ispăşirii, planul salvării constă din următoarele lucruri:

Primul, trebuie să avem credinţă în Domnul Isus Hristos; trebuie să-L acceptăm ca Fiu al lui Dumnezeu; trebuie să ne punem încrederea în El, să ne bizuim pe cuvântul Său şi să dorim să dobândim binecuvântările ce rezultă ca urmare a supunerii faţă de legile Sale.

Al doilea, trebuie să ne pocăim de păcatele noastre; trebuie să abandonăm lumea; trebuie să decidem în inimile noastre, fără ezitare, că vom trăi vieţi evlavioase şi neprihănite.

Al treilea, trebuie să fim botezaţi în apă, de către cineva care are autoritate, care are puterea de a lega pe pământ şi de a pecetlui în cer; trebuie, prin intermediul acestei rânduieli sacre, să facem legământul de a-L sluji pe Domnul şi de a ţine poruncile Sale.

Al patrulea, trebuie să primim darul Duhul Sfânt; trebuie să ne naştem din nou; trebuie ca păcatul şi nedreptatea din sufletul nostru să fie nimicite ca prin foc; trebuie să devenim o fiinţă nouă prin puterea Duhului Sfânt.

Al cincilea, trebuie să îndurăm până la sfârşit; trebuie, ca după botez, să ţinem poruncile; trebuie să ducem până la capăt salvarea noastră cu frică şi cu tremur înaintea Domnului; trebuie să trăim astfel încât să dobândim caracteristici dumnezeieşti şi să devenim oameni care se pot bucura de gloria şi minunile împărăţiei celestiale.[18]

„Salvatorul Isus Hristos este figura centrală în acest măreț plan al progresului și salvării.”

Acum, depun mărturie că aceste legi față de care omul trebuie să se supună pentru a dobândi salvarea și care constituie Evanghelia lui Isus Hristos au fost relevate în aceste zile profeților și apostolilor și sunt administrare de această Biserică pe care El a stabilit-o din nou pe pământ.[19]

Toți cei care ne aflăm în această viață muritoare, suntem supuși la probă. Am fost trimiși aici, în primul rând, pentru a obține tabernacole [trupuri] pentru spiritele noastre eterne; în al doilea rând, pentru a ne dovedi credincioși în încercări și pentru a avea atât suferințe, cât și bucurie și fericire din belșug ce pot fi dobândite

printr-un legământ sacru de supunere faţă de principiile eterne ale Evangheliei. Viaţa muritoare, după cum le-a spus Lehi copiilor Săi, este o „stare de încercare" (2 Nefi 2:21). Aceste este locul unde trebuie să fim puşi la încercare pentru a se vedea dacă, înlăturaţi din prezenţa Tatălui nostru Etern, dar totuşi instruiţi pentru a fi pregătiţi pentru viaţa veşnică, Îl vom iubi şi Îl vom venera şi dacă vom fi loiali faţă de Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos.[20]

Am venit aici pentru a fi puşi la probă şi încercaţi intrând în contact atât cu răul, cât şi cu binele… Tatăl i-a permis lui Satana şi îngerilor lui să ne ispitească, dar, prin îndrumarea Spiritului Domnului şi prin poruncile date prin revelaţie, suntem pregătiţi să alegem singuri. Dacă facem rău, ni s-a promis că vom fi pedepsiţi; dacă facem bine, vom primi răsplata eternă a neprihănirii.[21]

Această perioadă de probă reprezentată de viaţa muritoare [este] o perioadă scurtă, doar un scurt interval ce leagă trecutul eternităţii cu viitorul eternităţii. Cu toate acestea, [este] o perioadă de o foarte mare importanţă… Această viaţă este cea mai importantă perioadă a existenţei noastre eterne.[22]

5

Toţi oamenii vor primi binecuvântarea de a fi înviaţi datorită ispăşirii lui Isus Hristos.

Am venit în această lume pentru a muri. Am înţeles acest lucru înainte să venim aici. Face parte din plan, totul fiind discutat şi stabilit cu mult înainte ca omul să fie pus pe pământ… Am fost pregătiţi şi dornici să facem această călătorie din prezenţa lui Dumnezeu în lumea spiritelor, în viaţa muritoare, pentru a avea parte de tot ce ţine de această viaţă, plăcerile şi întristările ei şi pentru a muri; iar moartea este la fel de importantă ca şi naşterea.[23]

Moartea fizică, sau sfârşitul omului muritor, nu este o separare permanentă a spiritului şi a tabernacolului din carne, cu toate că trupul va muri şi se va descompune în elementele din care a fost făcut, ci este o separare temporară care va înceta în ziua învierii când trupului i se va porunci să iasă din ţărână pentru a trăi din nou controlat de spirit. Această binecuvântare este oferită tuturor oamenilor prin ispăşirea lui Hristos, indiferent de nivelul lor de neprihănire sau ticăloşie din timpul vieţii muritoare. Pavel a spus

că trebuie să fie o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi (Faptele apostolilor 24:15), iar Salvatorul a spus că toţi cei care sunt în mormintele lor trebuie să-I audă glasul şi să iasă afară din ele: „Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată" (Ioan 5:29).[24]

Fiecare parte importantă a fiecărui trup va fi restaurată la locul ei potrivit, la înviere, indiferent ce se va fi întâmplat cu trupul după moartea acestuia. Acest lucru este adevărat indiferent dacă a fost ars, mâncat de rechini şi indiferent de felul în care a murit. Fiecare parte importantă a sa va fi restaurată la locul ei potrivit.[25]

Spiritele nu pot fi desăvârşite fără un trup din carne şi oase. Prin intermediul învierii, acest trup şi spiritul său vor fi reunite şi vor obţine binecuvântările salvării. După înviere, nu mai poate fi nicio altă separare, trupul şi spiritul rămân unite pentru totdeauna, astfel încât omul să poată primi o plenitudine a bucuriei. Nu este niciun alt mod, în afară de naşterea în această viaţă şi de înviere, prin care spiritele să poată deveni ca Tatăl nostru Etern.[26]

6

Cei credincioşi vor moşteni viaţa veşnică alături de familiile lor în prezenţa Tatălui Ceresc.

Unii oameni moştenesc bogăţii datorită muncii strămoşilor lor. Unii oameni moştenesc tronuri lumeşti, putere şi statuturi printre semenilor lor. Unii oameni caută să obţină cunoaştere laică şi faimă prin propriul efort şi propria perseverenţă; dar există o moştenire ce valorează mai mult decât toate celelalte, anume moştenirea exaltării eterne.

Scripturile ne spun că viaţa veşnică – care este viaţa pe care o au Tatăl nostru Etern şi Fiul Său, Isus Hristos – este cel mai mare dar oferit de Dumnezeu [vezi D&L 14:7]. O vor primi numai cei care sunt curăţaţi de toate păcatele o primesc. Este promisă tuturor celor care „[biruiesc] prin credinţă şi [sunt pecetluiţi] prin Spiritul Sfânt al făgăduinţei, pe care Tatăl îl revarsă asupra tuturor acelora care sunt drepţi şi fideli. Ei sunt aceia care sunt Biserica Primului Născut. Ei sunt aceia în mâinile cărora Tatăl a pus toate lucrurile" [D&L 76:53–55; vezi, de asemenea, versetul 52].[27]

Planul salvării se axează asupra familiei… Este conceput să ne permită să ne formăm familii eterne.[28]

Cei care primesc exaltarea în împărăţia celestială vor avea o „continuare a seminţiei în vecii vecilor". Ei vor trăi ca familii.[29]

Evanghelia lui Isus Hristos ne învaţă că, în ceea ce priveşte exaltarea celestială, structura familială va fi una completă, o organizaţie în care tatăl, mama şi copiii unei generaţii sunt uniţi cu tatăl, mama şi copiii generaţiei următoare, extinzându-se astfel până la sfârşitul timpului.[30]

Aceste binecuvântări glorioase privind moştenirea eternă… sunt dobândite numai prin dorinţa de a ţine poruncile şi chiar de a suferi împreună cu Hristos, dacă este necesar. Cu alte cuvinte, celor care doresc să dobândească viaţa veşnică – cel mai mare dar al lui Dumnezeu – li se cere să fie dornici să sacrifice tot ce au, dacă li se cere, deoarece, chiar şi atunci când fac aceasta, chiar dacă li se cere să-şi dea viaţa pentru această cauză, tot nu-L vor putea răsplăti pentru belşugul de binecuvântări care sunt primite şi promise pe baza supunerii faţă de legile şi poruncile Sale.[31]

După am lăsat lumea şi am primit Evanghelia în plenitudinea ei, devenim candidaţi la gloria celestială; nu, suntem mai mult decât candidaţi dacă suntem credincioşi, pentru că Domnul ne-a oferit certitudinea că, prin credincioşia noastră, vom intra în împărăţia celestială…

Fie ca noi să trăim astfel încât să fim siguri de moştenirea noastră şi, astfel, vom şti, prin viaţa pe care o trăim, că vom intra în prezenţa Sa şi vom trăi alături de El, primind plenitudinea binecuvântărilor care au fost promise. Care sfânt din zilele din urmă se va mulţumi cu mai puţin decât plenitudinea salvării care ne-a fost promisă?… Este nevoie ca noi, în umilinţă şi în spiritul pocăinţei, să mergem tot înainte; să ţinem poruncile până la sfârşit, căci speranţa şi ţelul nostru sunt reprezentate de viaţa veşnică, iar aceasta este viaţa în prezenţa Tatălui şi Fiului; „Şi viaţa veşnică este aceasta", a spus Domnul, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimes Tu" [Ioan 17:3].[32]

Mă aflu acum la ceea ce numesc apusul vieţii, conştient că într-o zi nu prea îndepărtată voi fi chemat pentru a da socoteală pentru administrarea mea din viaţa muritoare…

Sunt convins că noi, toţi, Îl iubim pe Domnul. Ştiu că El trăieşte şi aştept cu nerăbdare acea zi în care o să-I văd chipul şi sper că-I voi auzi glasul spunându-mi: „[Vino binecuvântatul] Tatălui Meu de [moşteneşte] Împărăţia care [ţi-a] fost pregătită de la întemeierea lumii" (Matei 25:34).

Şi mă rog ca aceasta să fie o experienţă fericită pentru fiecare dintre noi, la timpul potrivit.[33]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În timp ce citiţi consemnarea în jurnal din secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", gândiţi-vă la un moment în care aţi găsit alinare datorită mărturiei dumneavoastră despre planul salvării. În ce fel aţi putea ajuta un membru al familiei sau un prieten să primească astfel de alinare?
- În ce fel ne pot ajuta învăţăturile preşedintelui Smith despre consiliul din cer atunci când întâmpinăm încercări? (Vezi secţiunea 1.)
- Preşedintele Smith ne-a învăţat că „nu trebuie să pierdem din vedere faptul că [acea cădere a lui Adam şi a Evei] a adus cu sine şi binecuvântări" (secţiunea 2). De ce credeţi că este important să ne amintim acest adevăr? Care sunt câteva dintre binecuvântările pe care le-aţi primit ca urmare a căderii?
- Ce legătură are cu viaţa noastră exemplul pe care-l oferă preşedintele Smith, în secţiunea 3, despre omul care cade în groapă? Meditaţi la felul în care Salvatorul v-a salvat prin intermediul ispăşirii Sale.
- Ce sugerează cuvintele preşedintelui Smith din secţiunea 4 despre scopul vieţii noastre pe pământ? Ce ne-a oferit Domnul pentru a ne ajuta să trecem cu bine de această perioadă de încercare?
- Cum aţi putea ajuta pe cineva să înţeleagă afirmaţia preşedintelui Smith din secţiunea 5 că „moartea este la fel de importantă ca

şi naşterea"? În ce fel v-a influenţat viaţa doctrina cu privire la înviere?

- În ce fel este bogăţia lumească diferită de „moştenirea eternă" pe care o putem primi prin planul salvării? (Vezi secţiunea 6.) În ce fel ne poate ajuta înţelegerea acestor diferenţe să ne pregătim pentru viaţa veşnică?

Scripturi suplimentare

Iov 38:4–7; 2 Nefi 2:15–29; 9:5–27; Alma 12:20–35; D&L 19:16–19; Moise 5:10–12

Ajutor pentru predare

„Pentru a ne ajuta să predăm din scripturi şi din cuvintele profeţilor din zilele din urmă, Biserica a publicat manuale şi alte materiale. Este nevoie doar de câteva comentarii sau de alte materiale de referinţă" (*Predarea, nu este chemare mai mare: un îndrumar al resurselor pentru predarea Evangheliei* [1999], p. 52).

Note

1. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 117–118.
2. „To the Saints in Great Britain", *Ensign,* sept. 1971, p. 4.
3. În „Pres. Smith Tells of Parents' Duty", *Church News,* 3 apr. 1971, p. 10.
4. Cuvântare rostită în cadrul Institutului de Religie din Logan, Utah, 10 ian. 1971, p. 3; manuscris nepublicat.
5. „Is Man Immortal?" *Improvement Era,* febr. 1916, p. 318; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission* şi *Salvation Universal* (1957), p. 65–66.
7. În Conference Report, oct. 1966, p. 59.
8. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation", *Deseret News,* secţiunea Bisericii, 22 apr. 1939, p. 3; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:115.
9. „The Atonement", *Deseret News,* secţiunea Bisericii, 2 mart. 1935, p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission* şi *Salvation Universal,* p. 79–80.
11. *Seek Ye Earnestly,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr. (1970), p. 118–120.
12. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation", p. 5; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission* şi *Salvation Universal,* p. 80–81.
14. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation", p. 5; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission* şi *Salvation Universal,* p. 81.
16. „Purpose and Value of Mortal Probation", *Deseret News,* secţiunea Bisericii, 12 iunie 1949, p. 21; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:132.
17. Cuvântare rostită în cadrul Institutului de Religie din Logan, Utah, 10 ian. 1971, p. 3; manuscris nepublicat.
18. „The Plan of Salvation", *Ensign,* nov. 1971, p. 5.
19. „I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign,* dec. 1971, p. 26.
20. În Conference Report, apr. 1965, p. 11.
21. În Conference Report, apr. 1964, p. 107–108.

22. „Purpose and Value of Mortal Probation", p. 21; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:69.
23. În „Services for Miss Nell Sumsion", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* ian. 1938, p. 10–11.
24. „What Is Spiritual Death?" *Improvement Era,* ian. 1918, p. 191–192; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 5:103; s-a renunţat la caracterele cursive.
26. „The Law of Chastity", *Improvement Era,* sept. 1931, p. 643; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931), p. 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation,* Brigham Young University Speeches of the Year (12 ian. 1971), p. 2.
29. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 2:287; s-a renunţat la caracterele cursive.
30. În Conference Report, apr. 1942, p. 26; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:175.
31. *The Way to Perfection,* p. 23.
32. În Conference Report, apr. 1922, p. 61–62.
33. „Let the Spirit of Oneness Prevail", *Ensign,* dec. 1971, p. 136.

„Evanghelia se concentrează asupra familiei; principiile Evangheliei trebuie trăite în cadrul familiei.”

CAPITOLUL 4

Întărirea şi protejarea familiei

„Este voia Domnului ca familia să fie întărită şi protejată.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith a declarat: „Familia este cea mai importantă organizaţie din această viaţă şi din eternitate”[1]. El a propovăduit acest lucru foarte clar în cadrul căminului său, prin exemplul pe care l-a dat în calitate de soţ, tată şi bunic iubitor. În pofida programului său ocupat în calitate de apostol, el şi-a făcut mereu timp pentru familia sa, „compensând pentru zilele când era plecat cu o doză dublă de dragoste faţă de ei când era acasă”[2].

A doua soţie a preşedintelui Smith, Ethel, a fost întrebată la un moment dat: „Doriţi să ne spuneţi ceva despre bărbatul pe care-l cunoaşteţi?”. Fiind conştientă că mulţi membri ai Bisericii l-au perceput pe soţul ei ca fiind prea aspru, ea a răspuns:

„M-aţi rugat să vă vorbesc despre bărbatul pe care eu îl cunosc. Am crezut adesea că, atunci când este plecat, oamenii ar spune: «El este un om foarte bun, sincer, întruchiparea doctrinei etc». Ar vorbi despre el aşa cum îl cunosc; însă bărbatul la care ei se gândesc este foarte diferit de cel pe care îl cunosc eu. Bărbatul pe care eu îl cunosc este un soţ şi un tată blând şi iubitor a cărui cea mai mare dorinţă este să-şi facă familia fericită, uitând în întregime de el în eforturile sale de a realiza acest lucru. El este genul de om care îi ajută pe copii să adoarmă atunci când le este teamă, care le spune micuţilor poveşti înainte să adoarmă, care niciodată nu este prea obosit sau prea ocupat pentru a sta treaz până târziu în noapte sau pentru a se trezi dimineaţa devreme pentru a-i ajuta pe copiii mai mari să facă temele mai dificile de la şcoală. Când vreunul dintre copiii din familia noastră se îmbolnăveşte, bărbatul pe care eu îl cunosc veghează cu atenţie asupra lui şi îl îngrijeşte cu dragoste.

Tatăl lor este cel după care plâng, prezenţa lui fiind ca un leac pentru suferinţele lor. Mâinile sale sunt cele care pansează rănile, braţele sale sunt cele care îl încurajează pe cel care suferă, glasul său este cel care-i sfătuieşte cu blândeţe când greşesc până când fericirea lor va fi să facă ceea ce-l face pe el fericit…

Bărbatul pe care eu îl cunosc este altruist, nu se plânge, este politicos, amabil, înţelegător, făcând tot ce-i stă în putinţă pentru a face ca viaţa să fie o bucurie supremă pentru cei dragi ai lui. Acesta este bărbatul pe care eu îl cunosc”[3].

Copiii preşedintelui Smith au împărtăşit exemple privind eforturile sale de a-şi întări şi proteja familia şi de a „face ca viaţa să fie o bucurie supremă” pentru ei. Într-o biografie a lui Joseph Fielding Smith, coautorii Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart au inclus următoarea amintire: „Copiii săi erau foarte fericiţi când îl vedeau pe tata punându-şi şorţul şi începând să coacă o grămadă de plăcinte. Cea cu fructe se număra printre preferatele sale. Umplutura era pregătită chiar de el. Dar a făcut, de asemenea, şi alte feluri de plăcintă: cu mere, cireşe, piersici şi dovleac. Eforturile sale de a face plăcintă au devenit un proiect al familiei având în vedere că cei mici erau trimişi în diferite locuri din casă pentru a ajuta la adunarea tuturor ingredientelor şi ustensilelor necesare. Mirosul delicios al plăcintei pusă la copt în cuptorul cel mare îi făcea pe toţi să aştepte fericiţi până când o puteau savura. El le supraveghea atent, ca nu cumva să fie scoase prea devreme sau prea târziu. Între timp, Ethel făcea îngheţată de casă, iar copiii învârteau manual, pe rând, maşina de făcut îngheţată”[4].

Douglas A. Smith a spus că el şi tatăl său au avut o „relaţie deosebită”. El a împărtăşit exemple de activităţi pe care le-au făcut împreună: „Din când în când, obişnuiam să boxăm sau să ne facem că boxăm. Îl respectam prea mult pentru a-l lovi, iar el mă iubea prea mult pentru a mă lovi… Era, într-o oarecare măsură, box cu umbra. Obişnuiam să jucăm şah şi mă bucuram când puteam să câştig. Acum, când mă gândesc la acele momente, simt că este posibil ca el să mă fi lăsat să câştig”[5].

Amelia Smith McConkie îşi amintea: „Aproape că era distractiv să fii bolnav atunci când el ne acorda atenţie specială… El ne întreţinea buna dispoziţie punându-ne muzică bună la vechiul gramofon

Edison. Spre încântarea noastră, el dansa pe muzică sau mărşăluia prin încăpere, încercând chiar să şi cânte… Ne aducea portocale mari şi dulci, se aşeza pe pat şi le decojea, iar apoi ne dădea, pe rând, câte o felie. Ne spunea povestiri despre copilăria lui sau despre modul în care tatăl lui a avut grijă de el când era bolnav. Dacă era necesar, ne dădea o binecuvântare”[6]. Amelia a dezvăluit, de asemenea, metoda tatălui ei de a-şi disciplina copiii: „Dacă vreunul dintre noi trebuia să fie disciplinat pentru un comportament nepotrivit, el doar îşi punea mâinile pe umerii noştri şi, privindu-ne în ochi cu o privire îndurerată, spunea: «Îmi doresc ca propriii mei copii să fie cuminţi». Nicio palmă sau vreo altă pedeapsă nu ar fi putut fi mai eficientă”[7].

Dragostea preşedintelui Smith pentru copiii săi şi atenţia pe care le-a acordat-o s-au revărsat şi asupra nepoţilor săi. Nepotul său, Hoyt W. Brewster jr. mi-a povestit despre un moment, pe când era misionar în Olanda, şi când i s-a permis să participe la dedicarea Templului Londra, Anglia, în anul 1958. În timp ce el şi alţi misionari intrau în încăpere, bunicul său l-a văzut. Mai târziu, Hoyt a spus: „Fără nicio ezitare, el s-a ridicat în grabă de pe scaunul său şi-a întins braţele şi mi-a făcut semn să mă duc la el. În acel moment nu l-am văzut pe Joseph Fielding Smith, preşedintele Consiliului celor Doisprezece Apostoli… ci pe un bunic care îl văzuse pe unul dintre nepoţii săi şi pe care îl iubea atât de mult. Nu am ezitat să-mi părăsesc grupul şi să mă duc în grabă la prezidiu unde el m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe obraz în faţa întregului auditoriu solemn. Acea întâmplare a reprezentat pentru mine unul dintre cele mai sacre şi memorabile momente din viaţa mea”[8].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Familia este cea mai importantă organizaţie din această viaţă şi din eternitate.

Permiteţi-mi să vă amintesc cât de importantă este familia în planul general al Tatălui nostru din Cer. De fapt, Biserica există pentru a ajuta familia şi pe membrii acesteia să fie exaltaţi.

Unitatea în cadrul familiei şi angajamentul familiei faţă de Evanghelie sunt atât de importante, încât duşmanul a acordat multă atenţie distrugerii familiilor din societatea noastră. De peste tot pornesc atacuri asupra integrităţii familiei, care este temelia a ceea ce este bun şi nobil în viaţă… Legile din întreaga lume care permit avortul cu mult mai multă uşurinţă sugerează nepăsarea existentă faţă de caracterul sacru al vieţii. Familiile sunt distruse din cauza consumului sporit de droguri ilegale şi a abuzului privind consumul de droguri legale. Sfidarea autorităţilor de către un număr din ce în ce mai mare de tineri începe, de regulă, cu lipsa de respect şi de supunere manifestată în cadrul căminelor…

În timp ce forţele răului atacă persoanele individuale încercând să le distrugă rădăcinile care le leagă de familie, este vital pentru părinţii sfinţi din zilele din urmă să apere şi să întărească familia. Este posibil să existe câţiva oameni foarte puternici care să poată supravieţui fără sprijinul unei familii, însă cei mai mulţi dintre noi au nevoie de dragostea, învăţătura şi acceptarea care vin din partea celor cărora le pasă foarte mult.[9]

Există anumite adevăruri străvechi care vor continua să fie adevăruri cât timp va exista lumea şi care nu vor putea fi schimbate de niciun progres. Unul dintre acestea este acela că familia (organizaţia care constă din tată, mamă şi copii) stă la baza tuturor lucrurilor din cadrul Bisericii; altul este acela că păcatele împotriva vieţii de familie pure şi sănătoase sunt cele care, dintre toate celelalte, în cele din urmă, vor avea cele mai grave consecinţe asupra naţiunilor în care sunt comise…

Mult mai importantă decât întrebarea cu privire la ocupaţia sau bunăstarea unei persoane este aceea cu privire la modul în care se desfăşoară viaţa de familie a acesteia. Toate celelalte lucruri contează mai puţin, atât timp cât există cămine reale şi cât cei care formează aceste cămine îşi îndeplinesc datoria pe care o au unul faţă de celălalt.[10]

Nu există un înlocuitor pentru un cămin neprihănit. Poate că acesta nu este considerat astfel în lume, însă este şi trebuie să fie considerat astfel în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Familia este unitatea existentă în împărăţia lui Dumnezeu.[11]

„Biserica există pentru a ajuta familia şi pe membrii acesteia să fie exaltaţi."

Familia este cea mai importantă organizaţie din această viaţă şi din eternitate… Este voia Domnului ca familia să fie întărită şi protejată. Îi implorăm pe taţi să-şi ocupe locul de drept de cap al familiei. Le rugăm pe mame să-şi susţină şi să-şi sprijine soţii şi să fie o lumină pentru copiii lor.[12]

Evanghelia se concentrează asupra familiei; principiile Evangheliei trebuie trăite în cadrul familiei. În familie este locul în care primim cea mai măreaţă şi mai importantă instruire pe măsură ce căutăm să ne creăm propria familie eternă după modelul dat de familia lui Dumnezeu, Tatăl nostru.[13]

2

Domnul a instituit familia în aşa fel încât aceasta să reziste veşnic.

Despre căsătorie, am învăţat că este un principiu etern rânduit înainte de întemeierea lumii şi că a fost instituită pe acest pământ

înainte ca moartea să pătrundă în lume. Primilor noştri părinţi li s-a poruncit să se înmulţească şi să umple pământul. Prin urmare, familia, ca organizaţie, a fost, de asemenea, menită să fie eternă. În planul pregătit pentru acest pământ, legile care guvernează în lumea celestială au devenit fundamentale. Măreaţa lucrare şi slavă a Domnului este de a „[realiza] nemurirea şi viaţa veşnică a omului" [Moise 1:39]. Singurul mod prin care aceasta poate fi realizată este prin intermediul căsătoriei şi al familiei; de fapt, aceasta este ordinea eternă existentă în rândul celor exaltaţi şi au existat lumi nenumărate.[14]

Planul prezentat în Evanghelie privind forma de organizare a oamenilor pe acest pământ este similar legii după care este guvernată împărăţia lui Dumnezeu. V-aţi putea imagina o sursă mai mare de tristeţe decât aceea de a fi lăsat în eternitate fără un tată, o mamă sau copii? Imaginea unei naţiuni care nu are ca unitate fundamentală familia, în care toţi cetăţenii acesteia sunt străini unul faţă de celălalt şi în care afecţiunea firească nu există printre ei; în care nicio relaţie de familie nu uneşte grupurile, este una îngrozitoare. O astfel de situaţie nu poate avea decât un singur rezultat – anarhia şi dispariţia. Nu este normal să credem că acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte împărăţia lui Dumnezeu? Dacă în acea împărăţie nu ar exista legături de familie şi dacă toţi bărbaţii şi toate femeile ar fi „îngeri" fără a fi înrudiţi în mod firesc, aşa cum cred mulţi oameni, ar putea fi aceasta un loc al fericirii – un colţ de rai?[15]

În templul Domnului, cuplurile merg pentru a fi pecetluite sau căsătorite pentru timp şi toată eternitatea. Copiii născuţi în acea uniune vor fi copiii acelui tată şi acelei mame nu doar în viaţa muritoare, ci şi în toată eternitatea devenind membri ai familiei lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, aşa cum a spus Pavel [vezi Efeseni 3:14–15], iar acea organizare ca familie nu va fi niciodată desfiinţată…

Acei copii care li se nasc au dreptul să se afle în prezenţa tatălui şi mamei, iar tatăl şi mama sunt obligaţi în faţa Tatălui lor Etern să fie fideli unul faţă de altul şi să-i crească pe acei copii în lumină şi adevăr astfel încât, în eternităţile care vor urma, să fie unul – o familie în cadrul măreţei familii a lui Dumnezeu.[16]

În calitate de sfinţi din zilele din urmă, trebuie să ne amintim că în afara împărăţiei celestiale nu există familii [după moarte]. Acest mod de organizare este rezervat celor care sunt dornici să respecte fiecare legământ şi fiecare obligaţie pe care sunt chemaţi să le primească în timpul acestei vieţi muritoare.[17]

Împărăţia lui Dumnezeu va fi o mare familie. Ne numim unii pe alţii fraţi şi surori. Devenim, cu adevărat, împreună moştenitori cu Isus Hristos prin intermediul Evangheliei lui Isus Hristos [vezi Romani 8:16–17], fii şi fiice ai lui Dumnezeu, îndreptăţiţi să primim plenitudinea binecuvântărilor împărăţiei Sale, dacă ne pocăim şi ţinem poruncile.[18]

Speranţa de a dobândi viaţa eternă, inclusiv reunirea membrilor familiei la momentul învierii, aduce în inimă o dragoste şi o afecţiune mai mare faţă de fiecare membru al familiei. Având această speranţă, soţii îşi doresc să-şi iubească soţiile cu o dragoste mai mare şi mai pură; iar soţiile îşi doresc acelaşi lucru în ceea ce-i priveşte pe soţii lor. Preocuparea şi grija părinţilor faţă de copiii lor sporesc, deoarece copiii devin mai apropiaţi de ei prin intermediul legăturilor dragostei şi fericirii care nu pot fi rupte.[19]

3

Ne întărim şi protejăm familiile pe măsură ce petrecem timp împreună, ne iubim unul pe altul şi trăim împreună conform Evangheliei.

Scopul principal al unui cămin de sfinţi din zilele din urmă este de a se asigura că fiecare membru al familiei lucrează pentru a crea climatul şi condiţiile în care toţi membrii familiei pot progresa către perfecţiune. În cazul părinţilor, aceasta necesită dedicarea timpului şi energiei nu doar pentru satisfacerea nevoilor temporare ale copiilor. În cazul copiilor, aceasta înseamnă stăpânirea tendinţei fireşti spre egoism.

Alocaţi tot atât timp pentru a avea o familie şi un cămin reuşit cât alocaţi pentru a avea succes profesional şi social? Vă folosiţi toată energia creativă în cadrul celei mai importante unităţi a societăţii – familia? Sau relaţia dumneavoastră cu propria familie este doar o simplă rutină a vieţii, un aspect plictisitor al acesteia? Părintele

şi copilul trebuie să fie dornici să pună responsabilităţile faţă de familie pe primul loc pentru a putea obţinea exaltarea familiei.[20]

Căminul… este atelierul unde se formează caractere umane, iar modul în care acestea se dezvoltă depinde de relaţiile existente între părinţi şi copii. Căminul nu poate fi ceea ce trebuie să fie decât dacă aceste relaţii sunt cele corespunzătoare. Dacă ele sunt sau nu aşa depinde, într-adevăr, atât de părinţi, cât şi de copii, însă mult mai mult de părinţi. Ei trebuie să facă tot ce le stă în putinţă.[21]

„Of, pleacă şi lasă-mă în pace! N-am timp să fiu deranjată", i-a spus o mamă nerăbdătoare şi grăbită fiicei ei în vârstă de trei ani care încerca s-o ajute la o treabă casnică… Dorinţa de a ajuta există în fiecare copil normal, iar părinţii nu au dreptul să se plângă. Nu există noţiunea de trudă casnică dacă toţi membrii familiei îndeplinesc diverse responsabilităţi, iar din conlucrarea pentru îndeplinirea acestor responsabilităţi rezultă cel mai bun timp petrecut împreună care poate exista.

Dacă ar fi să sugerez un lucru care eu cred că nouă, ca părinţi, ne lipseşte cel mai mult, acesta ar fi înţelegerea plină de consideraţie faţă de copiii noştri. Trăiţi alături de copii; urmaţi-le căile… Cunoaşteţi tot ce trezeşte interesul copiilor, fiţi prietenoşi cu ei.[22]

Noi am încercat să-i ajutăm pe părinţi să înţeleagă nevoia de a le acorda mai multă atenţie propriilor copii, având puţin mai mult din spiritul Evangheliei în căminele lor, mai multă unitate şi mai multă credinţă; puţin mai multă spiritualitate din partea taţilor, îndeplinindu-şi mai bine responsabilităţile spirituale; de asemenea, şi din partea mamelor, predând mai mult Evanghelia în cadrul căminului.[23]

Părinţilor din cadrul Bisericii, le spunem: Iubiţi-vă unul pe altul din toată inima. Urmaţi standardele morale şi trăiţi conform Evangheliei. Creşteţi-vă copiii în lumină şi adevăr; învăţaţi-i adevărurile salvatoare ale Evangheliei şi faceţi din căminul dumneavoastră un colţ de rai pe pământ, un loc în care Spiritul Domnului să poată locui şi în care neprihănirea să poată fi întronată în inima fiecărui membru.[24]

Mă rog ca Tatăl nostru Ceresc să ne ofere tuturor tăria de a ne atinge adevăratul potenţial. Mă rog ca Spiritul Său să fie în căminele

membrilor Bisericii, pentru ca acolo să poată fi dragoste şi armonie. Fie ca Tatăl nostru să ne protejeze şi să ne exalte familiile.[25]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În timp ce citiţi povestirile din secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", gândiţi-vă la modul în care exemplul preşedintelui Smith vă poate îndruma în viaţă. Gândiţi-vă la modalităţi pe care dumneavoastră personal le puteţi îmbunătăţi pentru a întări relaţiile de familie.
- Cugetaţi la importanţa familiei, aşa cum este descrisă în secţiunea 1. Ce faceţi pentru a vă proteja familia împotriva influenţelor negative ale lumii?
- Preşedintele Smith a vorbit despre „speranţa de a dobândi viaţa eternă, inclusiv reunirea membrilor familiei la momentul învierii" (secţiunea 2). În ce mod influenţează această speranţă modul în care interacţionaţi cu membrii familiei?
- În secţiunea 3, preşedintele Smith a adresat trei întrebări care ne ajută să ne cunoaştem mai bine. Răspundeţi, în gând, la aceste întrebări. În timp ce citiţi această secţiune, gândiţi-vă la schimbările pe care le puteţi face în viaţa dumneavoastră şi care pot îmbunătăţi atmosfera în cadrul căminului dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

Proverbele 22:6; 1 Nefi 8:37; D&L 88:119; 93:40–50; vezi, de asemenea, „Familia: o declaraţie oficială către lume"

Ajutor pentru predare

„Rugaţi cursanţii să aleagă o secţiune [din capitol] şi s-o citească în linişte. Invitaţi-i să se adune în grupuri de două sau trei persoane care au ales aceeaşi secţiune şi să discute ceea ce au învăţat" (de la pagina VII a acestei cărţi).

Note

1. „Counsel to the Saints and to the World", *Ensign,* iulie 1972, p. 27.
2. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 14.
3. Ethel Smith, în Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith", *Improvement Era,* iunie 1932, p. 459.
4. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 228.

5. Douglas A. Smith, în D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award,* Brigham Young University Speeches of the Year (18 apr. 1972), p. 5.
6. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith", *Church News,* 30 oct. 1993, p. 10.
7. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith", p. 10.
8. În Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 254.
9. În „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, pe versoul copertei din faţă şi la pagina 1.
10. „Our Children – «The Loveliest Flowers from God's Own Garden»", *Relief Society Magazine,* ian. 1969, p. 4.
11. În Conference Report, oct. 1948, p. 152.
12. „Counsel to the Saints and to the World", p. 27.
13. „Mothers in Israel", *Relief Society Magazine,* dec. 1970, p. 886.
14. *The Way to Perfection* (1931), p. 251.
15. „A Peculiar People", *Deseret News,* secţiunea Bisericii, 2 apr. 1932, p. 6; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation*, redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:65–66.
16. În Conference Report, apr. 1961, p. 49.
17. În Conference Report, oct. 1948, p. 153.
18. În Conference Report, apr. 1959, p. 24.
19. *The Way to Perfection*, p. 258.
20. În „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, p. 1.
21. „Our Children – «The Loveliest Flowers from God's Own Garden»", p. 6.
22. „Our Children – «The Loveliest Flowers from God's Own Garden»", p. 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), p. 354.
24. „Counsel to the Saints and to the World", p. 27.
25. În „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, p. 1.

CAPITOLUL 5

Credinţă şi pocăinţă

„Lucrul de care avem nevoie din partea membrilor Bisericii, precum şi din partea celor care nu sunt membri ai Bisericii, este pocăinţa. Avem nevoie de mai multă credinţă şi de mai multă fermitate pentru a-I sluji Domnului.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith ne-a învăţat: „Iertarea de păcate rezultă din credinţă şi pocăinţă sinceră”[1]. El a spus că „este necesar, nu doar să credem, ci să ne pocăim” şi ne-a mai învăţat că, atunci când facem fapte bune în credinţă până la sfârşit, vom „primi răsplata celui credincios şi un loc în împărăţia celestială a lui Dumnezeu”[2]. Dorindu-şi ca toţi oamenii să primească această răsplată, el a depus mărturie despre Isus Hristos şi a predicat pocăinţă de-a lungul slujirii sale.

La începutul slujirii sale în calitate de apostol, el a spus: „În călătoriile mele în ţăruşii Sionului, am considerat că este responsabilitatea mea, fiind astfel îndemnat de Spiritul Domnului, să le spun oamenilor că *azi* este ziua pocăinţei, iar sfinţilor din zilele din urmă, să-şi amintească de legămintele lor, de promisiunile pe care I le-au făcut Domnului, să ţine poruncile Sale şi să urmeze învăţăturile şi instrucţiunile vârstnicilor Israelului – profeţii lui Dumnezeu – aşa cum au fost consemnate în aceste scripturi sfinte. În toate lucrurile trebuie să acţionăm cu umilinţă şi cu atenţie înaintea Domnului, pentru a putea fi binecuvântaţi şi îndrumaţi de către Spiritul Său Sfânt. Eu cred că aceasta este o zi de avertizare. A fost o zi de avertizare încă din ziua în care profetul a primit prima dată vizita cerească prin care i s-a spus că Evanghelia avea să fie restaurată”[3].

Preşedintele Joseph Fielding Smith a împărtăşit motivul pentru care îi cheamă la pocăinţă pe sfinţii din zilele din urmă: „Îi iubesc pe membrii Bisericii”.

Într-o duminică, în cadrul unei adunări de împărtăşanie, preşedintele Smith a explicat congregaţiei motivul pentru care el a vorbit cu un glas de avertizare. Fiul său, Joseph, care a participat la adunare, a scris ulterior: „Îmi amintesc foarte clar anumite comentarii pe care [tatăl meu] le-a făcut cu acea ocazie. «Cine este prietenul dumneavoastră sau cine vă iubeşte cel mai mult?», a întrebat el congregaţia. «Persoana care vă spune că totul este bine în Sion, că prosperitatea va veni în curând sau persoana care vă avertizează cu privire la calamităţile şi dificultăţile care vor veni dacă principiile Evangheliei nu sunt puse în practică? Doresc să ştiţi că îi iubesc pe membrii Bisericii şi că nu vreau ca vreunul dintre ei să mă arate cu degetul şi să mă acuze când vom ajunge dincolo de vălul existenţei muritoare şi să spună: 'Dacă m-ai fi avertizat, nu m-aş afla acum în această situaţie neplăcută'. Prin urmare, ridic glas de avertizare sperând că fraţii şi surorile mele să fie pregătiţi pentru o împărăţie de slavă»”[4].

Cei care au fost colaboratori apropiaţi ai preşedintelui Smith au văzut că, în pofida avertizărilor sale dure, el era un om căruia îi păsa foarte mult de oamenii care se luptau cu păcatul. Vârstnicul Francis M. Gibbons, care a slujit în calitate de secretar al Primei Preşedinţii, a fost deseori alături de preşedintele Smith când acesta trebuia să rezolve aspecte disciplinare ale Bisericii. Vârstnicul Gibbons a spus: „Deciziile sale erau luate întotdeauna cu bunătate şi dragoste şi cu cea mai multă milă posibilă în circumstanţele respective. Nu era ceva neobişnuit ca el, atunci când afla despre circumstanţele unui caz dificil, să spună: «De ce nu se controlează oamenii?». El nu spunea aceasta cu un ton acuzator sau de condamnare, ci cu tristeţe şi regret”[5]. Preşedintele Spencer W. Kimball, care a slujit alături de preşedintele Smith în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a spus: „De multe ori, noi am spus că, având în vedere că Cei Doisprezece vor fi judecători ai lui Israel, oricare dintre noi ar fi fericit să cadă pe mâinile lui, căci judecata sa va fi bună, miloasă, dreaptă şi sfântă”[6]. Când preşedintele Smith rânduia episcopi, el sfătuia adesea: „Nu uita, toată lumea are slăbiciuni, iar pentru fiecare poveste există cel puţin două variante. Dacă judeci greşit, asigură-te că ai greşit cu dragoste şi milă”[7].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Primul principiu al Evangheliei este credinţa în Domnul Isus Hristos.

Credinţa noastră Îl are în centru pe Domnul Isus Hristos, iar prin El, pe Tatăl. Noi credem în Hristos, Îl acceptăm ca fiind Fiul lui Dumnezeu şi am luat numele Său asupra noastră în apele botezului.[8]

Acesta trebuie să fie cel mai important lucru din mintea dumneavoastră, acum şi întotdeauna, că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, care a venit în lume pentru a-Şi da viaţa ca noi să putem trăi. Acesta este adevărul şi este fundamental. Acesta reprezintă temelia credinţei noastre. Nu poate fi distrus. Noi trebuie să acceptăm această învăţătură în pofida învăţăturilor lumii şi a conceptelor oamenilor; căci aceasta este de o importanţă capitală, este vitală pentru salvarea noastră. Domnul ne-a mântuit cu sângele Său, El ne-a oferit salvarea, cerând – şi aceasta este condiţia pe care nu trebuie s-o uităm niciodată – ca noi să ţinem poruncile Sale şi să ne amintim întotdeauna de El. Dacă vom face aceasta, atunci vom fi salvaţi, iar ideile şi nesăbuinţele oamenilor vor pieri de pe pământ.[9]

Prin credinţă, venim la Dumnezeu. Dacă nu am crede în Domnul Isus Hristos, dacă nu am avea credinţă în El sau în ispăşirea Sa, nu am avea nicio dorinţă să ne supunem poruncilor Sale. Pentru că avem acea credinţă, suntem în armonie cu adevărul Său şi avem, în inimă, dorinţa de a-I sluji…

Primul principiu al Evangheliei este credinţa în Domnul Isus Hristos; desigur, nu putem avea credinţă în Domnul Isus Hristos fără să avem credinţă în Tatăl Său. Atunci, dacă avem credinţă în Dumnezeu Tatăl şi în Fiul şi dacă suntem îndrumaţi, aşa cum ar trebui să fim, de către Duhul Sfânt, vom avea credinţă în slujitorii Domnului prin intermediul cărora El vorbeşte.[10]

2

Credinţa înseamnă fapte.

„Credinţa este principiul determinant al tuturor faptelor." [Lectures on Faith, prelegerea 1] Dacă vă opriţi pentru o clipă şi meditaţi la

acest lucru, cred că veţi fi de acord că această afirmaţie este absolut adevărată în ceea ce priveşte lucrurile temporale, cât şi cele spirituale. Este adevărată atât în ceea ce priveşte propriile noastre fapte, cât şi în ceea ce priveşte faptele lui Dumnezeu…

„Credinţa fără fapte este moartă" [Iacov 2:26] – cu alte cuvinte, nu există. Eu cred că ceea ce Iacov a vrut să spună este: „Arată-mi credinţa ta fără fapte şi nu va avea niciun rezultat; iar eu îţi voi arăta credinţa mea din faptele mele şi ceva va fi realizat" [vezi Iacov 2:18]. Credinţa înseamnă fapte… Credinţa, aşadar, este mai puternică decât un simplu crez…

Credinţa este un dar de la Dumnezeu. Orice lucru bun este un dar de la Dumnezeu. Aceasta este o învăţătură din scripturi care se găseşte în al unsprezecelea capitol din Evrei – capitol care este o disertaţie foarte profundă pe tema credinţei – [şi] în revelaţiile pe care Domnul ni le-a dat în Doctrină şi legăminte şi în alte scripturi. Credinţa nu poate fi dobândită prin apatie sau indiferenţă ori crez pasiv. Simpla dorinţă de a dobândi credinţă nu va aduce cu sine credinţă, tot aşa cum nici dorinţa de a fi talentat în muzică sau în pictură nu va aduce cu sine îndemânare în aceste domenii fără un efort intelectual. Aici apare necazul. Dobândim o mărturie despre Evanghelie, credem în Joseph Smith, credem în Isus Hristos, credem în principiile Evangheliei, dar cât de mult punem acest lucru în practică?

Dacă dorim să avem o credinţă vie, statornică, trebuie să ne îndeplinim fiecare îndatorire pe care o avem în calitate de membri ai acestei Biserici…

O, dacă am avea credinţa de care a dat dovadă Nefi… În capitolul 17 din 1 Nefi, citim cum fraţii săi i se opuneau şi îl batjocoreau pentru că el dorea să construiască o corabie, spunându-i:

„Fratele nostru este nebun, căci el crede că poate să construiască o corabie; da, şi crede, de asemenea, că poate să treacă peste apele acestea mari" [1 Nefi 17:17].

Nefi le-a răspuns:

„Dacă Dumnezeu mi-a poruncit să fac toate lucrurile, atunci eu voi fi în stare să le fac. Dacă El mi-ar da poruncă să-i spun

acestei ape să se facă pământ, atunci ea ar fi pământ; şi dacă aş zice aceasta, atunci aşa s-ar întâmpla" [1 Nefi 17:50].

Aceasta era credinţa lui.[11]

În prezent, nu umblăm prin vedere, aşa cum am făcut înainte de a veni în această lume, ci Domnul se aşteaptă ca noi să umblăm prin credinţă [vezi 2 Corinteni 5:7]; şi, umblând prin credinţă, vom primi răsplata celui neprihănit, dacă ţinem acele porunci care sunt date pentru salvarea noastră.[12]

Dacă un om nu va accepta doctrina şi nu va umbla în credinţă, acceptând adevărul şi ţinând poruncile aşa cum au fost date, îi va fi imposibil să primească viaţă eternă, indiferent de cât de mult ar mărturisi cu buzele sale că Isus este Hristosul sau ar crede că Tatăl Său L-a trimis în lume pentru mântuirea oamenilor. Aşadar, Iacov are dreptate când spune că dracii „cred şi se înfioară", însă nu se pocăiesc [vezi Iacov 2:19].[13]

3

Pocăinţa este al doilea principiu al Evangheliei şi este esenţială pentru salvarea şi exaltarea noastră.

Pocăinţa este al doilea principiu fundamental al Evangheliei şi rodul credinţei.[14]

Lucrul de care avem nevoie din partea membrilor Bisericii, precum şi din partea celor care nu sunt membri ai Bisericii, este pocăinţa. Avem nevoie de mai multă credinţă şi de mai multă fermitate pentru a-I sluji Domnului.[15]

Este adevărat că sunt unii printre noi care cred că, indiferent dacă păcătuim, atâta timp cât aceste păcate nu sunt dureroase sau capitale, tot vom fi salvaţi în împărăţia lui Dumnezeu? Nefi a văzut zilele noastre. El a spus că vor fi oameni care vor spune aceste lucruri [vezi 2 Nefi 28:7–9]. Însă eu vă spun că noi nu ne putem îndepărta de calea adevărului şi neprihănirii şi să continuăm să fim îndrumaţi de Spiritul Domnului.[16]

În Sion, nu există loc pentru cel care păcătuieşte cu bună ştiinţă. Există loc pentru păcătosul care se pocăieşte, pentru cel care se îndepărtează de ticăloşie şi care caută viaţa eternă şi lumina Evangheliei. Noi nu putem privi păcatul nici cu cea mai mică îngăduinţă,

„Pocăinţa este unul dintre cele mai alinătoare şi glorioase principii predate în Evanghelie."

la fel cum nici Domnul nu o face, însă trebuie să umblăm în dreptate şi neprihănire înaintea Domnului.[17]

Oamenii pot fi salvaţi şi exaltaţi în împărăţia lui Dumnezeu numai în neprihănire; prin urmare, trebuie să ne pocăim de păcatele noastre şi să umblăm în lumină, Hristos fiind lumina [vezi 1 Ioan 1:7], ca sângele Lui să ne poată curăţa de toate păcatele şi pentru ca noi să putem fi înfrăţiţi cu Domnul şi să primim din slava şi exaltarea Sa.[18]

Avem nevoie de pocăinţă şi trebuie să ni se spună să ne pocăim.[19]

4

Mila Tatălui Ceresc şi a lui Isus Hristos este manifestată în principiul pocăinţei.

Pocăinţa este unul dintre cele mai alinătoare şi glorioase principii predate în Evanghelie. În acest principiu, mila Tatălui nostru Ceresc şi a Singurului Său Fiu Născut, Isus Hristos, este manifestată mult mai puternic decât în oricare alt principiu. Ce îngrozitor ar fi

dacă nu ar exista iertare de păcate şi niciun mod de a le fi iertate păcatele celor care se pocăiesc cu umilinţă! Ne putem imagina doar parţial groaza care ne-ar cuprinde, dacă ar trebui să îndurăm pentru totdeauna pedeapsa pentru greşelile noastre, fără nicio şansă de scăpare. Cum poate fi obţinută această scăpare? Prin cine poate fi obţinută?

Domnul nostru a spus:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică.

Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" [Ioan 3:16–17; vezi, de asemenea, versetele 18–21].

Dacă Tatăl nu L-ar fi trimis pe Isus Hristos în lume, nu ar fi putut exista nicio iertare de păcate şi nicio scăpare de păcat prin intermediul pocăinţei.[20]

Dacă am înţelege cu adevărat şi dacă am simţi, chiar şi într-o mică măsură, dragostea şi bunăvoinţa plină de milă ale lui Isus Hristos de a suferi pentru păcatele noastre, atunci am fi dornici să ne pocăim pentru toate greşelile noastre şi I-am sluji.[21]

5

Pocăinţa include regretul sincer pentru comiterea păcatului şi abandonarea completă a păcatului.

În scripturi, se spune:

„Oferă-I Domnului, Dumnezeului tău, un sacrificiu în neprihănire, chiar acela al unei inimi frânte şi al unui spirit smerit" [D&L 59:8].

Aceasta înseamnă pocăinţă…

Pocăinţa, conform definiţiei din dicţionar, este regretul sincer pentru comiterea păcatului şi auto-condamnarea, precum şi abandonarea completă a păcatului… Nu există pocăinţă adevărată fără regret şi fără dorinţa de a fi eliberat de păcat.

Remuşcarea se manifestă printr-un spirit smerit sau umilit din cauza păcatului şi printr-o înţelegere clară a ticăloşiei păcatului şi a milei şi harului pe care Dumnezeu i le acordă păcătosului care

se pocăieşte… Acesta este motivul pentru care Domnul spune, aşa cum am citat deja, că trebuie să oferim un sacrificiu „în neprihănire, chiar acela al unei inimi frânte şi al unui spirit smerit”…

Pocăinţa este un dar de la Dumnezeu… Anumitor oameni nu le este uşor să se pocăiască, însă darul pocăinţei şi al credinţei va fi dat oricărui om care îl caută.[22]

Ştiu din propria-mi experienţă că, dacă vrei să te schimbi ca om, dacă vrei cu adevărat să te schimbi, atunci o poţi face. Conştiinţa noastră şi scripturile ne spun care sunt principiile conform cărora trebuie să trăim – şi ne spun şi ce obiceiuri trebuie să schimbăm pentru a avea parte de bunăstare şi progres eterne.[23]

6

Acum este timpul să ne pocăim!

Dumnezeu nu-i va salva pe toţi bărbaţii şi pe toate femeile în împărăţia celestială. Dacă doriţi să ajungeţi acolo şi dacă aveţi probleme, dacă păcătuiţi, dacă încălcaţi poruncile Domnului şi sunteţi conştienţi de acest lucru, acum este timpul să vă pocăiţi şi să vă schimbaţi; să nu credeţi că păcatele pe care le comiteţi sunt atât de neînsemnate, încât Domnul vă va ierta, că veţi primi câteva lovituri de bici şi, apoi, veţi fi iertaţi; căci este posibil să fiţi alungaţi dacă insistaţi şi continuaţi să urmaţi o asemenea cale.[24]

Amânarea, în ceea ce priveşte principiile Evangheliei, este cea care vă va priva de viaţa eternă, care este viaţa în prezenţa Tatălui şi a Fiului. Sunt mulţi printre noi, chiar membri ai Bisericii, care nu cred că trebuie să se grăbească să trăiască în acord cu principiile Evangheliei şi să ţină poruncile…

Să nu uităm cuvintele lui [Amulec]: „Căci iată, această viaţă este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieţi este ziua în care oamenii trebuie să-şi facă muncile lor.

Şi acum, aşa cum v-am spus mai înainte, pentru că voi aţi avut atât de mulţi martori, vă implor, de aceea, să nu amânaţi ziua pocăinţei voastre până la sfârşit; căci după această zi din viaţă, care ne este dată nouă ca să ne pregătim pentru veşnicie, iată, dacă noi

nu îmbunătăţim timpul nostru cât suntem în această viaţă, atunci va veni noaptea întunecimii, în care nicio muncă nu poate fi înfăptuită.

Voi nu puteţi să spuneţi, atunci când sunteţi aduşi la acea criză îngrozitoare, că eu mă voi pocăi, că eu mă voi reîntoarce la Dumnezeul meu. Nu, voi nu puteţi spune aceasta; căci acelaşi spirit care stăpâneşte trupurile voastre atunci când voi plecaţi din această viaţă, tot acelaşi spirit va avea puterea să stăpânească trupul vostru în acea lume veşnică" [Alma 34:32–34].[25]

7

Îi suntem datori lumii să ridicăm un glas de avertizare.

Domnul doreşte ca oamenii să fie fericiţi – acesta este scopul Său – dar oamenii refuză să fie fericiţi şi se nenorocesc singuri, deoarece cred că propriile lor căi sunt mai bune decât căile Domnului şi din cauza egoismului, lăcomiei şi ticăloşiei din inima lor; aceasta este problema noastră în prezent.[26]

Din ceea ce vedem în timp ce călătorim din loc în loc şi din ceea ce citim în presă, trebuie să tragem concluzia că pocăinţa de păcat este esenţială în lumea de astăzi.[27]

Să nu credeţi că am ajuns la un nivel la care lucrurile să nu se poată înrăutăţi. Dacă nu există pocăinţă, ele se vor înrăutăţi. Prin urmare, eu strig pocăinţă către acest popor, către sfinţii din zilele din urmă… şi către naţiunile pământului de pretutindeni.[28]

Îi suntem datori lumii să ridicăm un glas de avertizare şi, mai ales, membrilor Bisericii [vezi D&L 88:81].[29]

Este datoria noastră să avem grijă unul de altul, să ne protejăm unul pe altul, să ne avertizăm unul pe altul împotriva pericolelor, să ne învăţăm unul pe altul principiile Evangheliei împărăţiei şi să fim uniţi în eforturile de a ne împotrivi păcatelor lumii.[30]

Nu ştiu să fie nimic mai important sau mai necesar, în acest moment, decât faptul de a striga pocăinţă, chiar şi printre sfinţii din zilele din urmă, şi fac apel la ei, precum şi la cei care nu sunt membri ai Bisericii, să dea ascultare următoarelor cuvinte ale Mântuitorului nostru. El a afirmat că, în mod sigur, niciun lucru necurat nu poate intra în prezenţa Sa. Doar cei care se dovedesc a fi credincioşi şi care şi-au spălat veşmintele în sângele Său prin intermediul

credinţei şi pocăinţei lor – nimeni altcineva nu va găsi împărăţia lui Dumnezeu.[31]

„Dar iată, toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele vor locui în linişte în Cel Sfânt al lui Israel, dacă se vor pocăi." [1 Nefi 22:28] Şi mă rog ca ele să se pocăiască. Îmi doresc ca ele să locuiască în linişte. Doresc ca ele să creadă în Cel Sfânt al lui Israel, care a venit pe lume şi a ispăşit pentru păcatele noastre, pentru păcatele întregii omeniri, care ne-a mântuit de moarte, care ne-a promis salvarea şi iertarea păcatelor noastre dacă ne pocăim.

O, îmi doresc ca întreaga omenire să creadă în El, să-I preaslăvească pe El şi pe Tatăl Său, să-I slujească Domnului Dumnezeului nostru în numele Fiului, iar atunci pacea va veni, neprihănirea va domni şi Domnul Îşi va putea întemeia împărăţia pe pământ![32]

Invit oamenii să se pocăiască şi să creadă adevărul, să permită luminii lui Hristos să strălucească în viaţa lor, să respecte fiecare principiu bun şi adevărat pe care îl au şi să adauge la acestea mai multă lumină şi cunoaştere care au fost primite prin revelaţie în aceste zile. Îi invit să se alăture Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă şi să culeagă binecuvântările Evangheliei.

Îi invit pe membrii Bisericii să facă lucrările neprihănirii, să ţină poruncile, să caute Spiritul, să-L iubească pe Domnul, să pună pe primul loc în viaţa lor lucrurile împărăţiei lui Dumnezeu şi, astfel, să-şi ducă până la capăt salvarea, cu frică şi tremurând înaintea Domnului [vezi Filipeni 2:12].[33]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", recapitulaţi comentariile preşedintelui Smith despre motivul pentru care el a dorit să „ridice un glas de avertizare". Cum poate fi chemarea la pocăinţă o expresie a dragostei?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să aveţi pe Tatăl Ceresc şi pe Isus Hristos în centrul credinţei voastre? (Vezi secţiunea 1.)
- De ce adevărata credinţă duce întotdeauna la acţiune? (Pentru câteva exemple, vezi secţiunea 2.) Care sunt câteva dintre

modalităţile prin care ne putem arăta credinţa prin intermediul acţiunilor noastre?

- Cum poate fi pocăinţa un „rod [al] credinţei”? (Vezi secţiunea 3.)
- Gândiţi-vă, în linişte, la un moment în care v-aţi pocăit şi aţi simţit mila şi dragostea Tatălui Ceresc şi ale lui Isus Hristos (vezi secţiunea 4). Ce puteţi împărtăşi despre recunoştinţa dumneavoastră pentru ispăşirea Salvatorului?
- De ce este pocăinţa imposibilă „fără regret şi fără dorinţa de a fi eliberat de păcat”? (Vezi secţiunea 5.) Cum ar putea ultimele două paragrafe ale secţiunii 5 să ofere speranţă cuiva care are sentimente de regret din cauza păcatului?
- În ce moduri poate fi amânarea „cea care vă va priva de viaţa eternă”? (Vezi secţiunea 6.) Care sunt pericolele amânării pocăinţei noastre?
- În timp ce recapitulaţi secţiunea 7, gândiţi-vă la ce înseamnă să „ridicăm un glas de avertizare”. Cum putem fi buni şi iubitori în eforturile noastre de a-i avertiza pe alţii?

Scripturi suplimentare

Evrei 11:1–6; Mosia 4:1–3; Alma 34:17; Eter 12:4; Moroni 7:33–34; D&L 18:10–16; Articolele de credinţă 1:4

Ajutor pentru predare

„Elevul este acela care trebuie pus la treabă. Când un învăţător este în centrul atenţiei, când devine vedeta spectacolului, când vorbeşte numai el şi prin alte mijloace monopolizează activitatea, este aproape sigur faptul că el interferează cu procesul de învăţare al cursanţilor” (Asahel D. Woodruff, *Teaching the Gospel* [1962], p. 37; în Virginia H. Pearce, „The Ordinary Classroom – A Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign,* nov. 1996, p. 12).

Note

1. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 1:84.
2. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict”, *Improvement Era,* oct. 1924, p. 1151; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* compilaţie realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:311.
3. În Conference Report, oct. 1919, p. 88; caractere cursive în textul original.
4. Joseph Fielding Smith jr., în *Take Heed to Yourselves!* (1966), p. v–vi.
5. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. viii.
6. Spencer W. Kimball, citat de Bruce R. McConkie în „Joseph Fielding Smith:

Apostle, Prophet, Father in Israel", *Ensign,* aug. 1972, p. 28.

7. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 10.
8. În Conference Report, apr. 1970, p. 113.
9. În Conference Report, oct. 1921, p. 186; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:302.
10. „Redemption of Little Children", *Deseret News*, 29 apr. 1939, secţiunea Bisericii, p. 3; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation*, 2:302–303.
11. „Faith", *Deseret News,* 16 mart. 1935, secţiunea Bisericii, p. 3, 7.
12. În Conference Report, apr. 1923, p. 139.
13. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict", p. 1151; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945), p. 196.
15. „The Pearl of Great Price", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* iulie 1930, p. 104; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:48.
16. În Conference Report, oct. 1950, p. 13.
17. În Conference Report, apr. 1915, p. 120.
18. În Conference Report, oct. 1969, p. 109.
19. „A Warning Cry for Repentance", *Deseret News,* 4 mai 1935, secţiunea Bisericii, p. 6; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:44.
20. *The Restoration of All Things,* p. 196–197.
21. *The Restoration of All Things,* p. 199.
22. „Repentance and Baptism", *Deseret News,* 30 mart. 1935, secţiunea Bisericii, p. 6.
23. „My Dear Young Fellow Workers", *New Era,* ian. 1971, p. 5.
24. „Relief Society Conference Minutes", *Relief Society Magazine,* aug. 1919, p. 473, vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:17.
25. În Conference Report, apr. 1969, p. 121, 123.
26. „A Warning Cry for Repentance", p. 6; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:35.
27. În Conference Report, oct. 1966, p. 58.
28. În Conference Report, oct. 1932, p. 91–92; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:31–32.
29. În Conference Report, apr. 1937, p. 59; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:49.
30. În Conference Report, apr. 1915, p. 120.
31. În Conference Report, oct. 1960, p. 51.
32. În Conference Report, oct. 1919, p. 92.
33. În Conference Report, oct. 1970, p. 7–8.

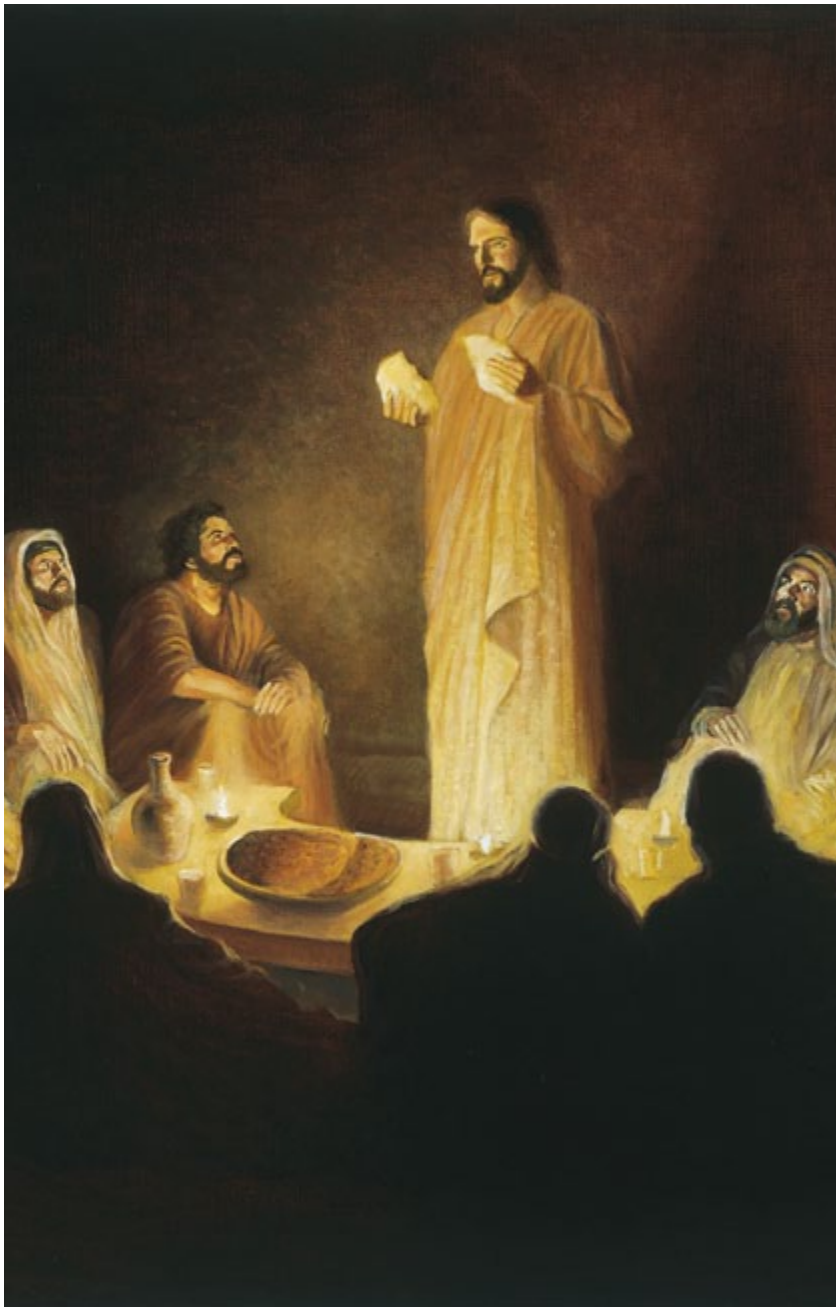

„Faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea” (Luca 22:19).

CAPITOLUL 6

Însemnătatea împărtăşaniei

„Luarea din aceste simboluri constituie una dintre cele mai sfinte şi sacre rânduieli din cadrul Bisericii.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

La data de 5 octombrie 1929, după 19 ani de slujire în calitate de apostol, vârstnicul Joseph Fielding Smith se afla în tabernacolul din oraşul Salt Lake pentru a rosti cea de-a 39-a cuvântare a sa din cadrul conferinţelor generale. El a spus: „Sunt doar unul sau două gânduri pe care doresc să vi le fac cunoscute cu privire la împărtăşanie, mai concret cu privire la adunările pe care noi le-am stabilit aparte în cadrul Bisericii, prin revelaţie, ca urmare a poruncii Domnului, pentru luarea din aceste simboluri care reprezintă trupul şi sângele lui Isus Hristos”. Ca introducere a acestui subiect, el şi-a împărtăşit sentimentele cu privire la împărtăşanie:

„După părerea mea, adunarea de împărtăşanie este cea mai sacră, cea mai sfântă dintre toate adunările Bisericii. Când mă gândesc la întâlnirea pe care a avut-o Salvatorul cu apostolii Săi în acea seară memorabilă în care El a instituit împărtăşania; când mă gândesc la acea ocazie solemnă, inima mea este plină de admiraţie şi sunt foarte impresionat. Eu consider acea întâlnire ca fiind una dintre cele mai solemne şi mai minunate din istoria lumii.

Acolo, Salvatorul i-a învăţat despre sacrificiul Său care avea să fie înfăptuit, pe care ei, în confuzia lor, nu l-au putut înţelege. El le-a vorbit limpede despre moartea Sa şi despre faptul că sângele Său trebuia să fie vărsat, iar acestea au fost spuse chiar în momentul agoniei Sale pentru păcatele lumii. A fost un moment foarte solemn; acolo a fost instituită împărtăşania, iar ucenicilor li s-a poruncit să se întâlnească des şi să comemoreze moartea şi suferinţele lui Isus Hristos, căci sacrificiul Său a fost pentru mântuirea lumii.

El era pe punctul de a lua asupra Sa responsabilitatea de a plăti datoria pe care lumea o avea din cauza căderii, pentru ca oamenii să poată fi mântuiţi de la moarte şi de la iad. El i-a învăţat pe oameni că urma să fie înălţat de pe pământ pentru a-i atrage pe toţi oamenii la El, precum şi că toţi cei care se pocăiesc şi cred în El, ţinând poruncile Sale, nu vor suferi, pentru că El avea să ia asupra Sa păcatele lor”[1].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Domnul ne-a poruncit să ne întâlnim des şi să luăm din împărtăşanie.

Luarea din aceste simboluri [pâinea şi apa] constituie una dintre cele mai sfinte şi sacre rânduieli din cadrul Bisericii, o rânduială care a înlocuit uciderea şi mâncarea mielului pascal care [simboliza] sacrificiul pe cruce al Mântuitorului nostru… Începând din vremea exodului din Egipt şi până la răstignirea Mântuitorului nostru, israeliţilor li s-a poruncit să sărbătorească paştele într-o anumită perioadă a fiecărui an. În seara solemnă premergătoare răstignirii, Domnul a schimbat această rânduială şi a înlocuit-o cu împărtăşania. Ni s-a poruncit să ne întâlnim des, nu doar o dată pe an, şi să mergem la casa de rugăciuni şi, acolo, să ne amintim de Mântuitorul nostru şi să facem legământ cu El participând des la această rânduială sfântă.[2]

Cel care lipseşte de la adunarea de împărtăşanie săptămână după săptămână şi lună după lună, nefiind nimic care să-l oprească să vină, nu este loial adevărului. El nu-l îndrăgeşte. Dacă ar fi făcut-o, ar fi prezent să ia din aceste simboluri – doar o bucăţică de pâine şi un păhărel cu apă. El ar dori să facă aceasta pentru a-şi arăta dragostea faţă de adevăr şi slujirea loială faţă de Fiul lui Dumnezeu.[3]

Am fost îndemnaţi să comemorăm acest eveniment măreţ [ispăşirea lui Isus Hristos] şi să ni-l amintim mereu. În acest scop, suntem chemaţi împreună, o dată pe săptămână, să luăm din aceste simboluri, mărturisind că ne aducem într-adevăr aminte de Domnul nostru, că suntem dornici să luăm asupra noastră numele Său şi că vom ţine poruncile Sale. Suntem invitaţi să reînnoim acest legământ în fiecare săptămână şi nu putem păstra Spiritul Domnului dacă nu

ne supunem permanent acestei porunci. Dacă-L iubim pe Domnul, vom fi prezenţi la aceste adunări având un spirit de preaslăvire şi rugăciune, amintindu-ne de Domnul şi de legământul pe care trebuie să-l reînnoim în fiecare săptămână prin intermediul împărtăşaniei, aşa cum ne-a cerut El.[4]

2

Noi luăm din împărtăşanie în amintirea ispăşirii lui Isus Hristos.

Este responsabilitatea membrilor Bisericii să umble cu umilinţă şi credinţă în cunoaşterea şi înţelegerea ispăşirii lui Isus Hristos… Am sentimentul, mi-aş dori să mă înşel însă ştiu că nu greşesc, că un număr mare dintre membrii Bisericii nu înţeleg ce înseamnă să mănânce o bucăţică de pâine, să bea un păhărel de apă în amintirea vărsării sângelui Salvatorului nostru, Isus Hristos, şi a sacrificiului Său pe cruce.

Permiteţi-mi să atrag atenţia asupra rugăciunii pentru binecuvântarea [pâinii]. O voi citi cu umilinţă pentru ca noi să-i înţelegem cuvintele:

„O Dumnezeule, Tată Veşnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi şi să sfinţeşti această pâine pentru sufletele tuturor acelora care se împărtăşesc din ea, pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău şi să-Ţi mărturisească Ţie, o Dumnezeule, Tată Veşnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, şi să-şi amintească totdeauna de El şi să ţină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin" [D&L 20:77]…

Să mănânce în amintirea Lui. Înseamnă aceasta că trebuie să-mi amintesc doar că, în urmă cu aproximativ 2.000 de ani, oameni ticăloşi L-au luat şi L-au atârnat pe cruce, I-au bătut cuie în mâini şi picioare şi L-au lăsat acolo să moară? Pentru mine, aceasta are un înţeles mult mai profund decât acesta. Să ne amintim de El – de ce a fost El pe cruce? Ce beneficii am [eu] pentru că El a fost pe cruce? De ce suferinţă a avut El parte pe cruce pentru ca eu să pot fi mântuit sau eliberat de păcatele mele?

Ei bine, în mod normal, un om ar gândi: Lui I s-au bătut cuie în mâini şi în picioare şi a atârnat pe cruce până când a murit…

Ce altceva a suferit? Acesta este un lucru pe care cei mai mulţi dintre noi îl trec cu vederea. Eu sunt convins că suferinţa Lui cea mai mare nu a fost atunci când I s-au bătut cuie în mâini şi în picioare şi când a atârnat pe cruce, oricât de dureros şi îngrozitor a fost acest lucru. El a purtat o altă povară, mult mai importantă şi mai grea. Cum? Noi nu înţelegem clar, însă eu am o idee despre aceasta.[5]

Nu cred că există printre noi cineva care să nu fi făcut ceva greşit şi care, apoi, să nu regrete şi să nu-şi fi dorit să nu fi făcut acel lucru. Apoi, au apărut mustrările de conştiinţă şi ne-am simţit foarte, foarte nefericiţi. Aţi avut parte de această experienţă? Eu am avut… Însă Îl avem, aici, pe Fiul lui Dumnezeu purtând povara greşelilor mele şi ale dumneavoastră… Tortura Sa cea mai mare nu au fost cuiele din mâinile şi picioarele Sale, chiar dacă au fost foarte dureroase, ci tortura minţii care, în mare măsură, nu-mi este clară. Dar El a purtat povara – povara noastră. Eu am adăugat ceva la greutatea ei; la fel aţi făcut şi dumneavoastră. La fel au făcut toţi ceilalţi. El a luat asupra Sa plata preţului pentru ca eu să pot să scap – ca dumneavoastră să puteţi scăpa – de pedeapsă, dacă noi acceptăm Evanghelia Sa şi suntem fideli şi credincioşi ei.

Acesta este lucrul asupra căruia încerc să reflectez. Acesta este lucrul pe care eu mi-l amintesc – agonia dureroasă a avut loc atunci când El a spus, în rugăciunea pe care I-a adresat-o Tatălui Său, să îndepărteze acel pahar de la El. El nu a implorat doar să scape de cuiele ce aveau să-I fie bătute în mâini şi picioare, El a avut parte de o tortură mult mai dureroasă pe care eu, într-o anumită măsură, nu o înţeleg.[6]

Este imposibil pentru muritorii slabi, iar noi toţi suntem slabi, să înţeleagă în totalitate dimensiunea suferinţei Fiului lui Dumnezeu. Noi nu putem înţelege preţul pe care El a trebuit să-l plătească. Profetului Joseph Smith, El i-a spus:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toţi, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi; dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca şi Mine; suferinţe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toţi, să tremur de durere şi să sângerez din fiecare por şi să sufăr atât în trup, cât şi în spirit – şi aş fi dorit să nu fiu obligat să beau paharul amar şi

„Îmi doresc să-i pot face pe membrii Bisericii să înţeleagă mai bine legămintele pe care le fac atunci când iau din împărtăşanie.”

apoi să dau înapoi – cu toate acestea, slavă Tatălui, am băut şi am terminat tot ce am pregătit pentru copiii oamenilor” [D&L 19:16–19].

Totuşi, ne stă în putere să cunoaştem şi să înţelegem că această agonie dureroasă din timpul sacrificiului Său ne-a adus cea mai mare binecuvântare posibilă. De altfel, putem înţelege că această suferinţă extremă – care este peste puterea omului muritor de a o realiza sau îndura – a fost suportată datorită dragostei mari pe care Tatăl şi Fiul o au faţă de omenire…

Dacă apreciem pe deplin numeroasele binecuvântări care ne revin prin intermediul mântuirii făcute pentru noi, nu există nimic din ceea ce ne-ar putea cere Domnul pe care noi nu l-am face cu entuziasm şi de bunăvoie.[7]

Sunt sigur că, dacă ne-am putea imagina – aşa cum eu am încercat de multe ori – momentul solemn în care Salvatorul S-a întâlnit cu apostolii Săi; dacă i-am putea vedea, adunaţi acolo, pe Domnul trist, mâhnit din cauza păcatelor lumii, din cauza unuia dintre apostolii Săi, care avea să-L trădeze, continuând să-i înveţe pe aceşti unsprezece bărbaţi care L-au iubit şi făcând legământ cu ei, eu sunt sigur că am simţi, în inima noastră, că nu L-am trăda niciodată. Dacă ni i-am putea imagina adunaţi acolo şi dacă am putea înţelege greutatea poverii pe care o purta Domnul; şi, după cina lor şi interpretarea unui imn, dacă ni i-am putea imagina, în continuarea desfăşurării evenimentelor, pe Domnul care avea să fie trădat, batjocorit şi dispreţuit, pe ucenicii care L-au părăsit în momentul culminant al încercării Sale – dacă am putea înţelege toate acestea, chiar dacă nu înţelegem pe deplin, ceea ce este normal, sunt sigur, dragii mei fraţi şi dragile mele surori, că ne-am dori mai mult decât oricând să umblăm în lumina adevărului. Dacă ni L-am putea imagina pe Salvatorul oamenilor suferind în grădină şi pe cruce şi am putea înţelege pe deplin tot ceea ce înseamnă acest lucru pentru noi, ne-am dori să ţinem poruncile Sale şi L-am iubi pe Domnul, Dumnezeul nostru, cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria noastră şi I-am sluji în numele lui Isus Hristos.[8]

3

Avem responsabilitatea de a ne gândi cu multă atenţie la legământul pe care îl facem atunci când luăm din împărtăşanie.

Îmi doresc să-i pot face pe membrii Bisericii să înţeleagă mai bine legămintele pe care le fac atunci când iau din împărtăşanie în timpul adunărilor noastre de împărtăşanie.[9]

Am văzut doi membri ai Bisericii stând împreună [în timpul unei adunări de împărtăşanie], începând o conversaţie, oprindu-se din ea atâta timp cât a fost binecuvântată pâinea sau apa, iar apoi continuându-şi conversaţia… Acest lucru mă şochează şi, sunt sigur, Îl şochează şi pe Domnul.[10]

Este responsabilitatea noastră să ne gândim cu atenţie şi cu evlavie la cuvintele rugăciunilor [de împărtăşanie] atunci când le auzim rostite în cadrul adunărilor noastre. Sunt patru lucruri foarte

„Este responsabilitatea noastră să ne gândim cu atenţie şi cu evlavie la cuvintele rugăciunilor [de împărtăşanie] atunci când le auzim rostite."

importante pe care ne angajăm, sub formă de legământ, să le facem de fiecare dată când luăm din aceste simboluri, iar luarea din ele reprezintă semnul că acceptăm pe deplin acele obligaţii, ele devenind, astfel, obligatorii pentru noi. Acestea sunt:

1. mâncăm în amintirea trupului lui Isus Hristos, promiţând că ne vom aminti totdeauna de trupul Său rănit ucis pe cruce;

2. bem în amintirea sângelui care a fost vărsat pentru păcatele lumii, care a ispăşit pentru greşeala lui Adam şi care ne eliberează de păcatele noastre dacă ne pocăim în mod sincer;

3. noi facem legământ că vom fi dornici să luăm asupra noastră *numele* Fiului şi să ne amintim totdeauna de El. Ca parte a ţinerii acestui legământ, promitem că vom fi chemaţi după numele Său şi că nu vom face niciodată ceva care să aducă ruşine sau dezonoare acelui nume;

4. noi facem legământ să ţinem poruncile pe care El ni le-a dat; nu doar o poruncă, ci că vom fi dornici să „trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” [D&L 84:44].

Dacă vom face aceste lucruri, atunci ni s-a promis că vom avea parte de îndrumarea permanentă a Duhului Sfânt, iar dacă nu vom face aceste lucruri, nu vom avea parte de acea îndrumare.[11]

Doresc să vă adresez câteva întrebări, adresându-mă, desigur, tuturor membrilor Bisericii. Credeţi că un om care vine la adunarea de împărtăşanie cu un spirit de rugăciune, umilinţă şi preaslăvire şi care ia din aceste simboluri ale trupului şi sângelui lui Isus Hristos va încălca în mod intenţionat poruncile Domnului? Dacă un om înţelege pe deplin ce face atunci când ia din împărtăşanie, că el face legământul de a lua asupra lui numele lui Isus Hristos şi de a-şi aminti totdeauna de El şi de a ţine poruncile Sale şi dacă această făgăduială este reînnoită săptămânal – credeţi că un astfel de om nu-şi va plăti zeciuiala? Credeţi că un astfel de om ar încălca ziua de sabat sau Cuvântul de înţelepciune? Credeţi că el nu ar fi pios şi nu şi-ar îndeplini responsabilităţile din cadrul cvorumului şi celelalte îndatoriri din cadrul Bisericii? Ei cred că un astfel de lucru, care este o încălcare a acestor principii şi îndatoriri sacre, este imposibil când un om ştie ce înseamnă să faci astfel de făgăduinţe, săptămânal, în faţa Domnului şi a sfinţilor.[12]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”, preşedintele Smith îşi împărtăşeşte gândurile despre momentul în care Salvatorul a instituit împărtăşania. De ce este acest eveniment important pentru dumneavoastră?
- În timp ce studiaţi secţiunea 1, cugetaţi la importanţa participării, în fiecare săptămână, la adunarea de împărtăşanie. Cum vă puteţi pregăti pentru adunarea de împărtăşanie? Ce pot face părinţii pentru a-şi ajuta copiii să se pregătească?
- Ce vă impresionează cu privire la gândurile pe care preşedintele Smith le avea când lua din împărtăşanie? (Vezi secţiunea 2.)

Ce putem face pentru a ne aminti de Salvator şi de ispăşirea Sa atunci când luăm din împărtăşanie?

- Acordaţi atenţie legămintelor enumerate în secţiunea 3. Cugetaţi, în linişte, la sentimentele pe care le aveţi cu privire la aceste legăminte. În ce fel vă influenţează viaţa aceste legăminte?

Scripturi suplimentare

Matei 26:26–29; 1 Corinteni 11:23–29; 3 Nefi 18:1–13; Mormon 9:29; Moroni 4–5; D&L 20:75–79; 59:9–12

Ajutor pentru predare

„Desemnaţi cursanţi care să citească întrebări selectate de la sfârşitul capitolului (fie individual, fie în grupuri mici). Rugaţi-i să caute în capitol învăţăturile care au legătură cu întrebările respective. Apoi invitaţi-i să-şi împărtăşească gândurile şi părerile celorlalţi membri ai grupului" (de la pagina VII a acestei cărţi).

Note

1. În Conference Report, oct. 1929, p. 60–61; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:340–341.
2. „Importance of the Sacrament Meeting", *Relief Society Magazine,* oct. 1943, p. 590; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr. (1972), p. 99.
4. În Conference Report, oct. 1929, p. 61; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:341.
5. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament", cuvântare adresată în cadrul Institutului de religie al Universităţii Utah, oraşul Salt Lake, 14 ian. 1961, p. 7–8.
6. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament", p. 8.
7. „Importance of the Sacrament Meeting", p. 591–592.
8. În Conference Report, oct. 1929, p. 63; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:347.
9. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament", p. 7.
10. *Seek Ye Earnestly,* p. 122.
11. „Importance of the Sacrament Meeting", p. 591.
12. În Conference Report, oct. 1929, p. 62–63; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:346.

Joseph şi Hyrum Smith: „În viaţă nu au fost despărţiţi şi în moarte nu au fost separaţi!” (D&L 135:3).

CAPITOLUL 7

Joseph şi Hyrum Smith: martori ai lui Hristos

„Ne ridicăm glasurile pline de recunoştinţă pentru viaţa şi slujirea profetului Joseph Smith, a lui Hyrum Smith, patriarhul, precum şi pentru cele ale profeţilor, apostolilor şi femeilor şi bărbaţilor neprihăniţi care au clădit pe temelia stabilită de ei."

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Încă de când era foarte tânăr, Joseph Fielding Smith a ştiut că familia sa avea o legătură foarte specială cu profetul Joseph Smith. El a fost inspirat de exemplul bunicului său, Hyrum Smith, fratele mai mare şi prietenul fidel al profetului Joseph. Hyrum a slujit cu credinţă alături de fratele său, în calitate de conducător în cadrul Bisericii. El a ajutat, de asemenea, la publicarea Cărţii lui Mormon şi a fost chemat să fie unul dintre cei opt martori ai cărţii. La data de 27 iunie 1844, Joseph şi Hyrum au fost martirizaţi în Carthage, Illinois, pecetluindu-şi mărturiile despre Salvator şi Evanghelia Sa. „În viaţă nu au fost despărţiţi şi în moarte nu au fost separaţi!" (D&L 135:3).

Joseph Fielding Smith nu i-a cunoscut niciodată pe bunicii săi Smith. Cu mult timp înainte ca el să se fi născut, bunicul său Hyrum a fost martirizat. Soţia lui Hyrum, Mary Fielding Smith, a murit, de asemenea, de tânără. Joseph Fielding Smith a spus: „Nu am cunoscut-o niciodată pe bunica mea Smith. Am regretat mereu acest lucru, deoarece ea a fost una dintre cele mai nobile femei care au trăit vreodată, însă am cunoscut-o pe buna ei soră, mătuşa mea Mercy Thompson, şi, în copilărie, obişnuiam s-o vizitez acasă la ea şi să stau pe genunchii ei, timp în care îmi spunea povestiri despre profetul Joseph Smith şi, o, cât de recunoscător sunt pentru acea experienţă!"[1].

Joseph Fielding Smith a învăţat, de asemenea, din exemplul tatălui său, Joseph F. Smith, care l-a cunoscut personal pe profetul Joseph Smith. Despre tatăl său, Joseph Fielding Smith a spus: „Nu a existat nicio urmă de îndoială sau de nesiguranţă în mărturia lui. Acest lucru se observa îndeosebi când el vorbea despre divinitatea Salvatorului nostru sau despre misiunea profetului Joseph Smith”[2].

Aceste exemple şi învăţături l-au ajutat pe Joseph Fielding Smith să aibă, în copilăria lui, o mărturie despre Evanghelia restaurată. „Nu-mi amintesc să fi existat vreun moment în care să nu fi crezut în misiunea Domnului şi Salvatorului nostru Isus Hristos sau în misiunea profetului Joseph Smith”[3], a spus el ulterior. Când propovăduia Evanghelia, uneori, el îşi depunea mărturia folosind exemple din familia lui: „Îl iubesc pe profetul Joseph Smith? Da, îl iubesc, la fel cum l-a iubit şi tatăl meu înaintea mea. Îl iubesc, deoarece el a fost slujitorul lui Dumnezeu şi datorită restaurării Evangheliei, precum şi datorită beneficiilor şi binecuvântărilor de care avem parte eu şi familia mea şi dumneavoastră şi familiile dumneavoastră prin intermediul binecuvântărilor care au fost revărsate asupra acestui bărbat şi a celor care îl susţineau”[4].

Deşi preşedintele Smith a fost recunoscător pentru învăţăturile şi moştenirea familiei sale, el a avut propria-i mărturie. El a spus: „Mereu am fost recunoscător pentru mărturia, pe care am primit-o prin intermediul Spiritului Domnului, că Joseph Smith, profetului lui Dumnezeu, a fost chemat să fie conducătorul dispensaţiei plenitudinii timpurilor”[5]. Cu altă ocazie, el a depus mărturie: „Eu ştiu, prin darul lui Dumnezeu, că Joseph Smith, în anul 1820, I-a văzut cu adevărat pe Tatăl şi pe Fiul; că Tatăl L-a prezentat pe Fiul Său; că Fiul i-a vorbit, l-a întrebat ce dorea să ştie şi l-a sfătuit; i-a spus ce să facă promiţându-i că, în cele din urmă, va primi mai multă cunoaştere şi că plenitudinea Evangheliei, care nu exista pe faţa pământului în acel moment, avea să fie restaurată”. Apoi, el a depus mărturie că toţi oamenii pot primi aceeaşi mărturie: „Fiecare suflet de pe faţa pământului care are dorinţa de a şti are acest privilegiu, căci fiecare suflet care se va umili şi care, cu umilinţă şi credinţă profunde şi cu un spirit smerit, se duce în faţa Domnului, va ajunge să cunoască aceasta la fel de bine precum ştie că trăieşte”[6].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Două subiecte au fost foarte importante pentru preşedintele Joseph Fielding Smith: acela că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi acela că Joseph Smith a fost profet.

Noi creăm o legătură între numele Isus Hristos şi Joseph Smith. Hristos este Domnul; El a înfăptuit jertfa ispăşitoare; El este învierea şi viaţa; prin intermediul Lui, toţi oamenii vor fi ridicaţi în nemurire, iar cei care cred şi se supun legilor Sale vor dobândi şi viaţa eternă.

Joseph Smith a fost un profet, chemat în aceste zile din urmă pentru a primi, prin revelaţie, adevărurile Evangheliei care duc la salvare şi pentru a fi administratorul legal, având putere de sus, care să administreze rânduielile Evangheliei.

Deoarece aceste adevăruri revelate prin intermediul lui sunt cele care vor ajunge la fiecare naţiune înainte de cea de-a Doua Venire, nu este de mirare că Moroni i-a spus lui Joseph Smith că „numele [lui] va fi ţinut de bine şi de rău printre toate naţiunile, neamurile şi limbile sau va fi pomenit şi de bine şi de rău printre toate popoarele" [Joseph Smith – Istorie 1:33].

Nici nu este de mirare că, ulterior, Domnul i-a spus profetului: „Marginile pământului vor întreba de numele tău şi proştii îşi vor bate joc de tine şi iadul se va dezlănţui împotriva ta;

În timp ce aceia care au inima pură şi înţelepţii şi nobilii şi virtuoşii vor căuta permanent sfat şi autoritate şi binecuvântări din mâna ta" (D&L 122:1–2).

Marginile pământului încep, acum, să întrebe de numele lui Joseph Smith şi mulţi oameni, din multe naţiuni, se bucură de Evanghelia restaurată prin intermediul lui.

Încă de la începutul acestei dispensaţii, mărturia despre Isus, aşa cum i-a fost revelată lui Joseph Smith, a fost propovăduită în Statele Unite, Canada, Marea Britanie, cea mai mare parte a Europei şi în Insulele Pacificului.

În ultimii ani, lucrarea a avut un progres aproape incredibil în Mexic, în ţările din America Centrală şi în America de Sud.

Iar Asia este acum [în anul 1971] deschisă mesajului Evangheliei într-un mod care întrece orice a existat în trecut. Biserica este stabilită în Japonia şi Coreea, în Taiwan şi Hong Kong şi începem să facem muncă misionară în Thailanda, Singapore şi Indonezia.

Şi, prin înţelepciunea Domnului, va veni ziua când alte naţiuni, care acum nu primesc mesajul adevărului, ne vor deschide porţile, iar vârstnicii lui Israel vor intra pentru a le spune celor cu inima sinceră despre Hristos şi despre Evanghelia împărăţiei Sale, care există pe pământ, în aceste zile, prin intermediul profetului Joseph Smith.[7]

Joseph Smith este revelatorul cunoaşterii despre Hristos şi despre salvare pentru lumea din ziua de astăzi şi pentru această generaţie.[8]

Două subiecte au fost întotdeauna foarte importante pentru mine. Acela că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care a fost răstignit pentru păcatele lumii, precum şi acela că Joseph Smith a fost un profet chemat şi însărcinat să inaugureze dispensaţia plenitudinii timpurilor. Acesta este mesajul meu către lume.[9]

2

Domnul l-a chemat pe Joseph Smith să fie conducătorul acestei dispensaţii glorioase.

Joseph Smith… a răspuns şi, sub îndrumarea mesagerilor sfinţi, a făcut pregătirile necesare pentru întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu şi pentru această lucrare minunată şi pentru acest miracol, astfel încât lumea să poată fi pregătită pentru venirea Domnului.[10]

Eu ştiu că el [Joseph Smith] a fost chemat, însărcinat de către Tatăl nostru din Cer; că el a primit revelaţie şi îndrumare de la Fiul lui Dumnezeu şi acestea au ca scop ajutarea şi binecuvântarea tuturor oamenilor, dacă aceştia le acceptă.[11]

Nu există nicio urmă de îndoială în mintea mea cu privire la faptul că Domnul l-a ridicat pe Joseph Smith să fie profet şi i-a dat revelaţii, porunci, i-a deschis cerurile şi l-a chemat să fie conducătorul acestei dispensaţii glorioase. Sunt total convins că, în tinereţea lui, când s-a dus afară să se roage, el I-a văzut pe Dumnezeu Tatăl şi pe Fiul Său, Isus Hristos, şi s-a aflat, cu adevărat, în prezenţa Lor; în mintea mea, nu există nicio îndoială – eu ştiu că acest lucru este adevărat. Ştiu că, ulterior, a fost vizitat de mai multe ori de

„Joseph Smith a fost un profet chemat şi însărcinat să inaugureze dispensaţia plenitudinii timpurilor."

către Moroni, a primit Preoţia aaronică de la Ioan Botezătorul care şi-a aşezat mâinile pe capul lui, a primit Preoţia lui Melhisedec, în acelaşi fel, de la Petru, Iacov şi Ioan şi că Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă a fost organizată în ziua a şasea a lunii aprilie a anului 1830, prin poruncă divină.[12]

Când a ales un reprezentant care să fie conducătorul acestei „[minunate lucrări] care va veni foarte curând printre copiii oamenilor" [vezi D&L 4:1], Domnul nu a ales pe cineva versat în învăţăturile şi tradiţiile lumii. Căile Sale nu sunt căile omului, nici gândurile Sale nu sunt ca gândurile oamenilor [vezi Isaia 55:8]. O persoană educată în învăţăturile lumii ar fi avut mult prea multe tradiţii şi filozofii omeneşti care ar fi abătut-o de la adevăr. În marea Sa înţelepciune, Domnul a ales un copil simplu – un băiat în vârstă de paisprezece

ani. Acestui tânăr, Domnul i-a revelat plenitudinea Evangheliei pe care lumea nu ar fi primit-o din cauza necredinţei. De-a lungul anilor de îndrumare divină – căci el a fost instruit de mesageri veniţi din prezenţa Domnului – acest tânăr, Joseph Smith, a fost pregătit să conducă lucrarea de restaurare a Evangheliei şi de clădire a împărăţiei lui Dumnezeu.[13]

3

Domnul a spus că această generaţie va primi cuvântul Său prin intermediul profetului Joseph Smith.

În fiecare eră în care Evanghelia este pe pământ, aceasta trebuie să le fie revelată profeţilor Domnului, iar ei trebuie să fie chemaţi în calitatea de administratori legali care să înfăptuiască şi să coordoneze înfăptuirea rânduielilor necesare salvării pentru semenii lor.

Joseph Smith este profetul pe care Domnul l-a chemat în aceste zile pentru a restaura adevărurile privind salvarea şi pentru a primi cheile şi puterile de a administra aceste adevăruri salvatoare.

Domnul i-a spus: „Această generaţie va avea cuvântul Meu prin intermediul tău" (D&L 5:10). Şi, apoi, referindu-se la Evanghelia restaurată prin intermediul lui Joseph Smith, Domnul a spus: „Această Evanghelie a împărăţiei va fi predicată în toată lumea, pentru a fi o mărturie pentru toate naţiunile; şi, atunci, va veni sfârşitul sau distrugerea celor răi" [Joseph Smith – Matei 1:31].[14]

Eu spun acum –

că Joseph Smith este cel spre care trebuie să se uite toţi oamenii din aceste zile pentru a afla adevărul despre Hristos şi Evanghelia Sa;

că, în cele din urmă, numele acestui profet va fi cunoscut în fiecare colţ al pământului şi printre toţi oamenii;

că cei cu inima sinceră îl vor accepta ca profet şi-L vor preaslăvi pe Domnul pe care el L-a făcut cunoscut;

că Biserica pe care el a organizat-o ca urmare a poruncii divine prosperă pentru că urmează revelaţiile care au fost primite prin intermediul lui;

şi că toţi cei care cred învăţăturile lui Joseph Smith şi care le urmează vor ajunge să ştie că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a fost răstignit pentru păcatele lumii.

Tot aşa cum ştiu că Isus este Hristosul – şi, anume, prin revelaţie de la Spiritul Sfânt – la fel ştiu că Joseph Smith este, a fost şi va fi mereu un profet al lui Dumnezeu…

În spiritul mărturiei şi recunoştinţei, împărtăşesc următoarele cuvinte din Doctrină şi legăminte: „Joseph Smith, profetul şi văzătorul Domnului, a făcut pentru salvarea oamenilor din această lume mai mult decât oricare alt om care a trăit în ea, cu excepţia unică a lui Isus" (D&L 135:3).[15]

4

Joseph Smith şi fratele său, Hyrum, au fost uniţi, atât în viaţă, cât şi în moarte.

Sunt recunoscător pentru restaurarea adevărului etern în această ultimă dispensaţie a Evangheliei; pentru misiunea şi slujirea lui Joseph Smith, profetul, şi pentru cele ale bunicului meu, Hyrum Smith, patriarhul; precum şi pentru faptul că cheile împărăţiei lui Dumnezeu au fost încredinţate din nou omului pe pământ.[16]

„Şi, din nou, adevărat îţi spun ţie, binecuvântat este slujitorul meu, Hyrum Smith; pentru că, Eu, Domnul, îl iubesc datorită integrităţii inimii sale şi pentru că el iubeşte ceea ce este drept înaintea Mea, spune Domnul." [D&L 124:15]

Cine nu ar fi fericit să i se acorde atât de multă încredere şi să fie lăudat, toate acestea venind din partea Domnului? Hyrum Smith s-a numărat printre primii botezaţi în această dispensaţie. De-a lungul vieţii sale, el a stat alături de fratele său Joseph şi l-a întărit încurajându-l şi dând dovadă de credinţă şi dragoste devotată. Hyrum a fost un om cu o inimă de o blândeţe deosebită. El a fost foarte umil şi l-a iubit pe fratele său mai mult decât şi-a iubit propria-i viaţă. Acest lucru se vede şi în modul în care a murit, el fiind martirizat. El nu se temea să apere adevărul. Într-adevăr, el „a îndrăgit ceea ce este drept".

Hyrum Smith s-a născut în a noua zi a lunii februarie, în anul 1800, şi era cu aproape şase ani mai mare decât profetul. Joseph

Împreună, Joseph şi Hyrum Smith şi-au pecetluit mărturiile cu propriul sânge.

Smith nu a avut parte de nicio onoare de care să nu fi avut parte şi Hyrum, care s-a bucurat alături de fratele său de toate binecuvântările pe care Domnul le-a revărsat asupra lui. Aceeaşi dragoste frăţească a fost arătată de către profetul Joseph faţă de fratele său, Hyrum. Ei au avut parte de aceleaşi necazuri şi bucurii. Aceleaşi persecuţii s-au abătut asupra amândurora. Ei au fost aruncaţi în aceleaşi temniţe din cauza Evangheliei şi, când timpul pecetluirii mărturiei lor a sosit, au fost martirizaţi împreună. „În viaţă nu au fost despărţiţi şi în moarte nu au fost separaţi!" [D&L 135:3]…

Iată un omagiu venit din partea profetului: „Frate Hyrum, ce inimă credincioasă ai! O, fie ca Eternul Iehova să te încununeze cu binecuvântări veşnice ca răsplată pentru grija pe care ai avut-o pentru sufletul meu! O, ce multe sunt tristeţile pe care le-am împărtăşit şi, din nou, ne găsim încătuşaţi de mâna neînduplecată a asupririi. Hyrum, numele tău va fi scris în cartea legii Domnului pentru ca cei care vin după tine să privească şi să-şi modeleze lucrările lor după lucrările tale".

Mai departe, profetul a spus: „M-aş ruga în inima mea ca toţi fraţii mei să fie ca preaiubitul meu frate Hyrum, care are blândeţea unui miel şi integritatea lui Iov, pe scurt, modestia şi umilinţa lui Hristos; şi eu îl iubesc cu acea dragoste care este mai puternică decât moartea, căci nu am avut niciodată vreun motiv să-l cert şi nici el pe mine".[17]

5

Joseph şi Hyrum Smith şi-au pecetluit mărturiile cu propriul sânge.

Bunicul meu, patriarhul Hyrum Smith, a fost chemat să deţină cheile acestei dispensaţii împreună cu profetul Joseph, fratele lui mai mic. Domnul a spus că orice vorbă trebuie să fie sprijinită pe mărturia a doi martori [vezi 2 Corinteni 13:1]…

Joseph Smith nu ar fi putut să reziste singur, lucrarea sa ar fi eşuat, tot aşa cum lucrarea Salvatorului a avut nevoie de confirmarea unui alt martor, şi cine altcineva ar fi putut mărturisi pentru Hristos dacă nu Tatăl Lui? [Vezi Ioan 8:12–18.] Şi astfel, Domnul a chemat un alt om care să fie alături de Joseph Smith şi care să deţină cheile salvării în această dispensaţie, în calitate de martor alături de el…

Pe lângă faptul că [Hyrum] a fost chemat să devină patriarhul Bisericii, ceea ce a fost dreptul lui de întâi născut, Domnul i-a mai spus:

„Şi, începând de acum, Eu îl desemnez să fie profet, văzător şi revelator pentru Biserica Mea, la fel ca şi slujitorul Meu Joseph;

Pentru ca să poată acţiona, de asemenea, în armonie cu slujitorul Meu Joseph; şi pentru ca el să primească sfaturi de la slujitorul Meu Joseph, care îi va arăta cheile prin care poate cere şi primi, şi poate fi încoronat cu aceeaşi binecuvântare, şi slavă, şi onoare, şi preoţie, şi cu darurile preoţiei, care odată i-au fost date aceluia care era slujitorul Meu, Oliver Cowdery;

Pentru ca slujitorul Meu, Hyrum, să poată depune mărturie despre lucrurile pe care i le voi arăta, pentru ca numele său să fie ţinut în amintire onorabilă din generaţie în generaţie, în vecii vecilor" [D&L 124:94–96].

Conform acestei chemări şi porunci, profetul Joseph Smith i-a conferit lui Hyrum Smith toate cheile, toată autoritatea şi toate darurile preoţiei pe care el, profetul, le deţinea şi care, în trecut, fuseseră deţinute de Oliver Cowdery. Domnul i-a revelat, de asemenea, lui Hyrum Smith tot ceea ce era necesar pentru a-l face complet şi, în toate aspectele, un martor alături de fratele său, Joseph, în calitatea acestuia de profet, văzător, revelator şi preşedinte al Bisericii, şi să fie pentru tot timpul acestei vieţi şi pentru toată eternitatea la conducerea acestei dispensaţii alături de fratele său Joseph, un martor al lui Isus Hristos.[18]

Alături de fratele său, bunicul meu, patriarhul Hyrum Smith, el [Joseph Smith] şi-a pecetluit mărturia cu propriul sânge, în închisoarea Carthage. Şi eu, de asemenea, doresc să fiu un instrument în mâinile Domnului care să anunţe marginile pământului că salvarea este din nou disponibilă, deoarece Domnul a ridicat un văzător puternic, în această perioadă, pentru a întemeia din nou împărăţia Sa pe pământ.[19]

Ne ridicăm glasurile pline de recunoştinţă pentru viaţa şi slujirea profetului Joseph Smith, a lui Hyrum Smith, patriarhul, precum şi pentru cele ale profeţilor, apostolilor şi femeilor şi bărbaţilor neprihăniţi care au clădit pe temelia stabilită de ei.[20]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Preşedintele Smith a vorbit despre membri ai familiei care au ajutat la dezvoltarea mărturiei lui în copilărie despre misiunea lui Joseph Smith (vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"). Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii să dobândească o mărturie despre misiunea profetului Joseph Smith?
- Ce legături există între numele Isus Hristos şi Joseph Smith? (Vezi secţiunea 1.) Ce influenţă a avut slujirea profetului Joseph Smith asupra mărturiei dumneavoastră despre Salvator şi Evanghelia Sa?
- Cugetaţi asupra comentariilor preşedintelui Smith despre faptul că Domnul l-a chemat pe Joseph Smith şi nu „pe cineva versat în învăţăturile şi tradiţiile lumii" (secţiunea 2). Cum ne ajută

înţelegerea acestui lucru atunci când ne simţim nepotriviţi pentru a ne îndeplini responsabilităţile?

- În secţiunea 3, preşedintele Smith citează Doctrină şi legăminte 5:10 şi 135:3. Cum aţi explica aceste versete cuiva care nu este familiarizat cu misiunea lui Joseph Smith?
- Ce puteţi învăţa din relaţia dintre Joseph Smith şi fratele său, Hyrum? (Vezi secţiunea 4.)
- Ce simţiţi când vă gândiţi la faptul că Joseph şi Hyrum Smith şi-au pecetluit mărturiile cu propriul sânge? (Vezi secţiunea 5.) Cum le putem onora sacrificiile?

Scripturi suplimentare

Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Genesa 50:30–31; 2 Nefi 3:5–15; D&L 11:11–26; 76:22–24; 135

Ajutor pentru predare

O modalitate de a încuraja învăţarea sârguincioasă este aceea de a asculta cu atenţie atunci când cineva adresează o întrebare sau când cineva face un comentariu. „A asculta este o exprimare a dragostei. Deseori, necesită sacrificiu. Când îi ascultăm cu adevărat pe ceilalţi, renunţăm deseori la ceea ce vrem să spunem pentru ca ei să se poată exprima” (*Predarea, nu este chemare mai mare [1999],* p. 66).

Note

1. În Conference Report, apr. 1962, p. 44.
2. În Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era,* iunie 1932, p. 459.
3. În Conference Report, apr. 1962, p. 44.
4. În Conference Report, apr. 1960, p. 73.
5. În Conference Report, apr. 1962, p. 45.
6. În Conference Report, oct. 1949, p. 88–89.
7. În Conference Report, oct. 1970, p. 6.
8. „The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign,* aug. 1971, p. 7.
9. În Conference Report, apr. 1920, p. 108–109.
10. În Conference Report, apr. 1920, p. 107.
11. În Conference Report, oct. 1949, p. 88.
12. „To Know for Ourselves”, *Improvement Era,* mart. 1970, p. 3.
13. *Essentials in Church History* (1950), p. 20–21.
14. În Conference Report, oct. 1970, p. 6.
15. „The First Prophet of the Last Dispensation”, p. 7.
16. „A Prophet's Blessing”, *Ensign,* iulie 1972, p. 130.
17. „Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era,* febr. 1933, p. 201; s-a renunţat la caracterele cursive din textul original; vezi, de asemenea, *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 487.
18. În Conference Report, apr. 1930, p. 91–93; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:216–219.
19. „The First Prophet of the Last Dispensation”, p. 7.
20. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign,* mart. 1972, p. 9.

Preşedintele Joseph Fielding Smith, un slujitor devotat în împărăţia Domnului

CAPITOLUL 8

Biserica şi împărăţia lui Dumnezeu

„Fie ca toţi oamenii să ştie cu siguranţă că aceasta este Biserica Domnului şi că El o conduce. Ce privilegiu este să fii membru al unei astfel de organizaţii divine!”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Slujirea lui Joseph Fielding Smith în calitate de preşedinte al Bisericii, în perioada 23 ianuarie 1970 - 2 iulie 1972, a reprezentat punctul culminat al unei vieţi devotate în împărăţia Domnului. El a glumit spunând că prima sa însărcinare în cadrul Bisericii a primit-o atunci când era bebeluş. Când era în vârstă de nouă luni, el şi tatăl său, preşedintele Joseph F. Smith, l-au însoţit pe preşedintele Brigham Young în St. George, Utah, pentru a participa la dedicarea Templului St. George.[1]

În tinereţe, Joseph Fielding Smith a slujit în misiune cu timp deplin şi, ulterior, a fost chemat să slujească în calitate de preşedinte al unui cvorum al preoţiei şi ca membru al Comitetul General al Asociaţiei Progresului Comun al Tinerilor Băieţi (denumirea anterioară a prezentei organizaţii numită Tinerii Băieţi). El a slujit, de asemenea, în calitate de funcţionar în Biroul istoricului Bisericii şi l-a ajutat discret pe tatăl său, în calitate de secretar neoficial, în perioada în care tatăl său a fost preşedintele Bisericii. Datorită acestor ocazii de slujire, Joseph Fielding Smith a ajuns să aprecieze organizarea inspirată a Bisericii şi rolul ei în a conduce persoane individuale şi familii către viaţa eternă.

Joseph Fielding Smith a fost rânduit apostol al Domnului Isus Hristos la data de 7 aprilie 1910. El a slujit în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli timp de aproape 60 de ani, inclusiv cei aproximativ 20 de ani cât a slujit în calitate

de preşedinte al acelui cvorum. În calitate de apostol, el a ajutat Biserica în mod direct în întreaga lume. A luat parte la numeroasele aspecte ale misiunii Bisericii, slujind în calitate de istoric al Bisericii, de preşedinte al Templului Salt Lake, de preşedinte al Societăţii de Genealogie din Utah şi de consilier în cadrul Primei Preşedinţii.

Fiind un om simplu şi modest, Joseph Fielding Smith nu a căutat niciodată să obţină aceste funcţii. Însă, când Domnul l-a chemat să slujească, el s-a supus cu bunăvoinţă şi entuziasm. A dovedit acest devotament când, într-o zi, pe când avea 89 de ani, s-a dus la o adunare. Când a ieşit din casă, a alunecat şi a căzut pe scări. Deşi s-a lovit la picior, el a mers aproximativ un sfert de milă – „şchiopătând asemenea unui bătrân", conform spuselor lui – pentru a-şi putea îndeplini responsabilităţile. După adunare, s-a întors pe jos acasă, unde a permis, în sfârşit, unui doctor să-l consulte. Doctorul a observat că piciorul preşedintelui Smith era fracturat în mai multe locuri. Preşedintele Smith a vorbit, ulterior, despre această experienţă. „Adunarea a ţinut puţin mai mult", a spus el. „Însă aşa se întâmpla atunci cu cele mai multe dintre ele."[2]

Într-un mesaj adresat tinerilor sfinţi din zilele din urmă, preşedintele Smith şi-a împărtăşit motivul pentru care era atât de devotat lucrării Bisericii:

„Ştiu că Dumnezeu trăieşte. Ştiu că Isus Hristos este Singurul Fiu Născut în trup al Tatălui nostru. Eu am o credinţă totală în misiunea profetului Joseph Smith şi a celor care i-au succedat.

Eu ştiu că noi avem adevărul Evangheliei nepieritoare a lui Isus Hristos tot la fel de bine precum ştiu că eu trăiesc. Dacă nu aş fi ştiut acest lucru, nu aş fi aici sau nu aş fi avut nimic de-a face cu această lucrare. Însă ştiu acest lucru cu fiecare fibră a trupului meu. Dumnezeu mi-a dezvăluit acest lucru"[3].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

După secole de întuneric spiritual şi apostazie, Domnul a restaurat Evanghelia Sa şi a organizat Biserica Sa pe pământ.

Domnul a restaurat Evanghelia Sa şi a organizat, din nou, Biserica Sa pe pământ. Motivul pentru o astfel de organizare şi restaurare este acela că, timp de secole, oamenii s-au aflat în întuneric spiritual, fără să aibă autoritatea lui Dumnezeu şi capacitatea de a înţelege; ei nu au ştiut cum să-L preaslăvească pe Dumnezeul cel Viu…

Legământul nepieritor fusese încălcat; înţelegerea corectă a principiilor Evangheliei dispăruse din cauza apostaziei; dreptul de a oficia rânduielile Evangheliei nu mai exista printre oameni. Devenise necesar ca toate acestea să fie restaurate şi ca credinţa să poată creşte în rândul oamenilor prin intermediul deschiderii cerurilor şi al restaurării Evangheliei.

Prin urmare, Domnul Şi-a trimis mesagerii cu plenitudinea Evangheliei, precum şi cu puterea şi autoritatea preoţiei pe care să le confere oamenilor şi le-a dat porunci… deoarece Domnul cunoştea nenorocirea care avea să vină asupra lumii şi a dorit să-i avertizeze pe oameni cum se cuvine şi să le ofere ocazia de a primi Evanghelia, astfel încât ei să se poată pocăi, să se întoarcă de pe căile ticăloşiei lor şi să-I slujească Domnului [vezi D&L 1:17–23].[4]

Noi facem cunoscut faptul că Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, singurul loc unde oamenii pot veni să înveţe adevăratele doctrine cu privire la salvare şi să găsească autoritatea preoţiei sfinte.[5]

Preaiubiţii mei fraţi şi preaiubitele mele surori, sunt recunoscător peste puterea mea de exprimare pentru binecuvântările pe care Domnul ni le-a dat mie, membrilor credincioşi ai Bisericii din diferitele naţiuni ale pământului şi tuturor copiilor Săi de pretutindeni.

Îi mulţumesc în fiecare zi a vieţii mele pentru că a restaurat, în aceste zile din urmă, Evanghelia Sa nepieritoare în vederea salvării tuturor celor care cred în legile ei şi se supun acestora.[6]

2

Domnul Însuşi conduce lucrarea Bisericii şi este privilegiul nostru să fim membri ai Bisericii.

Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este literalmente împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.[7]

Doresc să spun că niciun om nu poate, prin propriile forţe, să conducă această Biserică. Ea este Biserica Domnului Isus Hristos; El este Conducătorul ei. Biserica poartă numele Său, în ea se găseşte preoţia Lui, se administrează Evanghelia Lui, se propovăduieşte doctrina Sa şi se înfăptuieşte lucrarea Sa.

El alege oameni şi-i cheamă să fie instrumente în mâinile Sale în vederea realizării scopurilor Sale, îi îndrumă şi-i conduce în lucrările lor. Dar oamenii sunt doar instrumente în mâinile Domnului, iar onoarea şi slava pentru tot ce realizează slujitorii Săi Îi este acordată şi Îi va fi întotdeauna acordată.

Dacă aceasta ar fi lucrarea omului, ar eşua, însă este lucrarea Domnului, iar El nu eşuează. Iar noi suntem asiguraţi că, dacă ţinem poruncile şi suntem curajoşi în mărturia despre Isus şi loiali faţă de tot ceea ce ne-a încredinţat, Domnul ne va îndruma şi ne va conduce pe noi şi Biserica Sa pe căile neprihănirii, în vederea realizării tuturor scopurilor Sale.[8]

Aş dori să le spun tuturor membrilor Bisericii din întreaga lume că această Biserică are misiunea divină de a funcţiona sub îndrumarea şi conducerea lui Isus Hristos, Salvatorul nostru, precum şi că nimic nu va opri planurile Sale cu privire la ea. Va îndeplini planurile Tatălui nostru din Cer. Sper ca sfinţii din întreaga lume să-I mulţumească zilnic Domnului pentru faptul că sunt membri ai Bisericii Sale şi pentru misiunea profetului Joseph Smith în restaurarea Evangheliei pentru bucuria şi fericirea noastră.[9]

Celor cu inima sinceră, din toate naţiunile, le spunem: Domnul vă iubeşte. El doreşte să primiţi toate binecuvântările Evangheliei, în plenitudinea lor. El vă invită acum să credeţi în adevărul Cărţii lui Mormon, să-l acceptaţi pe Joseph Smith ca profet şi să veniţi în împărăţia Sa de pe pământ şi, astfel, să deveniţi moştenitori ai vieţii eterne în împărăţia Sa cerească.[10]

De când Biserica a fost organizată, nu a existat niciodată vreun moment în care vreun om să conducă Biserica. Nu a existat nici în vremea lui Joseph Smith, nici a lui Brigham Young; nu a existat niciodată. Aceasta este lucrarea Domnului şi să nu uitaţi că Atotputernicul este Cel care face această lucrare, nu omul.[11]

Eu ştiu că Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este împărăţia lui Dumnezeu pe pământ şi că, aşa cum este acum organizată şi condusă, are aprobarea Domnului şi înaintează pe cursul stabilit de El.

Fie ca toţi oamenii să ştie cu siguranţă că aceasta este Biserica Domnului şi că El o conduce. Ce privilegiu este să fii membru al unei astfel de organizaţii divine![12]

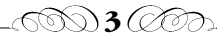

Biserica este organizată pentru a-i ajuta pe membri să aibă parte de bucurie şi fericire în această viaţă şi de viaţă eternă în viaţa care va veni.

Domnul a stabilit toate lucrurile în ordine şi ne-a oferit un sistem perfect. Oamenii nu-i pot aduce îmbunătăţiri. Dacă am face ceea ce a revelat Domnul, aşa cum El a revelat, atunci toate lucrurile ar fi perfecte, căci organizarea este una perfectă; partea ei teoretică – planul ei – este fără cusur.[13]

Domnul a stabilit, în Biserica Sa, organizaţia preoţiei condusă de către apostoli şi profeţi. El a stabilit, de asemenea, şi alte organizaţii… pentru a ajuta şi sprijini în cadrul preoţiei.

În fiecare dispensaţie a Evangheliei există nevoi speciale de îndeplinit, probleme de rezolvat şi ajutor ce trebuie oferit pentru a-i ajuta şi sprijini pe membrii Bisericii să-şi ducă salvarea până la capăt „cu frică şi cutremur" înaintea Domnului (vezi Filipeni 2:12). Prin urmare, avem organizaţii auxiliare [Societatea de Alinare, Tinerii Băieţi, Tinerele Fete, Societatea Primară şi Şcoala de duminica] care să ajute şi să sprijine preoţia. Ele sunt organizate în aşa fel încât să îndeplinească nevoile oamenilor de toate condiţiile sociale. Ele fac parte din conducerea lui Dumnezeu şi sunt stabilite pentru a-i ajuta pe membrii Bisericii să-şi perfecţioneze viaţa şi să facă lucrurile care le vor asigura bucuria şi fericirea în această viaţă şi viaţă eternă în lumea care va veni…

„Slujirea dumneavoastră bine făcută nu trece neobservată de către acel Dumnezeu căruia Îi slujiţi şi în a cărui lucrare sunteţi angajaţi.”

Biserica şi organizaţiile ei formează o organizaţie de slujire care ajută familii şi persoane individuale. Învăţătorii de acasă, conducătorii preoţiei şi episcopii sunt desemnaţi să-i conducă pe cei cu care lucrează către viaţa eternă în împărăţia Tatălui nostru, iar organizaţiile auxiliare sunt menite să ajute şi să sprijine în această măreaţă lucrare de salvare.

Nu putem sublinia suficient de mult nevoia deosebită de a folosi toate aceste programe pentru folosul şi binecuvântarea tuturor copiilor Tatălui nostru…

Dacă noi toţi vom face toate lucrurile pe care trebuie să le facem în vederea bunei desfăşurări a programelor Bisericii, Domnul ne va binecuvânta şi ne va ajuta să prosperăm pentru a avea succes în

eforturile noastre şi, ca urmare a acestui lucru, pacea şi bucuria vor fi răsplata noastră aici şi gloria eternă în lumea de dincolo.[14]

Slujirea noastră în cadrul Bisericii exprimă dragostea faţă de ceilalţi şi aprecierea faţă de slujirea infinită a Domnului.

Domnul este alături de Biserică. El ne îndrumă. Spiritul Său este cu aceşti oameni. Ceea ce El ne cere este să-I slujim cu umilinţă, cu toată inima şi cu tot sufletul.[15]

Salvatorul nostru a venit în lume pentru a ne învăţa să ne iubim unul pe altul şi, pentru că acea lecţie măreaţă a fost dată prin intermediul suferinţei Sale mari şi a morţii Sale pentru ca noi să putem trăi, nu ar trebui noi să ne exprimăm dragostea pentru semenii noştri slujindu-le? Nu ar trebui să ne arătăm aprecierea faţă de slujirea Sa infinită pentru noi slujind în cauza Sa?

Omul care face, în Biserică, doar lucrurile care sunt pentru bunăstarea lui nu va atinge niciodată exaltarea. De exemplu, cel care este dornic să se roage, să-şi plătească zeciuiala şi celelalte donaţii şi să-şi îndeplinească responsabilităţile care au legătură cu propria-i viaţă, însă nu este dornic să facă nimic altceva, nu va atinge niciodată obiectivul de a fi perfect.[16]

Nu refuzaţi niciodată să slujiţi. Când un conducător vă cere ajutorul, acceptaţi cu bucurie şi faceţi tot ce puteţi pentru îndeplinirea acelei însărcinări. Domnul se aşteaptă să facem acest lucru, iar noi am făcut legământ să facem astfel. Acest lucru aduce bucurie şi pace şi, în acelaşi timp, cei care slujesc primesc cea mai mare binecuvântare. Învăţătorul are de câştigat mai mult decât cursantul; binecuvântarea pe care o primim atunci când acceptăm să slujim în cadrul Bisericii este mult mai mare decât binecuvântarea pe care o oferim celorlalţi. Cel care refuză să slujească sau se eschivează să-şi asume responsabilitatea atunci când îi este oferită în cadrul Bisericii se află în mare pericol de a pierde îndrumarea Spiritului. În cele din urmă, el devine apatic şi indiferent faţă de toate îndatoririle şi, asemenea plantei care nu este îngrijită şi udată, el se usucă şi are parte de moarte spirituală.[17]

Slujirea dumneavoastră bine făcută nu trece neobservată de către acel Dumnezeu căruia Îi slujiţi şi în a cărui lucrare sunteţi angajaţi.[18]

Mă rog ca noi toţi, conlucrând ca adevăraţi fraţi şi surori în împărăţia Domnului, să putem lucra în aşa fel încât să realizăm măreaţa lucrare care ne aşteaptă.[19]

5

În această dispensaţie, împărăţia lui Dumnezeu şi lucrarea Domnului se vor răspândi în întreaga lume.

O dispensaţie a Evangheliei este definită ca fiind acordarea oficianţilor aleşi de către Divinitate, ca însărcinare de la Dumnezeu, a puterii şi autorităţii de a răspândi cuvântul lui Dumnezeu şi de a administra în toate rânduielile acesteia…

Au fost perioade în care Evanghelia a fost luată de la oameni din cauza încălcărilor lor. Aceasta a fost situaţia în vremea lui Noe. Israel s-a îndepărtat de Domnul şi a fost lăsat în întuneric timp de multe generaţii înainte de venirea lui Isus Hristos iar, când El a venit printre oameni, a restaurat plenitudinea Evangheliei. El i-a trimis pe ucenicii Săi să propovăduiască Evanghelia Sa în toată lumea, însă nu au trecut multe secole până când oamenii au început, din nou, să păcătuiască şi au pierdut autoritatea de a acţiona în numele Domnului. Acest lucru a făcut să fie necesară o deschidere a cerurilor şi inaugurarea unei noi dispensaţii în vederea pregătirii celei de-a Doua Veniri a Domnului nostru pe norii cerului pentru a domni pe pământ în glorie timp de o mie de ani, eveniment care este aproape, chiar la uşă.[20]

Evanghelia în sine a fost la fel în toate dispensaţiile; planul salvării este la fel pentru toţi copiii Tatălui nostru din toate dispensaţiile. Din când în când, s-a pierdut din cauza apostaziei, însă oricând Domnul a avut un popor pe pământ, acesta a primit aceleaşi legi şi adevăruri cu privire la salvare pe care El ni le-a revelat nouă.

Însă există un lucru măreţ adăugat pe care noi l-am primit în această dispensaţie şi care n-a mai fost oferit niciodată înainte. În această dispensaţie, Domnul a declarat că Biserica nu va mai fi condusă niciodată în rătăcire; de data aceasta Evanghelia nu va mai fi pierdută niciodată. De această dată, adevărul revelat are ca scop pregătirea oamenilor pentru cea de-a Doua Venire a Fiului

Omului, iar Biserica va fi stabilită în toate colţurile pământului când Domnul va veni pentru a inaugura perioada milenară de pace şi neprihănire.[21]

Suntem membri ai unei Biserici mondiale, o Biserică ce deţine planul vieţii şi al salvării, o Biserică stabilită de Domnul Însuşi în aceste zile din urmă pentru a transmite mesajul Său cu privire la salvare tuturor copiilor Săi de pe tot pământul…

Noi am dobândit statutul şi tăria care ne permit să îndeplinim însărcinarea care ne-a fost dată de către Domnul prin intermediul profetului Joseph Smith, aceea de a transmite veştile bune ale restaurării fiecărei naţiuni şi tuturor oamenilor.

Nu numai că trebuie să predicăm Evanghelia în fiecare naţiune înainte de cea de-a Doua Venire a Fiului Omului, dar trebuie şi să facem convertiţi şi să întemeiem congregaţii de sfinţi în rândul lor.[22]

Împărăţia lui Dumnezeu şi lucrarea Domnului se vor răspândi din ce în ce mai mult; vor progresa mult mai rapid în lume în viitor decât s-a întâmplat în trecut. Domnul a spus acest lucru, iar Spiritul depune mărturie; iar eu depun mărturie despre aceasta, căci chiar ştiu că este adevărat. Împărăţia lui Dumnezeu este aici pentru a creşte, pentru a se răspândi peste hotare, pentru a prinde rădăcină în pământ şi pentru a rămâne acolo unde Domnul a plantat-o prin propria-I putere şi prin propriu-I cuvânt, pentru a nu mai fi distrusă niciodată, ci pentru a dăinui până când scopurile Celui Atotputernic vor fi îndeplinite – fiecare principiu care a fost spus de către profeţi încă de la întemeierea lumii. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, pe care El Însuşi, prin propria-I înţelepciune şi nu prin înţelepciunea omului, a restaurat-o pe pământ în aceste zile din urmă.[23]

Evanghelia este pentru toţi oamenii şi Biserica va fi stabilită peste tot, în toate naţiunile, chiar până la marginile pământului, înainte de a Doua Venire a Fiului Omului.[24]

Eu ştiu şi mărturisesc că scopurile Domnului pe pământ vor fi realizate. Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă este aici pentru a rămâne. Lucrarea Domnului va triumfa. Nicio putere de pe pământ nu poate împiedica răspândirea adevărului şi propovăduirea Evangheliei în fiecare naţiune.[25]

Vă las binecuvântarea mea şi vă asigur că Dumnezeu este alături de poporul Său şi că lucrarea în care suntem angajaţi va triumfa şi va continua până când scopurile eterne ale Domnului vor fi împlinite.[26]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Cum putem urma exemplul preşedintelui Smith în slujirea noastră în cadrul Bisericii? (Vezi secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith".)
- Cugetaţi asupra învăţăturilor preşedintelui Smith despre restaurarea Evangheliei (vezi secţiunea 1). Ce simţiţi când vă gândiţi că trăiţi într-o perioadă în care Biserica Domnului a fost restaurată pe pământ?
- Preşedintele Smith a mărturisit că Isus Hristos este Conducătorul Bisericii (vezi secţiunea 2). Cum v-aţi putea împărtăşi mărturia despre acest adevăr cuiva care nu este membru al Bisericii?
- Cum v-au ajutat organizaţiile şi programele Bisericii să primiţi binecuvântările menţionate în secţiunea 3? Cum i-au ajutat pe membrii familiei dumneavoastră?
- Preşedintele Smith a spus: „Salvatorul nostru a venit în lume pentru a ne învăţa să ne iubim unul pe altul" (secţiunea 4). Cum putem urma exemplul de dragoste al Salvatorului când slujim în calitate de învăţători de acasă sau de învăţătoare vizitatoare?
- Când recapitulaţi secţiunea 5, remarcaţi prin ce diferă această dispensaţie de celelalte. Cum ne poate influenţa această înţelegere modul în care slujim în cadrul Bisericii? Ce simţiţi când vă gândiţi la pregătirea lumii pentru cea de-a Doua Venire a Salvatorului?

Scripturi suplimentare

Mosia 18:17–29; D&L 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Ajutor pentru predare

„Când folosiţi o diversitate de activităţi de învăţare, cursanţii tind să înţeleagă mai bine principiile Evangheliei şi să reţină mai multe.

O metodă selectată cu atenţie poate să clarifice un principiu, poate să-l facă mai interesant şi mai memorabil" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 89).

Note

1. Vezi Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 16.
2. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 4.
3. „My Dear Young Fellow Workers", *New Era,* ian. 1971, p. 5.
4. În Conference Report, oct. 1944, p. 140–141.
5. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 4.
6. În Conference Report, apr. 1970, p. 4.
7. „Use the Programs of the Church", *Improvement Era,* oct. 1970, p. 3.
8. În Conference Report, apr. 1970, p. 113.
9. „For Thus Shall My Church Be Called", *Improvement Era,* apr. 1970, p. 3.
10. „Counsel to the Saints and to the World", *Ensign,* iulie 1972, p. 27.
11. În Conference Report, oct. 1968, p. 123.
12. În Conference Report, oct. 1970, p. 8.
13. „The One Fundamental Teaching", *Improvement Era,* mai 1970, p. 3.
14. „Use the Programs of the Church", p. 2–3.
15. „The One Fundamental Teaching", p. 3.
16. În Conference Report, apr. 1968, p. 12.
17. În Conference Report, apr. 1966, p. 102.
18. În Conference Report, apr. 1970, p. 59.
19. În Conference Report, apr. 1970, p. 114.
20. „A Peculiar People: Gospel Dispensations", *Deseret News,* 5 dec. 1931, secţiunea Bisericii, p. 6.
21. „A Call to Serve", *New Era,* nov. 1971, p. 5.
22. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 5.
23. În Conference Report, oct. 1968, p. 123.
24. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 176.
25. „Counsel to the Saints and to the World", p. 28.
26. În Conference Report, apr. 1970, p. 148–149.

Un înger le-a arătat plăcile de aur lui Oliver Cowdery şi lui David Whitmer, doi dintre cei trei martori, în prezenţa lui Joseph Smith. Mai târziu, îngerul i-a arătat plăcile lui Martin Harris, cel de-al treilea martor.

CAPITOLUL 9

Martori ai Cărţii lui Mormon

„Eu cred că niciun membru al acestei Biserici nu va fi vreodată mulţumit până când nu a citit Cartea lui Mormon din nou şi din nou şi până nu a meditat în mod profund asupra ei astfel încât să poată depune mărturie că aceasta este într-adevăr o cronică inspirată de Cel Atotputernic."

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith a slujit în calitate de istoric şi arhivar al Bisericii în perioada martie 1921 – februarie 1970. În această chemare, el a jucat un rol esenţial în procurarea de documente originale cu însemnătate istorică pentru Biserică. Unul dintre aceste documente era o mărturie scrisă de mână şi semnată de David Whitmer, unul dintre cei trei martori speciali ai Cărţii lui Mormon. Preşedintele Smith a avut, de asemenea, privilegiul de a lucra cu o mărturie scrisă de mână a lui Oliver Cowdery, un alt martor dintre cei trei martori ai Cărţii lui Mormon. După ce a copiat, de mână, aceste documente, preşedintele Smith le-a citit în cel puţin două cuvântări adresate publicului – o dată în luna martie a anului 1939 şi, din nou, în cadrul conferinţei generale a Bisericii din luna octombrie a anului 1956.

Deşi preşedintele Smith a simţit că aceste mărturii scrise erau suficient de însemnate pentru a fi împărtăşite, el a vorbit mai frecvent despre o altă mărturie cu privire la Cartea lui Mormon: propria sa mărturie, pe care o primise cu mult timp înainte de a lucra în Biroul istoricului Bisericii. El a spus: „Am început să citesc din Cartea lui Mormon înainte să am vârsta de a deveni diacon şi am citit din ea în mod continuu de atunci şi ştiu că este adevărată"[1]. „Am citit-o de foarte multe ori", le-a spus el sfinţilor din zilele din urmă. „Încă

nu am citit-o suficient. Aceasta conţine, încă, adevăruri pe care încă le pot căuta şi afla, pentru că nu am învăţat tot ce se poate învăţa din ea, dar ştiu că este adevărată”[2].

Scopul pentru care preşedintele Smith împărtăşea aceste mărturii despre Cartea lui Mormon era acela de a-i îndemna pe ceilalţi să-şi obţină propriile mărturii. El a declarat: „Vă depun mărturie că Domnul mi-a arătat foarte clar, prin revelaţiile pe care le-am primit, că aceste lucruri sunt adevărate şi mulţi dintre dumneavoastră, cei care sunteţi aici, puteţi depune mărturie în mod asemănător, iar acesta este privilegiul oricărei persoane sincere care va încerca să citească, în spirit plin de rugăciune şi cu dorinţa de a şti dacă această carte este sau nu adevărată; şi persoana respectivă va primi această mărturie în acord cu promisiunea făcută de Moroni, care a pecetluit înregistrarea pentru a fi adusă la lumină în dispensaţia plenitudinii timpurilor”[3].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Cartea lui Mormon este o cronică sacră care conţine Evanghelia nepieritoare şi care depune mărturie despre Isus Hristos.

Cartea lui Mormon reprezintă istoria sacră a vechilor locuitori de pe continentul american şi conţine prevestirile profeţilor lor, poruncile Domnului către aceştia şi istoria şi destinul acelor popoare străvechi. Ea este volumul american de scriptură şi este la fel de sacră şi de inspirată ca şi Biblia, care conţine înregistrările sacre ale naţiunii israelite din emisfera estică.[4]

Profeţii nefiţi s-au rugat cu ardoare ca scrierile lor să fie păstrate pentru a ieşi la lumină şi a vorbi ca şi cum ar fi din morţi, pentru a depune mărturie către rămăşiţa lui Lehi şi, de asemenea, către iudei şi către neamuri, că Dumnezeu le-a revelat plenitudinea Evangheliei. Dorinţa lor puternică a fost ca, în aceste zile din urmă, oamenii să poată fi aduşi la pocăinţă şi credinţă în Dumnezeu prin mărturia pe care au primit-o aceşti profeţi nefiţi cu multe secole în urmă. De fapt, aflăm din Cartea lui Mormon că acesta este principalul scop al Cărţii lui Mormon, după cum este declarat în multe pasaje din ea…

Domnul le-a spus foarte clar profeţilor nefiţi că istoria şi profeţiile lor vor fi păstrate pentru a fi scoase la lumină în zilele din urmă ca mărturie despre Isus Hristos şi pentru a stabili Evanghelia Sa printre oameni. Nefi a profeţit către neamurile şi iudeii din zilele noastre şi le-a lăsat mărturia sa într-un mod foarte puternic şi elocvent (2 Nefi 33). Moroni a făcut acelaşi lucru (Moroni 10:24–34).[5]

Nefi, unul dintre primii profeţi din colonia israelită, a prezis, cu aproape şase sute de ani înainte de era creştină, că momentul când cronicile care conţin istoria poporului său vor fi scoase la lumină din pământ, va fi într-o vreme când oamenii vor „[renega] puterea lui Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel", şi vor spune: „Ascultaţi de noi şi ascultaţi de preceptele noastre; căci iată, nu este niciun Dumnezeu astăzi, căci Domnul şi Mântuitorul Şi-a făcut lucrarea şi a trecut puterea Lui oamenilor" [2 Nefi 28:5]. Din nou, mulţi dintre oameni vor spune, când li se va prezenta un nou volum de scriptură care conţine istoria poporului din această emisferă vestică: „O Biblie! O Biblie! Avem o Biblie şi nu poate să mai fie o altă Biblie" [2 Nefi 29:3]…

Acest volum nou de scriptură avea să fie nu numai o mărturie despre Hristos care să conţină Evanghelia nepieritoare, ci avea să fie şi o mărturie pentru scripturile iudeilor – Biblia; şi aceste două cronici – potrivit cu profeţia lui Nefi, a tatălui său şi a lui Iosif, fiu al lui Israel – aveau să crească împreună, depunând mărturie despre Evanghelia nepieritoare [vezi 2 Nefi 3:11–13; 29:10–14]. Aceste cronici stau, astăzi, ca un asemenea martor, depunând mărturie despre adevăr, spre condamnarea tuturor celor care le resping învăţăturile.[6]

Eu ştiu că Joseph Smith a tradus Cartea lui Mormon prin darul şi puterea de la Dumnezeu, şi că aceasta a ieşit la lumină „pentru convingerea iudeilor şi a neamurilor că Isus este Hristosul, Dumnezeul Veşnic, care Se arată tuturor naţiunilor" [Pagina de titlu a Cărţii lui Mormon].[7]

2

Conform legii martorilor, Domnul a chemat martori speciali care să depună mărturie despre Cartea lui Mormon.

Există o lege enunţată clar în scripturi care descrie tiparul depunerii mărturiei şi al numirii de martori. Domnul a urmat întotdeauna această lege atunci când a oferit revelaţii noi oamenilor.[8]

În întreaga istorie a lumii, [legea martorilor] a fost una neschimbată şi absolută. Dacă am avea cronci perfecte despre toate epocile, am afla că, oricând Domnul a inaugurat o dispensaţie, a existat mai mult decât un martor care să depună mărturie pentru El. Pavel, scriind către corinteni, a spus: „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori" [2 Corinteni 13:1].[9]

În ce priveşte apariţia Cărţii lui Mormon, Domnul a spus că va alege martori. Aveau să fie trei martori speciali care să depună mărturie către lume, iar El a spus:

„Şi nu este nimeni altul care o va vedea, în afară de câţiva, după voinţa lui Dumnezeu, pentru a depune mărturie despre cuvântul Lui copiilor oamenilor; căci Domnul Dumnezeu a zis despre cuvintele celui credincios că trebuie să vorbească aşa ca şi cum ar fi din morţi.

Prin urmare, Domnul Dumnezeu va începe să aducă cuvintele cărţii; şi în gura atâtor martori câţi va socoti El potrivit va întemeia cuvântul Său; şi vai de cel ce respinge cuvântul lui Dumnezeu!" (2 Nefi 27:13–14).[10]

Cei trei bărbaţi chemaţi să slujească în calitate de martori speciali cu privire la apariţia Cărţii lui Mormon prin puterea lui Dumnezeu sunt Oliver Cowdery, David Whitmer şi Martin Harris… Aceştia au lucrat cu Joseph Smith pentru stabilirea acestei lucrări minunate în această dispensaţie…

Mărturia lor este că ei au primit vizita unui înger din prezenţa Domnului, care le-a pus înainte cronica de pe plăcile de aur de pe care a fost tradusă Cartea lui Mormon şi care i-a instruit. Aceştia au văzut inscripţiile de pe plăci în timp ce paginile erau întoarse una câte una înaintea lor şi au auzit glasul lui Dumnezeu declarându-le, din cer, că traducerea era prin darul şi puterea lui Dumnezeu şi poruncindu-le să depună mărturie despre aceasta către întreaga

Joseph Smith le-a arătat plăcile de aur celor opt martori.

lume. Aceşti trei martori, trecând prin adversitate, persecuţie şi toate vicisitudinile vieţii, au rămas întotdeauna fideli mărturiei lor că au văzut plăcile în prezenţa unui înger şi că au auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-le din ceruri.

Au existat alţi opt martori care au văzut, de asemenea plăcile, le-au atins, le-au examinat cu grijă inscripţiile după cum le-au fost arătate de Joseph Smith. Mărturia lor este oferită, de asemenea, lumii şi apare în fiecare exemplar al Cărţii lui Mormon. Toţi aceşti opt bărbaţi au rămas fidel mărturiei lor până la moarte.

Aceşti doisprezece martori (incluzându-l pe Joseph Smith), dintre care patru au văzut îngeri şi au avut viziuni cereşti, iar opt care au

văzut cronica după cum le-a fost arătată de Joseph Smith, sunt, se pare, tot ceea ce a considerat Domnul necesar pentru a stabili adevărul Cărţii lui Mormon, aşa cum îi promisese lui Nefi că o va face. „Şi vai de cel ce respinge cuvântul lui Dumnezeu!" Mărturiile acestor bărbaţi fac mai mult decât să satisfacă cerinţele legii.[11]

Joseph Smith… a fost singur când a avut Prima Viziune, singur când Moroni i-a prezentat mesajul său, singur când a primit plăcile; dar, după aceea, nu a fost singur. Domnul a chemat alţi martori. Bunica Smith (mama lui Joseph Smith, Lucy Mack Smith) scrie, în cronica ei, că profetul a venit acasă plângând de bucurie după ce martorii văzuseră plăcile sub îndrumarea unui înger al lui Dumnezeu, deoarece, a spus el: „Greutatea a fost ridicată şi eu nu mai sunt singur"[12].

3

Cei trei martori au rămas credincioşi mărturiilor lor despre Cartea lui Mormon.

Toţi cei trei martori [speciali] s-au îndepărtat de Biserică şi au părăsit-o. Oliver Cowdery şi Martin Harris s-au întors, cu umilinţă, căutând să redevină membri ai Bisericii şi ambii au murit fiind membri cu drepturi depline. David Whitmer a rămas în afara Bisericii; totuşi, toţi aceşti trei bărbaţi au rămas fideli mărturiei pe care au oferit-o lumii şi care se găseşte în fiecare exemplar al Cărţii lui Mormon.[13]

Aceasta este o mărturie a lui David Whitmer, oferită în Richmond, Missouri, la data de 19 martie 1881 – copiată de pe documentul original, care a fost publicat în Richmond *Conservator* la acea dată.

„Către toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele care vor primi aceste scrieri –

S-a spus de către John Murphy din Polo [Ţinutul Caldwell], Missouri, că, într-o conversaţie pe care am avut-o cu el vara trecută, eu mi-am negat mărturia în calitate de unul dintre cei trei martori ai Cărţii lui Mormon –

În acest scop, ca el să mă înţeleagă acum dacă atunci nu m-a înţeles, şi ca lumea să ştie adevărul, doresc ca acum, aflându-mă spre apusul vieţii mele, şi cu frică de Dumnezeu, să fac această declaraţie publică:

că eu nu mi-am negat niciodată, la niciun moment dat, mărturia sau vreo parte a acesteia, care a fost publicată de atât de mult timp cu această carte, în calitate de unul dintre cei trei martori.

Cei care mă cunosc cel mai bine vor şti că am rămas întotdeauna fidel acestei mărturii – şi, ca niciun om să nu fie indus în eroare sau să se îndoiască de părerea mea cu privire la aceasta, afirm, acum, din nou, adevărul tuturor declaraţiilor mele aşa cum au fost făcute şi publicate atunci"[14].

Permiteţi-mi, acum, să spun ceva despre Martin Harris… Deşi a rămas fidel mărturiei sale despre Cartea lui Mormon, el a fost supărat pe Biserică timp de mulţi ani. Dar, la ceva timp după ce sfinţii au venit în Utah, unii dintre bunii noştri fraţi l-au căutat, l-au găsit şi l-au ajutat să aibă sentimente mai bune faţă de Biserică şi l-au adus înapoi. El a venit aici [în Utah], a fost botezat din nou şi a locuit aici mulţi ani, depunând mărturie despre cunoaşterea sa în aceste locuri. El a murit şi a fost îngropat [în Clarkston, Utah].

Acum, trecem la Oliver Cowdery. Dar Oliver Cowdery, cel mai important dintre cei trei, care a fost cu Joseph Smith de atâtea ori când le-au apărut îngeri şi când au fost restaurate cheile? Dar el? El a părăsit Biserica fiind foarte supărat, dar nu şi-a negat niciodată mărturia. Unii oameni spun că da, dar el nu şi-a negat-o. El a fost întotdeauna fidel acelei mărturii…

După ce sfinţii au fost alungaţi din Nauvoo şi se aflau pe câmpii şi totul părea să meargă cât se putea de rău (Sidney Rigdon a spus că ei se duceau spre distrugere şi că nu exista speranţă, iar ziarele scriseseră că ei nu puteau să supravieţuiască!), în acele condiţii, Oliver Cowdery… a cerut să se întoarcă în Biserică… El a fost primit înapoi şi se pregătea să slujească în misiune în Marea Britanie când s-a îmbolnăvit şi a murit. El a murit acasă la David Whitmer, depunând mărturie despre adevăr.[15]

4

Fiecare membru al Bisericii poate fi martor al Cărţii lui Mormon.

Aceştia nu sunt toţi martorii care pot vorbi despre misiunea divină a lui Joseph Smith sau despre adevărul Cărţii lui Mormon.

„Există o inspirație și un sentiment de bucurie plină de pace și de mulțumire care ne însoțesc când citim această carte cu sinceritate și cu ajutorul rugăciunii.”

În Cartea lui Mormon este oferită promisiunea că toți cei care doresc să știe dacă ea este adevărată și conține cuvântul lui Dumnezeu pot cunoaște că este adevărată dacă vor întreba cu inima sinceră, cu intenție adevărată, având credință în Hristos, căci El le va revela acest lucru prin puterea Duhului Sfânt [vezi Moroni 10:3–5]. Sunt sute de mii de persoane care au pus această promisiune la încercare și pot spune, cu toată sinceritatea, că au primit această cunoaștere.[16]

Sunt la fel de ferm convins că această Carte a lui Mormon din care am citit este cuvântul lui Dumnezeu și că ea a fost revelată așa cum a declarat Joseph Smith că a fost revelată, precum sunt convins că stau aici și vă privesc. Fiecare suflet de pe fața pământului care are suficientă inteligență pentru a înțelege poate să cunoască acest adevăr. Cum poate acest suflet să cunoască adevărul? Tot ce trebuie să facă este să urmeze formula dată de Însuși Domnul când a declarat către iudei că cei care doresc să facă voința Tatălui Său vor cunoaște dacă doctrina vine de la Dumnezeu sau dacă El vorbea de la El Însuși [vezi Ioan 7:17). Mărturia mea către întreaga lume este că această carte este adevărată…

Eu ştiu că mărturia acestor [trei] martori consemnată în fiecare exemplar al Cărţii lui Mormon este adevărată, că ei au stat în prezenţa unui înger al lui Dumnezeu care le-a declarat că respectiva cronică, aşa cum fusese tradusă, este corectă, că mărturia lor că Dumnezeu le vorbise din ceruri chemându-i să depună mărturie despre aceasta este adevărată şi că nu există niciun suflet care să nu poată primi această mărturie dacă doreşte să o primească, citind din această carte cu credinţă şi rugându-se, cu dorinţa de a cunoaşte adevărul, după cum a declarat Moroni prin revelaţie. Acesta va cunoaşte adevărul despre restaurarea acestui volum de scripturi oferite vechilor locuitori ai acestui continent.[17]

Eu cred că niciun membru al acestei Biserici nu va fi vreodată mulţumit până când nu a citit Cartea lui Mormon din nou şi din nou şi până nu a meditat în mod profund asupra ei astfel încât să poată depune mărturie că aceasta este într-adevăr o cronică inspirată de Cel Atotputernic şi că istoria ei este adevărată…

Niciun membru al acestei Bisericii nu poate sta în mod demn în prezenţa lui Dumnezeu dacă nu a citit cu grijă şi cu seriozitate Cartea lui Mormon.[18]

Când citeşti din Cartea lui Mormon, ştii că citeşti adevărul. De ce? Deoarece Dumnezeu a îndrumat bărbaţi să scrie despre evenimente pe măsură ce acestea aveau loc şi le-a oferit înţelepciunea şi inspiraţia de a face aceasta. Astfel, cronicile au fost scrise de bărbaţi care credeau în Dumnezeu. Aceste cronici nu au căzut niciodată în mâinile apostaţilor; iar istoricii au scris şi au vorbit după cum au fost inspiraţi de Duhul Sfânt şi noi ştim că ceea ce ei au scris este adevărat, deoarece Domnul a aprobat aceasta [vezi D&L 17:6].[19]

5

Pe măsură ce continuăm să citim din Cartea lui Mormon cu sinceritate şi cu ajutorul rugăciunii, aceasta ne devine din ce în ce mai dragă.

Toţi cei care au citit cu sinceritate Cartea lui Mormon au fost impresionaţi de conţinutul inspirat al paginilor sale… Există o inspiraţie şi un sentiment de bucurie plină de pace şi de mulţumire care ne însoţesc când citim această carte cu sinceritate şi cu ajutorul rugăciunii.[20]

Pe măsură ce citesc [Cartea lui Mormon], sunt din ce în ce mai impresionat de caracterul său sacru, de mesajul pe care îl conţine, apărând misiunea Domnului Isus Hristos şi Evanghelia care a fost restaurată în dispensaţia plenitudinii timpurilor pentru salvarea sufletelor. Această cronică îmi este din ce în ce mai dragă, zi de zi, pe măsură ce văd cum se îndeplinesc profeţiile rostite de aceşti profeţi care vorbesc acum din morţi şi din ţărână către naţiunile pământului, strigând pocăinţă către ele şi chemându-le să creadă în Hristos.[21]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Preşedintele Smith a spus că nu a citit destul Cartea lui Mormon (vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"). Ce putem învăţa din această observaţie?
- În acest capitol, secţiunea 1 cuprinde câteva dintre învăţăturile preşedintelui Smith despre scopurile Cărţii lui Mormon. Cum s-au îndeplinit aceste scopuri în viaţa dumneavoastră?
- Deşi Oliver Cowdery, Martin Harris şi David Whitmer au părăsit Biserica, niciunul dintre ei nu şi-a negat vreodată mărturia despre Cartea lui Mormon (vezi secţiunile 2 şi 3). De ce este semnificativ acest aspect în timp ce avem în vedere mărturiile lor?
- Preşedintele Smith a spus că toţi oamenii pot fi martori ai Cărţii lui Mormon (vezi secţiunea 4). Cum aţi dobândit o mărturie despre această carte? Ce puteţi face pentru a împărtăşi această mărturie?
- Preşedintele Smith a spus despre Cartea lui Mormon: „Această cronică îmi este din ce în ce mai dragă, zi de zi" (secţiunea 5). Cum aţi observat că acest lucru se aplică în cazul dumneavoastră? Ce poate face o persoană pentru a-şi întări mărturia despre Cartea lui Mormon?

Scripturi suplimentare

1 Nefi 6:3–5; 2 Nefi 29:7–8; Iacov 4:1–4; Enos 1:13; D&L 20:8–12

Ajutor pentru predare

„Mărturisiţi oricând vă îndeamnă Spiritul să faceţi aceasta, nu doar la sfârşitul fiecărei lecţii. Oferiţi-le celor cărora le predaţi ocazii de a-şi depune mărturiile" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 45).

Note

1. În Conference Report, oct. 1961, p. 18.
2. În Conference Report, oct. 1949, p. 89; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:231.
3. În Conference Report, oct. 1956, p. 20; vezi, de asemenea, Moroni 10:3–5.
4. „Origin of the First Vision", *Improvement Era,* apr. 1920, p. 503; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31–32.
6. „Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon", *Improvement Era,* sept. 1923, p. 958–959; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:228–229.
7. În Conference Report, oct. 1970, p. 8.
8. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", *Improvement Era,* sept. 1927, p. 950; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* ediţie revăzută, 1:203.
9. *Doctrines of Salvation,* ediţie revăzută, 1:203; s-a renunţat la caracterele cursive din textul original.
10. În Conference Report, oct. 1956, p. 19–20.
11. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", p. 952–953; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation,* ediţie revăzută, 1:210–211.
13. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", p. 952; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:229–230.
14. În Conference Report, oct. 1956, p. 20.
15. *Doctrines of Salvation,* ediţie revăzută, 1:226–228.
16. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon", p. 953; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:231.
17. În Conference Report, oct. 1949, p. 89; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:231–232.
18. În Conference Report, oct. 1961, p. 18.
19. „History and History Recorders", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* apr. 1925, p. 55; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:202.
20. „Origin of the First Vision", p. 503.
21. În Conference Report, apr. 1925, p. 73.

Vârstnicul Joseph Fielding Smith din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli şi preşedintele Joseph F. Smith, 1914.

CAPITOLUL 10

Să căutăm adevărul

„Nouă, în calitate de membri ai acestei Biserici, ni se cere să cunoaştem ceea ce Domnul a revelat, pentru a nu fi duşi în rătăcire… Cum vom putea păşi pe calea adevărului dacă noi nu-l cunoaştem?”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Când Joseph Fielding Smith avea opt ani, tatăl său i-a dat un exemplar al Cărţii lui Mormon şi l-a rugat să-l citească. „Am primit această cronică nefită cu recunoştinţă”, a relatat el mai târziu, „şi m-am dedicat însărcinării care-mi fusese desemnată”. Faptul că preţuia această carte l-a motivat să-şi facă treburile casnice repede şi, uneori, chiar să plece mai devreme de la jocurile de baseball şi să găsească locuri liniştite pentru a citi. În mai puţin de doi ani după primirea acestui dar de la tatăl său, el a citit cartea de două ori. Despre acea perioadă de studiu din copilăria sa, el a spus mai târziu: „Există anumite pasaje care mi s-au întipărit în minte şi pe care nu le-am uitat niciodată”[1]. El a citit şi alte cărţi. „Obişnuiam să citesc cărţile care erau pregătite pentru copiii de la Societatea Primară şi pentru copiii de la Şcoala de duminica în acele zile de la începuturile vieţii mele”, a spus el, „şi, de obicei, aveam o carte în mână când eram acasă… Mai târziu, am citit History of the Church (Istoria Bisericii) când a fost publicată în revista *Millennial Star*. Am citit, de asemenea, Biblia, Cartea lui Mormon, Perla de mare preţ, Doctrină şi legăminte şi alte cărţi care mi-au căzut în mână”[2].

Preşedintele Smith şi-a păstrat, întreaga viaţă, setea de a cunoaşte Evanghelia. Pe măsură ce învăţa adevărurile Evangheliei, el le împărtăşea şi, când era nevoie, le apăra. La trei ani după ce a fost rânduit apostol, el a primit o binecuvântare a preoţiei care cuprindea următorul sfat: „Eşti binecuvântat cu capacitatea de a înţelege, analiza şi apăra principiile adevărului mai mult decât mulţi dintre

semenii tăi şi va veni timpul când cunoaşterea pe care ai acumulat-o va fi ca un zid de apărare împotriva celor care caută şi vor căuta să distrugă dovada divinităţii misiunii profetului Joseph; şi, în această apărare, nu vei fi niciodată învins şi cunoaşterea va fi revelată sufletului tău prin puterea Spiritului la fel de blând cum roua cade din cer şi va dezvălui înţelegerii tale multe adevăruri cu privire la această lucrare"[3]. Aceste cuvinte profetice s-au împlinit în viaţa sa. Ca erudit în Evanghelie, învăţător şi scriitor, el a lucrat cu sârguinţă pentru a explica şi apăra doctrinele salvării. Preşedintele Heber J. Grant l-a numit odată „cel mai bun cunoscător al scripturilor" dintre toate autorităţile generale.[4]

Spre sfârşitul vieţii, preşedintele Smith a reflectat deseori asupra binecuvântărilor pe care le-a primit studiind Evanghelia:

„Toată viaţa, am studiat şi am meditat asupra principiilor Evangheliei şi am căutat să trăiesc potrivit legilor Domnului. Ca urmare, am primit în inima mea multă dragoste pentru El şi lucrarea Sa şi pentru toţi aceia care caută să împlinească scopurile Sale pe pământ"[5].

„În toate zilele mele, am studiat scripturile şi am căutat îndrumarea Spiritului Domnului pentru a ajunge la înţelegerea sensului lor adevărat. Domnul a fost generos cu mine şi eu mă bucur de cunoaşterea pe care El mi-a dat-o şi de privilegiul pe care l-am avut şi îl am să propovăduiesc principiile necesare salvării pe care ni le-a dat El"[6].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Trebuie să căutăm adevărul în multe domenii, dar cea mai importantă cunoaştere este cunoaşterea Evangheliei.

Noi credem în educaţie. Ca persoane individuale, am căutat întotdeauna să învăţăm în orice domeniu şi, ca Biserică, am cheltuit sume mari şi am făcut sacrificii considerabile pentru a pune la dispoziţia membrilor Bisericii ocazii de a învăţa. Şi mai ales în această perioadă de avânt a cercetării şi dezvoltării ştiinţifice. Noi credem că tinerii noştri trebuie să obţină cât mai multă educaţie şi instruire tehnică este necesar şi înţelept.

Dar considerăm că însuşirea învăţăturilor lumeşti trebuie să fie îmbinată corespunzător cu însuşirea, cel puţin în aceeaşi măsură, a învăţăturilor spirituale. Este mult mai important, de o mie de ori mai important, să avem o cunoaştere a lui Dumnezeu şi a legilor Sale, pentru a putea face lucruri care aduc salvarea, decât este să avem toată cunoaşterea lumească ce poate fi dobândită.[7]

Fiecare persoană trebuie să înveţe ceva nou în fiecare zi. Toţi aveţi minţi dornice de cunoaştere şi căutaţi adevărul în multe domenii. Sper sincer ca cel mai mult să căutaţi în sfera lucrurilor spirituale, pentru că acolo vom putea dobândi salvarea şi face progresul care duce la viaţa veşnică în împărăţia Tatălui nostru.

Cea mai importantă cunoaştere din lume este cunoaşterea Evangheliei. Este cunoaşterea lui Dumnezeu şi a legilor Sale, a acelor lucruri pe care oamenii trebuie să le facă pentru a-şi duce până la capăt salvarea cu frică şi cu tremur înaintea Domnului [vezi Filipeni 2:12; Mormon 9:27].[8]

Nu toate adevărurile au aceeaşi valoare sau importanţă. Unele adevăruri sunt mai măreţe decât altele. Cel mai mare adevăr sau cele mai mari adevăruri le găsim în principiile fundamentale ale Evangheliei lui Isus Hristos. În primul rând, că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, care a venit în această lume pentru a muri ca oamenii să poată trăi. Trebuie să cunoaştem acest adevăr. Este mult mai important să ştim că Isus Hristos este Mântuitorul nostru, că El ne-a dat principiile vieţii eterne decât este să ştim tot ce poate fi obţinut prin educaţia laică.[9]

În ce priveşte filozofia şi înţelepciunea lumii, ele nu înseamnă nimic dacă nu sunt conforme cuvântului revelat al lui Dumnezeu. Orice doctrină, fie că vine în numele religiei, fie al ştiinţei, filozofiei sau sub orice altă formă, dacă este în contradicţie cu vreun cuvânt revelat al Domnului, va eşua. Poate părea plauzibilă. Vă poate fi prezentată în cuvinte atrăgătoare, pe care nu le puteţi contrazice. Poate părea susţinută de dovezi pe care nu le puteţi nega, dar tot ce trebuie să faceţi este să aşteptaţi cu răbdare. Timpul va rezolva toate lucrurile. Veţi constata că fiecare doctrină, fiecare principiu, indiferent de cât de universal este, dacă nu este în acord cu divinul cuvânt al Domnului către slujitorii Săi, va pieri. Nu este nevoie nici să încercăm să interpretăm în mod neobişnuit cuvântul Domnului

„Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32).

în încercarea inutilă de a-l face să corespundă acestor teorii şi învăţături. Cuvântul Domnului nu va rămâne neîmplinit, dar aceste doctrine şi teorii false vor dispărea. Adevărul şi numai adevărul va rămâne când toate celelalte lucruri vor pieri.[10]

2

Domnul ne-a poruncit să cercetăm scripturile.

Domnul a poruncit membrilor Bisericii din aceste zile să-L caute prin rugăciune, credinţă şi studiu. Ni s-a poruncit să studiem poruncile pe care El ni le-a dat în Doctrină şi legăminte, în Cartea lui Mormon şi în toate scripturile cu promisiunea că: „Oricare ar fi gradul de inteligenţă pe care-l atingem în această viaţă, acesta va rămâne cu noi la înviere. Şi, dacă o persoană câştigă prin sârguinţa şi supunerea sa mai multă cunoaştere şi inteligenţă în această viaţă, decât altă persoană, ea va fi cu atât mai mult avantajată în lumea care va veni” [D&L 130:18–19]… Salvatorul le-a spus iudeilor: „Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” [Ioan 5:39]. Câţi membri ai

Bisericii *gândesc* astfel, dar nu reuşesc să se pregătească prin studiu şi credinţă?[11]

Părerea mea este că un membru al acestei Biserici nu se va putea odihni în pace şi linişte şi nu va putea avea o conştiinţă curată fără să cunoască, prin studiu şi credinţă, lucrările canonice ale Bisericii. Aceste cronici sunt nepreţuite. Lumea îşi bate joc de ele dar, prin învăţăturile lor, ni se permite să ajungem mai aproape de Dumnezeu, să obţinem o mai bună înţelegere a Tatălui nostru Ceresc şi a Fiului Său, Isus Hristos, să-I cunoaştem mai bine şi să ştim mai multe despre minunatul plan al salvării pe care Ei ni l-au dat nouă şi lumii.[12]

Profeţii din vechime, care au văzut timpurile noastre, n-au vorbit în mod special pentru binele oamenilor din zilele lor, ci pentru binele oamenilor care trăiesc în zilele despre care vorbesc aceste profeţii.[13]

Vă spun, fraţii mei şi surorile mele, nu puteţi ţine poruncile Domnului şi păşi în neprihănire dacă nu cunoaşteţi care sunt. Domnul ne-a poruncit să cercetăm scripturile pentru că lucrurile pe care le cuprind sunt adevărate şi vor fi împlinite [vezi D&L 1:37]… Cercetaţi scripturile; cunoaşteţi bine ceea ce Domnul a revelat pentru salvarea dumneavoastră, salvarea familiei dumneavoastră şi a lumii.[14]

3

Avem marea responsabilitate de a da ascultare mesajului adevărului pe care Domnul îl revelează acum slujitorilor Săi.

Dacă noi vom da ascultare cuvintelor Domnului, dacă vom cerceta pentru a afla noi înşine şi dacă vom obţine cunoaştere din Cartea lui Mormon, din Biblie, din Doctrină şi legăminte, din Perla de mare preţ şi din instrucţiunile date nouă, din când în când, de către autorităţile Bisericii şi dacă vom căuta să facem voia Domnului, aducându-ne aminte, în rugăciunile noastre, legămintele făcute în faţa Sa, nu ne vom rătăci.[15]

În al nouălea articol de credinţă noi declarăm: „Noi credem în tot ceea ce a revelat Dumnezeu, tot ceea ce revelează El în zilele noastre şi credem că El va revela încă multe lucruri măreţe şi importante referitoare la împărăţia lui Dumnezeu". Aceasta fiind adevărat, devine necesar ca noi să înţelegem tot ce a revelat El şi ce El

revelează acum; altfel nu suntem la curent cu lucrarea Sa şi nu putem cunoaşte voia Sa cu privire la noi, pentru că nu o înţelegem.[16]

Sfinţii din zilele din urmă trebuie să-şi pună încrederea în conducătorii lor şi să urmeze învăţăturile autorităţilor Bisericii pentru că ele le vorbesc cu glasul profeţiei şi al inspiraţiei. Domnul a declarat chiar în prima secţiune din Doctrină şi legăminte că nu contează dacă vorbeşte prin propriul Său glas sau prin glasul slujitorilor Săi, este acelaşi lucru [vezi D&L 1:38]. Ca urmare, noi avem aceeaşi măreaţă responsabilitate şi obligaţie de a da ascultare glasului celui care prezidează pentru a-i învăţa pe oameni sau de a asculta glasul vârstnicilor lui Israel în timp ce ei duc oamenilor mesajul despre adevăr pe care am avea-o dacă Domnul ar trimite din prezenţa Sa un înger sau dacă ar veni El Însuşi să ne declare aceste lucruri.[17]

4

Putem cunoaşte adevărul Evangheliei prin studiu, credinţă şi supunere şi prin îndrumarea Duhului Sfânt.

Ar fi bine dacă am urma sfatul pe care Domnul ni l-a dat şi care este: „Şi cine va păstra ca pe o comoară cuvântul Meu, nu va fi înşelat" [Joseph Smith – Matei 1:37]. Păstrarea ca pe o comoară a cuvântului Său înseamnă mai mult decât a-l citi doar. Pentru a-l păstra ca pe o comoară, trebuie nu numai să-l citeşti şi să-l studiezi, ci să cauţi, cu umilinţă şi supunere, să pui în practică poruncile date şi să dobândeşti inspiraţia pe care Spiritul Sfânt o va da.[18]

Auzim, uneori, persoane plângându-se: „Nu am timp". Dar noi toţi avem timp să citim şi să studiem ceea ce este îndatorirea noastră supremă. Nu putem face astfel încât să găsim cel puţin 15 minute în fiecare zi pentru a le dedica citirii sistematice şi reflectării? Acestea ar fi o perioadă de timp neînsemnată, totuşi va însemna o oră şi patruzeci şi cinci de minute pe săptămână; şapte ore şi jumătate într-o lună de treizeci de zile şi nouăzeci şi unu de ore şi un sfert într-un an …

Foarte puţini dintre noi citesc prea mult; cei mai mulţi citesc prea puţin. Domnul a spus: „Şi, cum nu au toţi credinţă, căutaţi cu sârguinţă şi învăţaţi-vă unul pe altul cuvinte de înţelepciune;

da, căutaţi cuvintele de înţelepciune în cele mai bune cărţi; căutaţi să învăţaţi, chiar prin studiu şi, de asemenea, prin credinţă" [D&L 88:118; 109:7].[19]

Se aşteaptă din partea noastră să studiem şi să învăţăm tot ce putem prin cercetare şi analiză. Dar capacităţile noastre de învăţare sunt limitate în sfera logicii şi studiului. Lucrurile lui Dumnezeu pot fi cunoscute numai prin Spiritul lui Dumnezeu. Trebuie să dobândim cunoaştere prin credinţă.[20]

Oamenii pot cerceta, ei pot studia, pot învăţa, desigur, multe lucruri; ei pot aduna şi învăţa un volum mare de informaţii, dar nu vor fi niciodată capabili să ajungă la plenitudinea adevărului… dacă nu sunt îndrumaţi de Spiritul adevărului, Duhul Sfânt şi dacă nu ţin poruncile lui Dumnezeu.[21]

Credinţa adevărată însoţită de spiritul umilinţei îi va conduce pe oameni spre cunoaşterea adevărului. Nu există niciun motiv bun pentru care oamenii de pretutindeni să nu poată cunoaşte adevărul care îi face pe oameni liberi. Nu există niciun motiv bun pentru care toţi oamenii să nu poată descoperi lumina adevărului şi să cunoască dacă Domnul a vorbit sau nu, din nou, în aceste zile din urmă. Pavel a declarat că oamenii trebuie „să caute pe Dumnezeu, şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi" [Faptele apostolilor 17:27]. Chiar în mijlocul întunericului spiritual şi lipsei de credinţă, care acoperă pământul, braţul Domnului nu se scurtează. El va auzi ruga sârguincioasă a celui care caută sincer adevărul; şi nimeni nu trebuie să trăiască fără cunoaşterea adevărului divin şi a locului în care să găsească Biserica lui Isus Hristos. Un om are nevoie doar de credinţă umilă şi un spirit smerit, alături de hotărârea de a păşi în lumină, iar Domnul i-l va revela.[22]

Noi toţi putem cunoaşte adevărul; nu suntem fără ajutor. Domnul a făcut posibil ca fiecare om să cunoască, prin ţinerea poruncilor [Sale] şi prin îndrumarea Spiritului Său Sfânt, care este trimis anume pentru a ne învăţa când respectăm legea, astfel încât noi să putem cunoaşte acel adevăr care ne face liberi [vezi Ioan 8:32]. [23]

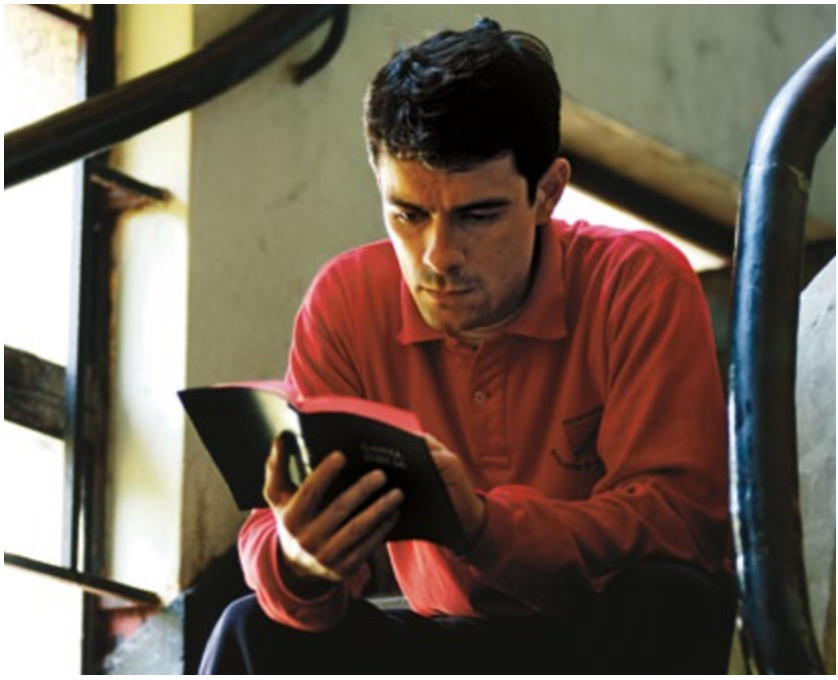

„Să cercetăm scripturile, să cunoaştem ce revelează Domnul, să trăim potrivit adevărului Său."

5

Când trăim conform adevărului, Domnul ne măreşte cunoaşterea spirituală şi înţelegerea.

Nouă, în calitate de membri ai acestei Biserici, ni se cere să cunoaştem ceea ce Domnul a revelat, pentru a nu fi duşi în rătăcire… Cum vom putea păşi pe calea adevărului, dacă noi nu-l cunoaştem?[24]

Singurul nostru obiectiv, cu privire la adevărurile necesare salvării, trebuie să fie acela de a găsi ceea ce Domnul a revelat şi, apoi, de a crede şi de a acţiona în consecinţă. [25]

Dacă vom urma spiritul luminii, spiritul adevărului, spiritul care este prezent în revelaţiile Domnului; dacă vom căuta, prin spiritul rugăciunii şi umilinţei, îndrumarea Duhului Sfânt, Domnul va mări cunoaşterea noastră spirituală şi înţelegerea; astfel încât noi vom avea spiritul discernământului, vom înţelege adevărul, vom recunoaşte minciuna când o vom vedea şi nu vom fi înşelaţi.

Cine este cel înşelat în această Biserică? Nu omul care a fost credincios în îndeplinirea îndatoririi; nu omul care a căutat să cunoască cuvântul Domnului; nu omul care a ţinut poruncile date în aceste revelaţii; ci omul care nu a căutat să cunoască adevărul, omul care este în întuneric spiritual, omul care nu pricepe şi nu înţelege principiile Evangheliei. Un astfel de om va fi înşelat şi, când aceste spirite mincinoase vin printre noi, el ar putea să nu înţeleagă sau să nu fie capabil să facă deosebirea dintre lumină şi întuneric.

Dar, dacă vom păşi în lumina revelaţiilor Domnului, dacă vom da ascultare sfaturile care ne sunt date de aceia care stau în consiliile Bisericii, împuterniciţi să dea instrucţiuni, atunci nu ne vom rătăci.[26]

Să cercetăm scripturile, să cunoaştem ce revelează Domnul, să trăim potrivit adevărului Său. Atunci noi nu vom fi înşelaţi, ci vom avea puterea de a rezista răului şi ispitei. Minţile noastre vor fi luminate şi vom avea capacitatea de a înţelege adevărul şi de a-l separa de greşeală.[27]

Dacă există vreo doctrină sau principiu cu privire la învăţăturile Bisericii pe care nu-l înţelegem, să îngenunchem în rugăciune. Să mergem înaintea Domnului în spiritul rugăciunii, al umilinţei şi să cerem ca minţile noastre să poată fi luminate pentru ca noi să putem înţelege.[28]

„Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; şi acela care primeşte lumina şi rămâne credincios lui Dumnezeu" – aceasta este cheia situaţiei – „primeşte mai multă lumină; şi acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei" [D&L 50:24].

Înţelegem de aici că omul care îl caută pe Dumnezeu şi [este] îndrumat de Spiritul adevărului sau Mângâietorul şi rămâne credincios lui Dumnezeu va creşte în ce priveşte cunoaşterea, lumina, adevărul până când, în cele din urmă, va primi tot atâta cunoaştere şi adevăr câtă lumină există în miezul zilei.

Acum, noi nu vom obţine totul în această viaţă. Este imposibil ca un om să atingă acest obiectiv în puţinii ani ai existenţei în viaţa muritoare. Dar ceea ce învăţăm aici, ceea ce este etern, ceea ce este inspirat de Spiritul adevărului, va continua să fie cu noi dincolo de mormânt şi, apoi, noi vom continua, dacă vom fi încă credincioşi

lui Dumnezeu, să primim lumină şi adevăr până când, în cele din urmă, vom ajunge la cunoaştere desăvârşită.[29]

Tuturor acelora care vor primi lumina adevărului şi se vor strădui să cunoască, prin cercetare şi supunere, Evanghelia li se promite că vor primi rând după rând, precept după precept, aici puţin şi acolo puţin, până când plenitudinea adevărului va fi partea lor; chiar şi tainele ascunse ale împărăţiei le vor fi făcute cunoscute; „căci ori şi cine cere, capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate, i se deschide" [Matei 7:8; 3 Nefi 14:8; vezi, de asemenea, Isaia 28:10; D&L 76:1–10; 98:11–12]. Toţi aceştia sunt moştenitori ai salvării şi ei vor fi încoronaţi cu slavă, nemurire şi viaţă eternă, ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu, fiind exaltaţi în împărăţia Sa celestială.[30]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În timp ce citiţi despre eforturile preşedintelui Smith de a învăţa Evanghelia (vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"), reflectaţi asupra eforturilor proprii. Ce binecuvântări aţi primit când aţi studiat scripturile şi alte învăţături ale Evangheliei?
- Ce putem învăţa din secţiunea 1 despre echilibrul dintre învăţătura spirituală şi învăţătura laică? Cum îi putem ajuta pe membrii familiei şi pe alţii să acorde prioritate cunoaşterii spirituale în timp ce urmăresc obiective privind educaţia?
- Cum v-au ajutat scripturile „să-I cunoaşteţi mai bine" pe Tatăl Ceresc şi Isus Hristos (vezi secţiunea 2)? Gândiţi-vă ce puteţi face pentru a vă îmbunătăţi studiul scripturilor.
- După ce citiţi secţiunea 3, gândiţi-vă la binecuvântările pe care le-aţi primit când aţi urmat sfatul conducătorilor Bisericii. Cum putem împărtăşi învăţăturile profeţilor în viaţă membrilor familiilor noastre şi altora?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să păstraţi ca pe o comoară cuvântul Domnului? (Câteva idei găsiţi în secţiunea 4.) În ce mod v-ar putea influenţa vieţile găsirea a „cel puţin 15 minute în fiecare zi pentru a le dedica citirii sistematice şi reflectării"?

- Meditaţi asupra modului în care se aplică vieţilor dumneavoastră sfatul din secţiunea 5. Pe măsură ce informaţiile mincinoase devin mai agresive şi accesibile, cum putem să facem „deosebirea dintre lumină şi adevăr”? Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii şi tineri?

Scripturi suplimentare

Psalmii 119:105; Ioan 7:17; 2 Timotei 3:15–17; 2 Nefi 4:15; 32:3; Helaman 3:29–30; D&L 19:23; 84:85; 88:77–80

Ajutor pentru predare

„Chiar şi atunci când predaţi mai multor persoane în acelaşi timp, puteţi să ajungeţi la fiecare persoană. De exemplu, ajungeţi la fiecare persoană atunci când le întâmpinaţi cu căldură la începutul clasei… Ajungeţi la ei, de asemenea, atunci când realizaţi o implicare activă şi sigură” (*Predarea, nu este chemare mai mare,* [1999], p. 35).

Note

1. Vezi Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. v.
3. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 195.
4. Heber J. Grant, în lucrarea lui Richard O. Cowan, „Advice from a Prophet: Take Time Out”, *Brigham Young University Studies,* primăvara anului 1976, p. 416.
5. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign,* dec. 1971, p. 27.
6. În Conference Report, oct. 1970, p. 5.
7. Cuvântare rostită în cadrul Institutului de religie din Logan, Utah, 10 ian. 1971, 1–2, Biblioteca de Istorie a Bisericii; manuscris nepublicat.
8. „The Most Important Knowledge”, *Ensign,* mai 1971, p. 2.
9. În Conference Report, apr. 1955, p. 51.
10. În Conference Report, oct. 1952, p. 60.
11. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 1:xiv; caractere cursive în original.
12. În Conference Report, oct. 1961, p. 18.
13. În Conference Report, oct. 1927, p. 142.
14. În Conference Report, oct. 1920, p. 58–59.
15. În Conference Report, oct. 1918, p. 56–57.
16. „Search the Scriptures”, *Young Woman's Journal,* nov. 1917, p. 592.
17. În Conference Report, oct. 1916, p. 73.
18. „The Resurrection”, *Improvement Era,* dec. 1942, p. 780; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:305.
19. „How and What to Read”, *Improvement Era,* aug. 1913, p. 1004–1005; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:207.
20. „Pres. Smith Stresses Value of Education”, *Church News,* 12 iunie 1971, p. 3.
21. „And the Truth Shall Make You Free”, *Deseret News,* 30 mart. 1940, secţiunea Bisericii, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945), p. 195.
23. „Evidences of Eternal Life”, *Deseret News,* 3 iunie 1933, secţiunea Bisericii, p. 5; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:295–296.

24. În Conference Report, oct. 1934, p. 65; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:302.
25. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 2.
26. În Conference Report, apr. 1931, p. 71; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:285–286.
27. „The New and Everlasting Covenant", *Deseret News,* 6 mai 1939, secţiunea Bisericii, p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:301.
28. În Conference Report, oct. 1959, p. 20.
29. „And the Truth Shall Make You Free", p. 4; punctuaţia standardizată.
30. „Search the Scriptures", p. 591–592; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:303.

Să cinstim cheile preoţiei restaurate prin intermediul lui Joseph Smith

„Permiteţi-mi să spun – foarte clar şi foarte accentuat – că noi deţinem preoţia sfântă şi că toate cheile împărăţiei lui Dumnezeu sunt aici. Acestea se găsesc numai în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith a declarat: „Am o cunoaştere perfectă despre misiunea divină a profetului Joseph Smith. În mintea mea nu există nicio îndoială că Domnul l-a ridicat şi i-a oferit revelaţii, porunci, i-a deschis cerurile şi l-a chemat să fie conducătorul acestei dispensaţii”[1]. Preşedintele Smith a combinat această „cunoaştere perfectă” cu o reverenţă plină de consideraţie faţă de cheile preoţiei restaurate prin intermediul profetului Joseph. El i-a cinstit şi susţinut întotdeauna pe cei care deţineau aceste chei şi i-a sfătuit pe toţi membrii Bisericii să dea dovadă de acelaşi respect. El a spus: „Fiecare bărbat care este ales în mod corespunzător să prezideze în orice chemare în cadrul Bisericii trebuie să fie onorat în chemarea sa”[2].

La un moment dat, pe când Joseph Fielding Smith slujea în calitate de apostol, membrii Primei Preşedinţii şi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli erau angajaţi într-o discuţie cu privire la o întrebare dificilă. Vârstnicul Smith îşi exprimase o părere fermă despre problema respectivă. Într-o zi, preşedintele Heber J. Grant, care era atunci preşedintele Bisericii, a venit în biroul vârstnicului Smith. Preşedintele Grant a explicat că, după ce a cugetat cu

Când Petru, Iacov şi Ioan le-au conferit Preoţia lui Melhisedec lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery, aceştia le-au conferit, de asemenea, chei ale preoţiei.

ajutorul rugăciunii la acea problemă, se simţise inspirat să recomande o acţiune diferită de opiniile vârstnicului Smith. Vârstnicul Smith şi-a exprimat imediat susţinerea faţă de hotărârea preşedintelui Grant. Ulterior, el a declarat: „În ce mă priveşte, atunci când preşedintele Bisericii spune că Domnul i-a arătat sau l-a inspirat să facă un anumit lucru, eu îl voi susţine pe deplin în acel demers”[3].

Joseph Fielding Smith a oferit o astfel de susţinere tuturor conducătorilor săi ai preoţiei, nu doar preşedintelui Bisericii. De exemplu, Nathan Eldon Tanner a fost chemat să slujească în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece în luna octombrie a anului 1962. Un an mai târziu, acesta a fost chemat în calitate de consilier în Prima Preşedinţie, ceea ce însemna că ajunsese să prezideze asupra preşedintelui Smith, care era preşedintele Cvorumului celor Doisprezece. Preşedintele Tanner şi-a exprimat, mai târziu, recunoştinţa faţă de susţinerea preşedintelui Smith: „Când am fost chemat în Prima Preşedinţie, deşi dânsul era apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul respectiv şi slujise în chemarea sa mai bine de cincizeci de ani, mi-a arătat un respect profund în acea responsabilitate şi mi-a oferit susţinere şi încredere depline”[4].

Preşedintele Smith i-a cinstit, de asemenea, pe conducătorii preoţiei din episcopia sa. Când slujea în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, el a spus: „Eu nu am niciun drept… să botez pe vreunul dintre copiii mei fără ca, mai întâi, să mă duc la episcopul din episcopia din care fac parte şi să obţin aprobarea sa, deoarece el deţine cheile pentru episcopia în care eu sunt membru. Nu mi-am botezat niciodată vreunul dintre copii… fără să fi mers la episcop şi să fi obţinut permisiunea sa de a înfăptui acea rânduială şi de a-i confirma membri ai Bisericii”[5].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Cheile preoţiei sunt puterea şi autoritatea de a conduce lucrarea Domnului pe pământ.

Există o diferenţă între a primi un oficiu în cadrul preoţiei şi a primi cheile preoţiei. Trebuie să înţelegem foarte bine acest lucru…

În timp ce toţi bărbaţii care sunt rânduiţi la vreun oficiu al preoţiei deţin preoţia, există totuşi autorităţi speciale, sau de conducere, conferite celor care sunt chemaţi să prezideze. Aceste autorităţi se numesc chei.[6]

Cheile [preoţiei] reprezintă dreptul preşedinţiei; ele reprezintă puterea şi autoritatea de a conduce şi de a îndruma toate lucrările Domnului pe pământ. Cei care le deţin au puterea de a conduce şi de a controla modul în care slujesc toţi ceilalţi în cadrul preoţiei.[7]

Când bărbaţii primesc o însărcinare de la cel care deţine aceste chei, atunci faptele lor sunt valabile. Ceea ce ei fac este pecetluit şi aprobat în Biserică, atât pe pământ, cât şi în ceruri.[8]

2

Domnul a trimis mesageri sfinţi din prezenţa Sa pentru a restaura cheile preoţiei.

Noi credem că, după o perioadă lungă de întuneric spiritual, de necredinţă şi depărtare de la adevărurile creştinătăţii pure şi perfecte, Domnul, în înţelepciunea Sa infinită, a restaurat pe pământ plenitudinea Evangheliei nepieritoare.

Noi ştim că Joseph Smith este profet; că Tatăl şi Fiul i S-au arătat în primăvara anului 1820 pentru a inaugura această ultimă dispensaţie a Evangheliei; că el a tradus Cartea lui Mormon prin darul şi prin puterea lui Dumnezeu; că el a primit chei şi autoritate de la îngeri trimişi anume pentru acest scop; şi că Domnul i-a revelat doctrinele salvării.[9]

Domnul nu recunoaşte nicio rânduială sau ceremonie, chiar dacă este făcută sau îndeplinită în numele Său, decât dacă aceasta este în acord cu voinţa Sa şi înfăptuită de un om care este recunoscut drept slujitorul Său autorizat. Din acest motiv, El a trimis mesageri sfinţi din prezenţa Sa lui Joseph Smith şi altora, pentru a restaura ceea ce fusese luat de pe pământ, chiar plenitudinea Evangheliei, precum şi plenitudinea şi cheile preoţiei.[10]

Cheile preoţiei trebuiau să fie restaurate. Faptul că Ioan Botezătorul a venit cu cheile Preoţiei aaronice, iar Petru, Iacov şi Ioan, cu cheile Preoţiei lui Melhisedec, prin care a fost organizată Biserica, nu era suficient, ci trebuia ca cerurile să fie deschise şi să aibă loc o

restaurare a cheilor deţinute de toţi profeţii care au condus dispensaţii din vremea lui Adam şi până în zilele lui Petru, Iacov şi Ioan. Aceşti profeţi au venit, pe rând, şi fiecare i-a conferit lui Joseph Smith autoritatea pe care o deţinea.[11]

Toate cheile tuturor dispensaţiilor trebuiau să fie aduse pentru a se îndeplini cuvintele profeţilor şi scopurile Domnului în a înfăptui o restaurare completă a tuturor lucrurilor. Aşadar, tatăl omenirii, primul bărbat de pe pământ, Adam, trebuia să vină, şi el a venit cu puterea sa. Au venit şi Moise şi alţii. Toţi cei care deţineau chei au venit şi au conferit autorităţile lor… Nu avem datele când s-au manifestat unele dintre aceste autorităţi, dar profetul Joseph Smith a declarat, scriindu-le sfinţilor din Nauvoo cu privire la salvarea celor morţi, aşa cum este consemnat în secţiunea 128 din Doctrină şi legăminte [versetele 17–21], că toţi aceşti profeţi au venit cu cheile lor în dispensaţia în care trăim acum.[12]

După organizarea Bisericii, Domnul le-a poruncit sfinţilor Săi să construiască o casă în numele Lui. Sfinţii nu îşi dădeau seama pe deplin de importanţa acesteia şi nu au început imediat să construiască acea casă, aşa că Domnul i-a dojenit [vezi D&L 95:1–4]. După ce au fost dojeniţi, aceştia au început să construiască Templul Kirtland cu putere şi în pofida sărăciei lor. Pentru ce a fost construit acesta? Ca sanctuar sfânt în care să poată veni Isus Hristos şi unde să-Şi poată trimite slujitorii, profeţii, cu cheile autorităţii… Ştim că trei dintre marii profeţi din vechime care deţineau chei importante au venit în a treia zi din luna aprilie a anului 1836.

Primul, a venit Moise [vezi D&L 110:11]. El le-a conferit lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery cheile adunării Israelului… El a adunat Israelul şi, deşi nu a avut privilegiul de a-i ajuta să intre în stăpânirea pământului, el deţinea totuşi cheile adunării. El a venit la Petru, Iacov şi Ioan pe Muntele Schimbării la Faţă şi, acolo, le-a conferit aceleaşi chei pentru adunarea Israelului în zilele lor. El a fost trimis la profetul Joseph Smith şi la Oliver Cowdery pentru a conferi cheile adunării Israelului în dispensaţia plenitudinii timpurilor…

Elias a venit după ce Moise a conferit cheile sale şi a adus Evanghelia din dispensaţia în care a trăit Avraam [vezi D&L 110:12]. Tot ce aparţine acelei dispensaţii, binecuvântările care i-au fost conferite lui Avraam, promisiunile care le-au fost date urmaşilor săi, totul

În Templul Kirtland, Ilie le-a apărut lui Joseph Smith şi lui Oliver Cowdery şi le-a conferit cheile pecetluirii.

trebuia să fie restaurat şi Elias, care deţinea cheile acelei dispensaţii, a venit.

Apoi Ilie, ultimul dintre profeţii care deţineau cheile puterii de pecetluire în Israelul din vechime, a venit şi a conferit acea putere, puterea de pecetluire [vezi D&L 110:13–16]. Unii membri ai Bisericii au fost derutaţi, crezând că Ilie venise cu cheile botezului pentru cei morţi sau ale salvării celor morţi. Cheile lui Ilie erau mai mari de atât. Erau cheile pecetluirii, iar acele chei ale pecetluirii sunt

importante atât pentru cei vii, cât şi pentru cei morţi care sunt dornici să se pocăiască.[13]

Ilie, profetul… le-a conferit [lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery] puterea de pecetluire, puterea de a folosi preoţia pentru a lega pe pământ şi a pecetlui în cer.[14]

Puterea de pecetluire pune ştampila de aprobare pe fiecare rânduială care este înfăptuită în această Biserică şi, în special, pe cele care sunt înfăptuite în templele Domnului.[15]

Dragi fraţi şi surori, aceasta este o dispensaţie minunată. Toate celelalte dispensaţii converg spre ea. Toate autorităţile, toate puterile există în această dispensaţie în care trăim. Suntem privilegiaţi să avem parte de aceste binecuvântări datorită credinţei.[16]

Permiteţi-mi să spun – foarte clar şi foarte accentuat – că noi deţinem preoţia sfântă şi că toate cheile împărăţiei lui Dumnezeu sunt aici. Acestea se găsesc numai în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă.[17]

3

Preşedintele Bisericii deţine cheile asupra întregii Biserici.

Cu puţin timp înainte de martiriul său, profetul [Joseph Smith] le-a conferit celor Doisprezece Apostoli – care constituie cel de-al doilea cvorum de conducere în cadrul Bisericii – toate cheile şi toate rânduielile şi preoţia pe care aceştia trebuiau să le deţină pentru a continua această măreaţă şi glorioasă lucrare de salvare a întregii omeniri.[18]

Această preoţie şi aceste chei… au fost conferite fiecărui bărbat care a fost pus deoparte ca membru în Consiliul celor Doisprezece. Dar, deoarece acestea reprezintă dreptul preşedinţiei, ele pot fi exercitate pe deplin numai de către apostolul cu cea mai mare vechime în acest oficiu al lui Dumnezeu pe pământ, care este preşedintele Bisericii.[19]

Preşedintele Bisericii deţine cheile asupra întregii Biserici… Puterea preoţiei este concentrată în el. El deţine toate cheile de orice fel, care aparţin dispensaţiei plenitudinii timpurilor. Toate cheile dispensaţiilor anterioare care au fost revelate sunt deţinute de către el.[20]

4

Noi trebuie să-i cinstim pe cei cărora preşedintele Bisericii le-a delegat cheile autorităţii.

[Preşedintele Bisericii] are dreptul de a delega autoritatea şi de a retrage autoritatea după cum consideră potrivit şi după cum primeşte inspiraţie.[21]

Amintiţi-vă că există un singur om pe faţa pământului care deţine puterea de pecetluire a preoţiei, iar el poate delega această putere altora, pentru ca ei să acţioneze şi să pecetluiască pe pământ şi că aceasta este valabilă şi poate lega după cum el oferă acesta permisiune; dacă el o retrage, niciun om nu poate exercita această putere.[22]

Niciun bărbat nu poate oficia şi nu poate oferi binecuvântările templului fără să-i fie delegată autoritatea de a face acest lucru de către preşedintele Bisericii. Niciun bărbat nu poate oficia în nicio responsabilitate din această Biserică fără autoritatea care să-l însoţească în acel fapt; iar aceasta este dobândită prin puterea şi cheile deţinute de preşedintele Bisericii… Dacă, prin autoritatea cheilor pe care le deţine preşedintele Bisericii, acesta va spune că anumite privilegii trebuie să fie retrase de la oameni, atunci niciun om nu ar avea autoritatea de a oficia în conferirea acelor privilegii anume. Dacă cineva ar încerca să facă acest lucru, faptul respectiv nu ar avea valoare, iar cel care ar încerca să oficieze în acest mod ar trebui să răspundă în faţa scaunului de judecată al lui Dumnezeu, dacă nu înaintea Bisericii, şi s-ar afla în păcat…

Când apostolii sau alţi fraţi vizitează ţăruşii Sionului şi sunt desemnaţi să se îngrijească de orice necesită atenţie acolo, ei fac aceasta prin împuternicire, sau autoritate, delegată acestora de către preşedintele Bisericii. Acelaşi principiu se aplică, într-o măsură mai mică, în ţăruşi şi episcopii.[23]

Fiecare bărbat care este ales în mod corespunzător să prezideze în orice chemare din cadrul Bisericii trebuie să fie onorat în chemarea sa. Când un bărbat este rânduit la oficiul de episcop, acestuia îi sunt date cheile preşedinţiei asupra episcopiei în care locuieşte şi trebuie să fie onorat în chemarea sa de către fiecare membru al episcopiei, indiferent de oficiul deţinut de oricare dintre bărbaţii

de acolo. Acelaşi lucru se aplică şi pentru preşedintele de ţăruş, preşedintele unui cvorum sau al oricărui tip de organizare oricare ar fi acela. Pentru a ilustra ce înseamnă acest lucru, suntem învăţaţi că niciun tată nu are dreptul, deşi deţine preoţia lui Melhisedec, să-şi boteze vreunul dintre copii fără a obţine, mai întâi, aprobarea episcopului său. Când este obţinută aprobarea, tatăl este autorizat să înfăptuiască acea rânduială pentru copilul său. Dacă un tată decide de unul singur să înfăptuiască un botez sau să-şi rânduiască fiul fără a obţine mai întâi permisiunea oficiantului care prezidează în episcopie sau ţăruş, după cum este cazul, şi care deţine cheile autorităţii, atunci acest lucru este o nesupunere. Aceasta se aplică atât unui apostol, cât şi unui vârstnic dintr-o episcopie. Nici preşedintele Bisericii nu s-ar gândi vreodată să acţioneze în orice problemă de acest gen fără ca mai întâi să dea dovadă de respect faţă de episcopul din episcopia sa sau faţă de preşedintele ţăruşului său şi fără să recunoască autoritatea care i-a fost delegată episcopului sau preşedintelui de ţăruş.[24]

5

Glasurile unite ale celor care deţin cheile împărăţiei ne vor îndruma întotdeauna acolo unde Domnul doreşte să fim.

Cred că este un lucru care trebuie să fie foarte clar în minţile noastre. Nici preşedintele Bisericii, nici Prima Preşedinţie, nici glasurile unite ale Primei Preşedinţii şi ale Celor Doisprezece nu-i vor conduce vreodată pe sfinţi în rătăcire sau nu vor oferi sfaturi lumii care sunt contrare cu mintea şi voia Domnului.

O persoană se poate rătăci de la calea adevărului sau poate avea păreri ori oferi sfaturi care nu reprezintă voia Domnului. Dar glasul Primei Preşedinţii şi glasurile unite ale celorlalţi care deţin, împreună cu ei, cheile împărăţiei, îi vor îndruma întotdeauna pe sfinţi şi pe oamenii din lume pe căile pe care Domnul doreşte ca aceştia să se afle…

Depun mărturie că, dacă privim spre Prima Preşedinţie şi le urmăm sfatul şi îndrumarea membrilor acesteia, nicio putere de pe pământ nu ne poate bloca sau schimba direcţia pe care o urmăm ca Biserică, iar din punct de vedere individual, vom avea pace în această viaţă şi vom fi moştenitori ai slavei eterne în lumea care va veni [vezi D&L 59:23].[25]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În ce moduri putem urma exemplul preşedintelui Smith atunci când îi susţinem pe cei care deţin cheile preoţiei? (Vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”.)
- Cum vă ajută secţiunea 1 să înţelegeţi deosebirea dintre a deţine un oficiu în cadrul preoţiei şi a deţine cheile preoţiei? De ce credeţi că aceasta este o deosebire importantă?
- În ce moduri aţi fost binecuvântaţi deoarece cheile preoţiei au fost restaurate pe pământ? (Vezi secţiunea 2.)
- Cum credeţi că este întărită Biserica de organizarea descrisă în secţiunile 3 şi 4? Cum sunt întăriţi membrii individuali ai Bisericii?
- Ce sentimente aveţi atunci când vă gândiţi la cuvintele preşedintelui Smith despre unitatea dintre Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece Apostoli? Când aţi primit îndrumare prin „glasurile [lor] unite”? (Vezi secţiunea 5.)

Scripturi suplimentare

Matei 16:13–19; Faptele apostolilor 3:21; D&L 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

Ajutor pentru predare

„Pot exista momente când nu ştiţi răspunsul la o întrebare. Dacă aceasta se întâmplă, spuneţi simplu că nu ştiţi. Puteţi să spuneţi că veţi încerca să găsiţi răspunsul. Sau le puteţi cere cursanţilor să găsească răspunsul, acordându-le timp într-o altă lecţie să raporteze despre ceea ce au învăţat” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 64).

Note

1. În Conference Report, apr. 1951, p. 58.
2. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 2:40.
3. În Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 342.
4. N. Eldon Tanner, „A man without guile”, *Ensign,* aug. 1972, p. 33.
5. „Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant”, *Deseret News,* 6 mai 1939, secţiunea Bisericii, p. 5; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:136–137.
6. În Conference Report, apr. 1967, p. 98.
7. „Eternal Keys and the Right to Preside”, *Ensign,* iulie 1972, p. 87.

8. În Conference Report, apr. 1967, p. 99.
9. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 4.
10. „The Coming of Elijah", *Ensign,* ian. 1972, p. 5.
11. „The Keys of the Priesthood Restored", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* iulie 1936, p. 98–99.
12. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 101.
13. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 99–100.
14. În Conference Report, apr. 1970, p. 58.
15. În Conference Report, apr. 1948, p. 135; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:129.
16. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 101.
17. „Eternal Keys and the Right to Preside", p. 87–88.
18. *Doctrines of Salvation,* 3:154.
19. „Eternal Keys and the Right to Preside", p. 87.
20. „Priesthood – Restoration of Keys", *Deseret News,* 16 sept. 1933; secţiunea Bisericii, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:135.
21. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 101; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission* şi *Salvation Universal* (1957), p. 50; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:136.
23. În Conference Report, apr. 1967, p. 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions,* 2:40–41.
25. „Eternal Keys and the Right to Preside", p. 88.

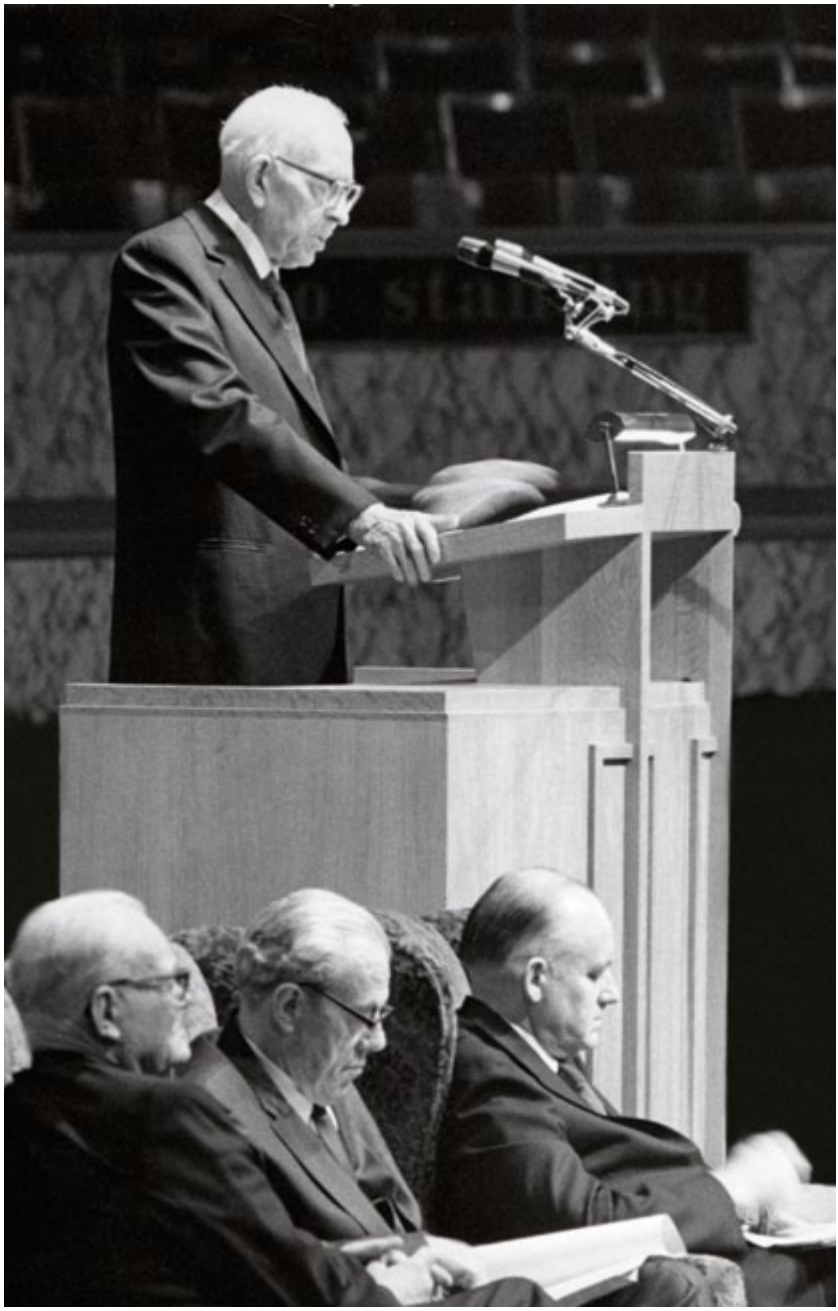

Preşedintele Joseph Fielding Smith vorbind la Conferinţa Zonei britanice, august 1971. Pe scaune, de la stânga la dreapta: vârstnicii Marion G. Romney, Richard L. Evans şi Howard W. Hunter.

CAPITOLUL 12

Jurământul şi legământul preoţiei

„Binecuvântările Domnului sunt oferite sfinţilor şi lumii prin slujirea acelora care deţin preoţia Sa sfântă, care Îl reprezintă.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

La data de 9 aprilie 1951, după ce a slujit timp de 41 de ani ca apostol, Joseph Fielding Smith a fost susţinut în calitate de preşedinte al Cvorumului Celor Doisprezece. La scurt timp după votul de susţinere, preşedintele Smith s-a adresat congregaţiei. El şi-a împărtăşit, pe scurt, sentimentele despre chemarea sa:

„Îmi dau seama că funcţia pe care am fost chemat s-o îndeplinesc este una de mare importanţă. Simt umilinţă în sufletul meu …

Îi mulţumesc Domnului pentru Evanghelia lui Isus Hristos, pentru că sunt membru al Bisericii, pentru ocazia pe care o am de a sluji. Am o singură dorinţă, în pofida slăbiciunii mele, şi aceea este să-mi îndeplinesc cu credinţă şi sârguinţă, folosindu-mi la maxim capacitatea, chemarea care mi-a fost încredinţată”.[1]

Preşedintele Smith i-a îndemnat deseori pe deţinătorii preoţiei să-şi îndeplinească chemările cu credinţă şi sârguinţă. Deşi şi-a împărtăşit public dorinţa de a-şi îndeplini cu credinţă şi sârguinţă chemările în cadrul preoţiei[2], el a vorbit rareori despre eforturile sale de a face acest lucru. Totuşi, odată, el a vorbit despre slujirea sa în cadrul preoţiei pe care o oferise împreună cu prietenul său, George F. Richards, care îl precedase în calitatea de preşedinte al Cvorumului Celor Doisprezece.

„Timp de 40 de ani, am participat la consilii, la conferinţe şi am slujit în diferite moduri alături de preşedintele George F. Richards …

Am călătorit împreună de la un capăt al ţăruşilor Sionului la celălalt. În zilele de la începuturi, noi, fraţii care eram autorităţi generale, mergeam, doi câte doi, să vizităm ţăruşii Sionului. Acolo unde căile ferate nu ajungeau, şi astfel de locuri erau numeroase, călătoream de obicei cu ceea ce se numea «caleşti», care erau căruţe de vară uşoare. Călătoriile la distanţe mari însemnau, de obicei, vizitarea a doi ţăruşi, deseori a trei sau patru.

În astfel de călătorii, se ţineau adunări zilnic, între conferinţele de ţăruşi, în diverse aşezări sau episcopii ale ţăruşilor. În astfel de călătorii străbăteam drumuri neamenajate, uneori doar mici cărări, prin praf gros vara şi frig înţepător iarna, deseori prin noroi adânc sau zăpadă mare."[3]

Vârstnicul Francis M. Gibbons, care a slujit ca secretar al Primei Preşedinţii, şi-a împărtăşit opinia despre credinţa şi sârguinţa cu care preşedintele Smith şi-a îndeplinit chemările în cadrul preoţiei: „Deşi era pe deplin conştient de autoritatea pe care o avea, el o exercita întotdeauna cu umilinţă şi blândeţe. Caracterul său era lipsit de aroganţă, de mândrie sau îngâmfare. Niciodată nu şi-a dat aere, niciodată nu s-a lăudat cu prerogativele funcţiei sale"[4].

În calitate de preşedinte al Bisericii, Joseph Fielding Smith a vorbit în cadrul a cinci sesiuni ale preoţiei ale conferinţelor generale, încurajându-i pe fraţi să-şi îndeplinească chemările din cadrul preoţiei cu credinţă şi sârguinţă. Învăţăturile din acest capitol sunt luate din patru dintre acele cuvântări, o atenţie deosebită acordându-se unei cuvântări pe care preşedintele Smith a rostit-o în data de 3 octombrie 1970. Pentru că acele cuvântări au fost rostite în adunări ale preoţiei, cuvintele din acest capitol sunt destinate bărbaţilor. Totuşi, aceste cuvinte cuprind înţelegerea faptului că puterea preoţiei este o mare binecuvântare pentru toţi membrii Bisericii. În una dintre cuvântări, preşedintele Smith a spus: „Cred că toţi ştim că binecuvântările preoţiei nu se limitează doar la bărbaţi. Aceste binecuvântări sunt, de asemenea, revărsate asupra soţiilor şi fiicelor noastre şi asupra tuturor femeilor credincioase din Biserică. Aceste bune surori se pot pregăti, ţinând poruncile şi slujind în Biserică, pentru binecuvântările casei Domnului. Domnul oferă fiicelor Sale toate darurile spirituale şi binecuvântările care pot fi obţinute de fiii

Săi, pentru că, în Domnul, bărbatul nu este fără femeie, nici femeia nu este fără bărbat [vezi 1 Corinteni 11:11]".[5]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Bărbaţii trebuie să înţeleagă bine legământul pe care îl fac atunci când sunt rânduiţi la oficiile din cadrul preoţiei.

Doresc să vă atrag atenţia asupra jurământului şi legământului Preoţiei lui Melhisedec. Eu cred că, dacă înţelegem bine legământul pe care îl facem când suntem rânduiţi la oficiile din cadrul preoţiei, precum şi promisiunea pe care o face Domnul dacă noi ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările, atunci vom fi şi mai motivaţi să facem toate lucrurile pe care trebuie să le facem pentru a dobândi viaţa veşnică.

Pot spune chiar că tot ce are legătură cu această preoţie mai mare este menit şi are ca scop să ne pregătească să dobândim viaţa veşnică în împărăţia lui Dumnezeu.

În revelaţia despre preoţie, dată lui Joseph Smith în luna septembrie a anului 1832, Domnul spune că Preoţia lui Melhisedec este nepieritoare; că ea administrează Evanghelia, că se găseşte în Biserica adevărată în toate generaţiile şi că deţine cheile cunoaşterii lui Dumnezeu. El spune că ea dă posibilitatea poporului Domnului să fie sfinţit, să vadă faţa lui Dumnezeu şi să intre în odihna Domnului, „odihnă care este plenitudinea slavei Sale" (vezi D&L 84:17–24).

Apoi, vorbind atât deţinătorilor Preoţiei aaronice, cât şi ai Preoţiei lui Melhisedec, Domnul spune: „Pentru că toţi aceia care sunt credincioşi astfel încât să obţină aceste două preoţii despre care am vorbit şi să-şi îndeplinească cu credinţă şi sârguinţă chemările lor sunt sfinţiţi prin Spirit pentru înnoirea trupului lor.

Ei devin fiii lui Moise şi ai lui Aaron, şi seminţia lui Avraam, şi Biserica, şi împărăţia, şi aleşii lui Dumnezeu.

Şi, de asemenea, toţi aceia care primesc preoţia Mă primesc pe Mine, spune Domnul;

pentru că acela care primeşte pe slujitorii Mei pe Mine Mă primeşte;

şi acela care Mă primeşte pe Mine Îl primeşte pe Tatăl Meu;

şi acela care Îl primeşte pe Tatăl Meu primeşte împărăţia Tatălui Meu; de aceea, tot ceea ce are Tatăl Meu îi va fi dat lui.

Şi aceasta se face potrivit jurământului şi legământului care aparţin preoţiei.

De aceea, toţi aceia care primesc preoţia, primesc jurământul şi legământul Tatălui Meu, pe care El nu-l poate rupe şi nici nu poate fi anulat".

Pedeapsa pentru încălcarea legământului şi negarea lui este dată împreună cu porunca: „[luaţi] seama la voi înşivă, să daţi atenţie, cu grijă, cuvintelor vieţii veşnice.

Pentru că veţi trăi prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (D&L 84:33–44).[6]

Aceia dintre dumneavoastră care deţin Preoţia aaronică, dar nu au primit încă acest jurământ şi legământ care aparţin preoţiei mai înalte, aveţi mare putere şi autoritate date dumneavoastră de Domnul. Preoţia aaronică este o preoţie pregătitoare care ne învaţă şi ne instruieşte să fim demni de aceste alte binecuvântări măreţe care vin mai târziu.

Dacă slujiţi cu credinţă ca diacon, ca învăţător şi ca preot, dobândiţi experienţa, abilităţile şi capacităţile care vă permit să primiţi Preoţia lui Melhisedec şi să vă îndepliniţi cu credinţă şi sârguinţă chemările pe care le implică.[7]

2

Deţinătorii preoţiei promit să-şi îndeplinească chemările în cadrul preoţiei cu credinţă şi sârguinţă şi să trăiască potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Aşa cum toţi ştim, un legământ este un contract şi o înţelegere între cel puţin două părţi. În cazul legămintelor Evangheliei, părţile sunt Domnul din cer şi oamenii de pe pământ. Oamenii sunt de acord să ţină poruncile şi Domnul promite să-i răsplătească pentru aceasta. Evanghelia însăşi este noul şi nepieritorul legământ şi cuprinde toate înţelegerile, promisiunile şi recompensele pe care Domnul le oferă poporului Său.

Şi astfel, când primim Preoţia lui Melhisedec, facem aceasta prin legământ. Noi promitem solemn să primim preoţia, să ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările în cadrul ei şi trăim potrivit fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Domnul, la rândul Său, ne promite că, dacă ţinem legământul, vom primi tot ce are Tatăl, adică viaţa veşnică. Se poate gândi cineva dintre noi la o înţelegere mai măreaţă şi mai glorioasă decât aceasta?

Uneori, noi vorbim cu uşurinţă despre slujirea cu credinţă şi sârguinţă în cadrul preoţiei noastre, dar ceea ce spun revelaţiile este să ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările în cadrul preoţiei, ca vârstnici, Cei Şaptezeci, înalţi preoţi, patriarhi şi apostoli.

Preoţia deţinută de bărbat este puterea şi autoritatea lui Dumnezeu acordată bărbatului pe pământ, pentru a acţiona în toate lucrurile pentru salvarea omenirii. Oficiile sau chemările din cadrul preoţiei sunt însărcinări de slujire în cadrul preoţiei ce ne sunt desemnate în mod special. Şi modul de a îndeplini cu credinţă şi sârguinţă aceste chemări constă în a face lucrarea menită să fie înfăptuită de aceia care deţin respectivul oficiu.

Nu contează ce oficiu deţinem atât timp cât respectăm şi suntem credincioşi obligaţiilor noastre. Un oficiu nu este mai mare decât altul deşi, din motive administrative, un deţinător al preoţiei ar putea fi chemat să prezideze asupra altuia şi să îndrume lucrările acestuia.

Tatăl meu, preşedintele Joseph F. Smith a spus: „Nu există niciun oficiu în cadrul acestei preoţii care să fie sau să poată fi mai mare decât preoţia însăşi. Preoţia este cea din care toate oficiile îşi trag puterea şi autoritatea. Niciun oficiu nu dă autoritate preoţiei. Niciun oficiu nu adaugă putere preoţiei. Ci toate oficiile din cadrul Bisericii îşi trag puterea, virtutea, autoritatea *din* preoţie".

Ni se cere să ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările din cadrul preoţiei şi să facem lucrarea pe care o implică oficiile la care suntem rânduiţi. Şi astfel spune Domnul în revelaţia despre preoţie: „De aceea, fiecare să-şi îndeplinească oficiul lui şi să lucreze în propria sa chemare… ca sistemul să fie menţinut perfect" (D&L 84:109–110).

Acesta este unul dintre măreţele ţeluri pentru a căror împlinire lucrăm în programul Bisericii cu privire la preoţie, ca vârstnicii să

„Preoţia… este puterea şi autoritatea lui Dumnezeu acordate bărbatului pe pământ, pentru a acţiona în toate lucrurile pentru salvarea omenirii.

facă lucrarea vârstnicilor, Cei Şaptezeci, lucrarea Celor Şaptezeci, înalţii preoţi, lucrarea înalţilor preoţi şi aşa mai departe, astfel încât toţi deţinătorii preoţiei să-şi poate îndeplini cu credinţă şi sârguinţă chemările proprii şi să culeagă binecuvântările bogate promise pentru astfel de lucrări.[8]

Noi suntem ambasadori ai Domnului Isus Hristos. Suntem împuterniciţi să-L reprezentăm. Suntem îndrumaţi să predicăm Evanghelia Sa, să înfăptuim rânduielile necesare salvării, să binecuvântăm omenirea, să-i vindecăm pe bolnavi şi, poate, să înfăptuim miracole, pentru a face ce ar fi făcut El dacă ar fi fost prezent fizic – şi toate acestea pentru că noi deţinem preoţia sfântă.

Ca reprezentanţi ai Domnului, suntem responsabili faţă de legea Sa să facem ce doreşte El să facem indiferent de sentimentele personale sau de dorinţele lumeşti. Din partea noastră nu vine niciun mesaj despre salvare, nicio doctrină care trebuie să fie acceptată, nicio putere de a boteza sau rândui sau căsători pentru eternitate. Toate aceste lucruri vin de la Domnul şi orice facem cu privire la ele este rezultatul autorităţii ce ne-a fost delegată.[9]

3

Promisiunea exaltării este oferită fiecărui deţinător al Preoţiei lui Melhisedec care este fidel jurământului şi legământului preoţiei.

Acum, permiteţi-mi să spun câteva cuvinte despre jurământul care însoţeşte primirea Preoţiei lui Melhisedec.

Depunerea unui jurământ este cea mai solemnă exprimarea verbală posibilă limbii umane a unei înţelegeri trainice; şi acesta a fost tipul de limbaj pe care Tatăl a ales să-l folosească în măreaţa profeţie mesianică despre Hristos şi profeţie. Despre El, se spune: „Domnul a jurat, şi nu-I va părea rău: «Tu eşti preot în veac, în felul lui Melhisedec»" (Psalmii 110:4).

În explicarea acestei profeţii mesianice, Pavel spune că Isus are o preoţie neschimbătoare şi că, prin ea, a venit „puterea unei vieţi nepieritoare" (vezi Evrei 7:24, 16). Joseph Smith a spus că „toţi aceia care sunt rânduiţi la această preoţie sunt făcuţi asemănători Fiului lui Dumnezeu, rămânând preoţi în veac", adică, dacă sunt credincioşi şi fideli [vezi Traducerea lui Joseph Smith, Evrei 7:3].

Astfel, Hristos este măreţul exemplu cu privire la preoţie, aşa cum este cu privire la botez şi la toate celelalte lucruri. Şi, astfel, aşa cum Tatăl depune jurământ că Fiul Său va moşteni toate lucrurile prin preoţie, tot aşa El depune jurământ că noi, toţi cei care ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările în aceeaşi preoţie, vom primi tot ce are Tatăl.

Aceasta este promisiunea exaltării oferite fiecărui bărbat care deţine Preoţia lui Melhisedec, dar este o promisiune condiţionată, o promisiune condiţionată de îndeplinirea cu credinţă şi sârguinţă a chemărilor noastre în cadrul preoţiei şi de trăirea vieţii în acord cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Este cât se poate de clar că nu există promisiuni mai minunate, care au fost sau pot fi făcute, decât acelea de care am beneficiat când am acceptat privilegiul şi ne-am asumat responsabilitatea de a deţine preoţia sfântă şi de a fi slujitori ai lui Hristos.

Preoţia aaronică este o preoţie pregătitoare, care ne ajută să devenim demni să facem legământul şi să primim jurământul care însoţesc această preoţie mai mare.[10]

4

Binecuvântările Domnului sunt oferite tuturor oamenilor prin intermediul slujirilor celor care deţin preoţia Sa sfântă.

În această lume, pentru niciunul dintre noi nu există nimic mai important decât punerea pe primul loc în vieţile noastre a lucrurilor împărăţiei lui Dumnezeu, lucruri precum ţinerea poruncilor, îndeplinirea cu credinţă şi sârguinţă a chemărilor noastre în cadrul preoţiei, mersul la casa Domnului şi posibilitatea de a ni se oferi plenitudinea binecuvântărilor împărăţiei Tatălui nostru.[11]

Binecuvântările Domnului sunt oferite sfinţilor şi lumii prin intermediul slujirii celor care deţin preoţia Sa sfântă, care Îl reprezintă, care sunt, de fapt, slujitorii şi reprezentanţii Săi şi care sunt dornici să-L slujească şi să ţină poruncile Sale.[12]

Mă rog ca noi, toţi cei care am fost chemaţi să-L reprezentăm pe Domnul şi care deţinem autoritatea Sa, să ne aducem aminte cine suntem şi să acţionăm în consecinţă…

În toate zilele mele, am căutat să-mi îndeplinesc cu credinţă şi sârguinţă chemarea în [cadrul] preoţiei şi sper să îndur până la sfârşit în această viaţă şi să mă bucur de înfrăţirea cu sfinţii credincioşi în viaţa care va veni.[13]

Dorinţa mea este să-i binecuvântez pe aceia, atât tineri, cât şi bătrâni, care îşi îndeplinesc cu credinţă şi sârguinţă chemările în cadrul preoţiei şi să-L rog pe Domnul să reverse asupra lor lucrurile bune ale Spiritului Său în această viaţă şi să-i asigure de binecuvântările eternităţii din viaţa care va veni…

Ce lucru minunat este să ştim că Domnul a oferit fiecăruia dintre noi plenitudinea preoţiei şi ne-a promis că, dacă vom primi această

preoţie şi ne îndeplinim cu credinţă şi sârguinţă chemările, vom dobândi o moştenire nepieritoare împreună cu El în împărăţia Sa![14]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Preşedintele Smith ne-a învăţat că, prin preoţie, „Domnul oferă fiicelor Sale toate darurile spirituale şi binecuvântările care pot fi obţinute de fiii Săi" („Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"). Ce vă vine în minte când meditaţi asupra aceste declaraţii?
- Preşedintele Smith a spus că deţinătorii preoţiei sunt mai motivaţi să se străduiască să dobândească viaţa veşnică atunci când îşi înţeleg legămintele şi înţeleg promisiunile Domnului (vezi secţiunea 1). În ce mod este acest lucru valabil pentru toţi membrii Bisericii?
- Prin ce se deosebeşte explicaţia oferită de preşedintele Smith cu privire la îndeplinirea cu credinţă şi sârguinţă a chemării (vezi secţiunea 2) de alte utilizări date expresiei *a îndeplini cu credinţă şi sârguinţă*? Cum aţi fost binecuvântaţi prin slujirea membrilor Bisericii care şi-au îndeplinit cu credinţă şi sârguinţă chemările?
- Preşedintele Smith ne-a învăţat că „Hristos este măreţul exemplu cu privire la preoţie" (secţiunea 3). Ce putem face pentru a urma exemplul lui Isus Hristos atunci când slujim altora?
- Revedeţi cuvintele preşedintelui Smith despre binecuvântările oferite în templu, din secţiunea 4. Cum pot părinţii să-şi ajute copiii să se pregătească pentru binecuvântările preoţiei disponibile în templu?

Scripturi suplimentare

Evrei 5:4; Alma 13:1–2, 6; D&L 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100; Articolele de credinţă 1:5

Ajutor pentru predare

„Un învăţător experimentat nu se gândeşte la «Ce voi face astăzi la curs?», ci se întreabă: «Ce vor face cursanţii mei astăzi la curs?»; nu se întreabă: «Ce voi preda astăzi?», ci mai degrabă: «Cum îmi voi ajuta cursanţii să descopere ceea ce trebuie să cunoască?»". (Virginia H. Pearce, „The Ordinary Classroom – A Powerful Place for Steady and

Continued Growth", *Ensign,* nov. 1992, p. 12; vezi, de asemenea, *Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 61).

Note

1. În Conference Report, apr. 1951, p. 152.
2. Vezi Conference Report, apr. 1951, p. 152; Conference Report, oct. 1970, p. 92.
3. „President George F. Richards: A Tribute", *Relief Society Magazine,* oct. 1950, p. 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 352.
5. În Conference Report, apr. 1970, p. 59.
6. În Conference Report, oct. 1970, p. 90–91.
7. În Conference Report, apr. 1970, p. 59.
8. În Conference Report, oct. 1970, p. 91–92; vezi, de asemenea, Joseph F. Smith, în Conference Report, oct. 1903, p. 87.
9. „Our Responsibilities as Priesthood Holders", *Ensign,* iunie 1971, p. 49.
10. În Conference Report, oct. 1970, p. 92.
11. În Conference Report, apr. 1970, p. 59.
12. „Blessings of the Priesthood", *Ensign,* dec. 1971, p. 98.
13. În Conference Report, oct. 1970, p. 92.
14. În Conference Report, apr. 1970, p. 58.

Botezul

„Botezul este… literalmente… o trecere sau o înviere de la o viaţă la alta – de la o viaţă păcătoasă la o viaţă spirituală.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

În cadrul conferinţei generale din luna aprilie a anului 1951, preşedintele Joseph Fielding Smith a vorbit despre experienţa pe care o trăise cu 67 de ani înainte, când a fost botezat la vârsta de 9 ani. El a spus că, în ziua botezului său, a simţit că „era pur şi curat în faţa Domnului”. Însă el a învăţat că trebuia să lucreze din greu, de-a lungul vieţii sale, pentru a se menţine în acea stare. El a spus: „Aveam o soră care era foarte bună, cum de altfel erau toate surorile mele, şi care mi-a întipărit în minte nevoia de a rămâne neîntinat de lume. Ceea ce ea m-a învăţat în ziua botezului meu mi-a rămas în minte de-a lungul întregii vieţi”.[1]

Fidel faţă de învăţăturile surorii sale, preşedintele Smith i-a încurajat pe membrii Bisericii să ţină legământul pe care l-au făcut la botez – să rămână „în viaţa spirituală” pe care au primit-o când au fost botezaţi.[2] El a declarat:

„Nu există vreun sfat mai important care să-i poată fi dat vreunui membru al Bisericii ca acela de a ţine poruncile după botez. Domnul ne oferă salvarea dacă ne pocăim şi dacă ne supunem legilor Sale”[3].

Acest tablou înfățișează botezul unui bărbat în râul Nipru, lângă Kiev, Ucraina.

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Botezul prin scufundare este similar naşterii, morţii şi învierii.

Botezul, al treilea principiu şi prima rânduială a Evangheliei, este vital pentru a putea fi salvaţi şi exaltaţi în împărăţia lui Dumnezeu. Botezul este, în primul rând, modul prin care cel care se pocăieşte primeşte iertarea păcatelor. În al doilea rând, este poarta către împărăţia lui Dumnezeu. Domnul, vorbind cu Nicodim, ne spune acest lucru în Ioan 3:1–11…

Botezul se înfăptuieşte prin scufundare în apă… Botezul nu poate fi înfăptuit în niciun alt mod decât prin scufundarea în apă a întregului trup, motivele fiind următoarele:

(1) este similar morţii, înmormântării şi învierii lui Isus Hristos şi a tuturor celorlalţi care au fost înviaţi;

(2) botezul este, de asemenea, o naştere şi este similar naşterii unui copil în această lume;

(3) botezul este atât literalmente, cât şi simbolic similar învierii, o trecere sau o înviere de la o viaţă la alta – de la o viaţă păcătoasă la o viaţă spirituală.

Doresc să vorbesc despre cel de-al doilea motiv: botezul este, de asemenea, o naştere şi este similar naşterii unui copil în această lume… În Moise 6:58–60, citim:

„De aceea, Eu îţi dau o poruncă, să-i înveţi, în mod liber, pe copiii tăi aceste lucruri, spunând:

Că din cauza greşelii a venit căderea, care cădere aduce moartea şi, în măsura în care aţi fost născuţi în lume prin apă, şi sânge, şi spirit, pe care le-am făcut şi din ţărână a ieşit un suflet viu, tot aşa, voi trebuie să fiţi născuţi din nou în împărăţia cerului, din apă şi din Spirit, şi să fiţi purificaţi prin sânge, chiar sângele Singurului Meu Născut; pentru ca voi să fiţi sfinţiţi de toate păcatele şi să vă bucuraţi de cuvintele vieţii veşnice în această lume şi de viaţa veşnică în lumea care va veni, chiar slava nemuritoare;

Deoarece prin apă voi ţineţi porunca; prin Spirit sunteţi justificaţi şi prin sânge sunteţi sfinţiţi”…

Fiecare copil care vine în această lume este purtat în apă în pântece, născut în apă, din sânge şi din spirit. Prin urmare, când ne naştem în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să ne naştem în acelaşi mod: prin botez, născuţi în apă: prin vărsarea sângelui lui Hristos curăţaţi şi sfinţiţi; şi justificaţi prin Spiritul lui Dumnezeu, căci botezul nu este complet fără botezul cu Duhul Sfânt. Vedeţi paralelismul dintre naşterea în lume şi cea în împărăţia lui Dumnezeu…

Ajungem la cel de-al treilea motiv: botezul este atât literalmente, cât şi simbolic similar învierii, o trecere sau o înviere de la o viaţă la alta – de la o viaţă păcătoasă la o viaţă spirituală…

Toţi bărbaţii şi toate femeile… trebuie să se pocăiască… Ei sunt în moarte spirituală. Cum pot ei să-şi revină? Fiind înmormântaţi în apă. Ei sunt morţi, sunt înmormântaţi în apă şi ies, la învierea spiritului, înapoi în viaţa spirituală. Aceasta este însemnătatea botezului.[4]

2

Copilaşii care nu au ajuns la vârsta responsabilităţii nu au nevoie de botez, deoarece ei sunt mântuiţi prin intermediul ispăşirii lui Isus Hristos.

Eu ştiu că micuţii, care nu au ajuns la vârsta responsabilităţii şi ca urmare nu sunt vinovaţi de păcat, sunt… mântuiţi prin intermediul sângelui lui Hristos şi că este o batjocură gravă să susţii că ei au nevoie de botez, tăgăduind dreptatea şi mila lui Dumnezeu [vezi Moroni 8:20–23].[5]

În secţiunea 29 din Doctrină şi legăminte, Domnul spune (versetele 46–47):

„Dar, iată, Eu vă spun vouă, că prin intermediul Singurului Meu Născut, copiii mici sunt mântuiţi de la întemeierea lumii;

De aceea, ei nu pot păcătui, pentru că Satana nu are puterea de a ispiti copiii mici până când ei nu încep să devină răspunzători în faţa Mea”.

Acest lucru sună bine. „Copiii mici sunt mântuiţi de la întemeierea lumii.” Ce a vrut El să spună cu aceasta? A vrut să spună că, înainte de întemeierea acestui pământ, acest plan al mântuirii, planul salvării pe care ar trebui să-l urmăm în această viaţă muritoare, a fost pregătit în întregime, precum şi că Dumnezeu, ştiind sfârşitul

încă de la început, a asigurat mântuirea copiilor mici prin intermediul ispăşirii lui Isus Hristos…

Când vă uitaţi la chipul unui bebeluş şi el se uită la dumneavoastră şi vă zâmbeşte, puteţi să credeţi că acel micuţ este întinat de vreun fel de păcat care să-l oprească să aibă parte de prezenţa lui Dumnezeu, dacă ar muri?

Îmi amintesc că, atunci când eram în misiune, în Anglia, am cunoscut o familie americană… Când [soţul] i-a auzit pe vârstnici predicând pe străzi, i-a invitat în casa lui pentru că erau compatrioţi de-ai săi. El nu era interesat de Evanghelie; el era interesat de ei pentru că şi ei veneau din Statele Unite. Ei bine, se întâmpla ca eu să slujesc în acea zonă. Nu eram primul pe care el îl auzise predicând, însă, ulterior, am fost invitat în casa lui…

Noi ne gândeam că aveam să mergem la el acasă şi să vorbim despre baseball, fotbal şi alte lucruri şi să comparăm lucruri din Statele Unite cu lucruri din Marea Britanie – lucruri de care el era interesat. Aceasta am şi făcut, iar la început nu am spus nimic despre religie. Ne-am dus la el de mai multe ori, iar el a crezut că-i suntem prieteni foarte buni, deoarece nu încercam să-i impunem religia noastră. Însă, după o perioadă, ei au început să adreseze întrebări – noi ştiam că aveau s-o facă – şi, într-o seară, în timp ce ne aflam în casa lor, soţia bărbatului s-a întors spre mine şi a spus: „Vârstnicule Smith, doresc să-ţi adresez o întrebare". Înainte de a-şi putea adresa întrebarea, a început să plângă. Nu ştiam motivul pentru care plângea. A plâns în hohote, iar după ce s-a liniştit suficient de mult încât să poată adresa întrebarea, mi-a spus următoarea întâmplare:

Când au venit în Anglia, au avut ghinionul să le moară un copilaş… S-au dus la predicatorul [bisericii pe care o frecventau] şi au dorit ca respectivul copil să fie înmormântat creştineşte… Predicatorul i-a spus: „Nu-ţi putem îngropa copilul creştineşte pentru că nu a fost creştinat. Copilaşul dumneavoastră este pierdut". Acesta a fost modul ei de a relata întâmplarea, unul foarte deschis, iar acea femeie suferea, în inima ei, de doi sau trei ani. Aşadar, mi-a adresat întrebarea: „Este copilaşul meu pierdut? Nu-l voi revedea niciodată?". Mi-am deschis Cartea lui Mormon şi i-am citit cuvintele pe care Mormon i le-a adresat fiului său, Moroni [vezi Moroni 8]. Am spus: „Copilaşul dumneavoastră nu este pierdut. Niciun copilaş nu

este pierdut. Fiecare copilaş este salvat în împărăţia lui Dumnezeu atunci când moare"…

„Şi, de asemenea, am văzut că toţi copiii care mor înainte de a ajunge la vârsta responsabilităţii sunt salvaţi în împărăţia celestială a cerului." [D&L 137:10] Aceasta este ceea ce Domnul i-a spus profetului Joseph Smith într-o revelaţie sau într-o viziune pe care a avut-o în Templul Kirtland. Nu sună bine acest lucru? Nu este acest lucru corect? Nu este acest lucru drept? [Un bebeluş] nu răspunde pentru păcatul original, nu răspunde pentru niciun păcat, iar mila lui Dumnezeu îl revendică şi el este mântuit.

Dar cum stau lucrurile cu dumneavoastră şi cu mine? Iată-ne aici, capabili să înţelegem, iar Domnul spune: „N-am poruncit Eu că oricine are cunoaştere să se pocăiască?" [D&L 29:49]. Ni s-a poruncit să ne pocăim, ni s-a poruncit să fim botezaţi, ni s-a poruncit să ne curăţăm de păcate în apele botezului, deoarece suntem capabili să înţelegem şi noi, toţi, am păcătuit. Însă nici eu şi nici dumneavoastră nu am fost botezaţi pentru nimic din ceea ce a făcut Adam. Ca şi dumneavoastră, eu am fost botezat pentru a putea fi curăţat de ceea ce eu însumi am făcut şi pentru a putea intra în împărăţia lui Dumnezeu…

Domnul are asigurări pentru cei care sunt fără lege, iar legea pocăinţei nu este valabilă în cazul copiilor mici. Cum aţi putea învăţa un copil mic să se pocăiască? El nu are pentru ce să se pocăiască.

Domnul a stabilit – conform înţelepciunii Sale – ca vârsta responsabilităţii să înceapă la vârsta de opt ani. Când ajungem la vârsta de opt ani, avem o înţelegere suficient de mare încât să avem nevoie să fim botezaţi. Domnul are grijă de cei care sunt sub acea vârstă.[6]

3

Fiecare persoană botezată în Biserică a făcut un legământ cu Domnul.

Fiecare persoană, care intră în apele botezului, face un legământ.

„Şi din nou, în chip de poruncă [adresată Bisericii] cu privire la modul de realizare a botezului – Toţi cei care se umilesc înainte lui Dumnezeu, şi doresc să fie botezaţi, şi vin cu inima frântă şi cu spiritul smerit, şi mărturisesc în faţa Bisericii că ei într-adevăr s-au

„Fiecare persoană botezată în această Biserică a făcut legământ cu Domnul de a ține poruncile Sale.”

pocăit de toate păcatele şi voiesc să ia asupra lor numele lui Isus Hristos, având hotărârea să-L slujească până la sfârşit şi arătând cu adevărat prin lucrările lor că au primit din Spiritul lui Hristos pentru iertarea păcatelor lor, vor fi primiţi prin botez în Biserica Lui” (D&L 20:37).[7]

Voi citi din secţiunea 59 din Doctrină şi legăminte:

„De aceea, le dau [membrilor Bisericii] o poruncă, ce spune astfel: Iubeşte-L pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată tăria ta; şi Îl vei sluji în numele lui Isus Hristos.

Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Să nu furi, nici să nu comiţi adulter, nici să nu omori şi nici să nu faci nimic asemănător.

Mulţumeşte-I Domnului tău, pentru toate lucrurile" [D&L 59:5–7].

Fiecare persoană botezată în această Biserică a făcut un legământ cu Domnul, acela de a ţine poruncile Sale şi, în această poruncă, reiterată în dispensaţia în care trăim, ni se spune că trebuie să-I slujim Domnului cu toată inima noastră, cu tot cugetul nostru şi cu toată tăria pe care o avem, iar acest lucru trebuie făcut, de asemenea, în numele lui Isus Hristos. Tot ceea ce facem trebuie făcut în numele lui Isus Hristos.

În apele botezului, noi am făcut legământ că vom ţine aceste porunci; că-I vom sluji Domnului; că vom ţine această primă şi cea mai mare poruncă şi Îl vom iubi pe Domnul Dumnezeul nostru; că vom ţine următoarea mare poruncă, că ne vom iubi aproapele ca pe noi înşine; iar cu tot cugetul nostru, cu toată tăria noastră, cu toată inima noastră Îi vom dovedi că „vom trăi prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" [D&L 84:44]; că vom fi supuşi şi umili, sârguincioşi în slujirea Sa, dornici să ne supunem, să dăm ascultare sfaturilor celor care prezidează asupra noastră şi să facem toate lucrurile cu ochiul îndreptat numai către slava lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm aceste lucruri, căci această poruncă trebuie s-o ţinem, în calitate de membri ai Bisericii.[8]

4

Pentru a dobândi plenitudinea binecuvântărilor Evangheliei, trebuie să continuăm să fim umili, să ne pocăim şi să fim supuşi după ce suntem botezaţi.

Unul dintre scopurile măreţe ale adevăratei Biserici este de a-i învăţa pe oameni ce trebuie să facă după botez, pentru a putea dobândi plenitudinea binecuvântărilor Evangheliei.[9]

Fiecare suflet botezat, botezat cu adevărat, s-a umilit; inima lui este frântă; spiritul său este smerit; el a făcut legământ în faţa lui Dumnezeu că va ţine poruncile Sale şi că a renunţat la toate păcatele sale. Apoi, după ce devine membru al Bisericii, are el privilegiul de a păcătui după ce a fost botezat? Poate el să fie mai puţin vigilent? Îşi poate permite el să se implice în lucruri pe care Domnul a spus că trebuie să le evite? Nu. Este tot atât de necesar să aibă acel spirit smerit, acea inimă frântă după botez precum a fost înainte.[10]

I-am auzit pe unii dintre tinerii noştri băieţi, precum şi pe unii nu atât de tineri, vorbind despre botez. Ei spun că nu înţeleg de ce, având în vedere că botezul este pentru iertarea păcatelor, omul nu trebuie botezat de fiecare dată după ce comite un păcat. Dumneavoastră înţelegeţi de ce? Atât timp cât un om păcătuieşte şi rămâne în limitele vieţii spirituale, cât este în viaţă, el se poate pocăi şi poate fi iertat. El nu trebuie să fie botezat pentru a fi adus înapoi, acolo unde se află deja.[11]

Cine, dintre sfinţii din zilele din urmă, îşi doreşte un loc în împărăţia telestială? Cine, dintre sfinţii din zilele din urmă, îşi doreşte un loc în împărăţia terestrială? Nu ar trebui să ne dorim să avem nimic de-a face cu aceste împărăţii; nu este intenţia omului botezat în Biserică, sau nu ar trebui să fie, să trăiască în aşa fel încât să nu dobândească un loc în împărăţia celestială a lui Dumnezeu: căci botezul, în sine, este calea către acea împărăţie. Botezul este înfăptuit cu două scopuri; primul, pentru iertarea păcatelor şi, apoi, pentru intrarea în împărăţia lui Dumnezeu, nu în împărăţia telestială, nici în împărăţia terestrială, ci intrarea în împărăţia celestială, unde locuieşte Dumnezeu. De aceea se înfăptuieşte botezul; de aceea se acordă darul Duhului Sfânt prin aşezarea mâinilor – pentru a ne pregăti ca, prin supunere, să continuăm să înaintăm, ţinând poruncile Domnului, până când vom primi plenitudinea în împărăţia celestială.[12]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În timp ce citiţi memoriile preşedintelui Smith din secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", gândiţi-vă la botezul dumneavoastră. Cum a crescut înţelegerea dumneavoastră despre botez

începând de atunci? Cum îi putem ajuta pe membrii familiei sau pe prietenii care se pregătesc să fie botezaţi?

- Ce învăţături despre botez dobândiţi din învăţăturile preşedintelui Smith din secţiunea 1? Cum pot învăţăturile sale despre simbolistica botezului să vă mărească înţelegerea despre legământul făcut la botez?
- Ce ne învaţă relatarea din secţiunea 2 despre dragostea Tatălui Ceresc faţă de copiii Săi? Gândiţi-vă la oameni pe care-i cunoaşteţi şi care ar putea fi ajutaţi dacă ar învăţa doctrina predată în această relatare.
- Gândiţi-vă la eforturile dumneavoastră de a ţine legământul făcut la botez (vezi secţiunea 3). Ce influenţă are acest legământ asupra modului dumneavoastră de a interacţiona cu membrii familiei şi cu alţii?
- Gândiţi-vă la afirmaţia preşedintelui Smith de la începutul secţiunii 4. Ce credeţi că ar trebui învăţaţi oamenii după ce sunt botezaţi? Cum ne putem ajuta unul pe altul să ţinem legământul făcut la botez?

Scripturi suplimentare

Matei 3:13–17; 2 Nefi 31:5–13; Mosia 18:8–13; 3 Nefi 11:31–39; D&L 68:25–27; Articolele de credinţă 1:4

Ajutor pentru predare

„Îi puteţi ajuta pe cei cărora le predaţi să se simtă mult mai încrezători în abilitatea lor de a participa la o discuţie dacă dumneavoastră reacţionaţi pozitiv la fiecare comentariu sincer. De exemplu, puteţi să spuneţi: «Vă mulţumesc pentru răspuns. A fost foarte interesant»… sau «Acesta este un exemplu bun» sau «Apreciez tot ceea ce aţi spus astăzi»"(*Predarea, nu este chemare mai mare*, [1999], p. 64).

Note

1. În Conference Report, apr. 1951, p. 57–58.
2. „Repentance and Baptism", *Deseret News,* 30 mart. 1935, secţiunea Bisericii, p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:326.
3. În Conference Report, oct. 1970, p. 7.
4. „Repentance and Baptism", p. 6, 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:323–326.
5. „Testimony of Elder Joseph F. Smith jr.", *Liahona: The Elder's Journal,* 30 mart. 1915, p. 629.

6. „Redemption of Little Children", *Deseret News*, 29 apr. 1939, secţiunea Bisericii, p. 7.
7. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts", *Ensign,* iunie 1972, p. 2.
8. În Conference Report, apr. 1940, p. 95; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:328.
9. „The Plan of Salvation", *Ensign,* nov. 1971, p. 5.
10. În Conference Report, oct. 1950, p. 12; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:329.
11. „Repentance and Baptism", p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:326.
12. În Conference Report, apr. 1922, p. 60–61.

„Când şi-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei” (Faptele apostolilor 19:6).

CAPITOLUL 14

Darul Duhului Sfânt

„Putem, după botez şi confirmare, să avem parte de însoţirea Duhului Sfânt care ne va învăţa căile Domnului, ne va înviora mintea şi ne va ajuta să înţelegem adevărul.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith ne-a învăţat că fiecare membru credincios al Bisericii „are dreptul să primească revelaţii adecvate şi necesare pentru îndrumarea sa personală”[1]. El a căutat mereu această îndrumare personală, în special în eforturile sale de a-şi învăţa şi proteja fiii şi fiicele. Vârstnicul Francis M. Gibbons, care a slujit în calitate de secretar al Primei Preşedinţii, a relatat următoarea experienţă, aşa cum i-a fost spusă de Reynolds (poreclit Reyn), fiul preşedintelui Smith.

„Reyn s-a confesat că o singură dată în viaţa sa a avut o ţigară în gură şi doar pentru câteva momente. S-a întâmplat când era elev la Liceul Roosevelt din oraşul Salt Lake. Intrarea [liceului] se afla pe o stradă lăturalnică pe care circulau foarte puţine maşini. În ziua respectivă, Reyn tocmai ieşise pe poarta principală a liceului alături de un prieten care fuma şi care l-a îndemnat, cum făcea deseori, să «încerce doar o dată». De data aceasta, prietenul a reuşit. Reyn a luat o ţigară şi a aprins-o. După câteva fumuri, cine şi-a oprit maşina la curbă? Tatăl lui Reyn. După ce a coborât geamul maşinii, vârstnicul Smith i-a spus fiului său care era uluit: «Reynolds, doresc să vorbesc cu tine deseară, după cină», iar apoi a plecat cu maşina. Reyn a spus: «Când tata îmi spunea Reynolds, ştiam că era vorba despre ceva important». Vârstnicul Smith l-a lăsat pe Reyn să fiarbă pentru restul după-amiezii şi în timpul cinei când, spre uimirea celorlalţi, el nu prea a avut multe de spus. După aceea, stând ca pe ghimpi în camera de studiu a tatălui său… Reynolds şi-a primit sentinţa.

Ceea ce a primit a fost doar o prelegere plină de dragoste şi bunătate despre relele «acelui obicei murdar» şi i s-a amintit cine era şi modul în care conduita sa se răsfrângea asupra întregii familii. S-a încheiat cu cererea ca Reyn să promită că nu va mai pune niciodată ţigara în gură. Reyn şi-a luat acest angajament. «Nu s-a mai întâmplat niciodată», a spus el. De-a lungul anilor care au urmat, inclusiv în timpul perioadei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial în care a slujit în Forţele Maritime ale Statelor Unite, unde fumatul era ceva obişnuit, el şi-a ţinut cuvântul dat tatălui său".

Gândindu-se la această experienţă, vârstnicul Gibbons a spus: „Şansele ca Joseph Fielding Smith să nu fi apărut pe acea stradă lăturalnică exact în momentul în care fiul său şi-a aprins singura ţigară pe care a pus-o vreodată în gură sunt astronomice. Deşi nu a spus acest lucru, maniera şi tonul lui Reyn au dat de înţeles că întâmplarea respectivă l-a convins de puterea şi profunzimea excepţionale ale sensibilităţii spirituale a tatălui său, în special în ceea ce privea bunăstarea familie sale"[2].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Misiunea Duhului Sfânt este aceea de a depune mărturie despre Tatăl şi despre Fiul şi despre adevărul tuturor lucrurilor.

Duhul Sfânt este al treilea membru al Dumnezeirii. El este un Spirit a cărui formă este cea a unui om. Tatăl şi Fiul sunt personaje care au trupuri din carne şi oase. Duhul Sfânt este un personaj de Spirit şi are doar un trup spiritual [vezi D&L 130:22]. Misiunea Lui este de a depune mărturie despre Tatăl şi despre Fiul, precum şi despre adevărul tuturor lucrurilor [vezi 2 Nefi 31:18; Moroni 10:5].[3]

El este implicat în lucrurile Tatălui şi ale Fiului şi le revelează celor care-I slujesc cu credinţă Domnului. Prin intermediul învăţăturilor Mângâietorului, sau Duhului Sfânt, au putut apostolii să-şi aducă aminte învăţăturile lui Isus Hristos [vezi Ioan 14:26]. Prin intermediul învăţăturilor Spiritului Sfânt rezultă profeţia [vezi 2 Petru 1:21].[4]

Când Spiritul lui Dumnezeu vorbeşte spiritului omului, El are puterea de a face cunoscut adevărul cu un efect şi cu o înţelegere

mai mari decât în cazul în care adevărul ar fi făcut cunoscut prin contact personal, chiar şi de către fiinţe cereşti. Prin intermediul Duhului Sfânt, adevărul este întreţesut în fiecare fibră şi muşchi ale trupului în aşa fel încât să nu poată fi uitat.[5]

2

Duhul Sfânt dezvăluie adevărul oamenilor oneşti de pretutindeni.

Noi credem că Duhul Sfânt este un revelator şi că El va depune mărturie oamenilor oneşti de pretutindeni că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că Joseph Smith este profet şi că această Biserică este „singura Biserică adevărată şi vie de pe toată faţa pământului" (D&L 1:30).

Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric; lumina Evangheliei nepieritoare este aici; şi fiecare simpatizant sincer de pe pământ poate dobândi o mărturie personală de la Spiritul Sfânt despre adevărul lucrării Domnului şi despre natura ei divină.

Petru a spus: „… Văd că Dumnezeu nu este părtinitor; ci că în orice neam, cine se teme de El şi lucrează în neprihănire este primit de El" (Faptele apostolilor 10:34–35), ceea ce înseamnă că Domnul va revărsa Spiritul Său asupra celor credincioşi pentru ca ei să dobândească o mărturie despre adevărurile acestei religii.[6]

Duhul Sfânt se va face cunoscut oricărei persoane care întreabă despre adevăr, la fel cum a făcut în cazul lui Corneliu [vezi Faptele apostolilor 10]. Avem această declaraţie în Cartea lui Mormon, făcută de Moroni în încheierea cronicii sale, capitolul 10, versetul 4:

„Iar atunci când voi veţi primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebaţi pe Dumnezeu, Tatăl Veşnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri sunt adevărate; şi dacă voi veţi întreba cu inima sinceră, cu intenţie adevărată, având credinţă în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt".

Fiecare om poate avea parte de o manifestare a Duhului Sfânt, chiar dacă nu este membru al Bisericii, în condiţiile în care caută cu sinceritate lumina şi adevărul. Duhul Sfânt va veni şi-i va da omului mărturia pe care o caută, iar apoi Se va retrage.[7]

3

După botez, darul Duhului Sfânt este dat prin aşezarea mâinilor.

În zilele Bisericii din vechime a lui Isus Hristos, a fost făcută promisiunea că toţi cei care se pocăiesc, sunt botezaţi pentru iertarea păcatelor şi sunt credincioşi primesc darul Duhului Sfânt prin aşezarea mâinilor. Aceeaşi promisiune le este făcută tuturor celor care acceptă Evanghelia în această dispensaţie, căci Domnul spune:

„Şi voi veţi confirma în Biserica Mea pe oricine are credinţă prin aşezarea mâinilor şi Eu le voi acorda darul Duhului Sfânt" [D&L 33:15].[8]

Nu puteţi primi darul Duhului Sfânt rugându-vă pentru el, plătindu-vă zeciuiala, ţinând Cuvântul de înţelepciune – nici măcar fiind botezaţi în apă pentru iertarea păcatelor. Trebuie să întregiţi acel botez cu botezul Spiritului. La un moment dat, profetul a spus că a nu confirma un om şi a nu-i da darul Duhului Sfânt, prin aşezarea mâinilor, este ca şi cum ai boteza un sac de nisip. Nu-l puteţi primi în niciun alt fel.[9]

Eu cred în doctrina aşezării mâinilor pentru oferirea darului Duhului Sfânt, prin care noi suntem aduşi în comuniune cu Tatăl nostru din Cer şi cunoaştem căile Sale, astfel încât să putem umbla pe căile Sale.[10]

4

Prin intermediul darului Duhului Sfânt, membrii Bisericii Îl pot avea pe Duhul Sfânt ca însoţitor permanent.

Duhul Sfânt este un Mesager sau un Mângâietor pe care Salvatorul a promis că-L va trimite ucenicilor Săi după ce va fi răstignit. Acest Mângâietor trebuie să fie, prin influenţa Sa, un însoţitor permanent al fiecărei persoane botezate şi să le ofere membrilor Bisericii, prin revelaţie şi îndrumare, cunoaşterea adevărului, pentru ca ei să poată umbla în lumina Sa. Duhul Sfânt este Cel care luminează mintea membrului botezat cu adevărat. Prin intermediul Lui este primită revelaţia personală şi lumina adevărului este fixată în inima noastră.[11]

După ce suntem botezaţi, suntem confirmaţi. Care este scopul confirmării? De a ne oferi posibilitatea să fim însoţiţi de Duhul Sfânt;

de a ne oferi privilegiul să fim îndrumaţi de Cel de-al treilea membru al Dumnezeirii – întovărăşire, pentru ca mintea noastră să poată fi luminată, pentru ca noi să putem fi îndrumaţi de către Duhul Sfânt să căutăm cunoaştere şi înţelegere cu privire la tot ce are legătură cu exaltarea noastră.[12]

Putem, după botez şi confirmare, să avem parte de însoţirea Duhului Sfânt care ne va învăţa căile Domnului, ne va înviora mintea şi ne va ajuta să înţelegem adevărul.[13]

Ni se promite că, după ce suntem botezaţi, dacă suntem fideli şi credincioşi, vom avea parte de îndrumarea Duhului Sfânt. Care este scopul acestei îndrumări? Să ne înveţe, să ne îndrume, să ne depună mărturie despre principiile salvării ale Evangheliei lui Isus Hristos. Fiecare copil, care este suficient de mare pentru a fi botezat şi care este botezat, are dreptul să fie îndrumat de Duhul Sfânt. Am auzit oameni spunând că un copilaş în vârstă de opt ani nu poate să înţeleagă. Eu ştiu că nu este aşa. Am dobândit o mărturie despre acest adevăr când aveam opt ani, prin intermediul Duhului Sfânt. Am avut-o întotdeauna începând cu acel moment.[14]

Ce privilegiu minunat este acela de a fi îndrumat permanent de Duhul Sfânt şi de a avea tainele împărăţiei lui Dumnezeu făcute cunoscute![15]

5

De însoţirea Duhului Sfânt au parte doar cei care se pregătesc să-L primească.

Eu cred că sunt mulţi membri ai acestei Biserici care au fost botezaţi pentru iertarea păcatelor lor şi pe capul cărora au fost aşezate mâini pentru oferirea darului Duhului Sfânt, dar care nu au primit niciodată acel dar – adică, nu au avut parte de manifestările acestuia. De ce? Pentru că nu s-au pregătit niciodată să primească aceste manifestări. Ei nu s-au umilit niciodată. Ei nu au făcut niciodată paşii care să-i pregătească pentru însoţirea Duhului Sfânt. Prin urmare, ei trec prin viaţă fără acea cunoaştere; ei au lipsuri în ceea ce priveşte înţelegerea. Când cei şireţi şi vicleni în înşelătoriile lor vin la ei criticând autorităţile Bisericii şi doctrinele Bisericii, aceşti membri slabi din punct de vedere spiritual nu au suficientă înţelegere, suficientă informaţie şi suficientă îndrumare din partea

„Domnul a poruncit ca membrii Bisericii să fie sârguincioşi în activităţile şi în studiul lor cu privire la adevărurile fundamentale ale Evangheliei."

Spiritului Domnului pentru a se împotrivi doctrinelor şi învăţăturilor false. Ei ascultă şi cred că, probabil, au făcut o greşeală, iar primul lucru pe care-l fac este acela de a părăsi Biserica, deoarece nu au înţelegerea necesară.[16]

Domnul a poruncit ca membrii Bisericii să fie sârguincioşi în activităţile şi în studiul lor cu privire la adevărurile fundamentale ale Evangheliei, aşa cum a fost ea revelată. Spiritul Domnului nu se va strădui mereu cu cel indiferent, cu cel nestatornic şi cu cel rebel care nu trăiesc în lumina adevărului divin. Este privilegiul fiecărei persoane botezate să aibă o mărturie trainică despre restaurarea Evangheliei, însă această mărturie se va micşora şi, în cele din urmă, va dispărea dacă nu primim permanent tărie spirituală prin intermediul studiului, supunerii şi al eforturilor sârguincioase de a şti şi de a înţelege adevărul.[17]

Avem dreptul să fim îndrumaţi de Duhul Sfânt, însă nu putem avea parte de acea îndrumare dacă refuzăm cu bună ştiinţă să luăm în considerare revelaţiile care au fost date pentru a ne ajuta să înţelegem şi pentru a ne îndruma în lumina şi adevărul Evangheliei nepieritoare. Nu putem spera să avem parte de acea îndrumare

când refuzăm să luăm în considerare aceste revelaţii măreţe care înseamnă foarte mult pentru noi, atât temporal, cât şi spiritual. Acum, dacă ne găsim în această stare de necredinţă sau lipsă de dorinţă de a căuta lumina şi cunoaşterea pe care Domnul ni le-a încredinţat, atunci suntem expuşi sau suntem în pericol de a fi înşelaţi de către duhuri înşelătoare, de învăţăturile diavolilor şi ale oamenilor [vezi D&L 46:7]. Şi, când ne vom confrunta cu aceste influenţe false, noi nu vom avea abilitatea de a le discerne şi de a şti că ele nu vin de la Domnul. Şi, astfel, putem cădea pradă nelegiuirilor, depravărilor, şiretlicurilor şi vicleşugurilor oamenilor.[18]

Spiritul Domnului nu va sălăşlui în tabernacole nesfinţite, iar când o persoană se îndepărtează de adevăr prin ticăloşie, acel Spirit n-o urmează şi pleacă, iar în schimb vine spiritul greşelii, spiritul nesupunerii, spiritul ticăloşiei, spiritul distrugerii eterne.[19]

6

Atât timp cât suntem credincioşi, Duhul Sfânt ne va da revelaţii care să ne conducă şi să ne îndrume de-a lungul vieţii.

Domnul le-a promis tuturor celor care se pocăiesc şi rămân credincioşi, exercitând un spirit de umilinţă şi sârguinţă, că vor avea dreptul să fie îndrumaţi de Spiritul lui Dumnezeu. Acest Spirit îi va conduce şi îndruma de-a lungul vieţii lor.[20]

Fiecărui membru al Bisericii i s-au aşezat mâini pe cap pentru a i se oferi darul Duhului Sfânt. El are dreptul de a primi revelaţii adecvate şi necesare pentru îndrumarea sa personală; nu pentru Biserică, ci pentru el însuşi. El are dreptul, prin supunerea sa, prin umilinţa sa, să primească lumină şi adevăr aşa cum vor fi revelate prin Spiritul Adevărului, iar cel care va da ascultare acelui Spirit şi va căuta darul Spiritului cu umilinţă şi credinţă nu va fi înşelat.[21]

Noi trebuie să ne sfinţim viaţa prin lumină şi adevăr, cu înţelegerea corespunzătoare care vine prin darul şi puterea Duhului Sfânt care sunt promise tuturor celor care cred şi se pocăiesc şi primesc cuvintele vieţii eterne. Dacă suntem în strânsă legătură cu acest Spirit, atunci noi umblăm în lumină şi suntem în strânsă legătură cu Dumnezeu.[22]

Este privilegiul fiecărui membru al Bisericii să cunoască adevărul, să rostească adevărul, să fie inspiraţi de Duhul Sfânt; este privilegiul nostru, al fiecăruia în parte… să primim lumina şi să umblăm în lumină; iar, dacă vom continua în Dumnezeu, adică să ţinem toate poruncile Sale, vom primi şi mai multă lumină până când, în cele din urmă, vom avea parte de lumina cunoaşterii perfecte [vezi D&L 50:24].[23]

În cele din urmă, ne vom întoarce în prezenţa lui Dumnezeu, Tatăl nostru, prin intermediul îndrumării Duhului Sfânt.[24]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Ce ne învaţă relatarea din secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith" despre Duhul Sfânt? Când v-a îndemnat Spiritul să ajutaţi pe cineva?
- Preşedintele Smith a vorbit despre „Spiritul lui Dumnezeu [vorbindu-i] spiritului omului" (secţiunea 1). Cum diferă comunicarea cu spiritul nostru de cea cu urechile sau ochii noştri? Cum este mai puternică?
- Care sunt câteva dintre diferenţele dintre primirea unei manifestări a Spiritului, ca în cazul lui Corneliu, şi primirea darului Duhului Sfânt? (Vezi secţiunea 2.)
- Preşedintele Smith ne-a învăţat că botezul este incomplet fără darul Duhului Sfânt (vezi secţiunea 3). Cum ar fi viaţa dumneavoastră incompletă fără darul Duhului Sfânt?
- Cugetaţi asupra învăţăturilor preşedintelui Smith, din secţiunea 4, despre ceea ce înseamnă să avem însoţirea permanentă a Duhului Sfânt. Cum aţi fost binecuvântat datorită acestei însoţiri?
- Ce putem face pentru a ne pregăti să avem parte de însoţirea Duhului Sfânt? (Pentru câteva exemple, vezi secţiunea 5.)
- În timp ce recapitulaţi secţiunea 6, acordaţi atenţie îndrumării pe care o putem primi prin Duhul Sfânt. Cum pot părinţii să-şi înveţe copiii să recunoască şi să aibă parte de această îndrumare?

Scripturi suplimentare

Ioan 16:13; Faptele apostolilor 19:1–6; 1 Corinteni 12:3; 1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 31:15–20; 3 Nefi 19:9; D&L 46:13; Articolele de credinţă 1:4

Ajutor pentru predare

„Nu vă îngrijoraţi în cazul în care cursanţii sunt tăcuţi câteva secunde după ce aţi adresat o întrebare. Nu vă răspundeţi singuri la întrebare; daţi-le cursanţilor timp pentru a se gândi la răspunsuri. Totuşi, liniştea prelungită poate să indice faptul că ei nu înţeleg întrebarea şi că dumneavoastră trebuie să o reformulaţi" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 69).

Note

1. În Conference Report, apr. 1940, p. 96.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. xiv–xv.
3. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:38; s-a renunţat la caracterele cursive din textul original.
4. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:38.
5. „The Sin against the Holy Ghost", *Instructor,* oct. 1935, p. 431; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:47–48.
6. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 4.
7. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers", *Deseret News,* 27 apr. 1935, secţiunea Bisericii, p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:42.
8. „Avoid Needless Speculations", *Improvement Era,* dec. 1933, p. 866; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:38–39.
9. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers", p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:41; *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 95.
10. În Conference Report, apr. 1915, p. 118.
11. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 2:149–150.
12. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts", *Ensign,* iunie 1972, p. 2.
13. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:42.
14. În Conference Report, oct. 1959, p. 19.
15. *Answers to Gospel Questions,* 4:90.
16. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts", p. 3.
17. În Conference Report, oct. 1963, p. 22.
18. În Conference Report, oct. 1952, p. 59–60; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:43.
19. În Conference Report, apr. 1962, p. 45.
20. În Conference Report, apr. 1931, p. 68.
21. În Conference Report, apr. 1940, p. 96.
22. În Conference Report, apr. 1916, p. 74; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:290.
23. „What a Prophet Means to Latter-day Saints", *Relief Society Magazine,* ian. 1941, p. 7.
24. În Conference Report, apr. 1955, p. 51.

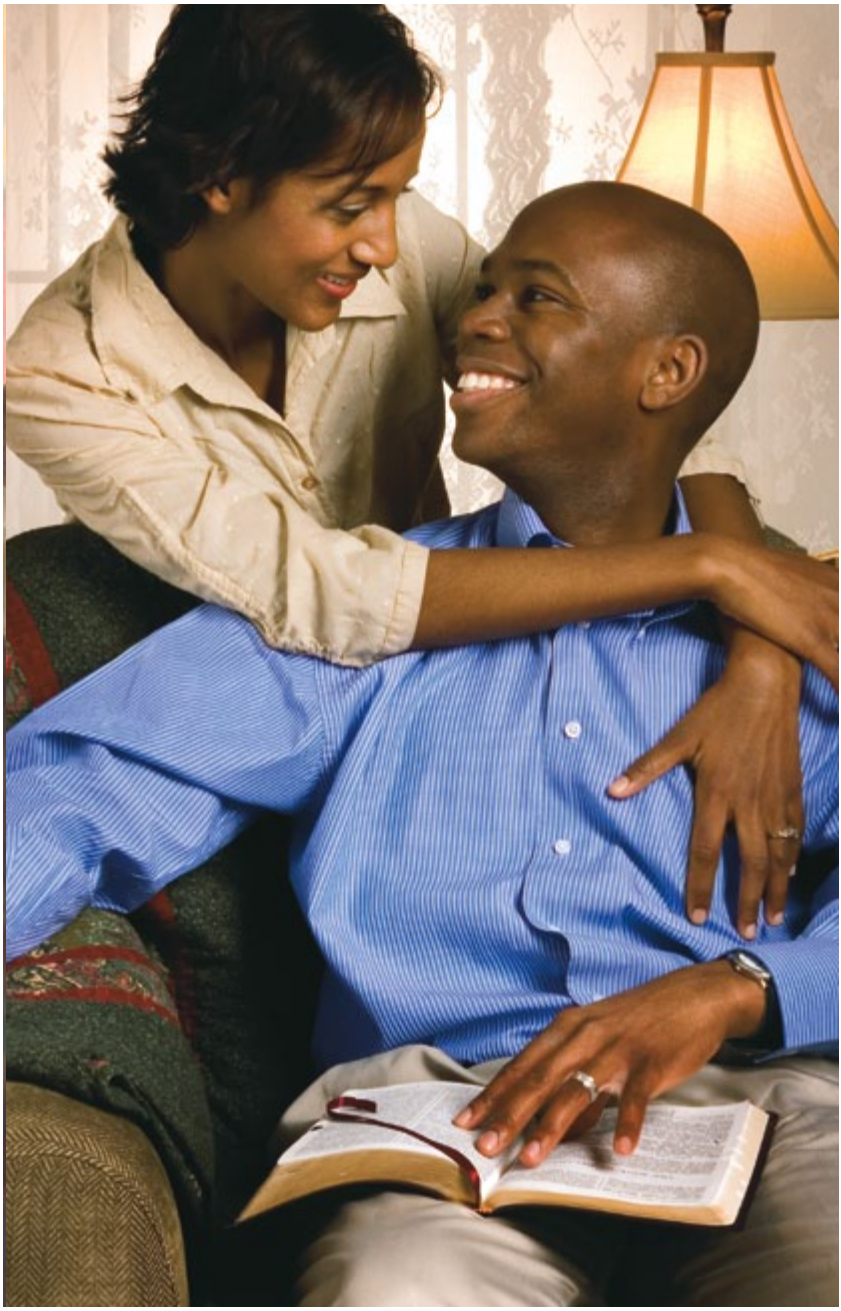

„Căsătoria, ca cum este înțeleasă de sfinții din zilele din urmă, este un legământ (Ferrel și fost nepoer 1906).

CAPITOLUL 15

Căsătoria veşnică

„Plenitudinea şi binecuvântările preoţiei şi Evangheliei sunt rezultatul căsătoriei celestiale. Aceasta este rânduiala supremă a Evangheliei şi rânduiala supremă din templu.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Tânărului în vârstă de 18 ani, Joseph Fielding Smith, i s-a spus că o tânără, pe nume Louie Emily Shurtliff, avea să vină să locuiască împreună cu familia Smith în timp ce urma colegiul. A fost totuşi surprins – şi plăcut impresionat– când, într-o zi, a venit acasă de la muncă şi a găsit-o pe Louie interpretând un imn la pianul familiei. Începând din acea zi, de la sfârşitul verii anului 1894, Joseph şi Louie au legat o prietenie care, treptat, a devenit mai profundă până s-a transformat în iubire. Ei au fost pecetluiţi în Templul Salt Lake la data de 26 aprilie 1898.[1]

Louie şi Joseph s-au bucurat de o relaţie plină de iubire. Când el a fost chemat să slujească într-o misiune de doi ani în Anglia, la scurt timp după căsătorie, ea a lucrat ca angajată a tatălui ei, pentru a-l susţine financiar. Ea l-a sprijinit şi psihic şi spiritual trimiţându-i scrisori încurajatoare. După ce el a revenit acasă, au întemeiat un cămin fericit şi două fiice au fost primite cu bucurie în familia lor. Dar, după zece ani de căsnicie, Louie s-a îmbolnăvit grav în timpul celei de a treia sarcini şi a murit la vârsta de 31 de ani.

Joseph a găsit alinare în asigurarea că Louie a plecat „într-o lume mai bună” şi a consemnat, în jurnalul său, o rugăciune ca el să „[fie] demn s-o [întâlnească] în gloria eternă, să [fie] din nou unit cu ea”[2]. Dar în pofida consolării şi speranţei pe care a găsit-o în Evanghelie, îi era tare dor de Louie. Era îngrijorat şi din pricina fiicelor sale, care rămăseseră fără mamă. La scurt timp după decesul lui Louie,

Joseph a cunoscut-o pe Ethel Georgina Reynolds. Deşi dragostea sa pentru Louie nu se diminuase, a ajuns s-o iubească pe Ethel şi la fel au făcut şi fiicele lui. Cu aprobarea părinţilor săi, a părinţilor lui Louie şi a părinţilor lui Ethel, Joseph a cerut-o în căsătorie pe Ethel. Au fost pecetluiţi la data de 2 noiembrie 1908. Au avut o viaţă plină de bucurie şi de evenimente având în vedere că au mai avut nouă copii. În casa lor domneau ordinea, munca asiduă, respectul, curăţenia, disciplina instaurată cu blândeţe, dragostea şi veselia.[3]

După 29 de ani de căsnicie, Ethel a murit din cauza unei boli grave care i-a slăbit forţele de-a lungul a patru ani. Din nou, Joseph a rămas singur, dar alinat de asigurarea căsătoriei veşnice.[4] Şi, din nou, el a cunoscut pe cineva cu care îşi putea împărţi viaţa. El şi Jessie Evans au fost pecetluiţi la data de 12 aprilie 1938. „În timpul celor 33 de ani petrecuţi împreună, ea l-a însoţit aproape pretutindeni, în locuri aflate la mică distanţă şi la mare distanţă. El, la rândul lui, a ajutat-o la cumpărături, să şteargă vasele şi să conserve fructele toamna. Nu îl deranja să fie un apostol cu şorţ”[5]. Jessie spunea deseori despre soţul ei: „Este cel mai blând bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu l-am auzit niciodată rostind vreun cuvânt neplăcut”. El obişnuia să răspundă zâmbind: „Nu ştiu niciun cuvânt neplăcut”[6].

Biograful John J. Stewart a scris despre blândeţea şi compasiunea preşedintelui Smith faţă de Jessie: „Când vorbea congregaţiilor, el îi îndemna cu tărie pe soţi să fie iubitori şi devotaţi soţiilor lor. Dar lecţia care mă impresionează este urcuşul abrupt pe străzile din nordul oraşului Salt Lake, de-a lungul a nouă cvartale de blocuri, până la Latter-day Saint Hospital (Spitalul Sfinţilor din Zilele din Urmă), într-o zi toridă de iulie din anul 1971, pentru a-şi petrece aniversarea a 95 de ani stând pe marginea patului soţiei sale bolnave, Jessie. Când starea ei s-a înrăutăţit, el a stat cu ea zi şi noapte timp de mai multe săptămâni, veghind-o şi îngrijind-o, alinând-o şi încurajând-o până la sfârşit”[7].

Jessie a murit la data de 3 august 1971. Două luni mai târziu, preşedintele Smith a rostit cuvântarea de deschidere la conferinţa generală. Mărturia sa a arătat că tristeţea sa era diminuată de încrederea sa în Domnul şi de speranţa în viaţa eternă:

„Doresc să spun ca Iov din vechime, a cărui cunoaştere a venit din aceeaşi sursă din care a venit cunoaşterea mea: «Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că se va ridica la urmă pe pământ» şi că «[în trup Îl] voi vedea… pe Dumnezeu: Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, şi nu ai altuia» (Iov 19:25–27).

Şi, acum când îmi unesc mărturia cu cea a lui Iov, permiteţi-mi să mă alături lui şi în mulţumirile pe care le aducea plângând din tot sufletul lui plin de durere şi tristeţe: «Domnul a dat, şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!» (Iov 1:21).

„Mă rog ca noi toţi să fim îndrumaţi de puterea Spiritului Sfânt, să putem păşi în dreptate înaintea Domnului şi să moştenim viaţa eternă în locaşurile şi împărăţiile care sunt pregătite pentru cei supuşi”.[8]

După cuvântarea preşedintelui Smith, preşedintele Harold B. Lee, care conducea adunarea, a spus: „Sunt sigur că toţi membrii Bisericii de pretutindeni, înţelegând circumstanţele în care el a rostit acest mesaj inspirat, sunt înălţaţi de puterea şi tăria de care a dat dovadă aici, în faţa noastră, în această dimineaţă. Mulţumim, preşedinte Smith, din adâncul inimilor noastre”[9].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Căsătoria celestială este rânduiala supremă a Evangheliei lui Isus Hristos.

Nu există rânduială a Evangheliei lui Isus Hristos de importanţă mai mare, de natură mai solemnă şi mai sacră şi mai necesară bucuriei noastre eterne… decât căsătoria.[10]

Plenitudinea şi binecuvântările preoţiei şi Evangheliei sunt rezultatul căsătoriei celestiale. Aceasta este rânduiala supremă a Evangheliei şi rânduiala supremă din templu.[11]

Doresc să-i rog pe bunii mei fraţi şi pe bunele mele surori, pe bunii membri ai Bisericii să meargă la templu pentru a se căsători pentru timp şi întreaga eternitate.[12]

2

Spre deosebire de obiceiurile lumii, căsătoria durează pentru totdeauna în planul Evangheliei.

Căsătoria este considerată de foarte mulţi oameni doar un contract civil sau o înţelegere dintre un bărbat şi o femeie ca ei să trăiască împreună în relaţia de căsătorie. Ea reprezintă, de fapt, un principiu etern de care depinde însăşi existenţa omenirii. Domnul a dat această lege omului încă de la începutul lumii ca parte a legii Evangheliei şi prima căsătorie a fost menită să dureze pentru totdeauna. Potrivit legii Domnului, fiecare căsătorie trebuie să dureze pentru totdeauna. Dacă întreaga omenire ar trăi în strictă supunere faţă de Evanghelie şi în acea dragoste care vine de la Spiritul Domnului, toate căsătoriile ar fi eterne …

Căsătoria, aşa cum este înţeleasă de sfinţii din zilele din urmă, este un legământ menit să fie nepieritor. Este temelia exaltării eterne, pentru că fără el nu ar putea exista progres etern în împărăţia lui Dumnezeu.[13]

Este evident pentru noi, toţi cei care citim ziarele, care ascultăm ştirile de la radio şi privim programele de televiziune că prea mulţi oameni nu privesc căsătoria şi familia în felul în care o face Domnul.[14]

Căsătoria este un legământ sacru, totuşi, în multe cazuri, devine subiectul unor glume vulgare, o glumă, un aranjament temporar, făcut de cei vulgari şi necuraţi şi, de asemenea, de mulţi care se consideră rafinaţi, dar nu înţeleg caracterul sacru al acestui principiu măreţ.[15]

Domnul ne-a dat Evanghelia Sa nepieritoare pentru a ne fi lumină şi steag şi această Evanghelie cuprinde rânduiala Sa sfântă a căsătoriei, care este eternă. Nu trebuie şi nu ne este permis să urmăm obiceiurile lumii cu privire la căsătorie. Noi avem lumină mai multă decât are lumea şi Domnul aşteaptă mai mult de la noi decât aşteaptă de la lume.

Noi cunoaştem adevărata natură a căsătoriei. Cunoaştem importanţa familiei în planul salvării. Cunoaştem că trebuie să fim căsătoriţi în templu şi că trebuie să ne păstrăm curaţi şi puri, pentru

„Relaţia de familie şi unitatea familiei vor continua, când sunt stabilite corespunzător, în neprihănire în viaţa care va veni."

a putea dobândi pecetluirea aprobatoare a uniunilor noastre prin căsătorie de către Spiritul Sfânt al făgăduinţei.

Suntem copii de spirit ai Tatălui nostru Etern, care a stabilit un plan al salvării prin care noi putem să venim pe pământ, să progresăm, să avansăm şi să devenim ca El; adică, El a întocmit un plan al Evangheliei, care să ne dea posibilitatea să avem familii eterne şi să ne bucurăm de viaţa eternă.[16]

Scopul Domnului nu a fost niciodată ca această căsătorie să se sfârşească la moartea trupului nostru muritor; ci să confere mai multă onoare, autoritate, putere părţilor care fac legământul şi unitate continuă şi eternă familiei în împărăţia lui Dumnezeu. Astfel de binecuvântări sunt rezervate acelora care doresc să se supună acestui legământ aşa cum l-a revelat Domnul. Nu este numai un parteneriat între un bărbat şi o femeie, pentru că, aşa cum a spus Domnul, în căsnicie ei devin un singur trup şi intră în parteneriat cu Dumnezeu.[17]

3

Fidelitatea faţă de legământul căsătoriei aduce fericire şi conduce spre binecuvântări ale gloriei eterne.

Sunt recunoscător Domnului pentru cunoaşterea despre eternitatea legământului căsătoriei, care dă soţului dreptul de a fi cu soţia sa şi dă soţiei dreptul de a fi cu soţul ei în lumea care va veni, cu condiţia ca ei să fi mers la casa Domnului şi să fi fost uniţi pentru timp şi eternitate de către o persoană care deţine puterea de pecetluire, pentru că această mare binecuvântare nu poate fi obţinută în niciun alt mod. Sunt, de asemenea, recunoscător pentru cunoaşterea că relaţia de familie şi unitatea familiei vor continua, când sunt stabilite corespunzător, în neprihănire în viaţa care va veni.[18]

Doresc să-i rog pe aceia care au fost la templu şi au fost căsătoriţi acolo să fie credincioşi şi fideli legămintelor lor şi obligaţiilor lor, pentru că ei au făcut legăminte solemne în casa Domnului.[19]

Nimic nu va pregăti omenirea pentru slava în împărăţia lui Dumnezeu atât de uşor precum loialitatea faţă de legământul căsătoriei…

Dacă este primit în mod corespunzător, acest legământ devine sursa celei mai mari fericiri. Cea mai mare onoare în această viaţă şi în viaţa care va veni, onoare, autoritate şi putere în dragoste perfectă, acestea sunt binecuvântările care rezultă din ea. Aceste binecuvântări ale gloriei eterne sunt rezervate acelora care doresc să se supună acestui legământ şi tuturor celorlalte legăminte ale Evangheliei.[20]

Ce înseamnă căsătoria pentru membrii Bisericii? Înseamnă că ei primesc, prin această rânduială, cea mai mare binecuvântare, binecuvântarea supremă, binecuvântarea vieţilor veşnice. Iată cum explică Domnul toate acestea: „Vieţi veşnice” înseamnă nu numai că soţul şi soţia vor intra în viaţa veşnică, ci şi că acei copii care sunt născuţi în legământ vor avea, de asemenea, dreptul, prin credinţa lor, la vieţile veşnice. Şi mai mult, că relaţia dintre soţ şi soţie, după învierea morţilor, nu se va încheia. Prin aceasta Domnul doreşte să spună că ei vor avea o continuare a seminţiei lor pentru totdeauna şi că relaţia de familie nu va lua sfârşit [vezi D&L 132:19–24].[21]

Pentru a împlini scopurile Tatălui nostru Etern, trebuie să existe o uniune, soţi şi soţii care primesc binecuvântările promise celor care sunt credincioşi şi fideli şi care îi vor exalta la Dumnezeire. Un bărbat nu poate primi singur plenitudinea binecuvântărilor împărăţiei lui Dumnezeu, nici femeia nu poate, ci cei doi, împreună, pot primi toate binecuvântările şi privilegiile pe care le implică plenitudinea împărăţiei Tatălui.[22]

4

Fiecare suflet a cărui inimă este dreaptă va avea prilejul să primească binecuvântările căsătoriei eterne, în această viaţă sau în următoarea.

În marele plan al salvării, nimic nu a fost trecut cu vederea. Evanghelia lui Isus Hristos este cel mai frumos lucru din lume. Ea cuprinde în îmbrăţişarea ei fiecare suflet al cărui inimă este dreaptă şi care Îl caută cu sârguinţă şi cu dorinţa de a se supune legilor şi legămintelor Lui. Ca urmare, dacă unei persoane i se refuză, din vreun motiv, privilegiul de a se supune vreunuia dintre legăminte, Domnul o va judeca după intenţia inimii. Există mii de membri ai Bisericii [fără acces la temple], care s-au căsătorit şi au crescut familii în Biserică, care sunt lipsiţi de privilegiul de a fi „pecetluiţi" pentru timp şi toată eternitatea. Mulţi dintre aceştia au decedat şi binecuvântările le sunt oferite prin intermediul celor care fac munca în templu pentru ei. Evanghelia este o lucrare care se face pentru şi în folosul altor persoane. Isus a înfăptuit, pentru şi în folosul nostru, o lucrare, pentru că noi nu am fi putut s-o înfăptuim. La fel, el a acordat membrilor în viaţă ai Bisericii responsabilitatea de a acţiona ca înlocuitori pentru cei morţi care au decedat fără a avea prilejul de a primi toate rânduielile pentru ei înşişi.

Mai mult, există mii de tineri băieţi, precum şi tinere fete, care au trecut în lumea spiritelor fără a avea ocazia să primească aceste binecuvântări. Mulţi dintre ei şi-au dat vieţile în luptă; mulţi au decedat în primii ani ai tinereţii; şi mulţi au murit în copilărie. Domnul nu va uita pe nici unul dintre ei. Toate binecuvântările exaltării le vor fi date, pentru că acesta este cursul dreptăţii şi milei. Aceasta se aplică şi celor care trăiesc în ţăruşii Sionului şi în apropierea templelor noastre; dacă ei sunt lipsiţi de binecuvântări în această viaţă, aceste binecuvântări le vor fi date în timpul mileniului.[23]

Nicio persoană nu poate fi lipsită de exaltare dacă rămâne credincioasă… Un soţ nedemn nu poate împiedica o soţie credincioasă să beneficieze de exaltare şi nici invers.[24]

5

Copiii şi tinerii se pregătesc pentru căsătoria eternă când învaţă despre legământul căsătoriei, când îşi clădesc o credinţă fermă şi când se păstrează curaţi şi puri.

Fie ca toţi taţii sfinţi din zilele din urmă şi toate mamele sfinte din zilele din urmă să se asigure că-şi învaţă copiii despre caracterul sacru al legământului căsătoriei. Fie ca ei să insufle copiilor lor cunoaşterea că nu pot obţine binecuvântările *vieţilor veşnice în niciun alt mod decât prin onorarea legămintelor lui Dumnezeu, dintre care legământul căsătoriei eterne este unul dintre cele mai mari şi esenţiale.* [25]

Această viaţă este scurtă şi eternitatea este lungă. Când ne gândim că legământul căsătoriei va dăinui pentru totdeauna, este bine să acordăm multă atenţie acestui lucru… Sfatul potrivit pentru tinerii noştri este ca ei să se gândească în mod atent pentru a alege bine un partener cu credinţă fermă în Evanghelie. Este foarte probabil ca o astfel de persoană să rămână fidelă fiecărui jurământ şi legământ. Când tânărul băiat şi tânăra fată înţeleg pe deplin şi au o mărturie despre misiunea divină Domnului nostru şi cred în Evanghelie aşa cum a fost revelată prin intermediul lui Joseph Smith, profetul, există şanse mari să existe o uniune fericită care să dureze pentru totdeauna. [26]

Vă rog insistent, tineret al Sionului de pretutindeni, să vă păstraţi curaţi şi puri, astfel încât să aveţi dreptul să mergeţi la casa Domnului şi, împreună cu partenerii sau partenerele pe care i-aţi sau le-aţi ales, să vă bucuraţi de toate aceste mari binecuvântări pe care vi le oferă Domnul.[27]

Un lucru… asupra căruia aş dori să vă atrag atenţia – când se căsătoresc, tinerii nu se mulţumesc să înceapă cu puţin şi cu umilinţă, ci vor să primească aproape la fel de mult cât au părinţii lor în momentul în care ei, copiii, se căsătoresc… Ei vor să înceapă cu toate bunurile existente sub soare care să le asigure un trai confortabil. Eu cred că aceasta este o greşeală. Cred că ei trebuie să înceapă

Când soţul şi soţia se supun împreună, cu credinţă, Evangheliei, bucuria şi fericirea lor în cadrul căsătoriei „devin mai profunde”.

cu umilinţă, punându-şi credinţa în Domnul, clădind aici puţin şi acolo puţin, atât cât pot, acumulând pe bucăţi, până când vor putea ajunge la prosperitatea pe care doresc s-o aibă.[28]

6

Când soţul şi soţia se supun cu credinţă tuturor rânduielilor şi principiilor Evangheliei, bucuria lor în cadrul căsătoriei va deveni mai profundă.

Căsătoria a fost rânduită de Dumnezeu. Este un principiu drept când este primit şi pus în practică în sfinţenie. Dacă bărbaţii şi femeile de astăzi ar intra în acest legământ în spiritul umilinţei, dragostei şi credinţei, aşa cum li se porunceşte să facă, păşind în dreptate pe căile vieţii veşnice, nu ar exista divorţuri, nici familii distruse; ci fericire, bucurie, mai presus decât se poate exprima în cuvine.[29]

Doresc să-i ajut pe toţi bunii mei fraţi şi bunele mele surori care au fost căsătoriţi în templu să înţeleagă că nu trebuie să uite niciodată marile binecuvântări care au fost revărsate asupra lor: că Domnul le-a dat, datorită credinţei lor, dreptul de a deveni fiii Săi şi fiicele Sale, moştenitori împreună cu Isus Hristos, posedând, aşa

cum se afirmă aici, tot ce are Tatăl [cu referire la Romani 8:13–19 şi Doctrină şi legăminte 76:54–60].

Şi, totuşi, există membri ai Bisericii care nu înţeleg aceste lucruri şi care, după ce se căsătoresc pentru timp şi întreaga eternitate… primind promisiunea plenitudinii împărăţiei Tatălui, permit să intre în vieţile lor lucruri care provoacă neînţelegeri şi îi despart. Şi ei uită că au făcut unul cu altul un legământ pentru timp şi întreaga eternitate; şi nu numai atât, că ei au făcut un legământ cu Tatăl lor din Cer.[30]

Dacă un bărbat şi soţia lui s-au supus, cu seriozitate şi credinţă, tuturor rânduielilor şi principiilor Evangheliei, acolo nu poate să apară niciun motiv de divorţ. Bucuria şi fericirea pe care le implică relaţia de căsătorie vor deveni mai profunde şi, cu trecerea timpului, soţul şi soţia vor deveni din ce în ce mai devotaţi unul celuilalt. Nu numai că soţul îşi va iubi soţia şi soţia îşi va iubi soţul, ci şi copiii lor vor trăi într-o atmosferă de dragoste şi armonie. Dragostea unora pentru alţii nu va slăbi şi, chiar mai mult, dragostea tuturor faţă de Tatăl nostru Etern şi Fiul Său Isus Hristos va fi mai ferm înrădăcinată în sufletele lor.[31]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Acest capitol începe cu exemple de bucurie şi tristeţe care pot face parte din căsnicie şi viaţa de familie. Cum ne poate susţine doctrina cu privire la familiile eterne în momentele de fericire şi tristeţe din vieţile noastre?
- Ce anume din căsătoria celestială o face să fie „rânduiala supremă din templu”? (Vezi secţiunea 1.)
- Preşedintele Smith compară perspectiva Domnului asupra căsătoriei cu perspectiva lumii asupra căsătoriei (vezi secţiunea 2). Ce anume din această comparaţie prezintă importanţă pentru dumneavoastră? Cum ne putem proteja şi întări căsătoria şi familia în lumea de astăzi?
- În secţiunea 3, preşedintele Smith menţionează cel puţin cinci binecuvântări de care beneficiază cei care sunt „credincioşi şi fideli”

legământului căsătoriei. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fii credincios şi fidel legământului căsătoriei?

- Care sunt unele lucruri pe care le pot face părinţii „să-şi înveţe copiii despre caracterul sacru al legământului căsătoriei"? (Pentru idei, vezi secţiunea 5.)
- În secţiunea 6, preşedintele Smith explică modul în care o relaţie de căsătorie poate „deveni mai profundă". Ce exemple cu privire la acest principiu aţi văzut? Dacă sunteţi căsătorit, gândiţi-vă ce puteţi face pentru a aduce mai multă bucurie şi dragoste în căsnicia dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 11:11; D&L 42:22; 131:1–4; Moise 3:18–24

Ajutor pentru predare

„Întrebările scrise pe tablă înainte de oră îi vor ajuta pe cursanţi să înceapă să se gândească la subiecte chiar înainte să înceapă lecţia" (*Predarea, nu este chemare mai mare,* [1999], p. 93).

Note

1. Vezi Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 65–75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 51–55.
2. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 162.
3. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 214–241.
4. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 12–13.
6. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 268.
7. John J. Stewart, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 11; deşi John J. Stewart şi Joseph Fielding Smith jr. sunt coautori ai acestei cărţi, acest comentariu este o observaţie personală a lui John J. Stewart.
8. „I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign,* dec. 1971, p. 27.
9. În Conference Report, oct. 1971, p. 7.
10. „The Law of Chastity", *Improvement Era,* sept. 1931, p. 643; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de către Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:58.
11. În „Lay Cornerstone at Provo Temple", *Deseret News,* 22 mai 1971, p. B2.
12. În Conference Report, oct. 1951, p. 120.
13. „The Perfect Marriage Covenant", *Improvement Era,* oct. 1931, p. 704.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14.000 Youth at Long Beach, California", *New Era,* iulie 1971, p. 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), p. 259.
16. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14.000 Youth at Long Beach, California", p. 8.
17. *The Restoration of All Things,* p. 259.
18. În Conference Report, apr. 1915, p. 119.
19. În Conference Report, oct. 1951, p. 120.
20. „The Law of Chastity", p. 643; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:58–59.
21. În Conference Report, oct. 1951, p. 120–121.
22. „Obedience to the Truth", *Relief Society Magazine,* ian. 1960, p. 6.

23. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 2:37–38.
24. Corespondenţă personală, citat în *Doctrines of Salvation,* 2:65.
25. În Conference Report, oct. 1965, p. 30.
26. „Marriage Ordained of God", *Young Woman's Journal,* iunie 1920, p. 307–308; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:77–78.
27. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14.000 Youth at Long Beach, California", p. 10.
28. În Conference Report, apr. 1958, p. 30.
29. *The Restoration of All Things,* p. 259.
30. În Conference Report, apr. 1949, p. 135.
31. În Conference Report, apr. 1965, p. 11.

Să creştem copiii în lumină şi adevăr

„Instruirea copiilor Bisericii reprezintă prima îndatorire a familiei.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith l-a descris pe tatăl său, preşedintele Joseph F. Smith ca pe „cineva în care am avut mai multă încredere decât în oricare altă persoană pe care am cunoscut-o în această lume”[1]. El a relatat că tatăl său aduna deseori familia „învăţându-şi copiii principiile Evangheliei. Ei se bucurau de prezenţa sa şi erau recunoscători pentru sfaturile şi învăţăturile pe care le oferea… Nu au uitat niciodată ce au fost învăţaţi şi au păstrat acele amintiri şi se pare că le vor păstra pentru totdeauna”[2]. El a mai spus: „Tatăl meu a fost cel mai blând bărbat pe care l-am cunoscut vreodată… Printre cele mai dragi amintiri ale mele sunt orele pe care le-am petrecut alături de el discutând despre principiile Evangheliei şi primind instruire aşa cum numai el putea oferi. În acest fel, la temelia cunoaşterii mele a fost adevărul, astfel încât şi eu pot spune că ştiu că Mântuitorul meu trăieşte şi că Joseph Smith este, a fost şi va fi întotdeauna profetul Dumnezeului cel Viu”[3].

Joseph Fielding Smith a vorbit, de asemenea, cu dragoste despre mama sa, Julina L. Smith şi despre învăţăturile ei. El a spus: „Am fost instruit de mic de mama mea să-l iubesc pe profetul Joseph Smith şi să-L iubesc pe Mântuitorul meu… Sunt recunoscător pentru instruirea pe care am primit-o şi am încercat să urmez sfaturile pe care mi le-a dat tatăl meu. Dar meritul nu este în totalitate al lui. Consider că o bună parte al lui, o parte foarte mare, trebuie atribuită mamei mele, pe ai cărei genunchi stăteam când eram mic şi ascultam povestirile ei despre pionieri… Ea obişnuia să mă înveţe şi să-mi pună în mâini, când eram destul de mare ca să citesc, cărţi pe care le

Preşedintele Joseph Fielding Smith şi strănepoata sa, Shanna McConkie

puteam înţelege. Ea m-a învăţat să mă rog şi să fiu fidel şi credincios legămintelor şi obligaţiilor mele, să-mi îndeplinesc îndatoririle de diacon şi de învăţător… şi, mai târziu, de preot… Am avut o mamă care s-a îngrijit ca eu să citesc, iar mie mi-a plăcut să citesc”[4].

Când Joseph Fielding Smith a devenit tată, a urmat exemplul părinţilor săi. Fiica sa, Amelia, a spus:

„Tata a fost elevul şi învăţătorul perfect, unul care nu numai că ne-a învăţat din marea sa cunoaştere, ci ne-a şi încurajat să învăţăm singuri…

În ceea ce-i priveşte pe copiii săi, el a urmat sfatul din D&L 93:40: «Dar, v-am poruncit să vă creşteţi copiii în lumină şi în adevăr».

El ne învăţa în timpul micului dejun spunându-ne povestiri din scripturi şi avea măiestria de a face ca fiecare să sune ca o povestire nouă şi interesantă deşi o auzisem de multe ori înainte. Suspansul pe care-l simţeam întrebându-mă dacă soldaţii faraonului aveau să găsească paharul de argint în sacul cu grâne al lui Beniamin mi-l amintesc chiar şi astăzi. Am învăţat despre felul în care Joseph Smith a găsit plăcile de aur şi despre vizita Tatălui şi a Fiului. Dacă tata avea timp să ne conducă la şcoală, povestirile continuau. Pe drumul spre şcoală, treceam pe lângă Templul [Salt Lake] şi el ne povestea despre îngerul Moroni. Am aflat că templul este un loc foarte special, că trebuie să fii bun pentru a intra acolo şi că, dacă te căsătoreşti în el, eşti căsătorit pentru totdeauna. El ne-a învăţat prin lucrurile pentru care s-a rugat în rugăciunile rostite în familie, când îngenuncheam lângă scaunele noastre înainte de micul dejun şi, din nou, la cină…

Astăzi, învăţăturile sale nu numai că-i înalţă şi susţin spiritual pe urmaşii săi, dar şi pe nenumăraţi membri credincioşi ai Bisericii. Ce mare privilegiu şi binecuvântare a fost să fiu fiica sa!”[5].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Pentru a rezista influenţei duşmanului, părinţii trebuie să-şi crească propriii copii în lumină şi adevăr.

Importanţa unităţii familiei – dragoste şi consideraţie între membrii familiei – nu va putea fi vreodată subliniată suficient de mult.

Solidaritatea spirituală în relaţiile de familie este temelia sigură pe care vor înflori Biserica şi societatea însăşi. Acest fapt este bine cunoscut şi înţeles de duşman şi, mai mult ca niciodată înainte, el foloseşte toate mijloacele iscusite, influenţa şi puterea pe care le are pentru a submina şi distruge această instituţie eternă. Numai Evanghelia lui Isus Hristos pusă în practică în relaţiile de familie va zădărnici această putere distructivă a diavolului.[6]

Există multe pericole mari şi reale cărora trebuie să li se facă faţă şi cele care ne preocupă mai mult decât toate celelalte împreună au legătură cu copiii noştri. Singura protecţie reală sau apărare adecvată poate fi oferită de cămin şi influenţa sa.[7]

Copiii noştri trebuie să fie învăţaţi să discearnă între bine şi rău, altfel, în multe situaţii, ei nu vor putea să înţeleagă de ce nu le este permis să participe la activităţi normale pentru vecinii lor. Dacă nu sunt instruiţi cu privire la doctrinele Bisericii, ei nu vor înţelege, probabil, de ce este nepotrivit să meargă duminica la concert, la teatru, la film, meci sau altceva de acest fel, când colegii lor de joacă se complac în a participa, fără interdicţie şi fiind încurajaţi, la aceste lucruri interzise de Domnul în ziua Sa sfântă. Părinţii sunt răspunzători pentru instruirea corespunzătoare a copiilor lor [şi] Domnul îi va condamna pe părinţi dacă fiii şi fiicele lor cresc în afara influenţei principiilor Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos.[8]

Domnul ne-a poruncit, fiecăruia şi tuturor, să ne creştem copiii în lumină şi adevăr. Unde există acest spirit, neînţelegerea, nesupunerea şi neglijarea îndatoririlor sacre nu vor fi, nu pot fi, prezente.[9]

2

Părinţii sunt principalii responsabili de învăţarea propriilor copii.

Tatăl nu a renunţat niciodată la dreptul Său asupra copiilor născuţi în această lume. Ei continuă să fie copiii Săi. El i-a dat în grija părinţilor muritori cărora le-a atras atenţia că trebuie să-i crească în lumină şi adevăr. Părinţii au responsabilitatea principală şi fundamentală de a-şi învăţa copiii să meargă pe calea luminii şi adevărului.[10]

Instruirea copiilor Bisericii reprezintă prima îndatorire a familiei. Părinţii au responsabilitatea de a-şi creşte copiii în lumină şi adevăr

şi Domnul a declarat că, dacă nu fac acest lucru, ei vor sta înaintea scaunului de judecată şi vor răspunde pentru aceasta.[11]

Într-o revelaţie dată Bisericii în anul 1831, Domnul a spus:

„Şi din nou, dacă sunt părinţi care au copii în Sion sau în oricare dintre ţăruşii lui organizaţi, care nu îi învaţă când au opt ani, să înţeleagă doctrina pocăinţei, a credinţei în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, şi a botezului şi a darului Duhului Sfânt prin aşezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinţilor.

Pentru că aceasta va fi lege pentru aceia care locuiesc în Sion sau în vreunul dintre ţăruşii lui care sunt organizaţi" [D&L 68:25–26]…

Domnul ne cere să facem aceasta.[12]

Părinţii vor fi răspunzători pentru faptele copiilor lor dacă nu-şi învaţă copiii prin exemplu şi precept.

Dacă părinţii au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a-şi învăţa copiii corect prin exemplu şi precept şi, apoi, copiii s-au îndepărtat de calea cea dreaptă, părinţii nu vor fi consideraţi răspunzători şi păcatul va fi asupra copiilor.[13]

3

Biserica îi ajută pe părinţi în eforturile lor de a-şi învăţa copiii.

Fiecare persoană are principala responsabilitate de a face lucrurile care duc la salvare. Noi toţi am fost aduşi pe pământ pentru a trece prin experienţele vieţii muritoare care ne pun la încercare. Ne aflăm aici pentru a se vedea dacă ţinem poruncile şi biruim lumea şi trebuie să facem tot ce putem pentru noi înşine.

Următorii responsabili pentru salvarea noastră sunt membrii familiei noastre. Responsabilitatea părinţilor este de a fi lumină şi îndrumători pentru copiii lor şi li s-a poruncit să-i crească în lumină şi adevăr, învăţându-i Evanghelia şi fiind exemple bune. Din partea copiilor se aşteaptă ca ei să-şi asculte părinţii, să-i cinstească şi să-i respecte.

Biserica şi structurile ei formează o organizaţie de slujire care ajută familii şi persoane individuale.[14]

„Biserica şi structurile ei formează o organizaţie de slujire care ajută familii şi persoane individuale.”

Fac apel la dumneavoastră, dragii mei fraţi şi dragile mele surori, soţi şi soţii, taţi şi mame să profitaţi de fiecare prilej pus la dispoziţie de Biserică de a vă pregăti copiii în cadrul diferitelor organizaţii create pentru ei pe baza revelaţiilor primite de la Domnul: Societatea Primară, Şcoala de duminica, organizaţiile de perfecţionare comună [Tinerii Băieţi şi Tinerele Fete] şi cvorumurile preoţiei mai mici, îndrumate de episcopatele noastre…

Avem în Biserică, acolo unde este posibil, seminare şi institute… Fraţi şi surori, trimiteţi-vă copiii la aceste seminare. Cei care urmează o facultate vor avea vârsta necesară pentru a participa la clasele de institut ale Bisericii, dacă beneficiază de instruirea corespunzătoare în tinereţea lor.[15]

4

Părinţii trebuie să facă tot ce pot pentru a-şi ajuta copiii să înţeleagă şi să trăiască potrivit Evangheliei lui Isus Hristos.

Mărturia personală este şi va fi întotdeauna sursa tăriei Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. O mărturie este întărită cel mai bine în cadrul familiei… Dobândirea şi menţinerea mărturiilor trebuie să fie un proiect al familiei. Nu neglijaţi nimic din ce vă va ajuta să întăriţi mărturia unui membru al familiei dumneavoastră.[16]

Trebuie să protejăm [copiii] împotriva păcatelor şi relelor lumii cât de mult putem, astfel încât ei să nu fie abătuţi de la căile adevărului şi neprihănirii.[17]

Ajutaţi-vă copiii, în orice fel puteţi, să crească având cunoaşterea Evangheliei lui Isus Hristos. Învăţaţi-i să se roage. Învăţaţi-i să ţină Cuvântul de înţelepciune, să păşească dând dovadă de credinţă şi umilinţă înaintea Domnului, astfel încât atunci când devin bărbaţi şi femei, să vă poată mulţumi pentru ceea ce aţi făcut pentru ei şi să privească în urmă, la vieţile lor, cu recunoştinţă în inimi şi dragoste faţă de părinţii lor pentru felul în care aceşti părinţi i-au îngrijit şi învăţat Evanghelia lui Isus Hristos.[18]

Fiţi exemple de neprihănire

Îi rugăm pe părinţi să fie exemple de neprihănire în vieţile lor, să-şi adune copiii în jur şi să-i înveţe Evanghelia în timpul serilor în familie şi cu alte ocazii.[19]

Părinţii trebuie să încerce să fie sau să facă tot ce pot pentru a fi ceea ce-şi doresc să devină copiii lor. Vă este imposibil să fiţi exemple de ceea ce nu sunteţi.[20]

Dumneavoastră trebuie să propovăduiţi prin exemplu, precum şi prin precept. Trebuie să îngenuncheaţi în rugăciune, alături de copiii dumneavoastră. Trebuie să-i învăţaţi, cu toată umilinţa, despre misiunea Salvatorului nostru, Isus Hristos. Trebuie să le arătaţi calea, iar tatăl care-i arată fiului său calea nu-i va spune: „Fiule, du-te la Şcoala de duminica ori la adunările comune ale tinerilor sau la

adunarea preoţiei", ci îi va spune: „Vino cu mine". Îl va învăţa prin exemplul său.[21]

Începeţi să-i învăţaţi pe copii de când sunt mici

Niciodată nu este prea devreme să începi să-I slujeşti Domnului… Tinerii urmează învăţătura propriilor părinţi. Copilul care este învăţat, de când se naşte, neprihănirea va trăi, foarte probabil, în neprihănire întotdeauna. Obiceiurile bune se formează uşor şi se urmează uşor.[22]

În cămin, trebuie să existe rugăciune, credinţă, dragoste şi supunere faţă de Dumnezeu. Este datoria părinţilor să-şi înveţe copiii aceste principii necesare salvării ale Evangheliei lui Isus Hristos, astfel încât ei să ştie de ce trebuie să fie botezaţi şi să aibă în inimile lor dorinţa de a continua să ţină poruncile lui Dumnezeu după ce sunt botezaţi, pentru ca ei să poată reveni în prezenţa Sa. Doriţi dumneavoastră, bunii mei fraţi şi bunele mele surori, ca familiile dumneavoastră, copiii dumneavoastră, doriţi ca ei să fie pecetluiţi cu taţii şi mamele care au trăit înaintea dumneavoastră, doriţi să aveţi o familie perfectă când veţi intra, dacă vi se va permite, în împărăţia celestială a lui Dumnezeu? Dacă doriţi, atunci trebuie să începeţi să vă învăţaţi copiii încă din leagăn.[23]

Învăţaţi copiii să se roage

Ce este un cămin fără spiritul rugăciunii? Nu este un cămin al sfinţilor din zilele din urmă. Noi trebuie să ne rugăm; nu trebuie să lăsăm o dimineaţă să treacă fără a-I mulţumi Domnului, stând în genunchi împreună cu familia, pentru binecuvântările pe care ni le-a dat şi cerându-I îndrumarea. Nu trebuie să lăsăm noapte să treacă, nu trebuie să mergem la culcare înainte ca membrii familiei să se fi adunat din nou şi să-I fi mulţumit Domnului pentru protecţia Sa şi fără să-L fi rugat să ne îndrume în fiecare zi a vieţilor noastre.[24]

Sper că, în căminele dumneavoastră, vă învăţaţi copiii să se roage. Sper că rostiţi rugăciuni în familie, dimineaţa şi seara, că vă învăţaţi copiii prin exemplul personal şi prin precept să ţină poruncile care sunt atât de preţioase şi atât de sacre şi care înseamnă atât de mult pentru salvarea noastră în împărăţia lui Dumnezeu.[25]

Prezentaţi copiilor scripturile

Nu trebuie să existe, în nicio parte a lumii, un cămin în care să nu se găsească Biblia. Nu trebuie să existe niciun cămin în care Cartea lui Mormon să nu se găsească. Mă refer la căminele sfinţilor din zilele din urmă. Nu trebuie să existe niciun cămin în care să nu se găsească Doctrină şi legăminte şi Perla de mare preţ. Nu le ţineţi pe rafturi sau în dulapuri, ci ţineţi-le deschise în locuri în care să poată fi uşor de văzut, pentru ca membrii familiei să aibă acces la ele, să se aşeze şi să le citească şi să studieze singuri principiile Evangheliei.[26]

Ţineţi seara în familie

Copiii care cresc în cămine în care participă la serile în familie, în care dragostea şi unitatea abundă, îşi clădesc temelii solide pentru a fi cetăţeni buni ai societăţii şi membri activi ai Bisericii. Nu există o moştenire mai mare pe care părinţii să o poată lăsa propriilor copii decât amintirea şi binecuvântările unui cămin fericit, unit şi plin de dragoste.

Serile în familie bine planificate pot fi o sursă de bucurie şi influenţă durabile. Aceste seri sunt destinate activităţilor în grup, organizării, exprimării sentimentelor de dragoste, depunerii mărturiei, învăţării principiilor Evangheliei, relaxării şi distracţiei în familie şi, cel mai important dintre toate, formării unităţii şi solidarităţii familiei.

Taţii şi mamele care ţin cu credinţă serile în familie şi care clădesc unitatea familiei în toate modurile posibile, îndeplinesc cu cinste cea mai măreaţă dintre toate responsabilităţile – aceea de a fi părinte.[27]

Cel mai important rol de conducător care poate reveni taţilor în împărăţia lui Dumnezeu este acela de a-şi conduce familiile în desfăşurarea serilor în familie. Când astfel de experienţe fac parte din viaţa de familie, în acea familie se clădesc unitatea şi respectul faţă de familie care influenţează fiecare persoană apropiind-o mai mult de neprihănire şi fericire.[28]

Părinţii care ignoră marele ajutor pe care îl oferă acest program [seara în familie] pun în pericol viitorul propriilor copii.[29]

Învăţaţi-i despre virtute, castitate şi moralitate

Trebuie să-i învăţaţi pe copiii dumneavoastră despre virtute, castitate şi trebuie învăţaţi din primii ani ai copilăriei. Trebuie să le atrageţi atenţia asupra capcanelor şi pericolelor care sunt atât de numeroase în întreaga lume.[30]

Suntem foarte preocupaţi de bunăstarea spirituală şi morală a tuturor tinerilor din lume. Moralitatea, castitatea, virtutea, evitarea păcatului – acestea sunt şi trebuie să fie esenţiale pentru modul nostru de viaţă, dacă dorim să ducem la îndeplinire întregul ei scop.

Îi rugăm pe taţi şi pe mame să-şi înveţe copiii despre puritatea personală prin precept şi exemplu şi să-i sfătuiască în toate lucrurile de acest fel…

Avem încredere în tinerii din generaţia care se ridică în Biserică şi îi rugăm să nu urmeze tendinţele şi obiceiurile lumii, să nu adopte atitudinea rebelă, să nu abandoneze căile adevărului şi virtuţii. Noi credem în bunătatea firii lor şi ne aşteptăm ca ei să devină piloni ai neprihănirii şi să ducă mai departe lucrarea Bisericii cu credinţă şi eficienţă sporite.[31]

Pregătiţi-i pe copii să fie martori ai adevărului şi să slujească în misiuni

Tinerii noştri se numără printre cei mai binecuvântaţi şi favorizaţi copii ai Tatălui nostru. Ei sunt nobilimea cerului, cei aleşi şi o generaţie aleasă care are un destin divin. Spiritele lor au fost păstrate pentru a veni pe pământ în aceste zile în care Evanghelia este pe pământ şi în care Domnul are nevoie de slujitori curajoşi care să realizeze măreaţa Sa lucrare din zilele din urmă.[32]

Trebuie să pregătim [copiii] să fie martori vii ai adevărului şi divinităţii acestei măreţe lucrări din zilele din urmă şi, mai ales în cazul fiilor noştri, să ne îngrijim ca ei să fie demni şi pregătiţi să meargă în misiuni pentru a predica Evanghelia celorlalţi copii ai Tatălui nostru.[33]

Ajutaţi-i pe copii să aibă propriile familii eterne

Îi instruiţi [pe copiii dumneavoastră] astfel încât, atunci când se vor căsători, să dorească să meargă la casa Domnului? Îi învăţaţi astfel încât să dorească să primească măreaţa înzestrare pe care

Domnul a pregătit-o pentru ei? Le-aţi insuflat ideea că pot fi pecetluiţi ca soţi şi soţii şi că fiecare dar şi fiecare binecuvântare ale împărăţiei celestiale pot fi revărsate asupra lor?[34]

Trebuie… să-i îndrumăm şi să-i conducem [pe copii] astfel încât ei să-şi aleagă partenerii potriviţi şi să se căsătorească în casa Domnului şi să devină astfel moştenitori ai tuturor binecuvântări măreţe despre care vorbim.[35]

Să încercăm cu umilinţă să ne ţinem familiile nedesrămate, să le ţinem sub influenţa Spiritului Domnului, să le învăţăm principiile Evangheliei pentru ca ele să crească în neprihănire şi adevăr… [Copiii] ne sunt daţi pentru ca noi să-i putem învăţa despre căile vieţii, ale vieţii eterne, pentru ca ei să se poată întoarce în prezenţa lui Dumnezeu, Tatăl lor.[36]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Acordaţi atenţie exemplelor de părinţi care-şi arată dragostea faţă de copiii lor menţionate în secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith". Gândiţi-vă la modalităţi în care puteţi urma aceste exemple, indiferent de responsabilităţile pe care le aveţi în cadrul familiei dumneavoastră. Cum se pot organiza părinţii pentru a putea petrece mai mult timp cu propriii copii?
- Preşedintele Smith a menţionat pericolele spirituale care au existat în timpul vieţii sale (vezi secţiunea 1). Ce alte pericole există astăzi? Cum îi pot ajuta părinţii şi bunicii pe copii să reziste acestor influenţe?
- Gândiţi-vă la încrederea pe care Tatăl Ceresc o acordă părinţilor când le permite să se îngrijească de copiii Săi (vezi secţiunea 2). Ce îndrumare şi ajutor oferă El?
- Ce înseamnă că Biserica este „o organizaţie de slujire care ajută familii şi persoane individuale"? (Vezi secţiunea 3.) În ce fel v-au ajutat organizaţiile din cadrul Bisericii pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră? Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii şi tineri să se implice în totalitate?

- În secţiunea 4, sunt menţionate mai multe moduri în care copiii şi tinerii pot fi ajutaţi să trăiască potrivit Evangheliei. În timp ce recitiţi sfatul respectiv, gândiţi-vă la următoarele întrebări: Care sunt câteva dintre lucrurile pe care dumneavoastră şi familia dumneavoastră le faceţi bine? În ce aspecte aţi putea aduce îmbunătăţiri? Ce puteţi face pentru a-i ajuta pe tinerii Bisericii să-şi întărească mărturiile?

Scripturi suplimentare

Deuteronomul 6:1–7; Psalmii 132:12; Mosia 1:4; 4:14–15; D&L 68:25–28; 93:36–40; vezi, de asemenea, „Familia: o declaraţie oficială către lume"

Ajutor pentru predare

„Fiţi atenţi să nu încheiaţi discuţiile bune prea devreme încercând să prezentaţi tot materialul pe care l-aţi pregătit. Chiar dacă este important să parcurgeţi materialul, este şi mai important să ajutaţi cursanţii să simtă influenţa Spiritului, să le rezolvaţi întrebările, să le măriţi cunoaşterea despre Evanghelie şi să le aprofundaţi angajamentul de a ţine poruncile." Totuşi, este, de asemenea, „important să încheiaţi discuţia la timpul potrivit. O mare parte din spiritul unei discuţii înălţătoare se pierde atunci când durează prea mult… Gestionaţi timpul. Cunoaşteţi momentul în care trebuie să se termine lecţia. Acordaţi-vă suficient timp pentru a rezuma ceea ce s-a spus şi pentru a vă depune mărturia" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 64, 65).

Note

1. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 40.
2. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 40.
3. În Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith", *Improvement Era,* iunie 1932, p. 459.
4. În *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 56.
5. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith", *Church News,* 30 oct. 1993, p. 8, 10.
6. Mesaj din partea Primei Preşedinţii, în *Family Home Evenings 1970–1971* (manual cu lecţii pentru serile în familie, 1970), p. v.
7. „Our Children – «The Loveliest Flowers from God's Own Garden»", *Relief Society Magazine,* ian. 1969, p. 5.
8. În Conference Report, oct. 1916, p. 71–72.
9. În Conference Report, apr. 1965, p. 11.
10. „The Sunday School's Responsibility", *Instructor,* mai 1949, p. 206; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactat de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), p. 221.
12. În Conference Report, apr. 1958, p. 29–30.
13. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:316; s-a renunţat la caracterele cursive.

14. „Use the Programs of the Church", *Improvement Era,* oct. 1970, p. 3.
15. În Conference Report, apr. 1958, p. 29–30.
16. „The Old and the New Magazines", *Improvement Era,* nov. 1970, p. 11.
17. „Mothers in Israel", *Relief Society Magazine,* dec. 1970, p. 886.
18. În Conference Report, apr. 1958, p. 30.
19. În Conference Report, apr. 1970, p. 6.
20. „Our Children – «The Loveliest Flowers from God's Own Garden»", p. 6.
21. În Conference Report, oct. 1948, p. 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* p. 414.
23. În Conference Report, oct. 1948, p. 153.
24. „How to Teach the Gospel at Home", *Relief Society Magazine*, dec. 1931, p. 685.
25. În Conference Report, apr. 1958, p. 29.
26. „Keeping the Commandments of Our Eternal Father", *Relief Society Magazine,* dec. 1966, p. 884.
27. Mesaj din partea Primei Preşedinţii, în *Family Home Evenings 1970–1971*, p. v.
28. Mesaj din partea Primei Preşedinţii, în *Family Home Evenings* (manual cu lecţii pentru serile în familie, 1971), p. 4.
29. În „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, p. 1.
30. „Teach Virtue and Modesty", *Relief Society Magazine,* ian. 1963, p. 5.
31. În Conference Report, apr. 1970, p. 5–6.
32. În Conference Report, apr. 1970, p. 6.
33. „Mothers in Israel", p. 886.
34. În Conference Report, oct. 1948, p. 154.
35. „Mothers in Israel", p. 886.
36. În Conference Report, apr. 1958, p. 30.

Toţi membrii familiei pot participa la munca de întocmire a istoriei familiei.

Puterea de pecetluire şi binecuvântările templului

„Ilie a venit să restaureze pe pământ… plenitudinea puterii preoţiei. Această preoţie deţine cheile legării şi pecetluirii pe pământ şi în cer a tuturor rânduielilor şi principiilor cu privire la salvarea omului.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

În anul 1902, Joseph Fielding Smith a călătorit în statul Massachusetts, unde a putut să găsească informaţii despre strămoşii săi din familia Smith. În timp ce se afla acolo, a cunoscut un genealog pe nume Sidney Perley. Domnul Perley i-a spus: „Îmi doresc foarte mult să pot cerceta consemnările despre fiecare persoană care a venit în ţinutul Essex înainte de anul 1700”.

Mai târziu, preşedintele Smith a povestit: „I-am spus: «Domnule Perley, tocmai aţi hotărât să faceţi o lucrare măreaţă, nu-i aşa?». El a răspuns: «Da şi mi-e teamă că n-o voi termina niciodată». Apoi, i-am spus: «De ce faceţi această muncă?». S-a gândit un moment, m-a privit confuz şi a răspuns: «Nu ştiu, dar am început şi nu mă pot opri». Am spus: «Vă pot spune de ce faceţi această lucrare şi de ce nu vă puteţi opri dar, dacă o voi face, nu mă veţi crede şi veţi râde de mine».

«O», a spus el, «nu ştiu ce să spun. Dacă mi-aţi spune, sunt sigur că aş fi interesat». Apoi, i-am spus despre profeţia cu privire la Ilie şi împlinirea acestei profeţii, prin profetul Joseph Smith şi Oliver Cowdery, în ziua de 3 aprilie 1836 în templul Kirtland şi că spiritul acestei cercetări a cuprins mulţi oameni şi ei şi-au întors inimile spre căutarea celor morţi împlinind această mare promisiune care avea să se realizeze înainte de a Doua Venire, pentru ca pământul să nu fie lovit de blestem. Acum, copiii îşi întorc inimile către

părinţii lor şi înfăptuiesc rânduielile pentru cei morţi pentru ca ei să găsească mântuirea şi să aibă privilegiul de a intra în împărăţia lui Dumnezeu, deşi sunt morţi.

Când am terminat, el a râs şi a spus: «Este o poveste foarte interesantă, dar n-o cred». A admis totuşi că exista ceva care îl obliga să continue această cercetare şi că nu se putea opri. Am cunoscut mulţi alţii care începuseră şi nu se puteau opri, bărbaţi şi femei care nu sunt membri ai Bisericii. Astăzi, există mii de bărbaţi şi femei care cercetează consemnările despre cei morţi. Ei nu ştiu de ce, însă este pentru ca noi să putem obţine aceste consemnări compilate şi să mergem în templele noastre pentru a face munca pentru cei morţi ai noştri".[1]

Preşedintele Smith ne-a învăţat că istoria familiei înseamnă mai mult decât găsirea numelor, datelor şi locurilor şi culegerea istorisirilor. Ea înseamnă realizarea rânduielilor din templu, care unesc familii pentru eternitate, pecetluiesc oameni credincioşi din toate generaţiile ca membri ai familiei lui Dumnezeu. „Părinţii trebuie pecetluiţi unul cu celălalt şi copiii cu părinţii pentru a putea primi binecuvântările împărăţiei celestiale", a spus el. „Prin urmare, salvarea şi progresul nostru depind de salvarea morţilor noştri demni, cu care trebuie să fim uniţi în legături de familie. Aceasta se poate realiza numai în templele noastre."[2] Înainte de a rosti rugăciunea de dedicare în Templul Ogden, Utah, el a spus: „Permiteţi-mi să vă reamintesc că, atunci când dedicăm o casă Domnului, ceea ce facem cu adevărat este că ne dedicăm pe noi înşine slujirii Domnului, făcând legământul să folosim casa în felul în care El doreşte ca ea să fie folosită".[3]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Ilie a restaurat puterea de a pecetlui sau lega pe pământ şi în cer.

Maleahi, ultimul dintre profeţii din Vechiul Testament, şi-a încheiat previziunile cu aceste cuvinte:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.

El va întoarce inima părinţilor spre copii, şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!" (Maleahi 4:5–6).

Pare să fie foarte potrivit ca ultimul dintre profeţii din vechime să-şi încheie cuvintele cu o promisiune făcută generaţiilor viitoare şi, în acea promisiune, să prezică faptul că va veni un timp în care dispensaţiile trecute vor fi legate cu cele din timpurile din urmă…

Noi avem o interpretare mult mai clară a cuvintelor lui Maleahi dată de către profetul nefit Moroni, care i s-a arătat profetului Joseph Smith, la data de 21 septembrie 1823. Acesta este modul în care îngerul le-a citat:

„Iată, Eu vă voi dezvălui vouă preoţia, prin mâna lui Ilie, profetul, înaintea venirii măreţei şi groaznicei zile a Domnului.

Şi el va sădi în inimile copiilor promisiunile făcute strămoşilor şi inimile copiilor se vor întoarce către strămoşii lor.

Dacă nu va fi aşa, întregul pământ va fi complet devastat la venirea Sa" (D&L 2:1–3).

Moroni l-a informat pe Joseph Smith că această previziune era pe cale să se împlinească. Împlinirea s-a produs după aproximativ 12 ani, în data de 3 aprilie 1836. În acea zi, Ilie li s-a arătat lui Joseph Smith şi Oliver Cowdery în Templul Kirtland şi, acolo, le-a conferit… puterea de a lega, sau pecetlui, pe pământ şi în cer. Cheile acestei preoţii erau deţinute de Ilie, căruia Domnul i-a dat putere atât asupra elementelor, cât şi asupra oamenilor, cu autoritatea de a pecetlui, pentru timp şi eternitate, asupra celor neprihăniţi toate rânduielile cu privire la plenitudinea salvării.[4]

Unii membri ai Bisericii au fost derutaţi crezând că Ilie a venit cu cheile botezului pentru cei morţi sau ale salvării celor morţi. Cheile lui Ilie erau mult mai măreţe de atât. Ele erau cheile pecetluirii şi aceste chei ale pecetluirii îi privesc pe cei vii şi îi includ pe cei morţi care doresc să se pocăiască.[5]

Ilie a venit să restaureze pe pământ, conferind-o profeţilor muritori corespunzător împuterniciţi de Domnul, plenitudinea puterii preoţiei. Această preoţie deţine cheile legării şi pecetluirii pe pământ şi în cer a tuturor rânduielilor şi principiilor cu privire la

salvarea omului, pentru ca ele să devină astfel valide în împărăţia celestială a lui Dumnezeu…

Tocmai în virtutea acestei autorităţi, rânduielile sunt înfăptuite în temple atât pentru cei vii, cât şi pentru cei morţi. Este puterea care uneşte pentru eternitate soţi şi soţii când aceştia se căsătoresc conform planului etern. Este autoritatea prin care părinţii obţin calitatea de părinte pentru copiii lor pentru toată eternitatea şi nu numai pentru existenţa muritoare, ceea ce face ca familia în împărăţia lui Dumnezeu să fie eternă.[6]

2

Restaurarea autorităţii de a pecetlui salvează pământul de la devastare completă la venirea lui Isus Hristos.

Putem înţelege că, dacă Ilie nu ar fi venit, întreaga lucrare din trecut ar fi fost inutilă, pentru că Domnul a spus că întregul pământ va fi, în aceste condiţii, complet devastat la venirea Sa. Ca urmare, misiunea sa a avut o importanţă imensă pentru lume. Nu este vorba numai despre botezul pentru cei morţi, ci şi de pecetluirea părinţilor şi de cea a copiilor cu părinţii, astfel încât să existe „o uniune întreagă, completă şi perfectă, şi o sudură a dispensaţiilor, a cheilor, a puterilor şi a slavei" de la începutul până la sfârşitul timpului [vezi D&L 128:18]. Dacă această putere de pecetluire nu ar fi pe pământ, atunci confuzia ar domni şi dezordinea ar lua locul ordinii în ziua în care Domnul va veni şi, desigur, aceasta nu se poate întâmpla, pentru că toate lucrurile sunt guvernate şi controlate de o lege perfectă în împărăţia lui Dumnezeu.[7]

De ce ar fi pământul devastat? Pur şi simplu pentru că, dacă nu va exista o legătură sudată între părinţi şi copii – care este lucrarea pentru cei morţi – atunci noi toţi vom fi respinşi; întreaga lucrare a lui Dumnezeu va eşua şi va fi complet devastată. Desigur, o astfel de situaţie nu va avea loc.[8]

Restaurarea acestei autorităţi [de a pecetlui] este binecuvântarea care salvează pământul de la devastarea completă la venirea lui Isus Hristos. Când avem acest adevăr ferm şi clar fixat în mintea noastră, este uşor să înţelegem că ar fi numai haos şi dezastru dacă Hristos ar veni şi puterea de pecetluire nu ar exista aici.[9]

Puterea de pecetluire a preoţiei „uneşte pentru eternitate soţi şi soţii când aceştia se căsătoresc conform planului etern”.

3

Pentru a ne pregăti pentru plenitudinea salvării, trebuie să primim rânduielile din templu prin puterea de pecetluire.

Domnul ne-a dat privilegii şi binecuvântări şi prilejul de a face legăminte, acceptând rânduieli care privesc salvarea noastră pe lângă ceea ce se predică în lume, pe lângă principiile credinţei în Domnul Isus Hristos, pocăinţa de păcat şi botezul pentru iertarea păcatelor şi aşezarea mâinilor pentru primirea darului Duhului Sfânt; şi aceste principii şi legăminte nu sunt primite în alt loc decât în templul lui Dumnezeu.[10]

Munca în templu se întreţese strâns cu planul salvării, astfel încât una nu poate exista fără cealaltă. Cu alte cuvinte, o persoană nu poate fi salvată dacă nu înfăptuieşte rânduieli pentru sine, mai ales pe cele care se înfăptuiesc doar în templu.[11]

Există mii de sfinţi din zilele din urmă care… doresc să participe la adunările Bisericii, doresc să-şi plătească zeciuiala şi să-şi îndeplinească îndatoririle obişnuite în Biserică, dar nu par să simtă sau să înţeleagă importanţa primirii binecuvântărilor din templul Domnului, care le vor aduce exaltarea. Este ciudat. Oamenii par să fie mulţumiţi să ducă o viaţă uşoară fără să profite de prilejurile care li se oferă şi fără să primească aceste legăminte necesare care îi vor duce înapoi în prezenţa lui Dumnezeu ca fii şi fiice.[12]

Dacă doriţi salvarea în plenitudinea ei, adică exaltarea în împărăţia lui Dumnezeu… trebuie să mergeţi în templul Domnului şi să primiţi aceste rânduieli sfinte care se înfăptuiesc numai în acea casă, care nu pot fi primite în alt loc. Niciun bărbat nu va primi, singur, plenitudinea eternităţii, a exaltării; nicio femeie nu va primi, singură, această binecuvântare; dar soţul şi soţia, când sunt pecetluiţi în templul Domnului, vor progresa către exaltare şi vor continua şi vor deveni ca Domnul. Şi acesta este destinul omului, aceasta este ceea ce doreşte Domnul pentru copiii Săi.[13]

Notă. Pentru a citi o parte dintre cuvintele de speranţă şi promisiune adresate de preşedintele Smith oamenilor credincioşi, care nu pot primi toate rânduielile înfăptuite în templu în această viaţă, vezi capitolul 18 din această carte.

4

Datorită puterii de pecetluire, noi putem înfăptui rânduielile necesare salvării pentru aceia care au murit fără a le primi.

Cine sunt părinţii despre care vorbeşte Maleahi şi cine sunt copiii? Părinţii sunt strămoşii noştri decedaţi, care au murit fără a avea privilegiul de a primi Evanghelia, dar care au primit promisiunea că va veni timpul în care le va fi acordat acest privilegiu. Copiii sunt cei care trăiesc acum, care pregătesc informaţiile genealogice şi care înfăptuiesc, în temple, rânduielile pentru şi în folosul celor morţi.[14]

Ilie a venit, având cheile pecetluirii şi nouă ne-a fost dată puterea prin care îi putem ajuta pe cei morţi. Această putere de pecetluire îi include pe cei morţi care doresc să se pocăiască şi să primească Evanghelia, care au murit fără a avea această cunoaştere, tot aşa cum îi include pe cei vii care se pocăiesc.[15]

Domnul a decretat că toţi copiii Săi de spirit, fiecare suflet care a trăit sau va trăi pe pământ, va avea ocazia dreaptă şi corectă de a crede şi a se supune legilor Evangheliei Sale nepieritoare. Aceia care acceptă Evanghelia şi trăiesc în armonie cu legile ei, inclusiv botezul şi căsătoria celestială, vor avea viaţă eternă.

Este evident că numai o mică parte a omenirii a auzit, până acum, adevărul revelat prin glasul unuia dintre adevăraţii slujitori ai Domnului. În înţelepciunea şi dreptatea Domnului, toţi trebuie să aibă parte de Evanghelie. Petru a spus:

„Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia şi celor morţi, pentru ca să fie judecaţi ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh" (1 Petru 4:6).

Aceia care nu au avut prilejul să audă mesajul salvării în această viaţă, dar care l-ar fi acceptat din toată inima dacă ar fi avut acest prilej – ei sunt cei care îl vor accepta în lumea spiritelor; ei sunt aceia pentru care noi vom înfăptui rânduielile în temple; şi ei sunt aceia care vor deveni, în acest fel, moştenitori împreună cu noi ai salvării şi vieţii eterne.[16]

Întoarcerea inimilor părinţilor către copii şi ale copiilor către părinţi este puterea salvării celor morţi prin munca pe care copiii o pot înfăptui pentru părinţii lor în templu, şi este, sub toate aspectele, înţeleaptă şi desăvârşită. I-am auzit de multe ori pe cei care se opun acestei lucrări spunând că este imposibil ca o persoană să înfăptuiască ceva pentru şi în folosul alteia care a decedat. Aceia care au astfel de păreri uită faptul că întreaga muncă de salvare este o muncă pentru şi în folosul cuiva, dat fiind că Isus Hristos a fost jertfă de ispăşire, ne-a mântuit de la moarte, pentru care noi nu suntem răspunzători, şi ne-a mântuit, de asemenea, de răspunderea pentru păcatele noastre, dacă ne pocăim şi acceptăm Evanghelia. El a făcut aceasta la o scară imensă şi infinită şi, pe baza aceluiaşi principiu, El a delegat membrilor Bisericii Sale autoritatea de a acţiona în folosul celor morţi care nu pot înfăptui pentru ei înşişi rânduielile necesare salvării.[17]

Eu cred că, uneori, privim dintr-o perspectivă îngustă această lucrare pentru salvarea celor morţi. Este o concepţie greşită să-i considerăm morţi pe oamenii pentru care înfăptuim munca în templul

Domnului. Trebuie să-i considerăm vii; iar cei vii care înfăptuiesc munca pentru ei nu fac decât să-i reprezinte în primirea binecuvântărilor pe care ar fi trebuit să le primească şi le-ar fi primit în această viaţă dacă ar fi trăit în timpul unei dispensaţii în care a fost predicată Evanghelia. De aceea, fiecare persoană decedată pentru care se înfăptuieşte munca în templu este considerată vie în momentul înfăptuirii rânduielii.[18]

Această doctrină privind salvarea celor morţi reprezintă unul dintre cele mai glorioase principii revelate vreodată omului. Este modul în care Evanghelia va fi oferită tuturor oamenilor. Ea arată faptul că Dumnezeu nu este părtinitor [vezi Faptele apostolilor 10:34]; că fiecare suflet este preţios în ochii Săi; şi că toţi oamenii vor fi judecaţi, în fapt şi în realitate, în funcţie de faptele lor.

Eu Îi mulţumesc Domnului că a restaurat Evanghelia Sa nepieritoare pentru noi în aceste zile. Îi mulţumesc pentru puterea de pecetluire readusă pe pământ prin profetul Ilie. Îi mulţumesc pentru familia eternă, pentru privilegiul pe care îl avem de a fi pecetluiţi în templele Sale sfinte şi pentru că a făcut, apoi, ca aceste binecuvântări ale pecetluirii să poată fi oferite strămoşilor noştri care au decedat fără a cunoaşte Evanghelia.[19]

5

Munca de întocmire a istoriei familiei şi munca din templu pentru cei morţi sunt lucrări făcute din dragoste.

Există multe suflete bune, umile care s-au privat singure de alinările şi, uneori, de cele necesare vieţii, pentru a putea pregăti consemnările şi înfăptui lucrarea pentru morţii lor, pentru ca darul salvării să poată fi dus lor. Aceste lucrări făcute din dragoste nu vor fi făcute în zadar, pentru că toţi cei care au lucrat în această cauză bună îşi vor găsi comoara şi bogăţiile în împărăţia celestială a lui Dumnezeu. Răsplata lor va fi mare, da, chiar dincolo de puterea de a înţelege a muritorilor.[20]

Nu există lucrare legată de Evanghelie care să fie mai altruistă decât lucrarea înfăptuită în casa Domnului pentru cei morţi ai noştri. Cei care lucrează pentru cei morţi nu aşteaptă să primească vreo remuneraţie sau răsplată pe pământ. Este, mai presus de toate, o lucrare făcută din dragoste care s-a născut în inima omului prin

muncă permanentă, plină de credinţă pentru aceste rânduieli necesare salvării. Nu există câştiguri financiare, dar va fi mare bucurie în cer pentru acele suflete pe care le-am ajutat să-şi dobândească salvarea. Este o lucrare care sporeşte calităţile sufletului unui om, îi măreşte înţelegerea cu privire la bunăstarea semenilor săi şi sădeşte în inima sa dragoste faţă de toţi copiii Tatălui nostru Ceresc. Nu există lucrare care să-l înveţe pe om să-şi iubească semenii ca pe sine însuşi aşa cum o face lucrarea înfăptuită în templu pentru cei morţi. Isus a iubit atât de mult lumea încât El a dorit să Se ofere ca jertfă pentru păcate, pentru ca lumea să poată fi salvată. Avem, de asemenea, privilegiul, într-o măsură mică, de a ne arăta marea noastră dragoste faţă de El şi semenii noştri ajutându-i să primească binecuvântările Evangheliei pe care, acum, nu le pot primi fără ajutorul nostru.[21]

6

Prin munca de întocmire a istoriei familiei şi munca în templu, noi completăm familia ca formă de organizare din generaţie în generaţie.

Doctrina privind salvarea celor morţi şi munca din templu ne oferă posibilitatea glorioasă de a continua relaţiile de familie. Prin ea, învăţăm că legăturile de familie nu trebuie să fie destrămate, că soţii şi soţiile vor avea etern drepturi unul asupra celuilalt şi asupra propriilor copii până la ultima generaţie. Totuşi, pentru a primi aceste privilegii, trebuie înfăptuite aceste rânduieli de pecetluire în templul Dumnezeului nostru. Toate contractele, legăturile, obligaţiile şi înţelegerile făcute de oameni vor ajunge la un sfârşit, dar obligaţiile şi înţelegerile încheiate în casa Domnului, dacă sunt respectate cu credinţă, vor dura veşnic [vezi D&L 132:7]. Această doctrină ne oferă o idee mai clară despre scopurile Domnului cu privire la copiii Săi. Arată mila Sa mare şi nelimitată şi dragostea Sa faţă de toţi aceia care I se supun, da, chiar faţă de aceia care se revoltă, pentru că în bunătatea Sa El le va acorda chiar şi lor binecuvântări imense.[22]

Evanghelia lui Isus Hristos ne învaţă că familia, ca formă de organizare, va fi, în ceea ce priveşte exaltarea, una completă, o formă de organizare în care tatăl, mama şi copiii dintr-o generaţie vor fi

Când ne întoarcem inimile către strămoşii care au murit, ne putem întoarce inimile şi către membrii în viaţă ai familiei.

legaţi de tatăl, mama şi copiii din generaţia următoare, lărgindu-se şi întinzându-se astfel până la sfârşitul timpului.[23]

Trebuie să existe o legătură sudată, o unire a generaţiile din zilele lui Adam până la sfârşitul timpului. Familiile vor fi unite şi legate împreună, părinţii cu propriii copii, copiii cu părinţii, o generaţie cu alta până când vom fi uniţi într-o familie imensă cu tatăl Adam la conducere, unde l-a pus Domnul. Deci, noi nu putem fi salvaţi şi exaltaţi în împărăţia lui Dumnezeu dacă nu avem în inimile noastre dorinţa de a face această lucrare pentru şi în folosul morţilor noştri şi de a o înfăptui atât cât ne stă în putere. Aceasta este o doctrină glorioasă, unul dintre măreţele principii cuprinse în adevărul revelat prin profetul Joseph Smith. Trebuie să profităm de prilejurile pe care le avem şi să dovedim că suntem demni şi plăcuţi înaintea Domnului pentru a putea primi noi înşine această exaltare şi a ne bucura

în împărăţia lui Dumnezeu alături de rudele şi prietenii noştri în această măreaţă reuniune şi adunare a sfinţilor Bisericii Primului Născut, care s-au păstrat liberi şi nepătaţi de păcatele lumii.

Mă rog ca Domnul să ne binecuvânteze şi să sădească în inimile noastre dorinţa de a ne îndeplini chemările cu credinţă şi sârguinţă şi a-I sluji cu credinţă în toate lucrurile.[24]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Citiţi, în secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", sfatul preşedintelui Smith despre „ce facem cu adevărat" la dedicarea unui templu. Ce putem face pentru a urma acest sfat?
- Cum influenţează învăţăturile din secţiunea 1 eforturile noastre de a ne ajuta strămoşii care au murit? Cum pot influenţa aceste învăţături relaţia noastră cu membrii în viaţă ai familiei?
- Când citiţi secţiunea 2, căutaţi explicaţia preşedintelui Smith cu privire la faptul că puterea de pecetluire „salvează pământul de la devastare completă la venirea lui Isus Hristos". Ce ne învaţă aceasta despre locul familiilor în planul salvării?
- În ce fel munca în templu „se întreţese strâns cu planul salvării"? (Vezi secţiunea 3.) Cum ne poate influenţa acest principiu sentimentele faţă de munca în templu?
- Preşedintele Smith ne-a sfătuit ca, atunci când facem munca în templu pentru cei morţi, să ne gândim la oamenii respectivi ca la persoane în viaţă (vezi secţiunea 4). Ce înseamnă aceasta pentru dumneavoastră? Cum ar putea influenţa această idee modul în care slujiţi în templu?
- În timp ce recapitulaţi secţiunea 5, căutaţi binecuvântările despre care preşedintele Smith a spus că vor fi primite de cei care fac munca de întocmire a istoriei familiei. Cum aţi constat adevărul acestor lucruri?
- Studiaţi secţiunea 6 şi imaginaţi-vă bucuria întâlnirii cu strămoşii dumneavoastră într-o „măreaţă reuniune". Gândiţi-vă la ce puteţi face pentru a vă pregăti dumneavoastră şi familia dumneavoastră pentru acest privilegiu.

Scripturi suplimentare

1 Corinteni 15:29; D&L 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Ajutor pentru predare

„Când o persoană adresează o întrebare, gândiţi-vă să-i invitaţi pe ceilalţi să răspundă în loc să răspundeţi dumneavoastră. De exemplu, puteţi să spuneţi: «Este o întrebare interesantă. Ce cred ceilalţi?» sau «Poate să ne ajute cineva cu această întrebare?»" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 64).

Note

1. În Conference Report, apr. 1948, p. 134.
2. „Salvation for the Dead", *Improvement Era,* febr. 1917, p. 361; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:147.
3. „Ogden Temple Dedicatory Prayer", *Ensign,* mart. 1972, p. 6.
4. „The Coming of Elijah", *Ensign,* ian. 1972, p. 2, 5.
5. „The Keys of the Priesthood Restored", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* iulie 1936, p. 100.
6. „A Peculiar People: The Authority Elijah Restored", *Deseret News,* 16 ian. 1932, secţiunea Bisericii, p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:117.
7. „Salvation for the Living and the Dead", *Relief Society Magazine,* dec. 1918, p. 677–678; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:121.
8. *Doctrines of Salvation,* 2:122.
9. „The Coming of Elijah", p. 5.
10. În „Relief Society Conference Minutes", *Relief Society Magazine,* aug. 1919, p. 466, vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:40.
11. „One Hundred Years of Progress", *Liahona: The Elder's Journal,* 15 apr. 1930, p. 520.
12. „The Duties of the Priesthood in Temple Work", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* ian. 1939, p. 4.
13. „Elijah the Prophet and His Mission – IV", *Instructor,* mart. 1952, p. 67.
14. „Salvation for the Dead", *Millennial Star,* 8 dec. 1927, p. 775; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:127.
15. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 101.
16. *Sealing Power and Salvation,* Brigham Young University Speeches of the Year (12 ian. 1971), p. 2–3; s-a renunţat la caracterele cursive.
17. *The Restoration of All Things* (1945), p. 174–175.
18. „The Keys of the Priesthood Restored", p. 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation,* p. 3.
20. „A Greeting", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* ian. 1935, p. 5; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:180.
21. „Salvation for the Dead", *Improvement Era,* febr. 1917, p. 362; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:144.
22. „Salvation for the Dead", *Improvement Era,* febr. 1917, p. 362–363; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:173.
23. În Conference Report, apr. 1942, p. 26; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:175.
24. În Conference Report, oct. 1911, p. 122.

Să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu

„Preaslăvirea supremă înseamnă să ţii poruncile, să calci pe urmele Fiului lui Dumnezeu, să faci întotdeauna lucrurile care Îl mulţumesc.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

„Îmi doresc salvarea”, a declarat preşedintele Joseph Fielding Smith, „şi ştiu că o pot obţine numai prin intermediul supunerii faţă de legile Domnului, ţinând poruncile, făcând fapte neprihănite, călcând pe urmele Conducătorului nostru, Isus, Exemplul şi Conducătorul absolut.”[1]

Pe lângă faptul că-şi dorea salvarea, preşedintele Smith a lucrat cu sârguinţă pentru a-i ajuta pe alţii să facă la fel. Vârstnicul Francis M. Gibbons, care a slujit în calitate de secretar al Primei Preşedinţii, a observat că preşedintele Smith „a considerat că era de datoria lui să ridice un glas de avertizare atunci când oamenii au început să se îndepărteze de calea indicată de scripturi. Şi nu a avut nicio intenţie de a abandona acea responsabilitate, indiferent de ce spuneau ceilalţi. Faptul că spunea lucrurilor pe nume l-a făcut mai puţin plăcut în anumite cercuri, însă acest lucru nu l-a oprit; scopul său nu era acela de a deveni plăcut sau celebru în ochii oamenilor. Din contră, el şi-a înţeles rolul ca fiind acela de santinelă a cărei datorie era să-i avertizeze pe cei de jos, care nu puteau să vadă pericolul care se apropia”.[2]

Odată, preşedintele Smith a împărtăşit o experienţă care a ilustrat schimbarea în inimă de care poate avea parte un om care dă ascultare acestei avertizări:

„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

„În urmă cu mai mulţi ani, am participat la o conferinţă de ţăruş şi am vorbit despre Cuvântul de înţelepciune… Când am ajuns în partea din spatele clădirii [la încheierea conferinţei], aproape toată lumea plecase, cu excepţia unui bărbat care şi-a întins mâna şi a spus:

«Frate Smith, aceasta este prima cuvântare despre Cuvântul de înţelepciune care mi-a plăcut vreodată».

Eu am spus: «Nu aţi mai auzi alte cuvântări despre Cuvântul de înţelepciune?».

El a spus: «Ba da, însă aceasta este prima care mi-a plăcut».

Eu am spus: «Cum se poate?».

El a spus: «Ei bine, acum ţin Cuvântul de înţelepciune»”.[3]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Dumnezeu guvernează universul prin lege, iar noi ne supunem acelei legi.

Toţi oamenii trebuie să accepte că, deoarece Cel Atotputernic guvernează întregul univers prin intermediul legii imuabile, omul, care este cea mai măreaţă creaţie a Sa, trebuie să se supună el însuşi acestei legi. Domnul a declarat acest adevăr în mod concis şi convingător într-o revelaţie către Biserică:

„Toate împărăţiile au primit o lege;

Şi sunt multe împărăţii; pentru că nu există spaţiu în care să nu fie împărăţie; şi nu există împărăţie în care să nu fie spaţiu, fie că este o împărăţie mai mare sau mai mică.

Şi fiecărei împărăţii îi este dată o lege; şi, de asemenea, în fiecare lege sunt anumite limite şi condiţii.

Toate fiinţele care nu se supun acestor condiţii nu sunt justificate” (D&L 88:36–39).

Acest adevăr este evident. Prin urmare, este normal să ne aşteptăm ca împărăţia lui Dumnezeu să fie guvernată prin lege şi ca toţi cei care doresc să intre acolo să se supună acelei legi. „Iată, casa

Mea este o casă a ordinii, spune Domnul Dumnezeu, şi nu o casă de confuzie." (D&L 132:8)

Domnul i-a dat omului un set de legi pe care noi îl numim Evanghelia lui Isus Hristos. Din cauza lipsei inspiraţiei şi îndrumării spirituale, oamenii pot înţelege diferit aceste legi şi aplicabilitatea lor, însă rareori există vreo neînţelegere cu privire la faptul că astfel de legi există şi că toţi cei care doresc să intre în acea împărăţie trebuie să li se supună.[4]

Noi avem fiecare adevăr, fiecare doctrină, fiecare lege şi fiecare cerinţă, fiecare acţiune pe care trebuie s-o facem şi fiecare rânduială necesare salvării şi exaltării noastre în cea mai mare glorie a lumii celestiale.[5]

2

Ţinerea poruncilor este un mod prin care ne arătăm dragostea faţă de Domnul.

Responsabilitatea noastră în cadrul Bisericii este de a-L preaslăvi pe Domnul în spirit şi adevăr, iar noi trebuie să facem aceasta cu toată inima noastră, cu tot sufletul şi cu tot cugetul nostru. Isus a spus: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti" (Matei 4:10).

Noi credem că preaslăvirea înseamnă mult mai mult decât doar să te rogi, să predici şi să urmezi învăţăturile Evangheliei. Preaslăvirea supremă înseamnă să ţii poruncile, să calci pe urmele Fiului lui Dumnezeu, să faci întotdeauna lucrurile care Îl mulţumesc. Una este să-I slujeşti Domnului doar cu gura şi alta este să respecţi şi să onorezi voia Sa urmând exemplul pe care El ni l-a dat… Mă bucur pentru privilegiul pe care-l am de a călca pe urmele Sale. Sunt foarte fericit să spun că sunt recunoscător pentru cuvintele vieţii eterne pe care le-am primit în această lume şi pentru speranţa pe care o am că voi dobândi viaţa eternă în lumea care va veni, dacă voi rămâne credincios şi fidel până la sfârşit.[6]

Aceasta este legea dată membrilor Bisericii, în cuvintele Salvatorului: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte" (Ioan 14:21). Din nou, Salvatorul a spus: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15)…

Salvatorul nu a comis niciodată vreun păcat şi nici nu a avut vreodată mustrări de conştiinţă. El nu a trebuit să se pocăiască aşa cum trebuie să facem dumneavoastră şi cu mine; însă, într-un mod pe care eu nu-l pot înţelege, el a purtat greutatea încălcărilor mele şi ale dumneavoastră… El a venit şi S-a oferit ca jertfă pentru a plăti datoria fiecăruia dintre noi care este dornic să se pocăiască de păcatele sale şi să se întoarcă la El şi să ţină poruncile Sale. Gândiţi-vă la acest lucru, dacă puteţi. Salvatorul a purtat acea povară într-un mod care este mai presus de puterea noastră de a înţelege. Eu ştiu acest lucru, deoarece accept cuvântul Său. El ne spune despre chinul prin care a trecut; chinul acesta a fost atât de mare încât L-a implorat pe Tatăl Său, dacă ar fi fost posibil, să nu trebuiască să bea paharul amar şi să sufere: „Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42). Răspunsul pe care L-a primit de la Tatăl Său a fost: „Trebuie să-l bei".

Pot eu să nu-L iubesc? Nu, nu pot. Îl iubiţi? Atunci, ţineţi poruncile Sale.[7]

3

Dacă nu ţinem poruncile Domnului, nu ne putem aştepta să primim binecuvântările Sale.

Când nu ţinem poruncile pe care Domnul ni le-a dat pentru a ne îndruma, nu ne putem aştepta să primim binecuvântările Sale.[8]

Cu ce ne ajută să-I cerem ajutor Domnului dacă nu avem nicio intenţie să ţinem poruncile Sale? O astfel de rugăciune este o făţărnicie şi o insultă adusă scaunului harului. Cum putem să îndrăznim să ne aşteptăm la un răspuns favorabil dacă ne aflăm într-o astfel de situaţie? „Căutaţi pe Domnul câtă vreme poate fi găsit; chemaţi-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând", a spus Isaia (Isaia 55:6–7). Însă este Domnul mereu aproape când Îi cerem ajutorul? În mod sigur, nu! El a spus: „Ei nu s-au grăbit să asculte glasul Domnului, Dumnezeul lor, de aceea, Domnul, Dumnezeul lor, nu se grăbeşte să le asculte rugăciunile lor şi să le răspundă în ziua greutăţilor lor. În ziua păcii lor, ei au luat cu uşurinţă sfatul Meu; dar în ziua greutăţii lor, de nevoie, ei Mă vor căuta" [D&L

Părinţii îşi pot ajuta copiii „să [umble] în toată lumina adevărului”.

101:7–8]. Dacă noi ne apropiem de El, El Se va apropia de noi şi nu vom fi abandonaţi; însă, dacă nu ne apropiem de El, nu avem promisiunea că El ne va asculta în ziua răzvrătirii noastre.[9]

Nu ne putem ruga Domnului şi să-I spunem: „Ascultă ce avem nevoie, adu-ne victoria, fă ce vrem noi să faci, însă nu ne cere să facem ceea ce vrei Tu”.[10]

Este necesar să umblăm în toată lumina adevărului, nu doar în lumina parţială a adevărului. Eu nu pot să resping anumite principii ale Evangheliei şi să cred în altele, iar apoi să simt că sunt îndreptăţit să primesc toate binecuvântările salvării şi exaltării în împărăţia lui Dumnezeu. Dacă dorim exaltarea, dacă dorim locul pe care Domnul l-a pregătit pentru cei care sunt drepţi şi fideli, atunci trebuie să fim dornici să umblăm în toată lumina Evangheliei lui Isus Hristos şi să ţinem toate poruncile. Nu putem să spunem că unele dintre ele sunt mici şi neimportante şi, prin urmare, Domnului nu-I va păsa dacă le încălcăm. Ni s-a poruncit să trăim prin fiecare

cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu [vezi Deuteronom 8:3; D&L 98:11]. „De ce-Mi ziceţi: «Doamne, Doamne!» şi nu faceţi ce spun Eu?" [vezi Luca 6:46].[11]

4

Când ţinem poruncile Domnului, suntem pe drumul către perfecţiune.

Domnul se aşteaptă din partea noastră să credem în El, să acceptăm Evanghelia Sa nepieritoare şi să trăim conform cerinţelor şi condiţiilor Sale. Nu avem puterea de a alege şi a ne supune acelor principii ale Evangheliei care ne convin şi de a le ignora pe celelalte. Nu avem dreptul să hotărâm că anumite principii nu mai sunt valabile pentru circumstanţele noastre sociale şi culturale.

Legile Domnului sunt eterne, iar noi avem plenitudinea Evangheliei Sale nepieritoare şi ni se cere să credem în toate legile şi adevărurile Sale, iar apoi să trăim conform lor. Nu există nimic mai important pentru fiecare om decât faptul de a ţine poruncile Domnului. El se aşteaptă ca noi să ne lipim de fiecare principiu adevărat, să punem pe primul loc în viaţa noastră lucrurile împărăţiei Sale, să înaintăm cu fermitate în Hristos şi să-L slujim cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria noastră. Folosind limbajul scripturilor, fie ca noi să auzim concluzia întregii cerinţe: „Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om" (Eclesiastul 12:13).[12]

Mă gândesc adesea, cum de altfel presupun că faceţi şi dumneavoastră, la măreţul şi minunatul discurs – cel mai măreţ rostit vreodată, din câte ştim noi – pe care-l numim Cuvântarea de pe munte… Dacă pur şi simplu am da ascultare acelor învăţături, am putea să ne întoarcem în prezenţa lui Dumnezeu, Tatăl, şi a Fiului Său, Isus Hristos.

Mă gândesc adesea la ceea ce este rezumatul învăţăturilor Sale:

„Voi fiţi, dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârşit" [Matei 5:48]…

Eu cred că Domnul a spus exact ceea ce a dorit, anume că noi trebuie să fim perfecţi, aşa cum Tatăl nostru din Cer este perfect. Acest lucru nu se va produce pe loc, ci rând după rând şi precept

după precept, exemplu după exemplu şi, chiar şi aşa, nu în timpul vieţii noastre muritoare, căci va trebui să mergem chiar până dincolo de mormânt înainte de a putea atinge acea perfecţiune şi de a putea fi ca Dumnezeu.

Însă în această viaţă aşezăm temelia. În această viaţă suntem învăţaţi aceste adevăruri simple ale Evangheliei lui Isus Hristos, în această stare de încercare, pentru a ne pregăti pentru acea perfecţiune. Este datoria mea, este datoria dumneavoastră, să fim astăzi mai buni decât am fost ieri şi mai buni mâine decât suntem astăzi. De ce? Deoarece suntem pe acel drum, dacă ţinem poruncile Domnului, suntem pe drumul către perfecţiune, iar acest lucru se poate întâmpla numai dacă suntem supuşi şi dacă ne dorim în inima noastră să biruim lumea…

Dacă avem o problemă, o slăbiciune, trebuie să ne concentrăm asupra ei, cu dorinţa de a o birui, până când o vom controla şi o vom învinge. Dacă un om crede că îi este greu să-şi plătească zeciuiala, atunci acela este lucrul pe care trebuie să-l facă, până când învaţă să-şi plătească zeciuiala. Dacă are o problemă legată de Cuvântul de înţelepciune, aceasta este ceea ce trebuie să facă, până când învaţă să îndrăgească acea poruncă.[13]

5

Când ţinem poruncile, Domnul ne alină, ne binecuvântează şi ne întăreşte pentru a deveni bărbaţi şi femei demni de exaltare.

Pentru a fi pe plac [Domnului], noi trebuie nu doar să-L preaslăvim cu recunoştinţă şi cu slavă, ci şi să ne supunem de bunăvoie poruncilor Sale. Făcând astfel, El este obligat să reverse binecuvântările Sale; căci pe acest principiu (supunerea faţă de lege) se bazează toate lucrurile [vezi D&L 130:20–21].[14]

Dumnezeu ne-a dat [porunci] pentru ca noi să ne putem apropia de El, să creştem în credinţă şi să fim întăriţi. El nu ne-a dat niciodată vreo poruncă care să nu fie pentru alinarea şi binecuvântarea noastră. Ele nu sunt date pentru simpla plăcere a Domnului, ci pentru a ne face oameni mai buni şi demni de salvarea şi exaltarea în împărăţia Sa.[15]

În templu, noi facem legământ „că-I vom sluji Domnului, că vom ţine poruncile Sale şi că ne vom păstra neîntinaţi de lume”.

Dacă intrăm în templu, ne ridicăm mâinile şi facem legământ că-I vom sluji Domnului, că vom ţine poruncile Sale şi că ne vom păstra neîntinaţi de lume. Dacă înţelegem ce facem, atunci înzestrarea ne va fi o protecţie de-a lungul vieţii – protecţie pe care omul care nu se duce la templu nu o poate avea.

L-am auzit pe tatăl meu spunând că, în timpul încercărilor sale, în momentul când era ispitit, se gândea la promisiunile, legămintele pe care le făcuse în casa Domnului, iar ele erau o protecţie pentru el… Această protecţie este, în parte, motivul acestor ceremonii. Ele ne salvează acum şi ne exaltă în viaţa de apoi, dacă le respectăm. Ştiu că avem parte de această protecţie, căci şi eu am avut parte de ea, asemenea altor mii de oameni care şi-au amintit de obligaţiile lor.[16]

Domnul ne va oferi daruri. El ne va lumina mintea. El ne va da cunoaştere, ceea ce va înlătura toate dificultăţile şi ne va ajuta să trăim conform poruncilor pe care ni le-a dat; El ne va da o cunoaştere care se va înrădăcina atât de adânc în noi încât nu va putea fi îndepărtată vreodată, dacă nu vom face nimic altceva decât să

căutăm lumina, adevărul şi înţelegerea care ne sunt promise şi pe care le putem primi doar dacă suntem fideli şi credincioşi fiecărui legământ şi fiecărei obligaţii ce aparţin Evangheliei lui Isus Hristos.[17]

Promisiunea măreaţă făcută membrilor acestei Biserici care sunt dornici să se supună legii şi să ţină poruncile Domnului este aceea că ei nu vor primi doar un loc în împărăţia lui Dumnezeu, ci şi că vor avea parte de prezenţa Tatălui şi a Fiului; iar aceasta nu este totul, căci Domnul a promis că tot ceea ce El are le va fi dat lor [vezi D&L 84:33–39].[18]

Prin supunere continuă faţă de poruncile făcute cunoscute în Evanghelia lui Isus Hristos, vom primi nemurire, slavă, viaţă eternă şi vom trăi în prezenţa lui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului Său, Isus Hristos şi Îi vom cunoaşte cu adevărat.[19]

Dacă umblăm pe cărările virtuţii şi ale sfinţeniei, Domnul va revărsa binecuvântările Sale asupra noastră cum nici nu ne-am imaginat vreodată. Vom fi în faptele noastre, aşa cum a spus Petru, „o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui" (1 Petru 2:9). Şi vom fi speciali, deoarece nu vom fi ca ceilalţi oameni care nu trăiesc în acord cu aceste standarde…

În calitate de slujitori ai Domnului, scopul nostru este de a umbla pe calea pe care El a pregătit-o pentru noi. Noi nu trebuie doar să ne dorim să facem şi să spunem ceea ce-I este pe plac, ci şi să căutăm să ne trăim viaţa la fel cum a trăit El.

El Însuşi ne-a dat exemplul perfect în toate lucrurile şi ne-a spus: „Tu vino după Mine!". Pe ucenicii Săi nefiţi, El i-a întrebat: „Ce fel de oameni trebuie să fiţi voi?", iar, apoi, le-a răspuns: „Adevărat vă spun Eu vouă, tot aşa cum sunt Eu" (3 Nefi 27:27).

Acum, noi suntem angajaţi în cea mai măreaţă lucrare din lume. Această preoţie pe care o deţinem este puterea şi autoritatea Domnului Însuşi; iar El ne-a promis că, dacă slujim cu credinţă şi sârguinţă în chemările noastre şi umblăm în lumină, aşa cum El este în lumină, vom avea glorie şi slavă alături de El pentru totdeauna în împărăţia Tatălui Său.

Având o speranţă atât de glorioasă, nu putem noi să abandonăm căile malefice ale lumii? Nu ar trebui să punem pe primul loc în

viaţa noastră lucrurile împărăţiei lui Dumnezeu? Nu ar trebui noi să căutăm să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura Sa?[20]

Eu mărturisesc că Domnul a vorbit în zilele noastre; că mesajul Său este unul de speranţă, bucurie şi salvare; şi vă promit că, dacă umblaţi în lumina cerului, dacă sunteţi fideli încrederii ce v-a fost acordată şi dacă ţineţi poruncile, veţi avea pace şi bucurie în această viaţă şi viaţă eternă în lumea care va veni.[21]

Ţineţi poruncile! Umblaţi în lumină! Înduraţi până la sfârşit! Fiţi fideli fiecărui legământ şi obligaţie, iar Domnul vă va binecuvânta cum nici nu vă puteţi imagina.[22]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Recapitulaţi relatarea de la sfârşitul secţiunii „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith". De ce ni se schimbă sentimentele cu privire la Evanghelie atunci când ne străduim să ţinem poruncile?
- Ce învăţaţi din pasajele scripturale citate în secţiunea 1?
- În ce fel este supunerea noastră faţă de porunci un mod prin care ne arătăm dragostea faţă de Isus Hristos? În ce fel este un mod prin care ne exprimăm recunoştinţa faţă de sacrificiul Său ispăşitor? În ce fel este un mod de preaslăvire? (Vezi secţiunea 2.)
- Cugetaţi asupra învăţăturilor din secţiunea 3. De ce este greşit să ne aşteptăm ca Domnul să ne binecuvânteze dacă noi nu ne străduim să fim supuşi?
- Cum vă ajută să ştiţi că nu trebuie să vă aşteptaţi să deveniţi perfecţi dintr-o dată sau nici măcar în această viaţă? (Vezi secţiunea 4.) Gândiţi-vă la ce puteţi să faceţi, în fiecare zi, cu ajutorul Domnului, pentru a rămâne „pe drumul către perfecţiune".
- În secţiunea 5, preşedintele Smith enumeră cel puţin 10 modalităţi în care Domnul ne va binecuvânta dacă ţinem poruncile. Ce experienţe puteţi împărtăşi în care aţi primit unele dintre aceste binecuvântări?

Scripturi suplimentare

Matei 4:4; 2 Nefi 31:19–20; Omni 1:26; D&L 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Ajutor pentru predare

„Rugaţi cursanţii să împărtăşească ce au învăţat ca urmare a studiului lor personal al capitolului. Poate fi util să contactaţi câţiva cursanţi în timpul săptămânii şi să-i rugaţi să vină pregătiţi să împărtăşească ce au învăţat" (de la pagina VII a acestei cărţi).

Note

1. În Conference Report, oct. 1969, p. 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 313.
3. În Conference Report, oct. 1935, p. 12.
4. „Justice for the Dead", *Ensign,* mart. 1972, p. 2.
5. În „President Smith's Last Two Addresses", *Ensign,* aug. 1972, p. 46.
6. „I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign,* dec. 1971, p. 27.
7. În Conference Report, apr. 1967, p. 121–122.
8. În Conference Report, oct. 1935, p. 15.
9. În Conference Report, apr. 1943, p. 14.
10. În Conference Report, oct. 1944, p. 144–145.
11. În Conference Report, apr. 1927, p. 111–112.
12. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme", *New Era,* sept. 1971, p. 40.
13. În Conference Report, oct. 1941, p. 95.
14. „The Virtue of Obedience", *Relief Society Magazine,* ian. 1968, p. 5.
15. În Conference Report, apr. 1911, p. 86.
16. „The Pearl of Great Price", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* iulie 1930, p. 103.
17. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts", *Ensign,* iunie 1972, p. 3.
18. „Keep the Commandments", *Improvement Era,* aug. 1970, p. 3.
19. În Conference Report, oct. 1925, p. 116.
20. „Our Responsibilities as Priesthood Holders", *Ensign,* iunie 1971, p. 50.
21. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 7.
22. „Counsel to the Saints and to the World", *Ensign,* iulie 1972, p. 27.

CAPITOLUL 19

În lume, dar nu ai lumii

„Deşi suntem în lume, nu suntem ai lumii.
Se aşteaptă din partea noastră să biruim lumea
şi să trăim aşa cum trebuie să trăiască sfinţii.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

La data de 29 decembrie 1944, fiul preşedintelui Joseph Fielding Smith, Lewis, a murit servind în cadrul Trupelor de Uscat ale Statelor Unite. În pofida durerii prin care a trecut, preşedintele Smith a fost alinat de amintirea vieţii bune pe care a trăit-o Lewis. „Dacă Lewis a făcut sau a spus vreodată un lucru urât, eu nu am auzit niciodată despre aşa ceva”, a scris preşedintele Smith în jurnalul său. „Gândurile lui au fost pure aşa cum i-au fost şi faptele… Deşi vestea este greu de suportat, avem un sentiment de pace şi fericire ştiind că a fost curat şi liber de viciile atât de răspândite în lume şi în armată. A fost fidel credinţei sale şi este demn de o înviere glorioasă, când vom fi din nou uniţi”[1].

După aproximativ 11 ani, preşedintele Joseph Fielding Smith şi soţia sa, Jessie, au văzut trăsături similare la alte persoane din cadrul forţelor armate. Ei au făcut un tur al misiunilor Bisericii din estul Asiei şi i-au vizitat pe sfinţii din zilele din urmă, din Statele Unite, care serveau în cadrul forţelor armate. Preşedintele şi sora Smith au fost impresionaţi de aceşti tineri care, în pofida ispitelor lumii, trăiau vieţi bune, curate. În cadrul Conferinţei Generale din luna octombrie a anului 1955, preşedintele Smith a raportat:

„Dumneavoastră, taţi şi mame care aveţi fii ce servesc în forţele armate, fiţi mândri de ei. Ei sunt tineri minunaţi. Unii dintre militarii noştri sunt convertiţi care au fost aduşi în Biserică de învăţături, precepte şi exemple – mai ales exemplul membrilor Bisericii care servesc şi ei în forţele armate.

Chiar şi în timp de război, noi putem să trăim
în lume, dar să nu fim ai lumii.

Am cunoscut mulţi tineri care au spus: «Ne-am alăturat Bisericii datorită modului în care aceşti tineri şi-au trăit vieţile şi datorită faptului că ei ne-au învăţat principiile Evangheliei».

Fac o treabă bună. Poate că a existat unul sau doi care să neglijeze ţinerea poruncilor, dar acei tineri pe care am avut privilegiul să-i întâlnesc şi să le vorbesc şi-au depus mărturia despre adevăr şi au avut un comportament umil.

Şi, în întâlnirile mele cu funcţionari şi capelani…, ei toţi mi-au spus: «Ne plac tinerii voştri. Sunt curaţi moral. Te poţi bizui pe ei»"[2].

Preşedintele Smith i-a îndemnat pe membrii Bisericii să fie – ca aceşti tineri militari – „diferiţi de restul lumii"[3]. În astfel de cuvântări, el a vorbit deseori despre ţinerea sfântă a zilei de sabat, supunerea faţă de Cuvântul de înţelepciune, respectarea numelui Tatălui Ceresc şi al lui Isus Hristos, purtarea unei îmbrăcăminţi decente şi ţinerea legii castităţii. El i-a asigurat pe sfinţii din zilele din urmă că binecuvântările pe care aveau să le primească, dacă renunţau la relele lumii şi ţineau poruncile, aveau să „depăşească toată puterea noastră de înţelegere de acum"[4].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Domnul Se aşteaptă să renunţăm la relele lumii şi să trăim aşa cum trebuie să trăiască sfinţii.

Trăim într-o lume rea şi ticăloasă. Dar, deşi suntem în lume, noi nu suntem ai lumii. Se aşteaptă din partea noastră să biruim lumea şi să trăim aşa cum trebuie să trăiască sfinţii… Avem lumină mai multă decât are lumea şi Domnul aşteaptă mai mult de la noi decât de la ea.[5]

În capitolul al 17-lea din Ioan – cu greu pot citi acest capitol fără ca lacrimile să-mi umple ochii – Domnul nostru, rugându-se Tatălui Său cu blândeţea întregului Său suflet pentru că ştia că sosise ceasul sacrificiului Său, S-a rugat pentru ucenicii Săi. În acea rugăciune, El a spus:

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău.

Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.

Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:15–17).

Dacă trăim potrivit religiei pe care a revelat-o Domnul şi pe care am primit-o, noi nu aparţinem lumii. Nu trebuie să fim implicaţi în nesăbuinţa ei. Nu trebuie să fim părtaşi la păcatele ei şi la greşelile ei – greşeli filozofice, greşeli doctrinare, greşeli cu privire la guvern sau oricare alte greşeli – nu suntem părtaşi la ele.

Singurul lucru la care trebuie să fim părtaşi este ţinerea poruncilor lui Dumnezeu. Asta-i tot, să fim fideli fiecărui legământ pe care l-am făcut şi fiecărei obligaţii pe care ne-am asumat-o.[6]

Nu trageţi concluzia din ceea ce am spus că eu vreau ca noi să păstrăm distanţa faţă de toţi cei din afara Bisericii şi să nu legăm prietenii cu ei. Nu am spus acest lucru, ci vreau ca noi să fim sfinţi din zilele din urmă cu adevărat şi, dacă oamenii din lume păşesc în întuneric şi păcat şi contrar voinţei Domnului, atunci este momentul să păstrăm distanţa.[7]

Când ne alăturăm Bisericii… se aşteaptă din partea noastră să renunţăm la multe dintre căile lumii şi să trăim aşa cum trebuie să trăiască sfinţii. Nu ne mai îmbrăcăm, nu mai vorbim sau nu ne mai purtăm ori nu mai gândim aşa cum fac alţii prea adesea. Mulţi din lume consumă ceai negru, cafea, tutun şi alcool şi consumă droguri. Mulţi rostesc cuvinte injurioase şi sunt vulgari, indecenţi, imorali şi impuri în vieţile lor, dar toate aceste lucruri nouă trebuie să ne fie străine. Noi suntem sfinţi ai Celui Preaînalt …

Fac apel la Biserică şi la toţi membrii ei să renunţe la relele lumii. Trebuie să evităm încălcarea legii castităţii şi orice formă de imoralitate aşa cum am evita o boală…

Ca slujitori ai Domnului, scopul nostru este să păşim pe calea pe care El a trasat-o pentru noi. Noi nu numai că dorim să facem şi să spunem ceea ce-I va fi pe plac, ci şi căutăm să trăim astfel încât vieţile noastre să fie ca viaţa Lui.[8]

Ţineţi sfântă ziua de sabat

Doresc să spun câteva cuvinte cu privire la respectarea zilei de sabat şi ţinerea ei sfântă. Această poruncă a fost dată la începuturi şi Dumnezeu a poruncit sfinţilor şi tuturor oamenilor de pe pământ să

respecte ziua de sabat şi s-o ţină sfântă – o zi din şapte. În acea zi, noi trebuie să ne odihnim de muncile noastre, trebuie să mergem la casa Domnului şi să oferim sacramentele noastre în ziua Sa sfântă. Pentru că aceasta este ziua care a fost stabilită pentru noi pentru a ne odihni de muncile noastre şi a exprima devoţiunea noastră faţă de Cel Preaînalt [vezi D&L 59:9–10]. În această zi, noi trebuie să-I oferim mulţumirile noastre şi să-L onorăm prin rugăciune, post, cântec şi edificarea şi instruirea reciprocă.[9]

Ziua de sabat a devenit o zi a satisfacerii plăcerilor, de căutare a distracţiilor lumeşti, în care se face orice, dar nu se preaslăveşte… şi, îmi pare rău s-o spun, prea mulţi – şi unul ar fi prea mult – membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă au adoptat acest comportament şi ziua de sabat este considerată de unii membri ai Bisericii drept zi de căutare a distracţiilor lumeşti, a plăcerii, nu una în care putem sluji Domnului Dumnezeului nostru cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul şi cu toată tăria …

Aceasta este legea Bisericii astăzi întocmai cum a fost legea străvechiului Israel şi unii dintre membrii noştri sunt nemulţumiţi pentru că ei consideră că respectarea zilei de sabat le limitează activităţile.[10]

Nu avem niciun drept să încălcăm ziua de sabat… Îmi pare foarte rău că, inclusiv în comunităţi de sfinţi din zilele din urmă, această doctrină nu este respectată de unii aşa cum trebuie să fie; că-i avem printre noi pe aceia care par să considere că este corect să urmeze obiceiul lumii în această privinţă. Ei sunt părtaşi la ideile şi conceptele lumii încălcând poruncile Domnului. Dar, dacă noi facem acest lucru, Domnul ne va face răspunzători şi nu putem să încălcăm cuvântul Său şi să şi primim binecuvântările celor credincioşi.[11]

Supunerea faţă de Cuvântul de înţelepciune

Cuvântul de înţelepciune este o lege fundamentală. Ne arată calea şi ne dă instrucţiuni ample cu privire la alimente şi băutură, atât în ceea ce le priveşte pe cele bune pentru trup, cât şi pe cele dăunătoare. Dacă urmăm cu onestitate, cu ajutorul Spiritului Domnului, ceea ce este scris, nu avem nevoie de alte sfaturi. Această minunată instrucţiune cuprinde următoarea promisiune:

Domnul a revelat profetului Joseph Smith Cuvântul de înţelepciune pentru a-i ajuta pe sfinţi să primească tărie fizică şi spirituală.

„Şi toţi sfinţii care îşi amintesc să ţină şi să pună în practică aceste cuvinte, umblând în supunere faţă de porunci, vor primi sănătate în trupurile lor şi măduvă în oasele lor;

şi vor găsi înţelepciune şi mari comori de cunoştinţe, chiar comori ascunse;

şi vor alerga şi nu vor obosi, şi vor umbla şi nu vor osteni" [D&L 89:18–20].[12]

Miliarde de dolari sunt cheltuite anual pentru a cumpăra băuturi alcoolice şi tutun. Beţia şi mizeria pe care aceste rele le aduc familiei umane distrug nu numai sănătatea, ci şi structura morală şi spirituală a umanităţii.[13]

Familiile sunt distruse de folosirea în măsură tot mai mare a substanţelor ilegale şi de folosirea în exces a substanţelor legale.[14]

Nu trebuie dăm ascultare ispitelor şi reclamelor mârşave făcute lucrurilor care dăunează trupului şi sunt condamnate de Tatăl nostru din Cer şi de Fiul Său, Isus Hristos, fiind contrare Evangheliei pe care Ei ne-au dat-o …

Trupurile noastre trebuie să fie curate. Mintea noastră trebuie să fie curată. Trebuie să avem în inimile noastre dorinţa de a sluji Domnului şi de a ţine poruncile Sale; de a ne aduce aminte să ne rugăm şi de a căuta, cu umilinţă, sfaturile care vin prin îndrumarea Spiritului Domnului.[15]

Respectarea numelui Dumnezeirii

Trebuie să arătăm numelui Dumnezeirii cel mai sacru şi solemn respect. Nimic nu este mai supărător sau tulburător pentru o persoană civilizată decât să audă o persoană vulgară, ignorantă sau mizeră folosind cu dispreţ numele Dumnezeirii. Limbajul unor persoane a devenit atât de profan, încât se pare că le este imposibil să rostească două sau trei propoziţii fără a sublinia – aşa cred ele – ce spun folosind cuvinte vulgare sau blasfematoare. Există persoane care par să creadă… că folosirea limbajului blasfemator este o realizare nobilă şi le face să pară mai bune decât restul omenirii… Murdăria sub orice formă este degradantă şi distruge suflete şi trebuie evitată de către toţi membrii Bisericii tot aşa cum evită o otravă mortală.

Relatările bune au fost, deseori, distruse din cauză că autorii nu au înţeles modul în care pot fi folosite numele sacre. Când expresii blasfematoare sunt rostite de personaje, altfel respectabile, în loc să mărească valoarea şi interesul faţă de istorisire, le diminuează… Cât este de ciudat că unele persoane, inclusiv persoane bune, cred că folosirea unor expresii care includ numele Domnului fac povestirile lor să fie mai interesante, cu mai mult umor sau forţă! …

Dintre toţi oamenii de pe pământ, sfinţii din zilele din urmă trebuie să abordeze în cel mai sacru şi pios mod toate lucrurile care sunt sfinte. Oamenii din această lume nu au fost instruiţi aşa cum am fost noi în astfel de probleme, deşi există multe persoane oneste, religioase şi civilizate în lume. Dar noi avem îndrumarea Spiritului Sfânt şi revelaţiile Domnului şi El ne-a învăţat, în mod

solemn, în zilele noastre, îndatorirea pe care o avem cu privire la toate lucrurile de acest fel.[16]

Îmbrăcămintea decentă şi ţinerea legii castităţii

Sfinţii din zilele din urmă nu trebuie să adopte moda şi indecenţa lumii. Noi suntem poporul Domnului. El se aşteaptă ca noi să ducem vieţi curate, virtuoase, să ne păstrăm gândurile curate şi minţile pure şi credincioase respectând toate celelalte porunci ale Sale. De ce să urmăm lumea, de ce nu putem fi decenţi, de ce nu putem face lucrurile pe care Domnul doreşte să le facem?[17]

Pe străzi, în drumul meu spre sau dinspre clădirea cu birouri a Bisericii, văd femei, atât tinere, cât şi vârstnice, multe dintre ele „fiice ale Sionului", care sunt îmbrăcate indecent [vezi Isaia 3:16–24]. Înţeleg că timpurile şi moda se schimbă… [Dar] principiul decenţei şi bunelor maniere este acelaşi… Standardele indicate de autorităţile generale ale Bisericii arată că femeile, ca şi bărbaţii, trebuie să se îmbrace decent. Ei sunt învăţaţi mereu să aibă un comportament adecvat şi să fie decenţi.

Este, după părerea mea, trist când „fiicele Sionului" se îmbracă indecent. Mai mult, această observaţie se referă atât la femei, cât şi la bărbaţi. În trecut, Domnul a dat porunci Israelului ca atât bărbaţii, cât şi femeile să-şi acopere trupurile şi să respecte legea castităţii tot timpul.

Mă rog ca decenţa şi castitatea să existe şi ca toţi membrii Bisericii, bărbaţi şi femei deopotrivă, să fie caşti, curaţi în vieţile lor şi supuşi legămintelor şi poruncilor pe care ni le-a dat Domnul …

Îmbrăcămintea indecentă, deşi poate părea un aspect lipsit de importanţă, răpeşte ceva tinerelor fete şi tinerilor băieţi din Biserică. Pur şi simplu, face să fie mai greu de ţinut acele principii eterne potrivit cărora noi, toţi, trebuie să trăim, dacă dorim să ne întoarcem în prezenţa Tatălui nostru din Cer.[18]

2

Binecuvântările promise celor credincioşi sunt mult mai mari decât plăcerile temporare ale lumii.

[Un membru al Bisericii a spus, odată, că el] nu putea înţelege de ce, dacă îşi plătea zeciuiala şi ţinea Cuvântul de înţelepciune,

se ruga şi se străduia să se supună tuturor poruncilor pe care i le dăduse Domnul, el tot trebuia să lupte pentru a-şi câştiga existenţa; în timp ce vecinul său, care încălca ziua de sabat, presupun că fuma şi bea, care petrecea ceea ce lumea numea momente plăcute, care nu acorda nicio atenţie învăţăturilor Domnului şi Salvatorului Isus Hristos totuşi prospera.

Sunt mulţi membri ai Bisericii care se gândesc la acest lucru în inimile lor şi se întreabă de ce. De ce acest om pare să fie binecuvântat cu toate lucrurile bune ale pământului – de fapt, acestea sunt multe lucruri rele despre care el crede că sunt bune – şi atât de mulţi membri ai Bisericii luptă, muncind cu sârguinţă, să-şi câştige existenţa în această lume?

Răspunsul este simplu. Dacă merg uneori şi, din când în când fac acest lucru, la un meci de fotbal sau de baseball sau în alt loc de relaxare, întotdeauna sunt înconjurat de bărbaţi şi femei care pufăie din ţigarete şi ţigări sau pipe murdare. Este foarte deranjant şi eu mă supăr puţin. Mă întorc spre sora Smith şi îi împărtăşesc părerea mea şi ea îmi spune: „Ştii ce m-ai învăţat. Te afli în lumea *lor*. Aceasta este lumea lor". Şi acest lucru mă trezeşte la realitate. Da, suntem în lumea lor, dar nu trebuie să fim ai ei.

Deci, pentru că aceasta în care trăim este lumea lor, ei prosperă, dar, bunii mei fraţi şi bunele mele surori, lumea lor are un sfârşit …

Va veni ziua în care nu vom avea *această* lume. Va fi schimbată. Vom primi o lume mai bună. Vom primi una care este neprihănită, pentru că, atunci când va veni Hristos, El va curăţa pământul.[19]

Dacă noi căutăm cu sârguinţă, ne rugăm întotdeauna, suntem credincioşi şi păşim în dreptate, avem promisiunea Domnului că toate lucrurile vor conlucra spre binele nostru [vezi D&L 90:24]. Aceasta nu este o promisiune că nu vom avea încercările şi problemele vieţii, pentru că această stare de încercare este menită să ne aducă experienţă şi situaţii grele şi conflictuale.

Nu ni s-a spus niciodată că viaţa va fi uşoară, dar Domnul a promis că El va face ca toate încercările şi greutăţile să aibă ca rezultat binele nostru. El ne va da tăria şi capacitatea de a birui lumea şi a rămâne neclintiţi în credinţă în pofida întregii opoziţii. Este o promisiune că vom avea pace în inimile noastre în pofida tumultului şi

greutăţilor existente în lume. Şi, mai presus de toate, este o promisiune că, atunci când această viaţă se va încheia, noi vom fi demni pentru a avea pacea eternă în prezenţa Lui, pe al Cărui chip l-am căutat, ale Cărui legi le-am ţinut şi pe care am ales să-L slujim.[20]

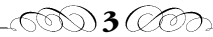

Pentru că noi punem împărăţia lui Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre, noi suntem lumini pentru lume şi exemple pe care alţii să le urmeze.

Sfinţii din zilele din urmă sunt ca un oraş aşezat pe un deal, care nu poate fi ascuns, şi ca lumânarea care dă lumină tuturor acelora care sunt în casă. Este îndatorirea noastră să lăsăm lumina noastră să lumineze ca exemplu de neprihănire, nu numai pentru oamenii printre care trăim, ci şi pentru oamenii de pe întregul pământ [vezi Matei 5:14–16].[21]

Noi dorim să vedem că sfinţii din toate naţiunile primesc toate binecuvântările Evangheliei şi sunt conducători spirituali în naţiunile lor.[22]

Fraţi şi surori, să ţinem poruncile lui Dumnezeu aşa cum au fost revelate. Să fim exemple pentru oamenii de pe pământ, pentru ca ei, văzând faptele noastre bune, să dorească să se pocăiască şi să primească adevărul şi să accepte planul salvării, ca ei să poată primi salvarea în împărăţia celestială a lui Dumnezeu.[23]

Mă rog ca sfinţii să rămână neclintiţi în faţa presiunilor şi ispitelor lumii; ca ei să pună pe primul loc în vieţile lor lucrurile împărăţiei lui Dumnezeu; ca ei să fie fideli fiecărui adevăr şi să ţină fiecare legământ.

Mă rog ca generaţia tânără, care se ridică, să-şi păstreze mintea şi trupurile curate – să evite ceea ce este imoral, drogurile şi spiritul rebeliunii şi sfidarea decenţei care umplu lumea.

Tatăl nostru revarsă Spiritul Tău asupra acestor copii ai Tăi pentru ca ei să fie protejaţi împotriva pericolelor lumii şi păstraţi curaţi şi puri, să fie candidaţi demni de a se întoarce în prezenţa Ta şi a locui cu Tine.

Şi fie ca grija Ta protectoare să fie cu toţi aceia care caută chipul Tău şi care umblă înaintea Ta cu suflete integre, pentru ca ei să

poată fi lumini pentru lume, unelte în mâinile Tale care să împlinească scopurile Tale pe pământ.[24]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Când citiţi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith", gândiţi-vă la provocările cu care se confruntă tinerii astăzi, când părinţii sau conducătorii lor nu sunt cu ei. Ce putem face pentru a-i ajuta pe tineri să rămână credincioşi în astfel de situaţii?
- Care sunt unele binecuvântări de care beneficiem când ţinem poruncile menţionate în secţiunea 1?
- Cum aţi putea folosi învăţăturile din secţiunea 2 pentru a ajuta pe cineva care este atras de lucrurile lumii? Cum putem găsi „pace în inimile noastre în pofida tumultului şi greutăţilor existente în lume"?
- Cum îi poate ajuta exemplul nostru pe alţii să evite căile lumii (vezi secţiunea 3)? Când aţi văzut puterea exemplului de neprihănire? Gândiţi-vă la ce puteţi face să fiţi exemplu de neprihănire pentru familia dumneavoastră şi pentru alţii.

Scripturi suplimentare

Matei 6:24; Marcu 8:34–36; Ioan 14:27; Filipeni 2:14–15; Moroni 10:30, 32

Ajutor pentru predare

„Puteţi să vă exprimaţi dragostea pentru cei cărora le predaţi ascultându-i cu atenţie şi fiind interesaţi în mod sincer de viaţa lor. Dragostea asemănătoare celei a lui Hristos are puterea de a înmuia inimile şi de a ajuta oamenii să fie receptivi la şoaptele Spiritului" (*Predarea, nu este chemare mai mare,* [1999], p. 46).

Note

1. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 287–288.
2. În Conference Report, oct. 1955, p. 43–44.
3. În Conference Report, apr. 1947, p. 60–61.
4. „Our Responsibilities as Priesthood Holders", *Ensign,* iunie 1971, p. 50.
5. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14.000 Youth at Long Beach, California", *New Era,* iul. 1971, p. 8.
6. În Conference Report, apr. 1952, p. 27–28.

7. „The Pearl of Great Price", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* iulie 1930, p. 104.
8. „Our Responsibilities as Priesthood Holders", p. 49–50.
9. În Conference Report, apr. 1911, p. 86.
10. În Conference Report, apr. 1957, p. 60–61.
11. În Conference Report, apr. 1927, p. 111.
12. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 1:199.
13. „Be Ye Clean!", *Church News,* 2 oct. 1943, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:276.
14. În „Message from the First Presidency", *Ensign,* ian. 1971, p. 1.
15. În Conference Report, oct. 1960, p. 51.
16. „The Spirit of Reverence and Worship", *Improvement Era,* sept. 1941, p. 525, 572; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 1:12–14.
17. „Teach Virtue and Modesty", *Relief Society Magazine,* ian. 1963, p. 6.
18. „My Dear Young Fellow Workers", *New Era,* ian. 1971, p. 5.
19. În Conference Report, apr. 1952, p. 28.
20. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme", *New Era,* sept. 1971, p. 40.
21. În Conference Report, oct. 1930, p. 23.
22. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 6.
23. În Conference Report, apr. 1954, p. 28.
24. „A Witness and a Blessing", *Ensign,* iun. 1971, p. 110.

Dragoste şi preocupare faţă de toţi copiii Tatălui nostru

„Cred că, dacă toţi oamenii ar şti şi ar înţelege cine sunt şi ar fi conştienţi de sursa divină din care provin… ar avea sentimente de bunătate şi de prietenie unul faţă de altul, care le-ar schimba întregul mod de a trăi şi ar aduce pace pe pământ.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart au remarcat: „În lucrurile mici, făcute cu grijă, ale vieţii se poate vedea cel mai clar cum este cu adevărat Joseph Fielding Smith”. Apoi, ei au împărtăşit trei exemple de „lucruri mici, făcute cu grijă” de către el.

„Într-o zi, la o conferinţă a Bisericii desfăşurată în Tabernacolul Mormon din Piaţa Templului, un băiat de 12 ani, emoţionat pentru că se afla acolo pentru prima oară, venise devreme pentru a se asigura că obţine un loc cât mai în faţă… Chiar înainte de a începe adunarea şi când toate locurile fuseseră ocupate, un uşier i-a cerut băiatului să cedeze locul său unui senator al Statelor Unite care întârziase. Umil, băiatul s-a conformat şi, dezamăgit, ruşinat, cu ochii în lacrimi, s-a aşezat pe culoarul dintre rândurile de scaune.” Preşedintele Joseph Fielding Smith l-a „observat pe adolescent şi i-a făcut semn să urce [pe podium]. Când băiatul i-a spus ce se întâmplase, el a spus: «Acel uşier nu avea niciun drept să-ţi facă asta. Dar, acum, vei sta lângă mine», şi a stat împreună cu el, pe acelaşi scaun, în mijlocul apostolilor Bisericii.

Într-o zi, în timp ce intervieva un grup de tineri băieţi care plecau în misiuni de doi ani pentru Biserică, [el] a observat că un băiat de fermier fusese desemnat să slujească în estul Canadei. «Fiule, e frig acolo. Ai un palton gros, călduros?» «Nu, domnule, nu am.» L-a dus

„Atunci Petru i-a zis: «Argint şi aur, n-am; dar ce am, îţi dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!»” (Faptele apostolilor 3:6).

pe băiat la [un] magazin aflat de cealaltă parte a străzii şi i-a cumpărat cel mai călduros palton din stoc.

În ziua în care a fost susţinut, în cadrul conferinţei, ca preşedinte al Bisericii, o fetiţă şi-a făcut loc prin mulţime, după conferinţă, şi l-a luat de mână. El a fost atât de impresionat de gest încât s-a aplecat şi a luat copilul în braţe. A aflat că se numea Venus Hobbs… urmând să împlinească, în scurt timp, patru ani. De ziua ei, Venus s primit un apel telefonic surpriză: Joseph Fielding Smith şi soţia sa sunaseră interurban pentru a-i cânta «La mulţi ani!»."[1]

Aceste acte de bunătate nu au fost izolate, ci au făcut parte din comportamentul său de-a lungul întregii vieţi. Preşedintele Smith a fost „un om cu multă sensibilitate şi compasiune. Viaţa sa a fost un lung şir de situaţii în care a oferit ajutor celor nevoiaşi, alinare celor cu inimile frânte, sfat celor rătăciţi şi în care a fost exemplu de caritate care este «dragostea pură a lui Hristos» [Moroni 7:47]."[2]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Cunoscând că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor, noi dorim să-i iubim şi să-i binecuvântăm pe ceilalţi.

Cred că, dacă toţi oamenii ar şti şi ar înţelege cine sunt şi ar fi conştienţi de sursa divină din care provin şi de potenţialul infinit care face parte din moştenirea lor, ar avea sentimente de bunătate şi de prietenie unul faţă de altul, care le-ar schimba întregul mod de a trăi şi ar aduce pace pe pământ.

Noi credem în demnitatea şi originea divină a omului. Credinţa noastră este bazată pe faptul că Dumnezeu este Tatăl nostru, că noi suntem copiii Săi şi că toţi oamenii sunt fraţi şi surori în aceeaşi familie eternă.

Ca membri ai familiei Sale, noi am locuit împreună cu El înainte ca temeliile acestui pământ să fie aşezate şi El a rânduit şi stabilit planul salvării prin care noi am dobândit privilegiul de a înainta şi progresa pe măsură ce ne străduim să facem aceste lucruri.

Dumnezeul pe care Îl preaslăvim este o Fiinţă glorificată care are toată puterea şi desăvârşirea şi El a creat omul după chipul şi asemănarea Sa, cu acele trăsături şi atribute pe care le posedă El însuşi.

Astfel, încrederea noastră în demnitatea şi destinul omului este o parte esenţială atât a teologiei noastre, cât şi a modului nostru de viaţă. Este însăşi baza învăţăturii Domnului nostru care spune că „cea dintâi şi cea mai mare poruncă" este: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău"; şi că cea de a doua mare poruncă este: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (vezi Matei 22:37–39).

Pentru că Dumnezeu este Tatăl nostru, noi avem dorinţa firească de a a-L iubi şi a-I sluji şi de a fi membri demni ai familiei Sale. Simţim că avem obligaţia de a face ceea ce ar dori El să facem, să ţinem poruncile Sale şi să trăim potrivit standardelor Evangheliei Sale – care sunt, toate, părţi esenţiale ale preaslăvirii adevărate.

Şi, pentru că toţi oamenii sunt fraţii noştri, noi avem dorinţa de a-i iubi, binecuvânta şi înfrăţi – şi acceptăm şi acest lucru ca pe o parte esenţială a adevăratei preaslăviri.

Astfel, tot ce facem în Biserică are în vedere legea divină potrivit căreia noi trebuie să-L iubim şi să-L preaslăvim pe Dumnezeu şi să slujim semenilor noştri.

Nu este de mirare, deci, că, în calitate de Biserică şi de popor, suntem deosebit de preocupaţi de bunăstarea tuturor copiilor Tatălui nostru. Ne îngrijim de bunăstarea lor temporală şi spirituală, precum şi de a noastră. Ne rugăm pentru ei aşa cum facem pentru noi înşine şi încercăm să trăim astfel încât ei, văzând faptele noastre bune, să poată ajunge să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în Cer [vezi Matei 5:16].[3]

2

Pe măsură ce ne iubim şi ne sprijinim unul pe altul în Biserică, noi devenim o putere cu influenţă benefică în lume.

„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele" [Ioan 14:15].

Aceste cuvinte au fost adresate de către Învăţător ucenicilor Săi cu numai câteva ore înainte de moartea Sa, în timp ce se afla împreună cu ei pentru a mânca paştele şi a le da ultimele îndrumări înainte ca El să sufere pentru păcatele lumii. Cu aceeaşi ocazie şi cu puţin timp înainte să rostească aceste cuvinte, El s-a referit la acelaşi subiect când a spus:

„Copilaşilor, mai sunt puţin cu voi. Mă veţi căuta, şi, cum am spus iudeilor că unde Mă duc Eu ei nu pot veni, tot aşa vă spun şi vouă acum. Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii" [Ioan 13:33–34]…

Noi nu suntem numai prieteni; suntem fraţi şi surori, copiii lui Dumnezeu, care s-au separat, aşa cum am spus, de lume pentru a face legăminte, a respecta legile Sale şi a se supune tuturor lucrurilor care ne sunt date prin inspiraţie. Ni se porunceşte să ne iubim unul pe altul. „O poruncă nouă" a spus Domnul şi, totuşi, ca multe alte porunci, este la fel de veche precum eternitatea. Nu a existat niciodată o vreme în care această poruncă să nu fi existat şi să nu fi fost esenţială pentru salvare şi, totuşi, este întotdeauna nouă. Nu se învecheşte niciodată, pentru că este adevărată.[4]

Cred că este îndatorirea noastră solemnă să ne iubim unul pe altul, să avem încredere unul în celălalt, să avem credinţă unul în celălalt, adică este de datoria noastră să ne trecem cu vederea unul altuia greşelile şi eşecurile şi să nu le mărim în ochii noştri, nici în ochii lumii. Nu trebuie să existe nici critică, nici clevetiri, nici calomnii rostite de unul împotriva altuia în Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Trebuie să fim loiali unul altuia şi fideli fiecărui principiu al religiei noastre şi să nu ne invidiem unul pe altul. Nu trebuie să fim geloşi unul pe altul, nici mânioşi unul pe altul şi, în inimile noastre, nu trebuie să apară sentimentul că nu ne vom ierta unul altuia greşelile. Inimile copiilor lui Dumnezeu nu trebuie să fie neiertătoare faţă de niciun om, oricine ar fi el…

În noi nu trebuie să existe resentimente unul faţă de celălalt, ci să avem sentimente de iertare şi dragoste de frate şi dragoste de soră unii faţă de ceilalţi. Fiecare dintre noi să-şi aducă aminte eşecurile personale şi slăbiciunile şi să se străduiască să le corecteze. Nu am ajuns încă la starea de desăvârşire, este greu să ne aşteptăm s-o atingem în această viaţă şi, totuşi, cu ajutorul Duhului Sfânt, este posibil ca noi să fim uniţi, văzând cu ochii noştri şi biruindu-ne păcatele şi imperfecţiunile. Dacă vom face aceasta, respectând toate poruncile Domnului, vom fi o putere care face bine în lume; vom copleşi şi birui tot răul, toată opoziţia faţă de adevăr şi vom face să fie neprihănire pe faţa pământului. Pentru că Evanghelia va fi răspândită şi oamenii din lume vor simţi influenţa care va fi exercitată de oamenii

Când întindem o mână de ajutor altora, noi ne arătăm dragostea faţă de ei.

din Sion şi ei vor fi mai înclinaţi să se pocăiască de păcatele lor şi să primească adevărul.[5]

3

Ne exprimăm dragostea faţă de semenii noştri slujindu-le.

Salvatorul nostru a venit în lume pentru a ne învăţa să ne iubim unul pe altul şi, pentru că acea lecţie măreaţă a fost dată prin intermediul suferinţei Sale mari şi a morţii Sale pentru ca noi să putem trăi, nu ar trebui noi să ne exprimăm dragostea pentru semenii noştri slujindu-le?…

Trebuie să slujim altora. Trebuie să întindem o mână de ajutor celor în suferinţă, celor care nu au auzit adevărul şi care se află în întuneric spiritual, celor nevoiaşi, celor oprimaţi. Nu reuşiţi să faceţi aceste lucruri? Să ne gândim la cuvintele poeziei lui Will L. Thompson… Poezia începe astfel:

„Am făcut eu un bine în lume azi,
Ajutând pe cel necăjit?
Oare l-am consolat,
Bucurie i-am dat?
De nu, nimic n-am reuşit” [*Imnuri,* nr. 140].[6]

Misiunea noastră este aceeaşi faţă de întreaga lume pentru ca toţi copiii Tatălui nostru să aibă pace, speranţă, fericire şi salvare temporală şi eternă… Cu toată puterea mea de convingere, îi îndemn pe aceşti oameni să continue să-i ajute pe toţi copiii Tatălui nostru de pretutindeni şi să le binecuvânteze vieţile.[7]

4

Trebuie să-i apreciem pe oameni şi să-i iubim aşa cum sunt.

Când eram mic, aveam o iapă pe nume Junie. Era unul dintre cele mai inteligente animale pe care le-am văzut vreodată. Părea aproape umană în capacitatea ei de a face diverse lucruri. Nu puteam s-o ţin încuiată în grajd pentru că îşi dezlega mereu frâul de pe uşa boxei ei. Obişnuiam să-i agăţ frâul de jumătatea de sus a uşii boxei, deasupra stâlpului de susţinere, dar ea îl ridica, pur şi simplu, cu nasul şi dinţii. Apoi, ieşea în curte.

În curte, se afla un robinet folosit pentru a asigura apa necesară animalelor noastre. Junie deschidea robinetul cu dinţii şi lăsa apa să curgă. Tata îmi reproşa că nu puteam să ţin calul în grajd. Ea nu a fugit niciodată; doar deschidea robinetul şi, apoi, se plimba prin curte, pe pajişte sau prin grădină. În mijlocul nopţii, auzeam apa curgând şi, apoi, trebuia să mă scol, să închid robinetul şi s-o închid, din nou, pe Junie în boxa ei.

Tata a sugerat că iapa era mai isteaţă decât mine. Într-o zi, el a hotărât s-o încuie chiar el în grajd, astfel încât să nu mai poată ieşi. A luat frâul care era agăţat de obicei deasupra stâlpului de susţinere şi l-a răsucit în jurul stâlpului şi pe sub un drug şi, apoi, a spus: „Domnişoară, să vedem cum mai ieşi acum!”. Tata şi cu mine am ieşit din grajd şi am început să mergem spre casă; înainte ca noi să ajungem acolo, Junie se afla alături de noi. Apoi, s-a dus la robinet şi a dat, din nou, drumul la apă.

Am spus atunci că, probabil, era cam la fel de isteaţă ca oricare dintre noi. Nu puteam s-o împiedicăm pe Junie să iasă din boxa ei. Aceasta nu însemna că era rea, pentru că nu era. Tata nu dorea s-o vândă sau s-o schimbe cu un alt cal, pentru că avea multe alte calităţi care compensau acest mic neajuns.

Iapa era de încredere şi te puteai bizui pe ea când trebuia să tragă trăsurica noastră în aceeaşi măsură în care se pricepea să iasă din boxă. Şi acest lucru era important pentru că mama era moaşă autorizată. Când era chemată să asiste naşterea unui copil în vale, de obicei la mijlocul nopţii, trebuia să mă scol, să duc un felinar în grajd şi s-o înham pe Junie la trăsură.

Aveam numai vreo 10 sau 11 ani atunci; iar iapa trebuia să fie blândă, dar destul de puternică pentru a ne duce, pe mine şi mama, peste tot în vale, indiferent de starea vremii. Un lucru pe care nu am putut să-l înţeleg niciodată a fost, totuşi, de ce majoritatea bebeluşilor trebuiau să se nască în timpul nopţii şi mulţi dintre ei în timpul iernii.

Deseori, o aşteptam pe mama în trăsură şi atunci era plăcut s-o am alături pe blânda şi bătrâna Junie. Experienţa cu această iapă a fost foarte bună pentru mine pentru că a trebuit să învăţ, încă de tânăr, să o iubesc şi s-o apreciez aşa cum era. Era un cal minunat cu numai vreo două obiceiuri rele. Oamenii sunt de multe ori la fel. Nimeni nu este perfect; totuşi, fiecare dintre noi încearcă să devină perfect, chiar aşa cum este Tatăl din Cer. Trebuie să-i apreciem pe oameni şi să-i iubim aşa cum sunt.

Poate trebuie să vă aduceţi aminte de aceasta când vă evaluaţi părinţii sau învăţătorii ori conducătorii din cadrul episcopiei şi ţăruşului ori prietenii – ori fraţii şi surorile. Am păstrat mereu în memorie această lecţie – să văd în oameni binele, chiar dacă încercăm să-i ajutăm să biruiască unul sau două obiceiuri rele…

Am învăţat devreme în viaţă să-i iubesc şi să nu-i judec pe alţii, încercând mereu să-mi îndrept propriile greşeli.[8]

5

Când Îl iubim pe Domnul din toată inima şi pe semenii noştri ca pe noi înşine, noi respectăm întreaga lege sacră.

„Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

În aceste două porunci se cuprinde toată legea şi prorocii" (Matei 22:37–40).

Cu alte cuvinte, tot ce a fost revelat cu privire la salvarea omului, de la începuturi până în timpul nostru, este încadrat şi cuprins în aceste două mari legi. Dacă Îl iubim pe Domnul cu toată inima, cu tot sufletul şi cu tot cugetul şi pe semenii noştri ca pe noi înşine, nu este nimic mai mult de dorit. Atunci vom respecta toată legea sacră. Dacă dorim să respectăm aceste două mari porunci – şi trebuie să facem astfel în cele din urmă dacă vrem să fim demni să trăim în prezenţa lui Dumnezeu – atunci ticăloşia, invidia, ambiţia nesăbuită, lăcomia, vărsarea de sânge şi toate păcatele de tot felul vor fi alungate de pe pământ. Atunci va veni ziua păcii şi fericirii veşnice. Ce zi glorioasă va fi aceea! Am fost binecuvântaţi cu suficientă raţiune ca să ştim că o astfel de stare este cea mai de dorit şi va stabili printre oameni cunoaşterea că Dumnezeu este Tatăl şi că oamenii sunt fraţi şi surori…

Putem noi să spunem că Îl iubim pe Domnul cu tot sufletul? Putem noi să spunem că ne preocupă bunăstarea semenilor noştri în măsura în care ne preocupă bunăstarea noastră?[9]

Să-L iubim pe Domnul, pentru că aceasta este temelia tuturor lucrurilor. Aceasta este prima poruncă iar, a doua poruncă, să ne iubim semenii ca pe noi înşine, este asemenea ei şi, când am făcut acest lucru, noi am împlinit legea, pentru nu va fi nimic care să rămână nefăcut.[10]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Gândiţi-vă la acele „lucruri mici, făcute cu grijă" pe care preşedintele Joseph Fielding Smith le-a făcut pentru alţii (vezi secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"). Ce putem face pentru a fi exemple similare de bunătate în vieţile noastre?
- Cum ne pot ajuta doctrinele prezentate în secţiunea 1 să fim buni şi iubitori faţă de cei din jurul nostru?
- Ce anume vă impresionează din sfatul preşedintelui Smith menţionat în secţiunea 2? De ce credeţi că vom fi „o putere care face bine în lume" pe măsură ce urmăm acest sfat?

- Ce a făcut Isus Hristos pentru a „ne învăţa să ne iubim unul pe altul”? (Vezi secţiunea 3.) În ce moduri putem urma exemplulSău?
- Recapitulaţi istorisirea despre iapa Junie (vezi secţiunea 4). De ce credeţi că este important „să-i apreciem pe oameni şi să-i iubim aşa cum sunt”? Ce putem face pentru a vedea binele în alţii, chiar dacă încercăm să-i ajutăm să biruiască obiceiurile rele?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să ţineţi poruncile despre care se vorbeşte în Matei 22:37–40? (Pentru câteva exemple, vezi secţiunea 5.) De ce spunem că „[respectăm] toată legea sacră” atunci când ţinem aceste porunci?

Scripturi suplimentare

Faptele apostolilor 17:28–29; Romani 8:16–17; 1 Ioan 4:18–21; Mosia 2:17; 18:8–10; Moroni 7:45–48

Ajutor pentru predare

Aveţi în vedere să-i invitaţi pe participanţi să citească subtitlurile din capitol şi selectaţi o secţiune care are un sens deosebit pentru ei sau familia lor. Invitaţi-i să studieze învăţăturile preşedintelui Smith din această secţiune, inclusiv întrebările referitoare la acestea de la sfârşitul capitolului. Rugaţi-i apoi pe membrii clasei să împărtăşească ce au învăţat.

Note

1. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 10–11.
2. S. Perry Lee, „Church Expresses Devotions to President Smith”, *Church News,* 14 iulie 1956, p. 2.
3. În Conference Report, apr. 1970, p. 4–5.
4. În Conference Report, oct. 1920, p. 53–55.
5. În Conference Report, apr. 1915, p. 119–120.
6. În Conference Report, apr. 1968, p. 12.
7. În Conference Report, apr. 1970, p. 4.
8. „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era,* ian. 1971, p. 4–5.
9. În Conference Report, apr. 1943, p. 12.
10. În Conference Report, oct. 1920, p. 59.

CAPITOLUL 21

Să proclamăm lumii Evanghelia

„Noi am gustat roadele Evangheliei şi ştim că sunt bune şi dorim ca toţi oamenii să primească aceleaşi binecuvântări şi acelaşi spirit care au fost revărsate atât de abundent asupra noastră.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Joseph Fielding Smith şi soţia sa, Louie, nu au fost surprinşi când au primit o scrisoare, semnată de preşedintele Lorenzo Snow, prin care Joseph era chemat să slujească într-o misiune cu timp deplin. În acele zile de la începuturile Bisericii, bărbaţii căsătoriţi slujeau adesea departe de casă. Aşadar, în ziua de 17 martie 1899, când a sosit scrisoarea, cu aproximativ o lună înainte de prima aniversare a căsătoriei lor, Joseph şi Louie au acceptat ocazia oferită dând dovadă de credinţă şi curaj, dar fiind şi trişti datorită gândului că urmau să fie despărţiţi timp de doi ani.

Vârstnicul Smith a slujit în Anglia, la aproximativ 4.700 de mile (aproximativ 7.600 de kilometri) depărtare de casă. El şi Louie şi-au trimis des scrisori unul altuia – scrisori prin care-şi exprimau dragostea şi mărturia. Într-una dintre scrisorile către Louie, vârstnicul Smith a scris: „Ştiu că lucrarea pe care am fost chemat s-o fac este lucrarea lui Dumnezeu, altfel nu aş sta aici nici măcar un minut şi nici nu aş fi plecat de acasă. Dar ştiu că fericirea noastră depinde de slujirea mea cu credinţă în timp ce sunt aici. Trebuie să fiu dornic să fac aceasta în special datorită dragostei faţă de oameni, având în vedere modul în care Salvatorul nostru a suferit pentru noi… Sunt în mâinile Tatălui nostru Ceresc, iar El va veghea asupra mea şi mă va proteja dacă eu fac voia Lui. Şi El va fi alături de tine în timp ce eu sunt departe şi va veghea asupra ta şi te va proteja în toate situaţiile”[1].

Vârstnicul Joseph Fielding Smith în anul 1910,
la scurt timp după ce a fost rânduit apostol

Vârstnicul Smith şi colegii săi misionari au fost slujitori devotaţi ai Domnului. Într-o scrisoare adresată lui Louie, el a scris că, în fiecare lună, el şi ceilalţi misionari au distribuit aproximativ 10.000 de materiale de prozelitism şi au vizitat aproximativ 4.000 de cămine. Şi totuşi, după acest raport, el a scris următorul comentariu trist: „Nu cred că din o sută de materiale distribuite este citit vreunul”[2]. În perioada în care vârstnicul Smith s-a aflat în Anglia, foarte puţini dintre oamenii de acolo au acceptat mesajul Evangheliei restaurate. În cei doi ani de slujire, „el nu a avut niciun convertit, nu a avut ocazia să înfăptuiască niciun botez, dar a confirmat un convertit”[3]. Neputând vedea multe rezultate ale muncii sale, el a găsit alinare în cunoaşterea faptului că făcea voia Domnului şi că ajuta la pregătirea oamenilor care puteau primi Evanghelia ulterior în viaţa lor.

Timp de aproximativ două săptămâni din misiunea sa, vârstnicul Smith a fost internat în spital alături de alţi patru misionari. Cei cinci vârstnici se îmbolnăviseră de variolă, prin urmare ei au fost în carantină pentru a împiedica răspândirea bolii. Deşi vârstnicul Smith a numit internarea lor „prizonierat”, el şi colegii lui au făcut muncă misionară cât de mult au putut. Ei au împărtăşit Evanghelia chiar şi personalului spitalului. După externare, vârstnicul Smith a scris în jurnalul său următoarele: „Ne-am împrietenit cu asistentele medicale şi cu ceilalţi care ne-au vizitat în timpul prizonieratului nostru. De multe ori, am vorbit cu ei despre Evanghelie; de asemenea, le-am lăsat cărţi pe care să le citească. În momentul externării, am cântat un imn sau două care, printre alte lucruri, i-au impresionat pe cei care au ascultat, căci i-am lăsat cu ochii în lacrimi. Cred că am făcut o impresie bună în spital, în special asistentelor, care au mărturisit că noi nu eram genul de oameni care credeau că suntem şi că, începând de atunci, aveau să ne apere mereu”[4].

Vârstnicul Smith şi-a încheiat misiunea în luna iunie a anului 1901. Şaptezeci de ani mai târziu, s-a întors în Anglia, în calitate de preşedinte al Bisericii, pentru a prezida o conferinţă de zonă. La acea vreme, seminţele pe care el şi alţii le plantaseră încolţiseră şi înfloriseră. El s-a bucurat să vadă atât de mulţi sfinţi britanici venind la adunări.[5] El a spus: „Mai mulţi ţăruşi ai Sionului, un templu dedicat Domnului, un număr considerabil de clădiri ale episcopiilor şi ţăruşilor şi mult succes în munca misionară – toate

mărturisesc despre faptul că Biserica creşte şi este bine stabilită în Marea Britanie". El a mai spus că acest progres din Marea Britanie era un exemplu a ceea ce avea să se întâmple în întreaga lume. A declarat că Evanghelia este pentru toţi oamenii şi că „Biserica va fi stabilită peste tot, în toate naţiunile, chiar până la marginile pământului, înainte de a Doua Venire a Fiului Omului"[6].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Noi, Biserica şi membrii ei, suntem cei care avem plenitudinea Evangheliei restaurate şi dorim ca toţi oamenii să primească aceeaşi binecuvântare.

În înţelepciunea Sa infinită şi pentru a îndeplini legămintele şi promisiunile profeţilor din vechime, Domnul a restaurat, în aceste zile din urmă, plenitudinea Evangheliei Sale nepieritoare. Această Evanghelie este planul salvării. A fost rânduită şi stabilită în consiliile eternităţii dinainte de crearea acestui pământ şi a fost revelată din nou în vremurile noastre pentru salvarea şi binecuvântarea tuturor copiilor de pretutindeni ai Tatălui nostru…

Cu aproximativ şase sute de ani înainte de Hristos – adică, de venirea Sa – măreţul profet Nefi a spus poporului său: „Există un singur Dumnezeu şi un singur Păstor peste tot pământul.

Şi vine timpul când El Se va arăta tuturor naţiunilor…" (1 Nefi 13:41–42).

Ziua acelei promisiuni a sosit. Acesta este timpul desemnat pentru predicarea Evangheliei în toată lumea şi pentru clădirea împărăţiei Domnului în fiecare naţiune. În toate naţiunile, există oameni buni şi neprihăniţi care vor accepta adevărul; care vor deveni membri ai Bisericii şi care vor deveni lumini care să-şi îndrume poporul…

Evanghelia este pentru toţi oamenii, iar Domnul se aşteaptă ca cei care o primesc să trăiască în acord cu adevărurile ei şi să le împărtăşească şi celor care trăiesc în aceeaşi ţară şi care vorbesc aceeaşi limbă ca ei.

Aşadar, în spiritul dragostei şi fraternităţii, îi invităm pe toţi oamenii de pretutindeni să dea ascultare cuvintelor vieţii eterne revelate

în aceste zile prin intermediul profetului Joseph Smith şi celor care l-au susţinut.

Îi invităm pe ceilalţi copii ai Tatălui nostru să „[vină] la Hristos şi [să se perfecţioneze în El]" şi să se lepede de „orice necredinţă" (Moroni 10:32).

Îi invităm să creadă în Hristos şi în Evanghelia Sa, să devină membri ai Bisericii Sale şi să fie una cu sfinţii Săi.

Noi am gustat roadele Evangheliei şi ştim că sunt bune şi dorim ca toţi oamenii să primească aceleaşi binecuvântări şi acelaşi spirit care au fost revărsate atât de abundent asupra noastră.[7]

Eu ştiu că, în toate sectele, grupurile şi confesiunile, sunt oameni buni şi devotaţi şi care vor fi binecuvântaţi şi răsplătiţi pentru tot binele pe care-l fac. Dar, adevărul este că noi, Biserica şi membrii ei, suntem singurii care avem plenitudinea acelor legi şi rânduieli care-i pregătesc pe oameni să primească plenitudinea recompensei în locaşurile de sus. Şi, le spunem oamenilor buni, nobili, neprihăniţi şi devotaţi de pretutindeni: Păstraţi tot ceea ce aveţi bun; lipiţi-vă de fiecare principiu adevărat pe care-l deţineţi acum; veniţi, însă, şi primiţi mai multă lumină şi cunoaştere pe care Acel Dumnezeu care este acelaşi ieri, astăzi şi mereu le revarsă, din nou, asupra poporului Său.[8]

Mă rog ca scopurile Domnului pe pământ, în Biserică şi în afara ei, să fie îndeplinite în scurt timp; ca El să-i binecuvânteze pe sfinţii Săi credincioşi şi ca inimile mulţimilor de oameni care caută adevărul şi care sunt neprihănite în faţa Domnului să poată avea parte, alături de noi, de plenitudinea binecuvântărilor Evangheliei restaurate.[9]

2

Toţi membrii Bisericii au responsabilitatea de a-şi folosi tăria, energia, bunurile şi influenţa pentru a proclama Evanghelia.

Am auzit că suntem, cu toţii, misionari… Suntem cu toţii puşi deoparte, dar nu prin aşezarea mâinilor; nu am primit o chemare specială; nu am fost chemaţi, fiecare în parte, să facem muncă misionară, dar, în calitate de membri ai Bisericii, promiţând să

„Fiecare persoană care primeşte lumina Evangheliei devine o lumină şi un ghid pentru toţi cei pe care ea îi poate învăţa.”

facem cunoscută Evanghelia lui Isus Hristos, devenim misionari. Acest lucru se numără printre responsabilităţile fiecărui membru al Bisericii.[10]

Cu inima plină de dragoste faţă de toţi oamenii, îi rog pe membrii Bisericii să înveţe Evanghelia şi să trăiască în acord cu ea, precum şi să-şi folosească tăria, energia şi bunurile pentru a o proclama lumii. Noi am primit această poruncă de la Domnul. El ne-a dat o însărcinare divină. El ne-a poruncit să mergem cu sârguinţă neobosită şi să le oferim celorlalţi copii ai Săi acele adevăruri salvatoare care i-au fost revelate profetului Joseph Smith.[11]

Misiunea noastră este să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a vindeca, pentru a aduce la pocăinţă cât de mulţi copii ai Tatălui nostru din Cer putem… Aceasta este o obligaţie pe care Domnul a dat-o Bisericii şi, mai ales, cvorumurilor preoţiei Bisericii; cu toate acestea, fiecare suflet are această obligaţie.[12]

Printre noi sunt foarte multe suflete cinstite care nu au acceptat niciodată ocazia de a cerceta sau care nu au depus niciodată efortul să facă acest lucru şi care ar putea găsi aceste adevăruri glorioase care au fost făcute cunoscute prin intermediul revelaţiilor date de Domnul. Ele nu se gândesc la aceste lucruri, ele trăiesc printre noi, noi ne întovărăşim cu ele şi intrăm zilnic în contact cu ele. Ele cred că noi suntem oameni buni, dar ciudaţi în ceea ce priveşte vederile religioase şi, prin urmare, nu acordă atenţie credinţei noastre şi, de aceea, această măreaţă lucrare misionară care are loc acum în ţăruşii Sionului strânge chiar aici o recoltă de suflete cinstite, credincioase dintre cele care, înainte, nu au profitat de ocazia, pe care o avuseseră, de a auzi Evanghelia.[13]

Noi, cei care am primit adevărul Evangheliei nepieritoare, nu trebuie să ne mulţumim cu nimic ce nu este cel mai bun, iar ceea ce este cel mai bun este plenitudinea împărăţiei Tatălui; iar pentru aceasta eu sper şi mă rog că vom trăi în neprihănire şi că le vom da exemple de neprihănire tuturor oamenilor pentru ca niciunul să nu se poticnească, ca niciunul să nu se clatine, ca niciunul să nu se poată întoarce de la calea neprihănirii din cauza a ceva ce noi am putea face sau spune.[14]

Există o influenţă care radiază nu doar dinspre membrii individuali, ci şi dinspre Biserică. Eu cred că succesul nostru în lume depinde, în mare măsură, de atitudinea sfinţilor. Dacă am fi complet uniţi în gândurile, în faptele, în acţiunile noastre; dacă am îndrăgi adevărul; dacă am trăi conform acestuia aşa cum doreşte Domnul, atunci, din această comunitate, din [congregaţiile] de sfinţi din zilele din urmă din toate aceste comunităţi ar radia, către toată lumea, o influenţă care ar fi irezistibilă. Şi mai mulţi bărbaţi şi femei cinstiţi ar fi convertiţi, căci Spiritul Domnului ar merge înaintea noastră pregătind calea… Dacă ei, aceşti oameni, ar ţine poruncile Domnului, ar fi o forţă, o putere şi o influenţă care ar slăbi opoziţia şi i-ar pregăti pe oameni să primească lumina Evangheliei nepieritoare; iar când noi nu reuşim să facem aceasta, luăm asupra noastră o responsabilitate care are consecinţe îngrozitoare.

Cum m-aş simţi sau cum v-aţi simţi când, chemat înaintea scaunului de judecată, cineva m-ar arăta cu degetul sau v-ar arăta cu degetul şi ar spune că „dacă nu ar fi fost acţiunile acestui om sau

ale acestui grup, eu aş fi primit adevărul, însă am fost orbit, pentru că, deşi au afirmat că au lumina, nu au trăit conform ei".[15]

Domnul spune că, dacă noi va fi să lucrăm toate zilele şi să salvăm doar un sigur suflet, ce mare va fi bucuria noastră cu el [vezi D&L 18:15]; pe de altă parte, ce mari vor fi supărarea şi condamnarea noastră dacă, din cauza faptelor noastre, am condus chiar şi un suflet departe de acest adevăr.[16]

Sfinţii din zilele din urmă, oriunde ar fi, sunt şi trebuie să fie o lumină pentru lume. Evanghelia este o lumină strălucind departe, în întuneric, iar fiecare persoană care primeşte lumina Evangheliei devine o lumină şi un ghid pentru toţi cei pe care ea îi poate învăţa.

Responsabilitatea dumneavoastră… este să fiţi martori vii ai adevărului şi divinităţii acestei lucrări. Noi sperăm că veţi trăi conform Evangheliei şi că vă veţi duce la bun sfârşit propria salvare, precum şi că alţii, văzând lucrările dumneavoastră bune, vor putea fi conduşi să-L slăvească pe Tatăl nostru din Cer [vezi Matei 5:16].[17]

3

Biserica are nevoie de mai mulţi misionari care să facă lucrarea Domnului.

Avem nevoie de misionari… Câmpul este întins; recolta este mare; dar sunt puţini lucrători [vezi Luca 10:2]. De asemenea, câmpul este alb, gata pentru seceriş [vezi D&L 4:4]…

Misionarii noştri merg înainte. Nicio putere nu-i poate opri din lucrarea lor. S-a încercat acest lucru. S-au făcut mari eforturi chiar la început, când erau doar foarte puţini misionari, însă progresul acestei lucrări nu a putut fi oprit. Nu poate fi oprit nici acum. Trebuie să meargă înainte şi o va face, pentru ca locuitorii pământului să poată avea ocazia să se pocăiască de păcatele lor şi să primească iertarea de păcatele lor şi să devină membri ai Bisericii şi împărăţiei lui Dumnezeu înainte ca aceste distrugeri finale să se abată asupra celor ticăloşi, căci acestea au fost promise…

Iar aceşti misionari, cei mai mulţi fiind tineri băieţi, neinstruiţi în felurile lumii, merg înainte cu acest mesaj al salvării şi-i fac de ruşine pe cei măreţi şi puternici, pentru că ei au adevărul. Ei proclamă

„Îi felicităm pe cei care slujesc cu atât de mult curaj în această cauză misionară măreaţă."

această Evanghelie; cei cinstiţi şi sinceri o aud şi se pocăiesc de păcatele lor şi devin membri ai Bisericii.[18]

Sperăm să vedem ziua în care fiecare tânăr băiat sfânt din zilele din urmă demn şi pregătit va avea privilegiul să facă lucrarea Domnului fiind martori ai adevărului în naţiunile pământului.

Acum, avem mai multe cupluri în vârstă şi devotate pe care le putem folosi în această lucrare misionară măreaţă şi, sperăm, că cei care sunt demni şi pregătiţi îşi vor pune lucrurile în ordine şi vor răspunde chemărilor de a predica Evanghelia şi îşi vor îndeplini responsabilităţile în mod acceptabil.

De asemenea, avem şi putem folosi mai multe surori tinere în această lucrare, deşi ele nu au aceeaşi responsabilitate ca fraţii, iar preocuparea noastră majoră în ceea ce le priveşte pe tinerele fete este aceea ca ele să se căsătorească, în mod corespunzător, în templele Domnului.

Îi invităm pe membrii Bisericii să sprijine financiar munca misionară şi să contribuie, în mod generos, cu bunurile lor pentru a ajuta la vestirea Evangheliei.

Îi felicităm pe cei care slujesc cu atât de mult curaj în această cauză misionară măreaţă. Joseph Smith a spus: „După ce toate acestea au fost spuse, cea mai mare şi mai importantă îndatorire este să predicăm Evanghelia”[19].

4

Noi trebuie să predicăm doctrinele salvării aşa cum sunt consemnate în scripturi, în mod clar şi simplu şi aşa cum suntem îndrumaţi de Spirit.

În primele zile ale acestei dispensaţii, Domnul le-a spus celor chemaţi în slujirea Sa: „Fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii… Pentru ca plenitudinea Evangheliei Mele să poată fi proclamată de cei slabi şi simpli până la marginile pământului şi înaintea regilor şi a conducătorilor” (D&L 1:20, 23).

Celor chemaţi „să meargă înainte să predice” Evanghelia Sa şi tuturor „[vârstnicilor, preoţilor şi învăţătorilor]” Bisericii Sale, El le-a spus: Ei „trebuie să propovăduiască principiile Evangheliei Mele, care sunt în Biblie şi în Cartea lui Mormon”, precum şi în celelalte scripturi, „după cum vor fi îndrumaţi de către Spirit” (vezi D&L 42:11–13).

În calitate de reprezentanţi ai Domnului, noi nu suntem chemaţi sau autorizaţi să propovăduim filozofiile lumii sau teoriile speculative ale perioadei ştiinţifice în care trăim. Misiunea noastră este de a propovădui doctrinele salvării, în mod *clar* şi simplu, aşa cum sunt revelate şi consemnate în scripturi.

După ce ne-a îndrumat să propovăduim principiile Evangheliei găsite în lucrările canonice, după cum suntem îndrumaţi de Spirit, Domnul a făcut acea declaraţie măreaţă care defineşte tot ceea ce înseamnă propovăduire a Evangheliei Sale de către oricine în Biserică: „Şi Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credinţă; şi dacă nu primiţi Spiritul, nu veţi propovădui” (D&L 42:14).[20]

5

Evanghelia este singura speranţă a lumii, singura cale care va aduce pace pe pământ.

Ştiţi care este cea mai mare putere, factorul decisiv din lume, în ceea ce priveşte stabilirea permanentă a păcii pe pământ? Pentru că am adresat întrebarea, voi oferi şi răspunsul, sau cel puţin îmi voi exprima părerea în această privinţă – fără să menţionez nimic despre celelalte evenimente care au loc în lume. Factorul decisiv din întreaga lume este puterea preoţiei sfinte, iar aceasta se află în posesia sfinţilor din zilele din urmă. Chiar de la început, Domnul i-a trimis pe vârstnici în lume, poruncindu-le să le spună oamenilor: Pocăiţi-vă şi veniţi în Sion. Credeţi în Evanghelia Mea şi veţi avea pace.

Pacea va veni, desigur, prin intermediul neprihănirii, al dreptăţii, al milei lui Dumnezeu, al puterii pe care El ne-o va da şi care ne va afecta emoţional, ajungând să ne iubim unul pe altul. Acum, datoria noastră este să declarăm aceste lucruri tuturor oamenilor, să-i chemăm să vină în Sion, unde este ridicat – steagul păcii – şi să primească binecuvântările casei Domnului şi influenţa Spiritului Său Sfânt, care este prezentă aici. Doresc să vă spun că noi înşine, dacă-I vom sluji Domnului, vom avea o putere minunată în ceea ce priveşte stabilirea păcii în lume.

Ne dorim ca celelalte eforturi în această direcţie să continue. Suntem de acord cu tot ceea ce aduce pace pe pământ; dar să nu pierdem din vedere faptul că, dacă noi, sfinţii din zilele din urmă, vom fi uniţi în slujirea Domnului şi vom face cunoscut cuvântul vieţii eterne printre naţiuni, eu cred că vom avea o putere mai mare decât oricare altă forţă în ceea ce priveşte stabilirea păcii în lume. Sunt total de acord cu ideea care a fost exprimată, anume că Domnul foloseşte multe grupuri de oameni; lucrarea Sa nu se limitează doar la sfinţii din zilele din urmă, căci El i-a chemat în slujirea Sa pe mulţi din afara Bisericii şi i-a înzestrat cu putere, inspirându-i să facă lucrarea Sa… Cu toate acestea, dragi fraţi şi surori, să nu pierdem din vedere faptul că noi suntem o putere pe pământ în slujba binelui şi a propovăduirii adevărului, precum şi a stabilirii păcii între toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele… Misiunea noastră a

fost şi este: „Pocăiţi-vă… căci împărăţia lui Dumnezeu este aproape” [vezi D&L 33:10].

Noi trebuie să continuăm până când toţi cei neprihăniţi sunt adunaţi, până când toţi oamenii sunt avertizaţi, până când toţi cei care sunt dornici să audă vor auzi şi cei care nu sunt dornici să audă vor auzi şi ei, căci Domnul a declarat că nu va fi niciun suflet care să nu fi auzit, nici o inimă care să nu fi fost pătrunsă [vezi D&L 1:2], deoarece cuvântul Său va fi transmis mai departe, fie prin intermediul vârstnicilor Săi, fie prin alte mijloace, nu contează, însă, la timpul stabilit de El, El va grăbi lucrarea Sa în neprihănire; El va stabili adevărul Său şi va veni şi va domni pe pământ.[21]

Îi respectăm pe ceilalţi copii ai Tatălui nostru care fac parte din toate sectele, grupurile şi confesiunile şi nu ne dorim decât să-i vedem primind lumina şi cunoaşterea suplimentare pe care noi le-am primit prin revelaţie şi să devină, alături de noi, moştenitori ai marilor binecuvântări ale restaurării Evangheliei.

Dar noi avem planul salvării; noi administrăm Evanghelia; iar Evanghelia este singura speranţă a lumii, singura cale care va aduce pace pe pământ şi care va îndrepta lucrurile rele existente în toate naţiunile.[22]

Ştim că, dacă oamenii vor avea credinţă în Hristos, dacă se vor pocăi de păcatele lor, dacă vor face legământ în apele botezului că vor ţine poruncile Lui şi, apoi, vor primi Duhul Sfânt prin aşezarea mâinilor de către cei care sunt chemaţi şi rânduiţi la această putere – şi dacă ei vor ţine apoi poruncile – vor avea pace în această viaţă şi viaţă eternă în lumea care va veni [vezi D&L 59:23].[23]

Nu există alt leac pentru bolile lumii decât Evanghelia Domnului Isus Hristos. Speranţa noastră de a avea pace, prosperitate temporală şi spirituală şi, în cele din urmă, o moştenire în împărăţia lui Dumnezeu se găseşte numai în Evanghelia restaurată şi doar prin intermediul ei. Nu există nicio lucrare, în care vreunul dintre noi să se poată angaja, care să fie mai importantă ca predicarea Evangheliei şi clădirea Bisericii şi a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.[24]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Gândiţi-vă la modul în care Joseph Fielding Smith a reacţionat faţă de greutăţile cu care s-a confruntat în calitate de misionar cu timp deplin (vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"). Cum v-ar putea influenţa exemplul său slujirea în cadrul Bisericii?
- Cugetaţi la binecuvântarea de a gusta „roadele Evangheliei" (secţiunea 1). Gândiţi-vă la oamenii cărora le puteţi împărtăşi aceste „roade".
- Cum ne pot ajuta cuvintele preşedintelui Smith, din secţiunea 2, să împărtăşim altora Evanghelia?
- Preşedintele Smith a spus că Biserica are nevoie de mai mulţi misionari cu timp deplin, inclusiv de „cupluri în vârstă" (secţiunea 3). Ce putem face pentru a-i ajuta pe tineri să slujească? Ce puteţi face pentru a vă pregăti să slujiţi?
- În ce fel pot cuvintele şi faptele noastre să transmită claritatea şi simplitatea Evangheliei? (Vezi secţiunea 4.) Când aţi simţit Duhul Sfânt îndrumându-vă în aceste eforturi?
- Ce învăţături din secţiunea 5 vă inspiră în mod deosebit? Ce simţiţi când vă gândiţi la faptul de a împărtăşi „singura speranţă a lumii, singura cale care va aduce pace pe pământ"?

Scripturi suplimentare

Matei 24:14; Marcu 16:15; 1 Nefi 13:37; 2 Nefi 2:6–8; 3 Nefi 12:13–16; D&L 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Ajutor pentru predare

Când un cursant citeşte cu voce tare din învăţăturile preşedintelui Smith, invitaţi-i pe ceilalţi cursanţi să „asculte şi să caute anumite principii sau idei. Dacă un pasaj conţine cuvinte sau fraze neobişnuite sau dificile, explicaţi-le înainte ca pasajul să fie citit. Dacă în grup este cineva care are dificultăţi la citire, cereţi voluntari în loc de a citi cu schimbul" (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 56).

Note

1. Joseph Fielding Smith către Louie Shurtliff Smith, în Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 114–115.
2. Joseph Fielding Smith către Louie Shurtliff Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 102.
3. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 91.
4. Jurnalul lui Joseph Fielding Smith, 30 apr. 1901, Biblioteca de Istorie a Bisericii; punctuaţia şi ortografia au fost standardizate.
5. Vezi Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 85.
6. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 176.
7. „I Know That My Redeemer Liveth", *Ensign,* dec. 1971, p. 26–27.
8. „A Witness and a Blessing", *Ensign,* iunie 1971, p. 109–110.
9. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 4.
10. *Take Heed to Yourselves,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr. (1966), p. 27–28.
11. În Conference Report, oct. 1970, p. 5–6.
12. În Conference Report, apr. 1944, p. 50; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:308.
13. În Conference Report, apr. 1921, p. 42.
14. În Conference Report, apr. 1923, p. 139.
15. În Conference Report, oct. 1933, p. 62–63.
16. În Conference Report, apr. 1951, p. 153.
17. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 176.
18. În Conference Report, apr. 1953, p. 19–20.
19. În Conference Report, oct. 1970, p. 7; vezi, de asemenea, *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 348.
20. În Conference Report, oct. 1970, p. 5.
21. În Conference Report, oct. 1919, p. 89–90.
22. „To the Saints in Great Britain", *Ensign,* sept. 1971, p. 3–4.
23. În Conference Report, oct. 1970, p. 7.
24. „Counsel to the Saints and to the World", *Ensign,* iulie 1972, p. 27.

CAPITOLUL 22

Rugăciunea – o poruncă şi o binecuvântare

„Puţine lucruri în viaţă sunt la fel de importante precum comunicarea cu Dumnezeirea prin intermediul rugăciunii.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith ne-a învăţat că ar trebui ca spiritul rugăciunii „să fie parte a felului nostru de a fi”[1]. El a fost un exemplu, cu privire la acest principiu, prin felul în care a trăit şi prin felul în care s-a rugat – în particular, împreună cu membrii familiei şi în public.

După decesul primei sale soţii, Louie, el a scris în jurnalul său următoare rugăminte sinceră, oferind o idee cu privire la rugăciunile sale personale: „O, Tatăl meu din Cer, Te rog ajută-mă să trăiesc în aşa fel încât să fiu demn s-o întâlnesc în gloria eternă, să fiu din nou unit cu ea pentru a nu mai fi niciodată despărţiţi de-a lungul epocilor nenumărate ale eternităţii! Ajută-mă să fiu umil, să mă încred în Tine. Dă-mi înţelepciune şi cunoaştere despre lucruri cereşti pentru a avea puterea de a mă împotrivi tuturor relelor şi de a rămâne neclintit în urmarea *adevărului* Tău. O, Doamne, ajută-mă, oferă-mi viaţa eternă în împărăţia Ta! Îndrumă-mi paşii în neprihănire, dă-mi întregul Tău Spirit. Ajută-mă să-mi cresc preţioşii copii în aşa fel încât ei să rămână puri şi neîntinaţi de-a lungul vieţii lor, iar când ne vom fi încheiat viaţa, Te rugăm să ne iei în împărăţia Ta celestială. Fie ca aşa să fie, în numele Mântuitorului nostru, amin”[2].

Fiul preşedintelui Smith, Joseph jr., a vorbit despre o rugăciune memorabilă pe care preşedintele Smith a rostit-o când ei doi erau în drum spre casa lor din oraşul Salt Lake, după o călătorie în estul statului Utah. Ei „au fost prinşi de o ploaie puternică şi au greşit

„Este responsabilitatea părinților să-și învețe copiii imediat ce ei încep să înțeleagă."

drumul", ajungând într-un loc numit Canionul Indian. „Ploaia s-a înteţit şi drumul a devenit foarte noroios şi alunecos, astfel încât nu doar că era periculos să călătoreşti, ci şi imposibil. Ceaţa deasă a învăluit prăpastia adâncă ce se afla pe marginea drumului îngust de pământ, iar tânărul Joseph jr. şi doctorul David E. Smith care erau în maşină au încercat să împingă maşina şi să-i menţină direcţia pentru a nu cădea în prăpastia adâncă. Roţile au început să se învârtă în noroi şi, în cele din urmă, maşina a ajuns într-un punct mort… Joseph a relatat că l-a auzit pe tatăl său spunând: «Am făcut tot ce-am putut. Vom cere ajutorul Domnului». El şi-a plecat capul în rugăciune, rugându-L pe Domnul să pregătească cele necesare pentru ca el să-şi îndrepte greşeala şi să iasă din acel canion periculos şi să pornească spre casă. El I-a spus Domnului că avea treburi importante de care trebuia să se ocupe în ziua următoare şi că era extrem de important ca el să se întoarcă în oraşul Salt Lake. În mod miraculos, furtuna s-a oprit, vântul a început să bată uscând drumul suficient de mult încât ei să poată… în cele din urmă, să revină pe autostradă. Imediat ce şi-au terminat coborârea, furtuna a început din nou, paralizând traficul în zonă timp de mai multe ore. În timp ce coborau prin Canionul Provo îndreptându-se spre oraşul Salt Lake, după multe ore în plus de călătorie, au fost opriţi de un poliţist care i-a întrebat de unde veneau. Când a aflat că veniseră prin Canionul Indian, poliţistul a spus: «Este imposibil! S-a anunţat că toate podurile din zona respectivă au fost distruse de apă». Spre surprinderea lor, titlurile ziarelor de a doua zi relatau faptul că 200 de maşini fuseseră abandonate în zona din care ei scăpaseră".[3]

În timpul celor 62 de ani de slujire ca apostol a preşedintelui Smith, multe dintre cuvântările sale au inclus rugăciuni publice în care el a cerut binecuvântările cerului pentru membrii Bisericii şi pentru oamenii din întreaga lume. De exemplu, în cadrul primei sale conferinţe generale în calitate de preşedinte al Bisericii, el a spus: „Mă rog ca Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc să deschidă zăgazurile cerurilor şi să reverse peste copiii Săi din toată lumea acele binecuvântări măreţe şi eterne care le va îmbunătăţi situaţia, atât pe cea temporală, cât şi pe cea spirituală"[4].

Rugăciunile preşedintelui Smith au dezvăluit profunzimea mărturiei sale şi a dragostei sale pentru Tatăl său din Cer şi pentru

Salvatorul său. Preşedintele Boyd K. Packer, care a fost chemat să slujească în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli când Joseph Fielding Smith era preşedintele Bisericii, a spus: „Era o experienţă interesantă să-l auzi rugându-se pe preşedintele Joseph Fielding Smith. Chiar şi după ce trecuse de vârsta de nouăzeci de ani, el se ruga «să-şi ţină legămintele şi obligaţiile şi să îndure până la sfârşit»”.[5]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Ni s-a poruncit să ne apropiem de Tatăl Ceresc prin intermediul rugăciunii.

Este o poruncă de la Domnul ca noi să-L căutăm mereu prin rugăciune spusă cu umilinţă. Când Salvatorul era cu ucenicii Săi, El i-a învăţat să se roage şi le-a dat exemplu rugându-Se des Tatălui Său. Putem fi siguri, având în vedere că aceasta este o poruncă de la Domnul, că rugăciunea este o faptă neprihănită şi că, atunci când Îl căutăm pe Domnul, trebuie să facem acest lucru în spiritul umilinţei şi pioşeniei…

Este responsabilitatea părinţilor să-şi înveţe copiii imediat ce ei încep să înţeleagă. Permiteţi-le să-şi formeze obiceiul de a-L aborda pe Tatăl lor din Cer şi să înţeleagă scopul rugăciunii. Dacă acest obicei este format în copilărie, el poate fi păstrat la timpul maturităţii, iar bărbatul sau femeia care L-a căutat în mod sincer pe Domnul şi I-a mulţumit pentru binecuvântări se poate aştepta ca Domnul să nu-l abandoneze sau să nu o abandoneze atunci când va avea nevoie de El.[6]

Mă întreb dacă ne oprim vreodată pentru a ne gândi de ce ne-a cerut Domnul să ne rugăm. Ne-a cerut El să ne rugăm pentru că doreşte ca noi să ne plecăm capetele şi să-L preaslăvim? Este acesta motivul principal? Nu cred că acesta este motivul. El este Tatăl nostru Ceresc, iar nouă ni s-a poruncit să-L preaslăvim şi să ne rugăm Lui în numele Preaiubitului Său Fiu, Isus Hristos. Însă, Domnul poate exista şi Îşi poate îndeplini lucrarea şi fără rugăciunile noastre. Lucrarea Sa va avansa la fel, indiferent dacă noi ne rugăm sau nu… Rugăciunea este ceva de care *noi* avem nevoie, nu Domnul. El ştie cum să-Şi facă lucrurile şi cum să aibă grijă de ele fără ajutorul

nostru. Rugăciunile noastre nu sunt pentru a-I spune noi cum să-Şi realizeze lucrarea. Dacă noi credem astfel, atunci, în mod evident, greşim. Rugăciunile noastre sunt spuse spre folosul nostru, să ne întărească, să ne încurajeze şi să ne crească credinţa în El.

Rugăciunea este ceva care umileşte sufletul. Ne măreşte capacitatea de a înţelege; ne revigorează mintea. Ne apropie de Tatăl nostru din Cer. Avem nevoie de ajutorul Său; nu există îndoială despre acest lucru. Avem nevoie de îndrumarea Spiritului Său Sfânt. Trebuie să ştim principiile care ne-au fost date şi prin intermediul cărora ne putem întoarce în prezenţa Sa. Avem nevoie ca mintea noastră să fie revigorată de inspiraţia care vine de la El; şi, din aceste motive, ne rugăm Lui, ca El să ne poată ajuta să trăim în aşa fel încât să cunoaştem adevărul Său şi să putem umbla în lumina adevărului, ca, prin credinţa şi supunerea noastră, să ne putem întoarce în prezenţa Sa.[7]

Puţine lucruri în viaţă sunt la fel de importante precum comunicarea cu Dumnezeirea prin intermediul rugăciunii. Domnul a tras peste mintea noastră un văl al uitării pentru ca noi să nu ne amintim de El şi de relaţia noastră cu El, ca membri ai familiei Sale în viaţa premuritoare. Rugăciunea este canalul de comunicare care ne-a fost pus la dispoziţie pentru a comunica, din nou, cu El. Prin urmare, unul dintre scopurile primare ale stării noastre de încercare din viaţa muritoare este de a se vedea dacă putem învăţa să avem întotdeauna un spirit de rugăciune, pentru ca, atunci când Domnul doreşte să vorbească, noi să-I auzim glasul în sufletul nostru.[8]

2

Timpul potrivit pentru rugăciune este oricând.

„Şi Eu le dau o poruncă (părinţilor din Sion): acela care nu se roagă înaintea Domnului la timpul potrivit va fi ţinut minte înaintea judecătorului poporului Meu." [D&L 68:33]

Eu nu cred că noi am citit acest verset din această secţiune de prea multe ori şi, uneori, mă întreb dacă înţelegem cât de importantă este această poruncă. Niciun om nu poate păstra Spiritul Domnului decât dacă se roagă. Niciun om nu poate primi inspiraţie de la Spiritul Sfânt, decât dacă inima sa a găsit acest spirit al rugăciunii…

Amulec, înfăţişat aici alături de Alma, i-a îndemnat pe oameni „[să-L implore pe Domnul] pentru milă; căci El are puterea să salveze” (Alma 34:18).

În continuare, doresc să discut puţin despre acest pasaj… Ce înseamnă timpul potrivit pentru rugăciune?

Unii dintre noi pot să creadă că timpul potrivit pentru rugăciune este când ne trezim dimineaţa şi când ne ducem la culcare, noaptea, după ce ne-am terminat treaba, şi că nu există un alt timp potrivit pentru rugăciune. Însă, eu vă spun că timpul potrivit pentru rugăciune este oricând, iar eu am o dovadă bună care-mi susţine cuvintele. Permiteţi-mi să v-o citesc. Ştiţi că-mi place să-mi susţin cuvintele; îmi place să depun mărturie despre ceea ce spun şi nu le cer oamenilor să accepte ceea ce spun dacă nu este în deplin acord cu ceea ce Domnul a spus, fie direct, fie prin intermediul profeţilor Săi. Citim în Cartea lui Mormon cuvintele lui [Amulec] către bieţii zoramiţi care se depărtaseră de adevăr şi, fiind alungaţi din sinagogile

lor pentru că erau săraci şi simţind că se puteau ruga doar pe rând, atunci când se urcau în Rameumptom, aşa cum îl numeau [vezi Alma 31:12–23], nu ştiau ce să facă. [Amulec] i-a învăţat următoarele:

„Da, imploraţi-L pe El pentru milă; căci El are puterea să salveze; da, umiliţi-vă pe voi înşivă şi continuaţi în rugăciuni către El. Imploraţi-L pe El atunci când sunteţi în câmpurile voastre, da, asupra tuturor turmelor voastre. Imploraţi-L pe El în casele voastre, da, asupra întregii voastre gospodării, atât dimineaţa, cât şi la amiază şi seara. Da, imploraţi-L pe El împotriva puterii duşmanilor voştri. Da, imploraţi-L pe El împotriva diavolului, care este un duşman al tuturor lucrurilor care sunt drepte. Imploraţi-L pe El asupra recoltelor câmpurilor voastre pentru ca voi să puteţi prospera prin acestea. Imploraţi-L asupra turmelor din câmpurile voastre pentru ca ele să se înmulţească. Dar aceasta nu este totul; voi trebuie să vă revărsaţi sufletele în cămările voastre şi în locurile voastre secrete şi în pustiul vostru. Da, iar atunci când voi nu-L imploraţi pe Domnul, lăsaţi-vă inimile să fie pline, îndreptate în rugăciune către El, fără întrerupere, pentru binele vostru şi, de asemenea, pentru binele acelora care sunt în jurul vostru. Şi, acum iată, fraţii mei preaiubiţi, vă zic vouă, să nu credeţi că aceasta este totul; căci, după ce aţi făcut toate aceste lucruri, dacă voi îi alungaţi pe cei în nevoie şi pe cei goi şi dacă nu-i vizitaţi pe cei bolnavi şi pe cei în suferinţă şi dacă nu împărţiţi din bunurile voastre, dacă aveţi, acelora care sunt în nevoie – vă zic vouă, dacă nu faceţi niciunul din aceste lucruri, iată, rugăciunea voastră este deşartă şi nu vă aduce niciun folos şi voi sunteţi ca ipocriţii care tăgăduiesc credinţa” [Alma 34:18–28].

Eu cred că aceasta este o doctrină excelentă şi am citit-o pentru a vă ajuta să înţelegeţi şi să vă amintiţi de timpul potrivit pentru rugăciune. Timpul potrivit pentru rugăciune este dimineaţa, înainte ca membrii familiei să meargă la treburile lor. Un timp potrivit pentru rugăciune este când vă adunaţi la masă, înainte de a servi micul dejun, şi lăsaţi-i pe membrii familiei să spună pe rând rugăciunea de dimineaţă, în fiecare zi altul. Acela este timpul potrivit pentru rugăciune. Timpul potrivit pentru rugăciune în ceea ce-l priveşte pe negustor este dimineaţa, când el se duce la locul de muncă şi înainte de a-şi începe ziua de lucru, când se roagă pentru negoţul lui. Timpul potrivit pentru rugăciune în cazul păstorului, este atunci

când el este afară, alături de turmele sale, având grijă de ele. Timpul pentru fermier să se roage este atunci când se duce pe câmp să are, când se duce să semene şi când se duce să-şi adune recolta. Şi, dacă un om se va ruga aşa cum i s-a poruncit s-o facă în pasajul din scripturi pe care l-am citit, mai mult ca sigur că el va fi găsit că ţine cu neprihănire poruncile Domnului în toate lucrurile.[9]

3

Tot ceea ce facem trebuie să fie în acord cu ceea ce spunem în rugăciunile noastre.

Nu trebuie să ne rugăm doar cu buzele noastre; ci, în fiecare faptă a noastră, în conversaţia noastră, în tot ceea ce acceptăm să facem, trebuie să încercăm să acţionăm în acord cu ceea ce spunem în rugăciunile noastre şi să fim în armonie cu gândurile pe care I le facem cunoscute Domnului în rugăciunile noastre zilnice.[10]

Avem noi spiritul rugăciunii? A devenit acesta parte a felului nostru de a fi? Ţinem noi legătura cu Tatăl nostru Ceresc prin intermediul Spiritului Sfânt sau nu?[11]

4

În rugăciunile noastre, noi trebuie să ne revărsăm sufletul în mulţumiri.

Trebuie să fim foarte atenţi să dezvoltăm şi să menţinem, prin intermediul unei vieţi evlavioase, o atitudine de recunoştinţă. Eu cred că unul dintre cele mai mari păcate de care sunt vinovaţi, în vremurile noastre, locuitorii pământului este păcatul nerecunoştinţei, căci ei nu-L recunosc pe Domnul şi nici dreptul Său de a guverna şi controla.[12]

În rugăciunile noastre, trebuie să ne revărsăm sufletele în recunoştinţă pentru viaţă şi pentru existenţă, pentru sacrificiul mântuitor al Fiului lui Dumnezeu, pentru Evanghelia salvării, pentru Joseph Smith şi pentru minunata lucrare a restaurării înfăptuită prin intermediul lui. Trebuie să recunoaştem mâna Domnului în toate lucrurile şi să-I mulţumim pentru toate lucrurile, atât temporale, cât şi spirituale.[13]

5

Trebuie să ne susţinem dorinţele neprihănite în faţa Tatălui Ceresc.

Trebuie să ne rugăm [Tatălui Ceresc] pentru credinţă şi integritate şi pentru fiecare atribut divin, pentru triumful şi succesul lucrării Sale, pentru îndrumarea Spiritul Său Sfânt şi pentru salvarea în împărăţia Sa. Trebuie să ne rugăm pentru familiile noastre, pentru soţia şi copiii noştri, pentru hrană, adăpost şi îmbrăcăminte, pentru lucrurile legate de ocupaţia noastră şi pentru toate dorinţele noastre neprihănite.[14]

Mă rog ca binecuvântările cerului să fie şi să rămână cu noi şi cu toţi oamenii.

Mă rog ca cerurile să reverse de sus neprihănire şi adevăr asupra întregii lumi!

Mă rog ca toţi oamenii de pretutindeni să aibă urechi să asculte şi să aplice cuvintele adevărului şi lumina care vin de la slujitorii Domnului!

Mă rog ca scopurile Domnului printre toţi oamenii din fiecare naţiune să se îndeplinească în timp scurt!

Mă rog pentru membrii Bisericii, care sunt sfinţii Celui Preaînalt, ca ei să fie întăriţi în credinţa lor şi ca dorinţele lor pentru neprihănire să crească în inima lor şi ca ei să-şi ducă mântuirea la bun sfârşit cu teamă şi tremur înaintea Domnului [vezi Filipeni 2:12; Mormon 9:27].

Mă rog să existe bine şi neprihănire printre toţi oamenii, ca ei să poată fi conduşi să caute adevărul, să sprijine fiecare principiu adevărat şi să promoveze libertatea şi dreptatea.

În aceste vremuri agitate şi dificile, mă rog ca toţi oamenii să poată fi îndrumaţi de acea lumină care luminează pe orice om care vine pe lume [vezi Ioan 1:9; D&L 93:2] şi ca ei să dobândească, astfel, înţelepciunea de a rezolva problemele care tulbură omenirea.

Îl implor pe milostivul Tată să-Şi reverse binecuvântările asupra tuturor oamenilor, asupra celor tineri şi celor în vârstă, asupra celor

care au motive să jelească, asupra celor flămânzi şi nevoiaşi, asupra celor prinşi în capcana circumstanţelor nefericite şi a anturajelor nepotrivite, precum şi asupra tuturor celor care au nevoie de sprijin, ajutor, alinare, înţelepciune şi de toate acele lucruri bune şi măreţe pe care doar El le poate oferi.

Împreună cu dumneavoastră, am sentimente de dragoste, îngrijorare şi compasiune pentru copiii Tatălui nostru de pe tot pământul şi mă rog ca circumstanţele lor să fie mai bune, atât temporal, cât şi spiritual; mă rog ca ei să poată veni la Hristos şi să înveţe despre El şi să ia jugul Lui asupra lor, ca ei să poată avea parte de odihnă pentru sufletul lor, căci jugul Lui este bun, iar sarcina Lui este uşoară [vezi Matei 11:29–30].

Mă rog ca sfinţii din zilele din urmă şi toţi cei care li se vor alătura în ţinerea poruncilor Tatălui nostru să poată trăi în aşa fel încât să dobândească pace în această viaţă şi viaţă eternă în lumea care va veni [vezi D&L 59:23] – lucruri pentru care mă rog cu umilinţă şi recunoştinţă în numele Domnului Isus Hristos, amin.[15]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith" se găsesc patru exemple de rugăciuni rostite de preşedintele Smith. Ce putem învăţa din fiecare dintre aceste exemple?
- Gândiţi-vă la modul personal în care vă rugaţi. Ce putem face pentru ca rugăciunile noastre să ne ajute să ne „[apropiem] de Tatăl nostru din Cer"? (Vezi secţiunea 1.)
- Preşedintele Smith ne-a învăţat: „Timpul potrivit pentru rugăciune este oricând" (secţiunea 2). Cum putem urma sfatul de a ne ruga mereu?
- Ce înseamnă pentru dumneavoastră să „acţionăm în acord cu ceea ce spunem în rugăciunile noastre"? (Vezi secţiunea 3.) Gândiţi-vă la ce puteţi să faceţi pentru a deveni mai buni în această privinţă.

- Cum ni se schimbă atitudinea când „ne revărsăm sufletul în mulţumiri” în faţa Tatălui nostru Ceresc? (Vezi secţiunea 4.)
- În timp ce studiaţi rugăciunea preşedintelui Smith din secţiunea 5, gândiţi-vă la propriile dumneavoastră rugăciuni. Cugetaţi, în linişte, la următoarea întrebare: Ce oameni şi aspecte ar trebui să includeţi mai des în rugăciunile dumneavoastră?

Scripturi suplimentare

Matei 7:7–8; Filipeni 4:6; 1 Tesaloniceni 5:17–18; Iacov 1:5–6; 2 Nefi 32:8–9; Alma 34:38–39; 3 Nefi 18:18–21; D&L 10:5

Ajutor pentru predare

„Pentru a încuraja discuţia, folosiţi întrebările de la sfârşitul fiecărui capitol. Puteţi, de asemenea, să vă pregătiţi propriile întrebări, în special pentru cei cărora le predaţi” (de la pagina VII a acestei cărţi).

Note

1. În Conference Report, apr. 1918, p. 156.
2. În Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 162–163; caractere cursive în textul original.
3. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 232–233.
4. În Conference Report, apr. 1970, p. 6.
5. Boyd K. Packer, „Covenants”, *Ensign,* nov. 1990, p. 84; s-a renunţat la caracterele cursive din textul original.
6. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 3:83–85.
7. În Conference Report, apr. 1968, p. 10; caractere cursive în textul original.
8. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era,* sept. 1971, p. 40.
9. În Conference Report, oct. 1919, p. 142–143.
10. În Conference Report, oct. 1913, p. 73.
11. În Conference Report, apr. 1918, p. 156.
12. În Conference Report, oct. 1969, p. 110.
13. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, p. 40.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, p. 40.
15. În Conference Report, apr. 1970, p. 149.

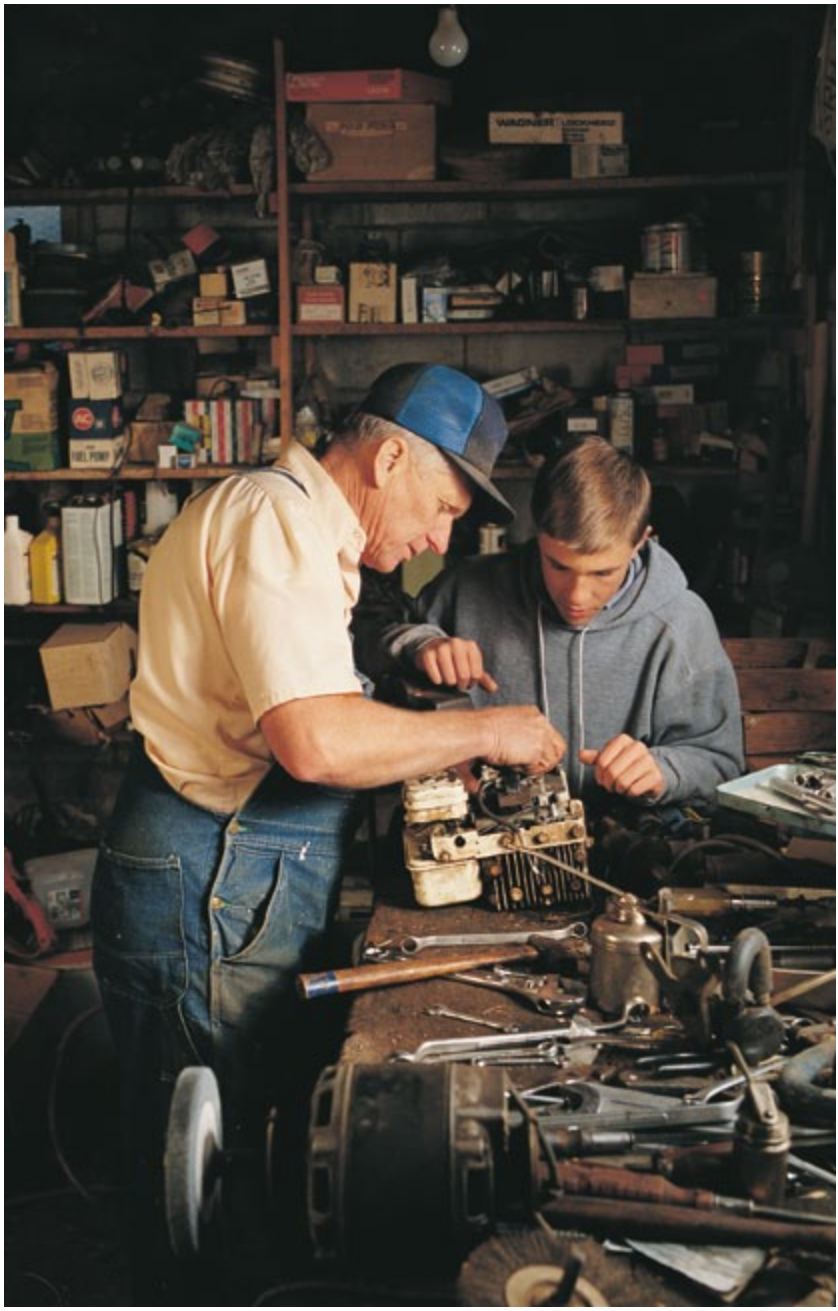

„Domnul… se aşteaptă ca noi să cunoaştem lucrurile temporale.”

Responsabilitatea individuală

„Ne aşteptăm ca membrii noştri de pretutindeni să înveţe principii corecte şi să se conducă singuri.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Într-o zi, fratele D. Arthur Haycock se îndrepta spre Clădirea Administraţiei Bisericii când a văzut că preşedintele Joseph Fielding Smith descuia uşa laterală. Având nevoie să intre în clădire, unde lucra ca secretar al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, fratele Haycock „a urcat în grabă scările, câte două sau trei deodată, pentru a putea intra înainte ca uşa să se închidă”. A reuşit cu greu. După ce a intrat în clădire, s-a grăbit din nou pentru a-l prinde din urmă pe preşedintele Smith pentru a merge spre lift împreună cu el. El i-a spus preşedintelui: «Sper să fiu tot atât de norocos şi să mă strecor în cer prin uşa deschisă de dumneavoastră»”. Preşedintele Smith nu a răspuns imediat şi fratele Haycock s-a temut că, în încercarea sa de a da dovadă de umor, spusese ceva nepotrivit. Dar „când au ajuns la lift, preşedintele Smith i-a spus cu o sclipire în ochi: «Frate, nu conta niciodată pe acest lucru!»”[1].

În cuvântările şi prin faptele sale, preşedintele Smith a propovăduit, în repetate rânduri, principiul împărtăşit fratelui Haycock. El a subliniat că, deşi sfinţii din zilele din urmă trebuie să-i ajute cu sârguinţă pe alţii să primească binecuvântările Evangheliei, salvarea este o responsabilitate individuală. El i-a încurajat, de asemenea, pe sfinţi să se bizuie pe forţele proprii şi să lucreze cu hărnicie în ocupaţiile temporale. „Aceasta înseamnă viaţa”, a spus el, „să ne dezvoltăm potenţialul şi, în special, să obţinem autocontrolul”[2].

Joseph Fielding Smith a învăţat să muncească de când era copil. Tatăl său era deseori departe de casă, aşa încât „el şi-a petrecut o mare parte din copilărie făcând muncă de adult”. De fapt, el era un lucrător atât de sârguincios încât „fără intenţie, a obţinut o slujbă

mai devreme decât ar fi trebuit atunci când, din mândrie caracteristică vârstei, a muls una dintre vacile familiei pentru a dovedi că era capabil s-o facă şi, astfel, această muncă i-a fost desemnată permanent" [3].

Dorinţa sa de a munci a continuat în timpul slujirii sale în misiunea cu timp deplin în Anglia. Soţia sa, Louie, i-a scris următoarele în timp ce el se afla în misiune: „Ştiu că iubeşti munca mai mult decât plăcerea şi te iubesc atât de mult şi am încredere în tine pentru că simt că eşti un tânăr cât se poate de perfect"[4]. Pe lângă îndeplinirea îndatoririi de a propovădui Evanghelia altora, el a muncit din greu pentru a învăţa el însuşi Evanghelia. Într-o scrisoare trimisă acasă, el a vorbit despre eforturile sale de a memora un pasaj din scripturi: „Am încercat toată ziua să învăţ un pasaj din scripturi şi nu am reuşit încă. Dar sunt hotărât să-l învăţ şi să nu renunţ"[5].

Preşedintele Smith a transmis etica muncii copiilor săi. El le-a spus: „Oamenii mor în pat. La fel şi ambiţia". Cu acest principiu în minte, el şi soţia sa s-au îngrijit ca fetele şi băieţii lor să se scoale devreme în fiecare zi şi să-şi facă partea în menţinerea curăţeniei şi ordinii în cămin. „Într-un fel, tatei i se părea imoral ca noi să stăm în pat după ora şase", îşi aminteşte unul dintre fiii săi. „Desigur, am încercat o dată. Tata a avut grijă să nu se mai întâmple."[6] Şi preşedintele Smith a ajutat la treburile casnice. Când el şi Louie erau proaspăt căsătoriţi, el a muncit foarte mult la construirea primei lor case. De-a lungul anilor, a făcut el însuşi majoritatea reparaţiilor la casă, a ajutat la bucătărie şi a ajutat la culegerea fructelor când se coceau şi la conservarea lor în sticle.[7]

Fratele Haycock, acelaşi bărbat care odată s-a grăbit să intre în Clădirea Administraţiei Bisericii împreună cu preşedintele Smith, a devenit mai târziu secretarul personal a cinci preşedinţi ai Bisericii, inclusiv al preşedintelui Smith. În această calitate, el a văzut eforturile permanente făcute de preşedintele Smith pentru a se perfecţiona spiritual. El a spus că intra deseori în biroul preşedintelui Smith şi îl găsea pe profet studiind scripturile sau citind o altă carte.[8]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Domnul se aşteaptă ca noi să căutăm cu sârguinţă binecuvântările temporale şi spirituale.

Domnul i-a spus lui [Adam]: „În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea”[Genesa 3:19; vezi, de asemenea, Moise 4:25] şi tot timpul de-a lungul veacurilor Domnul i-a îndemnat pe oamenii Săi să fie sârguincioşi, să-L slujească dând dovadă de credinţă, să muncească…

În primele zile ale Bisericii în aceste văi [din Utah], preşedintele Brigham Young şi ceilalţi fraţi au pus un mare accent pe hărnicie şi acest lucru a fost necesar pentru că strămoşii noştri au ajuns acolo fără să posede ceva. Ei au trebuit să muncească. Au trebuit să fie harnici. A fost necesar ca ei să-şi producă lucrurile de care aveau nevoie şi, ca urmare, au fost sfătuiţi mereu în acest sens şi în acest scop, să fie harnici. Au fost sfătuiţi să nu aibă mândrie în inimile lor. Ei au venit aici, unde Îl puteau preaslăvi pe Domnul Dumnezeul lor şi puteau ţine poruncile Sale. Li s-a spus să fie umili şi harnici … O, mi-aş fi dorit să ne aducem aminte de aceasta. Îmi pare rău că am uitat …

Domnul a spus: „Tu nu trebuie să fii leneş; pentru că acela care este leneş nu va mânca pâinea şi nici nu va purta veşmintele lucrătorului” [D&L 42:42]. Această afirmaţie este foarte logică, nu-i aşa? De ce ar beneficia un om leneş de hărnicia celui harnic – dacă acel om care este leneş are o condiţie fizică ce îi permite să muncească? Dezaprob în totalitate orice acţiune organizată care tinde să distrugă bărbăţia încurajându-i pe bărbaţi să fie leneşi şi acest lucru este valabil oricare ar fi vârsta lor. Nu contează cât de bătrân este; dacă un bărbat este puternic fizic şi este capabil să slujească, el trebuie să aibă grijă de el însuşi; aceasta este ceea ce aşteaptă Domnul de la el.

Într-o altă revelaţie, Domnul a spus:

„Şi din nou, adevărat vă spun vouă, fiecare om care este obligat să aibă grijă de familia lui, să aibă grijă şi el nu-şi va pierde în niciun caz coroana lui; şi să muncească în Biserică. Fiecare om să fie sârguincios în toate lucrurile. Şi leneşii nu vor avea loc în Biserică, decât dacă se pocăiesc şi se îndreaptă” [D&L 75:28–29].

Acesta este sfatul pe care Domnul îl dă Bisericii astăzi. Şi acesta nu are aplicabilitate numai la aratul câmpurilor sau la culegere şi recoltare şi munca în fabrică, ci înseamnă, de asemenea, că omul trebuie să fie harnic în lucrurile spirituale la fel cum este în cele temporale prin care îşi câştigă existenţa.[9]

Ne aflăm aici pentru că avem un scop măreţ. Acest scop nu este să trăim 100 de ani sau mai puţin şi să ne cultivăm câmpurile să recoltăm grânele, să adunăm fructele, să trăim în case şi să ne înconjurăm de lucrurile necesare în viaţa muritoare. Nu acesta este scopul vieţii. Aceste lucruri sunt necesare existenţei noastre de aici şi acesta este motivul pentru care noi trebuie să fim harnici. Dar câţi oameni îşi petrec timpul gândindu-se că tot ce au de făcut în viaţă este să acumuleze lucrurile acestei lumi, să trăiască în confort şi să se înconjoare de tot luxul şi toate privilegiile şi plăcerile pe care le poate pune la dispoziţie viaţa muritoare fără să se gândească niciodată la altceva?

Toate aceste lucruri sunt doar binecuvântări temporare. Mâncăm ca să trăim. Ne îmbrăcăm ca să ne fie cald şi să ne acoperim trupurile. Avem case în care să trăim în confort şi având toate facilităţile, dar trebuie să considerăm toate aceste binecuvântări drept binecuvântări temporale necesare în timp ce călătorim prin această viaţă. Acesta este singurul scop în care le folosim. Nu putem lua cu noi niciunul dintre aceste lucruri când murim. Aurul, argintul şi pietrele preţioase, care se numesc bogăţie, sunt de folos omului numai atât timp cât îi permit să se îngrijească de el şi îi satisfac necesităţile aici.[10]

Domnul… Se aşteaptă ca noi să cunoaştem lucrurile temporale astfel încât să ne putem îngriji de noi temporal; astfel încât să putem sluji semenilor noştri; şi astfel încât să putem duce mesajul Evangheliei copiilor Săi din întreaga lume. [11]

Scopul pentru care ne aflăm aici este să facem voia Tatălui aşa cum este făcută în cer, să trăim în neprihănire pe pământ, să învingem ticăloşia şi s-o punem sub picioarele noastre, să biruim păcatul şi pe duşmanul sufletelor noastre, să ne ridicăm deasupra imperfecţiunilor şi slăbiciunilor bietei omeniri căzute, prin inspiraţie de la Domnul şi prin puterea Sa, făcute cunoscute, şi, astfel, să devenim sfinţi şi slujitori ai Domnului pe pământ.[12]

2

În cele din urmă, noi vom răspunde în faţa Domnului pentru modul în care ne îndeplinim îndatorirea.

Noi răspundem în faţa credinţei şi conştiinţei noastre; dumneavoastră răspundeţi nu în faţa mea, nu în faţa Preşedinţiei Bisericii, ci în faţa Domnului. Eu nu răspund în faţa oamenilor cu privire la zeciuiala mea – eu răspund în faţa Domnului; adică, referitor la comportamentul meu în Biserică şi la modul în care respect celelalte legi şi reguli ale Bisericii. Dacă nu respect legile Bisericii, eu răspund în faţa Domnului şi va trebui să-I dau explicaţii la un moment dat pentru că mi-am neglijat îndatorirea şi poate va trebui să răspund în faţa Bisericii cu calitatea mea de membru. Dacă îmi îndeplinesc îndatorirea potrivit modului în care înţeleg ceea ce cere Domnul de la mine, atunci trebuie să am o conştiinţă liberă de orice păcat. Trebuie să fiu mulţumit în sufletul meu pentru că pur şi simplu mi-am făcut datoria aşa cum am înţeles-o eu şi voi accepta consecinţele. Pentru mine, este o chestiune între mine şi Domnul; şi aşa este în cazul fiecăruia dintre noi.

El, care L-a trimis în lume pe Singurul Său Fiu Născut pentru a îndeplini misiunea pe care a îndeplinit-o, a trimis, de asemenea, fiecare suflet dintre cele care mă ascultă acum şi, într-adevăr, fiecare bărbat şi fiecare femeie din lume să îndeplinească o misiune şi acea misiune nu poate fi îndeplinită dacă este tratată cu neglijenţă sau indiferenţă, nici nu poate fi îndeplinită dacă există ignoranţă.

Trebuie să învăţăm obligaţiile pe care trebuie să le îndeplinim faţă de Domnul şi unul faţă de altul; aceste lucruri sunt esenţiale şi nu putem prospera în lucruri spirituale, nu putem creşte în cunoaşterea Domnului sau în înţelepciune, fără a ne dedica gândurile şi faptele desăvârşirii noastre, sporirii înţelepciunii şi cunoaşterii noastre cu privire la lucrurile Domnului.[13]

Este atât de uşor ca oamenii să învinovăţească pe altcineva pentru greşelile lor şi atât de uşor pentru noi, din cauza naturii noastre umane, să ne asumăm meritul când lucrul care este îndeplinit este ceva ce place şi aduce beneficii. Dar nu vrem niciodată să ne asumăm responsabilitatea pentru greşelile noastre care nu plac şi, ca urmare, ne străduim să plasăm acea responsabilitate asupra

„Nicio persoană, prin nicio hotărâre a Tatălui, nu a fost obligată vreodată să facă bine… Fiecare poate acţiona singură.”

circumstanţelor şi a altor persoane… Vă îndemn să ne asumăm răspunderea pentru responsabilităţile noastre şi să nu încercăm să dăm vina pe circumstanţe.[14]

3

Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege şi Se aşteaptă ca noi să facem pentru noi tot ce ne stă în putinţă.

Libertatea de a alege [este] marele dar pe care Domnul l-a revărsat asupra fiecărui suflet pentru acţiona singur, pentru a face singur alegeri, pentru a fi cineva cu puterea de a crede şi accepta adevărul şi pentru a primi viaţă veşnică sau pentru a respinge adevărul şi pentru a avea mustrări de conştiinţă. Acesta este unul dintre cele mai mari daruri ale lui Dumnezeu. Cum ar fi fost fără el, dacă noi am fi fost siliţi aşa cum unora dintre oameni le-ar plăcea să-i silească pe semenii lor să le împlinească voinţa? Nu ar putea exista salvare; nu ar putea exista răsplată pentru cei neprihăniţi; nimeni

nu ar putea fi pedepsit pentru necredinţă pentru că oamenii nu ar fi răspunzători în faţa Creatorului lor.[15]

Joseph Smith a fost întrebat cum a condus un număr atât de mare şi diversificat de oameni ca sfinţii din zilele din urmă. El a răspuns: „Îi învăţ principii corecte şi ei se conduc singuri".

Acesta este principiul pe baza căruia acţionăm în Biserică. Ne aşteptăm ca membrii noştri de pretutindeni să înveţe principiile corecte şi să se conducă singuri.[16]

Acest mare dar al libertăţii de a alege, care este privilegiul dat omului de a alege singur, nu a fost revocat niciodată şi nu va fi revocat vreodată. Este un principiu etern care conferă libertate de gândire şi acţiune fiecărui suflet. Nicio persoană, prin nicio hotărâre a Tatălui, nu a fost obligată vreodată să facă bine; nicio persoană nu a fost silită să facă rău. Fiecare poate acţiona singură. Planul lui Satana a fost să distrugă această libertate de a alege şi să-i silească pe oameni să facă voia sa. Existenţa nu poate fi plăcută fără acest mare dar. Oamenii trebuie să aibă privilegiul de a alege, chiar şi să se răzvrătească împotriva hotărârilor divine. Salvarea şi exaltarea trebuie să vină, desigur, prin libera voinţă, fără constrângere, şi pe baza meritului individual, pentru a putea fi oferită răsplata dreaptă şi pentru ca pedeapsa potrivită să fie dată păcătosului.[17]

Noi credem că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvaţi şi că, atunci când clădesc pe temelia ispăşirii lui Hristos, toţi oamenii trebuie să-şi ducă până la capăt salvarea cu frică şi cutremurare înaintea Domnului [vezi 2 Nefi 25:23; Mormon 9:27].[18]

Este un fapt important, arătat prin fapte directe sau afirmaţii implicite în toate scripturile, că Dumnezeu face pentru oameni tot ce oamenii nu pot face singuri pentru a-şi asigura salvarea, dar El se aşteaptă ca oamenii să facă singuri ceea ce le stă în putere.

Potrivit acestui principiu, este contrar ordinii din cer, instituite înaintea creării pământului, ca mesageri sfinţi, care sunt înviaţi, sau mesageri care aparţin cerului să vină pe pământ şi să înfăptuiască pentru oameni ceea ce ei pot face singuri …

Este cea mai gravă greşeală să crezi că Isus a făcut totul pentru oameni numai pentru ca ei să-L mărturisească cu buzele lor şi că ei nu mai trebuie să facă nimic altceva. Oamenii trebuie să lucreze

dacă doresc să obţină salvarea. Tocmai potrivit acestei legi eterne, îngerul l-a trimis pe Corneliu la Petru [vezi Faptele apostolilor 10] şi Anania a fost trimis la Pavel [vezi Faptele apostolilor 9:1–22]. De asemenea, ca semn de supunere faţă de această lege, Moroni, care înţelegea scrierile de pe plăcile nefite, nu a făcut traducerea, ci, sub îndrumarea Domnului, i-a dat lui Joseph Smith Urimul şi Tumimul cu care el a putut să îndeplinească această lucrare importantă prin darul şi puterea lui Dumnezeu.[19]

4

Cele două responsabilităţi mari ale noastre sunt să ne obţinem salvarea şi să lucrăm cu sârguinţă pentru salvarea altora.

Avem aceste două responsabilităţi mari… Prima, să căutăm să obţinem propria salvare şi, a doua, îndatorirea noastră faţă de semenii noştri. Deci, prima mea îndatorire este, în ceea ce mă priveşte, să obţin propria-mi salvare. Această este prima îndatorire a fiecărei persoane şi, deci, a fiecărui membru al acestei Biserici.[20]

Principala noastră preocupare trebuie să fie salvarea proprie. Trebuie să obţinem pentru noi înşine fiecare binecuvântare a Evangheliei. Trebuie să fim botezaţi şi să intrăm în ordinul căsătoriei celestiale pentru a putea deveni moştenitori ai plenitudinii împărăţiei Tatălui nostru. Apoi, trebuie să ne îngrijim de familiile noastre, de copiii noştri şi de strămoşii noştri.[21]

Este… îndatorirea noastră să salvăm lumea, atât pe cei morţi, cât şi pe cei vii. Îi vom salva pe cei vii care se vor pocăi predicând Evanghelia naţiunilor şi adunându-i pe copiii lui Israel, pe cei cu inima curată. Îi salvăm pe cei morţi mergând în casa Domnului şi înfăptuind aceste ceremonii – botezul, aşezarea mâinilor, confirmarea şi alte lucruri pe care Domnul ne cere să le facem – pentru şi în folosul lor. [22]

Este îndatorirea mea, după cum este şi îndatorirea dumneavoastră, dragi fraţi şi surori deopotrivă – pentru că această responsabilitate vă revine şi dumneavoastră – să facem tot ce ne stă în putere şi să nu dăm înapoi, ci să ne străduim din tot sufletul să ne îndeplinim

cu credinţă şi sârguinţă chemările pe care Domnul ni le-a dat, să lucrăm cu sârguinţă pentru salvarea familiei noastre, fiecare dintre noi, şi pentru salvarea celor din jurul nostru, pentru salvarea acelora care se află peste graniţe.[23]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Ce anume vă impresionează din eforturile preşedintelui Smith de a-şi învăţa copiii să muncească? (Vezi „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith".) Ce putem face pentru a-i ajuta pe copii să fie mai responsabili?
- Cum v-au ajutat învăţăturile din secţiunea 1 să înţelegeţi mai bine bizuirea pe forţele proprii? Gândiţi-vă ce puteţi face pentru a vă bizui mai mult pe forţele proprii.
- Recapitulaţi sfatul din secţiunea 2. Ce înseamnă pentru dumneavoastră să fiţi „răspunzător în faţa Domnului"?
- Preşedintele Smith ne-a învăţat: „Ne aşteptăm ca membrii noştri de pretutindeni să înveţe principiile corecte şi să se conducă singuri" (secţiunea 3). Cum poate această învăţătură să ajute familiile? Cum poate ajuta fi utilă pentru cvorumurile preoţiei şi Societatea de Alinare?
- În eforturile noastre de a sluji altora, de ce credeţi că „principala noastră preocupare trebuie să fie salvarea proprie" (vezi secţiunea 4)?

Scripturi suplimentare

Filipeni 2:12; 2 Nefi 2:14–16, 25–30; D&L 58:26–28

Ajutor pentru predare

„În timp ce predaţi din această carte, invitaţi-i pe ceilalţi să-şi împărtăşească gândurile, să adreseze întrebări şi să se înveţe unul pe celălalt. Când se implică în mod activ, ei vor fi mai pregătiţi să înveţe şi să primească revelaţie personală" (din pagina VII a acestei cărţi).

Note

1. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 358–359.
2. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 10.
3. Joseph Fielding Smith jr. şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, p. 51–52.
4. Louie Shurtliff Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 113.
5. Joseph Fielding Smith, în *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 116.
6. În Joseph Fielding McConkie, „Joseph Fielding Smith", în Leonard J. Arrington, ed. *The Presidents of the Church* (1986), p. 336–337; vezi, de asemenea, *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 217–221.
7. Vezi *The Life of Joseph Fielding Smith,* p. 12–13, p. 155–157; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 202.
8. Vezi Jay M. Todd, „A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith", *Ensign,* iulie 1972, p. 5.
9. În Conference Report, apr. 1945, p. 48–49.
10. „Salvation for the Dead", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* apr. 1926, p. 154–155; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:68–69.
11. Cuvântare rostită în cadrul Institutului de religie din Logan, Utah, 10 ian. 1971, p. 2, Biblioteca de Istorie a Bisericii; manuscris nepublicat.
12. În Conference Report, oct. 1969, p. 108.
13. În Conference Report, oct. 1969, p. 108.
14. În Conference Report, oct. 1932, p. 88.
15. În Conference Report, oct. 1949, p. 88.
16. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 6; vezi, de asemenea, *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 300.
17. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 2:20.
18. „Out of the Darkness", *Ensign,* iunie 1971, p. 4.
19. „Priesthood – Restoration of Divine Authority", *Deseret News,* 2 sept. 1933, secţiunea Bisericii, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:90–91.
20. „The Duties of the Priesthood in Temple Work", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* ian. 1939, p. 3; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:145.
21. *Sealing Power and Salvation,* BYU Speeches of the Year (12 ian. 1971), p. 2.
22. În Conference Report, oct. 1911, p. 120; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:192–193.
23. În Conference Report, apr. 1921, p. 41.

Lucrarea femeilor sfinte din zilele din urmă: „Devotament altruist faţă de această cauză glorioasă”

„Nu există limite pentru binele pe care îl pot face surorile noastre.”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

În cadrul Adunării Generale a Societăţii de Alinare din data de 2 octombrie 1963, preşedintele Joseph Fielding Smith a spus: „Noi, autorităţile generale ale Bisericii, le onorăm şi respectăm pe bunele noastre surori pentru devotamentul lor altruist faţă de această cauză glorioasă”[1].

Când a făcut această declaraţie, preşedintele Smith a vorbit bazându-se pe mulţii ani de experienţă. El şi-a petrecut viaţa slujind alături de femei sfinte din zilele din urmă credincioase. Această slujire a început la sfârşitul anilor 1880, când el avea aproximativ 10 ani. Atunci, femeile sfinte din zilele din urmă erau încurajate să dobândească o educaţie în medicină şi în asistenţă medicală. Mama sa, Julina L. Smith, a urmat acest sfat şi s-a instruit pentru a fi moaşă. Ea îl trezea deseori, în mijlocul nopţii, pentru ca el să conducă trăsura lor trasă de cai la diferite adrese unde urma să se nască un bebeluş. Slujind alături de mama sa în acest fel, tânărul Joseph Fielding Smith a văzut exemplul de tărie şi compasiune al femeilor din Biserică.[2] Sora Smith a slujit, ulterior, în calitate de consilieră în Preşedinţia Generală a Societăţii de Alinare.

Preşedintele Smith avea un mare respect faţă de Societatea de Alinare, care, spunea el, „este o parte vitală a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”[3]. A doua sa soţie, Ethel, a slujit în calitate de membră a

De-a lungul istoriei Bisericii, femeile au jucat roluri esenţiale în lucrarea din zilele din urmă a Domnului.

Comitetului General al Societăţii de Alinare timp de 21 de ani. Sora Amy Brown Lyman, care a slujit alături de Ethel în acel comitet şi, apoi, în calitate de preşedintă generală a Societăţii de Alinare, a spus: „Sora Smith a fost una dintre cele mai geniale femei pe care le-am cunoscut vreodată. O consideram cea mai talentată scriitoare şi vorbitoare [din] comitet”[4]. În această calitate, Ethel a participat la conferinţe de ţăruş pentru a le învăţa pe surorile din cadrul Societăţii de Alinare de la nivel local. Ea şi preşedintele Smith au călătorit împreună pentru a îndeplini anumite însărcinări în cadrul Bisericii şi au împărţit adesea acelaşi pupitru pentru a-i învăţa pe membri.[5]

După ce Ethel a decedat, preşedintele Smith s-a căsătorit cu Jessie Evans. Jessie a mers cu el aproape de fiecare dată când el a călătorit pentru a-i învăţa pe sfinţi. Ea avea un glas frumos şi preşedintele Smith dorea întotdeauna ca ea să cânte în cadrul adunărilor la care participau. Vârstnicul Francis M. Gibbons, care slujea ca secretar al Primei Preşedinţii, a relatat: „Când Joseph Fielding prezida, el dorea ca ea să interpreteze un imn, chiar dacă singurul motiv era că nu se sătura niciodată s-o audă cântând. Pe lângă aceasta, când interpreta imnuri sacre, vocea ei bine exersată de contralto adăuga adunărilor un plus special de spiritualitate, inspirându-i pe ascultători şi sporindu-le capacităţile de a rosti cuvântări spirituale. Mai târziu, după ce îşi îndemna cu insistenţă şi veselie soţia să cânte, Joseph i se alătura uneori lui Jessie, îmbinând plăcuta sa voce de bariton cu a ei. În aceste ocazii, ei stăteau, de obicei, împreună pe banca din faţa pianului, în timp ce Jessie acompania la pian, moderându-şi vocea de obicei plină pentru a nu o acoperi pe cea a soţului ei”[6].

În calitate de preşedinte al Bisericii, Joseph Fielding Smith, lucra, periodic, cu sora Belle S. Spafford, preşedinta generală a Societăţii de Alinare. Sora Spafford a vorbit, mai târziu, despre experienţa muncii alături de el: „Preşedintele Joseph Fielding Smith, un bărbat blând şi cu mare dragoste de oameni, a arătat tot timpul o înţelegere profundă a muncii femeilor din Biserică şi a transmis acest lucru preşedinţiei Societăţii de Alinare în nenumărate rânduri şi în multe moduri, mărindu-ne înţelegerea şi îndrumându-ne paşii”[7].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Scripturile relatează despre femei credincioase care au avut responsabilităţi în Biserica Domnului.

Putem citi în Perla de mare preţ că, după ce Adam şi Eva au suportat consecinţele căderii, Eva a rostit cuvinte de învăţătură. Este un discurs scurt, dar plin de înţeles:

„Dacă n-ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminţie şi niciodată nu am fi cunoscut binele şi răul, şi bucuria mântuirii noastre, şi viaţa veşnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supuşilor" [Moise 5:11].

„Şi Adam şi Eva au preamărit numele lui Dumnezeu şi *ei* au făcut cunoscute toate lucrurile fiilor şi fiicelor lor" [Moise 5:12; caractere cursive adăugate.]

Din aceasta aflăm că Eva, asemenea lui Adam, a primit revelaţie şi porunca de a-şi învăţa copiii despre viaţa veşnică.[8]

Citim că, în zilele [de la începuturi] ale lui Israel, femeile erau active şi aveau îndatoriri de îndeplinit [vezi Exodul 15:20; Judecătorii 4–5].[9]

În Noul Testament, citim despre un mare număr de femei credincioase, care au căutat să primească sfaturi şi care au oferit sfaturi. Multe dintre acestea L-au urmat pe Domnul şi I-au slujit [vezi Luca 8:1–3; 10:38–42].[10]

2

În zilele din urmă, surorile din Societatea de Alinare joacă un rol vital în Biserica restaurată a lui Isus Hristos.

La data de 17 martie 1842, profetul Joseph Smith s-a întâlnit, în Nauvoo, cu o serie de surori din cadrul Bisericii şi le-a organizat într-o societate care a fost numită „Societatea de Alinare a Femeilor, din Nauvoo"… Că această organizaţie a fost înfiinţată prin revelaţie nu există îndoială. Acest adevăr a fost dovedit din plin de-a lungul anilor şi, astăzi, valoarea şi necesitatea ei sunt din plin confirmate.[11]

Cu siguranţă, Biserica lui Isus Hristos nu ar fi fost complet organizată dacă nu s-ar fi creat această minunată organizaţie… Această

restaurare nu ar fi fost completă fără Societatea de Alinare în care surorile au posibilitatea să realizeze o slujire desemnată prin îndrumare divină, atât de esenţială pentru bunăstarea Bisericii.[12]

„Societatea de Alinare a Femeilor, din Nauvoo" a fost organizată de profetul Joseph Smith asistat de vârstnicul John Taylor. Domnul a revelat că femeile din Biserică trebuie să fie organizate într-o societate, pentru că ele aveau de făcut o lucrare importantă, aceea de a ajuta la înfăptuirea şi stabilirea cauzei Sionului [vezi D&L 6:6]. Această lucrare a surorilor a fost menită să se facă, în primul rând, spre beneficiul, încurajarea şi progresul femeilor din Biserică, pentru ca ele să fie pregătite în toate lucrurile pentru a dobândi un loc în împărăţia celestială. Li s-a dat, de asemenea, responsabilitatea de a ajuta, în întreaga Biserică, la lucrarea milei şi acordarea de asistenţă săracilor, bolnavilor şi a celor aflaţi în suferinţă. De-a lungul anilor care au trecut de la crearea acestei organizaţii, surorile din această societate au fost fidele chemării lor şi s-au perfecţionat în îndeplinirea cu credinţă şi sârguinţă a acestei lucrări. Nicio însărcinare desemnată nu a fost prea grea; nicio responsabilitate nu a fost neglijată şi, prin slujirea lor, mii de oameni au fost binecuvântaţi.[13]

Societatea de Alinare… a ajuns să fie o forţă în Biserică. Este absolut necesară – ne referim la ea numind-o organizaţie auxiliară, ceea ce înseamnă de ajutor, dar Societatea de Alinare este mai mult de atât. Este nevoie de ea.[14]

Doresc să le laud pe surorile acestei măreţe organizaţii pentru integritatea şi credinţa lor, care au fost dovedite permanent din zilele creării ei în Nauvoo.[15]

Domnul este mulţumit de lucrările dumneavoastră. Dumneavoastră, prin slujirea dumneavoastră, ajutaţi la clădirea şi întărirea împărăţiei lui Dumnezeu. În Biserică, munca Societăţii de Alinare este la fel de necesară ca cea a cvorumurilor preoţiei. Unii ar putea considera că exprim acest lucru puţin prea ferm, dar părerea mea este că lucrarea pe care dumneavoastră, bunele noastre surori, o faceţi îşi găseşte locul şi este la fel de importantă pentru clădirea acestei împărăţii, întărirea ei, lărgirea ei, aşezarea temeliei pe care noi, toţi, să putem clădi precum este cea pe care o fac fraţii care deţin preoţia lui Dumnezeu. Noi nu putem progresa fără dumneavoastră.[16]

Societatea de Alinare este „[cea mai măreaţă organizaţie] a femeilor din lume, o organizaţie care este o parte vitală a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”.

[Surorile din Societatea de Alinare] sunt membre ale celei mai măreţe organizaţii a femeilor din lume, o organizaţie care este o parte vitală a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ şi care este astfel concepută şi condusă, încât le ajută pe membrele ei credincioase să dobândească viaţa veşnică în împărăţia Tatălui …

Societatea de Alinare a fost întemeiată prin spiritul inspiraţiei, a fost îndrumată prin acest spirit [mereu de la crearea ei] şi a insuflat inimilor a nenumărate dintre bunele noastre surori acea dorinţă de neprihănire care este pe placul Domnului. [17]

3

Surorile din cadrul Societăţii de Alinare ajută la asigurarea bunăstării temporale şi spirituale a copiilor lui Dumnezeu.

Domnul, în înţelepciunea Sa, le-a chemat pe aceste surori să fie ajutoare ale preoţiei. Datorită compasiunii lor, blândeţii inimii lor şi

bunătăţii lor, Domnul veghează asupra [femeilor] şi le dă îndatorirea şi responsabilitatea de a sluji celor nevoiaşi şi în suferinţă. El a arătat calea pe care ele trebuie s-o urmeze şi El le-a dat această organizaţie măreaţă, în care ele au autoritatea de a sluji sub îndrumarea episcopilor din episcopii şi în armonie cu episcopii din episcopii, îngrijindu-se de aspectele vieţii spirituale şi temporale ale oamenilor noştri.

Şi Domnul le poate chema pe surorile noastre să meargă la casele oamenilor să-i aline pe nevoiaşi, să-i ajute şi să-i sprijine pe cei suferinzi, să îngenuncheze alături de ei şi să se roage împreună cu ei şi Domnul va asculta rugăciunile surorilor, când ele sunt rostite cu sinceritate pentru folosul celor bolnavi, tot aşa cum El va asculta rugăciunile vârstnicilor Bisericii.[18]

Scopurile şi îndatoririle Societăţii de Alinare sunt numeroase… Tatăl meu, preşedintele Joseph F. Smith [a spus]: „Aceasta este o organizaţie care a fost stabilită de profetul Joseph Smith. Este, deci, cea mai veche organizaţie auxiliară a Bisericii şi este de primă importanţă. Ea trebuie să se ocupe nu numai de necesităţile săracilor, bolnavilor şi nevoiaşilor, ci o parte a îndatoririi ei – cea mai mare parte – este să se îngrijească de bunăstarea spirituală şi salvarea mamelor şi fiicelor din Sion; să vegheze ca niciuna să nu fie neglijată, ci ca toate să fie protejate împotriva necazului, calamităţii, puterilor întunericului şi relelor care le ameninţă în această lume. Este îndatorirea Societăţilor de Alinare să se îngrijească de bunăstarea lor spirituală şi a tuturor membrelor Bisericii”[19].

Este îndatorirea Societăţii de Alinare nu numai să se îngrijească de acelea care sunt membre ale Societăţii de Alinare, ci lucrarea ei trebuie să se extindă dincolo de aceste graniţe. Oriunde cineva este în necaz, are nevoie de ajutor, are greutăţi, este bolnav sau în suferinţă, noi facem apel la Societatea de Alinare… Ea poate înfăptui o lucrare măreaţă şi minunată, încurajând pe cei rătăciţi, ajutându-i, aducându-i înapoi la statutul de activ, ajutându-i să-şi depăşească slăbiciunile sau păcatele şi imperfecţiunile şi aducându-i la înţelegerea adevărului. Spun că nu există limite pentru binele pe care îl pot face surorile noastre…

Nu ştiu ce s-ar face preşedinţii de ţăruş şi episcopii din episcopii dacă nu le-ar avea pe aceste surori bune din Societatea de

Alinare pe care să se bizuie; pe care să le poată chema să slujească, de multe ori, să se ocupe de situaţii care ar fi foarte delicate pentru fraţii noştri, dar pentru care surorile noastre pot găsi cele mai avantajoase soluţii. Ar fi minunat dacă toţi membrii Bisericii ar fi desăvârşiţi. Dacă ar fi aşa, noi, toţi, am avea mai puţine responsabilităţi, atât bărbaţii, cât şi femeile, dar acest ceas nu a sosit încă. Avem membre printre surorile noastre care au nevoie de încurajare, de puţin ajutor spiritual, precum şi temporal, şi nimeni nu poate face aceste lucruri mai bine decât surorile noastre care aparţin acestei organizaţii măreţe şi minunate.

În această lucrare, surorile pot contribui la încurajarea şi ajutorarea celor rătăcite, indiferente sau nepăsătoare aşa cum fraţii din cadrul preoţiei sunt chemaţi să facă aceste lucruri pentru cei rătăciţi, indiferenţi şi nepăsători din rândul fraţilor. Noi toţi trebuie să lucrăm pentru a realiza neprihănirea şi să ne străduim să readucem la statutul de activ pe aceia care s-au îndepărtat şi şi-au neglijat îndatoririle din Biserică.[20]

De la începutul ei umil în cele mai grele condiţii, când numărul de membri ai Bisericii era mic, am văzut această societate crescând… Binele care a fost realizat în îngrijirea acordată săracilor, îngrijirea bolnavilor şi suferinzilor şi celor cu nevoi fizice, psihice sau spirituale nu va fi niciodată cunoscut cu exactitate… Toate acestea au fost realizate prin spiritul dragostei, potrivit cu adevăratul spirit al Evangheliei lui Isus Hristos.[21]

4

Domnul se aşteaptă ca femeile să caute lumina şi adevărul pentru ca ele să fie îndreptăţite să aibă gloria celestială.

Evanghelia înseamnă la fel de mult pentru surorile noastre ca şi pentru fraţi. Ele sunt la fel de mult preocupate de ea ca şi fraţii noştri. Şi, când Domnul a spus profetului Joseph Smith: „Cercetaţi aceste porunci, pentru că ele sunt adevărate şi demne de încredere şi profeţiile şi promisiunile pe care le conţin se vor îndeplini toate” [D&L 1:37], El nu a limitat această poruncă la membrii de parte bărbătească ai Bisericii… Este la fel de important ca surorile noastre să înţeleagă planul salvării pe cât este în cazul bărbaţilor. Este la fel de esenţial ca ele să ţină poruncile. Nicio femeie nu va fi salvată în

împărăţia lui Dumnezeu fără botezul pentru iertarea păcatelor şi aşezarea mâinilor pentru conferirea darului Duhului Sfânt…

Când Domnul a spus că nicio persoană nu poate fi salvată în ignoranţă [vezi D&L 131:6], eu cred că El s-a referit la femei tot atât cât s-a referit la bărbaţi şi cred că femeile din Biserică au obligaţia de a studia scripturile.[22]

Domnul cere femeilor, ca şi bărbaţilor din Biserică, să cunoască voia Sa divină şi să aibă mărturie fermă în inimile lor despre adevărul revelat cu privire la salvarea în împărăţia lui Dumnezeu. Domnul nu a revelat Cartea lui Mormon numai spre beneficiul acelora care deţin preoţia, ci pentru fiecare suflet care caută adevărul, bărbat şi femeie deopotrivă.[23]

Domnul se aşteaptă ca surorile să fie demne, având o mărturie despre adevăr, să înţeleagă doctrinele Bisericii întocmai cum se aşteaptă din partea acelora care deţin preoţia. Dacă noi dobândim exaltarea, pe care sperăm s-o obţinem, este necesar ca noi să ne pregătim prin cunoaştere, prin credinţă şi prin rugăciune. Şi, când Domnul a spus: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui" [Matei 6:33; 3 Nefi 13:33], El nu a vorbit numai unui grup de bărbaţi, ci unei congregaţii mixte.[24]

Vârstnicii îşi aşează mâinile, pentru conferirea darului Duhului Sfânt, asupra capului fiecărei femei botezate în Biserică, pentru ca ea să aibă îndrumarea acestui Spirit în tot adevărul. Este voia Domnului ca nimeni să nu rămână fără îndrumarea divină care să-i reveleze adevărul şi să-i permită să discearnă lumina de întuneric şi, astfel, să fie întărit şi să primească putere de a se opune tuturor doctrinelor, teoriilor şi ideilor false, care sunt foarte răspândite în lumea de azi.[25]

Surorile noastre sunt îndreptăţite să primească inspiraţie de la Spiritul Sfânt cu privire la nevoile lor la fel de mult ca bărbaţii, exact la fel. Ele au dreptul să aibă darul profeţiei cu privire la probleme pe care este esenţial să le cunoască… Când se roagă, ele trebuie să se roage cu sinceritate, aşteptând să primească răspuns la rugăciunile lor. Domnul le va auzi dacă ele vor fi sincere, oneste la fel cum îi va auzi pe fraţi.[26]

„Domnul cere femeilor… din Biserică să cunoască voia Sa divină şi să aibă mărturie fermă în inimile lor”.

Domnul a promis tuturor, bărbaţi şi femei deopotrivă, darul Duhului Sfânt cu condiţia ca ei să fie credincioşi, umili şi să se pocăiască în mod sincer. Lor li se cere să studieze şi să cunoască adevărurile Evangheliei şi să se pregătească prin studiu, credinţă şi supunere faţă de toate poruncile să caute lumina şi adevărul, pentru ca ei să fie îndreptăţiţi să primească gloria celestială.[27]

5

Prin preoţie, Dumnezeu oferă fiicelor Sale toate darurile spirituale şi binecuvântările care pot fi obţinute de fiii Săi.

Cred că toţi ştim că binecuvântările preoţiei nu se limitează doar la bărbaţi. Aceste binecuvântări sunt revărsate, de asemenea… asupra tuturor femeilor credincioase din Biserică. Aceste bune surori se pot pregăti pentru binecuvântările casei Domnului, ţinând poruncile şi slujind în Biserică. Domnul oferă fiicelor Sale toate darurile spirituale şi binecuvântările care pot fi obţinute de fiii Săi, pentru că bărbatul nu este fără femeie, nici femeia nu este fără bărbat, în Domnul [vezi 1 Corinteni 11:11].[28]

Noi toţi ştim că Domnul i-a spus lui Avraam că el va fi tatăl multor neamuri şi că seminţia sa va fi precum stelele cerului şi nisipul de pe malul mărilor la număr, dar ceea ce nu trebuie să trecem cu vederea este că aceeaşi promisiune a fost făcută Sarei.

„Dumnezeu a zis lui Avraam: «Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta, şi îţi voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, şi ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împăraţi de noroade vor ieşi din ea»" [Genesa 17:15–16].[29]

Vorbind despre preoţie şi puterea preoţiei şi despre rânduielile Bisericii, pe care le primim prin intermediul preoţiei, Domnul a spus următoarele: „Şi această preoţie mai mare administrează Evanghelia şi deţine cheile tainelor împărăţiei, chiar cheia cunoaşterii lui Dumnezeu"…

Permiteţi-mi să citesc din nou: „Şi această preoţie mai mare administrează Evanghelia şi deţine cheia tainelor împărăţiei, chiar cheia cunoaşterii lui Dumnezeu. De aceea, puterea divinităţii se manifestă în rânduielile ei. Şi, fără rânduielile ei şi fără autoritatea preoţiei, puterea divinităţii nu se manifestă oamenilor în trup; deoarece fără aceasta niciun om nu poate să vadă faţa lui Dumnezeu, chiar Tatăl, şi să trăiască" [D&L 84:19–22].

Când citim lucruri de acest fel, ele trebuie să-l facă pe fiecare bărbat dintre noi, care deţine preoţia, să se bucure la gândul că noi avem acea măreaţă autoritate prin care Îl putem cunoaşte pe Dumnezeu. Nu numai că bărbaţii care deţin preoţia cunosc acest măreţ adevăr, ci, datorită acestei preoţii şi rânduielilor ei, fiecare membru al Bisericii, bărbat şi femeie deopotrivă, Îl poate cunoaşte pe Dumnezeu.[30]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Ce putem învăţa din experienţele descrise în secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith"? Ce experienţe similare aţi trăit?
- Preşedintele Smith a vorbit despre femei din diferite perioade istorice, care au îndeplinit responsabilităţile importante în

împărăţia lui Dumnezeu (vezi secţiunea 1). În ce moduri aţi văzut că au contribuit femeile la întărirea familiilor lor şi a Bisericii?

- În ce moduri aţi văzut că este slujirea Societăţii de Alinare „esenţială pentru bunăstarea Bisericii" (vezi secţiunea 2)? În ce moduri conlucrează surorile din Societatea de Alinare şi deţinătorii preoţiei pentru a clădi împărăţia lui Dumnezeu?
- În ce moduri se îngrijeşte Societatea de Alinare de bunăstarea spirituală a femeilor sfinte din zilele din urmă? În ce moduri îşi extind influenţa surorile din Societatea de Alinare dincolo de graniţele acestei organizaţii? (Pentru exemple, vezi secţiunea 3.)
- Preşedintele Smith a subliniat faptul că toate femeile şi toţi bărbaţii trebuie să înţeleagă doctrinele Evangheliei, să-şi întărească mărturiile şi să primească revelaţie (vezi secţiunea 4). De ce credeţi că este important ca noi toţi să căutăm aceste daruri?
- Preşedintele Smith ne-a învăţat că binecuvântările preoţiei sunt „revărsate… asupra tuturor femeilor credincioase din Biserică" (secţiunea 5). De ce au nevoie femeile de binecuvântările preoţiei în îndeplinirea responsabilităţilor lor de acasă şi din cadrul Bisericii? Ce exemple de femei primind daruri spirituale aţi văzut?

Scripturi suplimentare

Faptele apostolilor 5:12–14; Alma 32:22–23; D&L 46:8–9

Ajutor pentru predare

„Este un ajutor, deseori, să începeţi să vă gândiţi la lecţia care urmează la scurt timp după ce aţi predat lecţia precedentă. Probabil veţi fi cel mai conştient de cei cărora le predaţi, de nevoile şi interesele lor imediat după ce aţi fost cu ei" (*Predarea, nu este chemare mai mare"* [1999], p. 97).

Note

1. „Purpose of the Relief Society", *Relief Society Magazine,* ian. 1964, p. 5.
2. Pentru mai multe informaţii cu privire la ajutorul acordat de Joseph Fielding Smith mamei sale în îndeplinirea îndatoririlor de moaşă, vezi capitolul 24 din acest manual.
3. „Mothers in Israel", *Relief Society Magazine,* dec. 1970, p. 883.
4. Amy Brown Lyman, în Joseph Fielding Smith şi John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), p. 243.
5. Vezi Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), p. 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God,* p. 281.

7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (cuvântare rostită la Universitatea Brigham Young, 29 mai 1973), p. 4.
8. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 3:66.
9. „The Relief Society Organized by Revelation", *Relief Society Magazine,* ian. 1965, p. 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. „Purpose of the Relief Society", p. 4.
12. „The Relief Society Organized by Revelation", p. 6.
13. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* oct. 1954, p. 644.
14. „Relief Society – An Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine,* ian. 1959, p. 4.
15. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* oct. 1954, p. 646.
16. „Relief Society – An Aid to the Priesthood", p. 6; punctuaţie standardizată.
17. „Mothers in Israel", p. 883.
18. „Relief Society – An Aid to the Priesthood", p. 5.
19. „Teaching the Gospel", *Relief Society Magazine,* ian. 1966, p. 5; vezi, de asemenea, Joseph F. Smith, în Conference Report, apr. 1906, p. 3.
20. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* mart. 1954, p. 151-152.
21. „Purpose of the Relief Society", p. 5.
22. „Obedience to the Truth", *Relief Society Magazine,* ian. 1960, p 6-7.
23. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* oct. 1954, p. 644.
24. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* mart. 1954, p. 152.
25. „Relief Society Responsibilities", *Relief Society Magazine,* oct. 1954, p. 644.
26. „Obedience to the Truth", p. 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68-69.
28. În Conference Report, apr. 1970, p. 59.
29. „Mothers in Israel", p. 885.
30. „And the Truth Shall Make You Free", *Deseret News,* 30 mart. 1940, secţiunea Bisericii, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* compilaţie realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:142–143.

Istorisirea despre naşterea Salvatorului „nu se învecheşte niciodată indiferent cât de des este spusă”.

Naşterea lui Isus Hristos: „o veste bună, care va fi o mare bucurie”

„Dar în ceea ce priveşte această istorisire minunată? I-am permis noi să pătrundă în vieţile noastre şi să le influenţeze? Am acceptat-o fără rezerve în adevăratul ei sens?”

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

În perioada Crăciunului din anul 1971, un reporter a avut prilejul să petreacă timp cu preşedintele Joseph Fielding Smith şi cu membri ai familiei sale. Reporterul a împărtăşit câteva informaţii despre viaţa profetului:

„Crăciunul este o zi specială pentru preşedintele Joseph Fielding Smith. Este o zi dedicată familiei şi o zi de aducere aminte. Dar, pentru preşedintele Smith, Crăciunul este mai ales o zi pentru copii.

«Cred că ceea ce îmi place cel mai mult de Crăciun este prezenţa copiilor», a spus preşedintele Smith în timp ce îşi îmbrăţişa strănepoata.

Cu o Biblie ilustrată de dimensiuni mari pe genunchi, preşedintele Smith şi două dintre strănepoatele sale, Shanna McConkie, patru ani, şi Sherri, doi ani, întorceau paginile care relatau despre naşterea pruncului Hristos. Au privit îndelung pagina cu ilustraţia ce înfăţişa ieslea. Exista o apropiere între preşedintele Smith şi fete…

Preşedintele Smith s-a bucurat de vizita multor membri ai familiei în perioada Crăciunului. «Crăciunul este perioada în care familiile trebuie să fie împreună», a spus el”[1].

Pentru preşedintele Smith, tradiţiile de Crăciun s-au concentrat asupra naşterii, slujirii şi ispăşirii Salvatorului. Răspunzând

felicitărilor de Crăciun primite de la membri ai Bisericii, el a spus: „Le mulţumesc acelora care trimit felicitări de Crăciun pentru atenţia lor. Le consider o expresie a dragostei şi un memento privind naşterea Salvatorului pe care Îl cinstim şi Îl preaslăvim în calitatea Sa de conducător al Bisericii. Mesajul Său a fost un mesaj de pace şi bucurie. Aceasta este ceea ce le urez semenilor mei de pretutindeni”[2].

În luna decembrie a anului 1970, preşedintele Smith a publicat un mesaj de Crăciun pentru membrii Bisericii din întreaga lume. El a spus:

„Vă trimit salutul meu în această perioadă a Crăciunului cu dragoste şi prietenie şi cu rugăciunea ca Tatăl nostru Etern să privească în jos, spre dumneavoastră, cu milă şi să reverse binecuvântările Sale generoase asupra dumneavoastră.

În aceste vremuri, în care nedreptatea abundă, în care există multă suferinţă pe pământ, în care există războaie şi zvonuri de războaie, noi, toţi, avem nevoie, mai mult ca niciodată, de îndrumarea şi grija atentă a Domnului.

Avem nevoie să ştim că, în pofida tuturor necazurilor şi încercărilor prin care trecem, Domnul continuă să ne conducă în treburile de pe pământ şi că, dacă ţinem poruncile Sale şi suntem fideli şi credincioşi legilor Sale, El ne va binecuvânta aici şi acum şi ne va răsplăti cu viaţă eternă în împărăţia Sa la timpul potrivit…

Mă rog acum ca, în această perioadă a Crăciunului şi întotdeauna, să punem în centrul credinţei noastre pe Fiul lui Dumnezeu şi să dobândim pentru noi înşine acea pace care depăşeşte orice putere de înţelegere”[3].

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Istorisirea privind naşterea Mântuitorului, în simplitatea ei umilă, este elocventă.

Nu există o altă istorisire la fel de frumoasă sau care să emoţioneze atât de profund sufletele celor umili precum o face această istorisire glorioasă despre naşterea Mântuitorului nostru. Nu există

cuvinte rostite de om care să poată înfrumuseţa sau îmbunătăţi ori adăuga elocvenţei simplităţii ei profunde. Aceasta nu se învecheşte niciodată indiferent cât de des este spusă şi ea este mult prea rar relatată în căminele oamenilor. Să încercăm să ne imaginăm că ne-am afla alături de păstorii care îşi vegheau turmele în acea noapte memorabilă. Ei erau oameni simpli care nu pierduseră credinţa strămoşilor lor, ale căror inimi nu se împietriseră ca inimile conducătorilor iudeilor din zilele slujirii Domnului, pentru că, dacă s-ar fi întâmplat astfel, îngerii nu le-ar fi apărut aducând mesajul lor glorios. Să repetăm această istorisire minunată.

„În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp, şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.

Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înainte lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare.

Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeţi: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul:

astăzi în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.

Iată semnul, după care-L veţi cunoaşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle».

Şi deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu, şi zicând:

«Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui».

După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alţii: «Haidem să mergem până la Betleem, şi să vedem ce ni s-a spus şi ce ne-a făcut cunoscut Domnul».

S-au dus în grabă, şi au găsit pe Maria, pe Iosif, şi pruncul culcat în iesle" [Luca 2:8–16].

Poate vreun suflet să citească aceste rânduri şi să nu fie înduioşat de spiritul umilinţei şi pătruns de adevărul simplu al acestei istorisiri?[4]

În tinereţea Sa, Isus a dobândit cunoaştere „rând după rând şi precept după precept”.

2

Deşi Isus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, El a venit în această lume ca prunc şi a progresat din har în har până a primit plenitudinea.

Presupun că toţi înţelegem faptul că Isus Hristos a fost Iehova care a condus poporul lui Israel în zilele lui Avraam şi Moise şi, de fapt, din zilele lui Adam. De asemenea, că Iehova sau Isus Hristos, ca personaj de spirit, i S-a arătat fratelui lui Iared şi că El a fost născut ca prunc în această lume şi a crescut în această lume până la vârsta maturităţii.[5]

Salvatorul nostru a fost un Dumnezeu înainte de a se naşte în această lume şi El a adus cu Sine acel statut când a venit aici. Când S-a născut în lume, El a fost un Dumnezeu în aceeaşi măsură în care a fost înainte. Dar, în ceea ce priveşte această viaţă, se pare că El a trebuit să înceapă la fel ca toţi ceilalţi copii şi să-Şi dobândească propria cunoaştere rând după rând. Luca spune că El „creştea în înţelepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor”. [Luca 2:52]. Ioan consemnează că „El n-a

primit plenitudinea de la început", ci a progresat „din har în har, până când a primit plenitudinea" [D&L 93:13]…

Evident, înainte de a împlini 12 ani – vârstă la care i-a uimit pe învăţătorii şi înţelepţii din templu – El învăţase multe lucruri despre lucrările Tatălui Său [vezi Luca 2:46–49]. El ar fi putut dobândi această cunoaştere prin revelaţie, vizite ale îngerilor sau în alte moduri. Dar cunoaşterea pe care urma s-o aibă cu privire la această viaţă trebuia să vină rând după rând şi precept după precept. Fără îndoială, El comunica, din când în când, cu Tatăl Său Ceresc.

„Isus a crescut cu fraţii Săi, şi S-a întărit, şi a aşteptat să vină vremea slujirii Lui. Şi El a slujit sub Tatăl Său, şi nu vorbea ca alţi oameni, nici nu putea să fie învăţat; căci El nu avea nevoie ca vreun om să-L înveţe. Şi, după mulţi ani, ceasul slujirii Sale s-a apropiat" [Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 3:24–26].

Declaraţia Domnului nostru că El nu putea face decât ceea ce vedea pe Tatăl făcând înseamnă, pur şi simplu, că Îi fusese revelat ce făcuse Tatăl Său [vezi Ioan 5:19–20]. Fără îndoială, Isus a venit în lume în aceeaşi stare în care era necesar să venim noi toţi – El a uitat tot şi a crescut din har în har. Faptul că a uitat sau i S-a luat cunoaşterea a fost necesar, aşa cum este pentru fiecare dintre noi, în vederea desăvârşirii existenţei temporale.

Salvatorul nu a avut plenitudinea la început dar, după ce Şi-a primit trupul înviat, toată puterea I-a fost dată atât în cer, cât şi pe pământ. Deşi El a fost un Dumnezeu, chiar Fiul lui Dumnezeu, cu putere şi autoritate de a crea acest pământ şi alte pământuri, totuşi unele lucruri au lipsit şi le-a primit numai după învierea Sa. Cu alte cuvinte, El nu a primit plenitudinea înainte de a dobândi un trup înviat.[6]

3

Isus Hristos a venit în această lume pentru a ne mântui de la moartea fizică şi cea spirituală.

Isus a venit aici pentru a îndeplini o anumită misiune care I-a fost încredinţată dinainte de întemeierea acestei lumi. El este numit în scripturi „[Mielul] care a fost junghiat… de la întemeierea lumii" [Apocalipsa 13:8]. El S-a oferit să vină, la jumătatea timpului, pentru

a-i mântui pe oameni de la căderea care avea să vină asupra lor prin încălcarea lui Adam…

Isus este singura persoană născută în această lume care nu a avut un tată pământean. Tatăl trupului Său este, de asemenea, Tatăl Spiritului Său şi Tatăl spiritelor tuturor oamenilor. De la Tatăl Său, El a dobândit viaţa veşnică; de la mama Sa, El a dobândit puterea de a muri, căci mama Sa a fost o femeie muritoare. De la ea, El a primit sângele Său şi, de la Tatăl Său, El a primit nemurirea. Având, astfel, puterea de a-Şi da viaţa şi de a o lua din nou, El a putut să plătească preţul pentru încălcarea lui Adam şi să mântuiască toate făpturile de la moarte.[7]

Adevăratul motiv al venirii lui Isus Hristos în lume… a fost, întâi, pentru a-i mântui pe *toţi* oamenii de la moartea fizică sau trupească şi, în al doilea rând, pentru a-i mântui pe toţi oamenii de la moartea spirituală sau alungarea din prezenţa Domnului, dacă se pocăiesc, dacă le sunt iertate păcatele şi dacă îndură până la sfârşit încercările la care sunt supuşi în această viaţă muritoare.[8]

Ne bucurăm de naşterea Fiului lui Dumnezeu printre oameni.

Suntem recunoscători pentru sacrificiul ispăşitor pe care El l-a făcut vărsându-Şi sângele.

Suntem recunoscători că El ne-a mântuit de la moarte şi a deschis uşa pentru ca noi să putem dobândi viaţa veşnică.

Ne rugăm pentru pace pe pământ, pentru răspândirea Evangheliei şi pentru triumful final al adevărului.

Îi rugăm pe copiii Tatălui nostru de pretutindeni să ni se alăture în realizarea acestor lucruri care ne vor aduce toată pacea în această lume şi glorie eternă în lumea care va veni [vezi D&L 59:23].[9]

4

Trebui să permitem istorisirii despre naşterea Salvatorului să pătrundă în vieţile noastre şi să le influenţeze.

Când [dimineaţa Crăciunului] va veni, unii îşi vor pleca, în implorare umilă, capetele în faţa Tatălui luminilor pentru binecuvântările pe care le-au primit datorită suferinţelor Preaiubitului Său Fiu şi vor citi istorisirea minunată cu recunoscătoare cuvinte de laudă. Din nefericire, alţii, care cunosc puţine lucruri sau nimic despre datoria

pe care o au faţă de Fiul lui Dumnezeu, vor sărbători, nu slăvind şi rugându-se umil, ci îmbătându-se şi rostind blasfemii, fără a se gândi vreun pic la importanţa naşterii Bărbatului galilean…

Cum poate citi cineva această istorisire impresionantă despre naşterea lui Isus Hristos fără a dori să renunţe la păcatele sale? În această perioadă a anului, este bine ca fiecare şi toţi – regele în palatul său, dacă există regi în palate acum, ţăranul în casa lui umilă, bogatul şi săracul deopotrivă – să îngenuncheze şi să-L cinstească pe Cel care a fost fără de păcat, care Şi-a trăit viaţa în jertfă şi tristeţe spre folosul semenilor Săi, al Cărui sânge a fost vărsat ca jertfă pentru păcat…

Dar în ce priveşte această istorisire minunată? I-am permis noi să pătrundă în vieţile noastre şi să le influenţeze? Am acceptat-o fără rezerve în adevăratul ei sens? Credem noi că acest prunc a fost, cu adevărat, Singurul Fiu Născut în trup al lui Dumnezeu? Avem noi credinţă neclintită în misiunea Sa şi suntem noi dornici să-L urmăm supuşi? Dacă lumea ar fi crezut aceasta şi dacă ar fi urmat, cu intenţie sinceră, învăţăturile Sale, atunci nu ar fi fost distrusă de conflicte şi ticăloşie de-a lungul istoriei… Prea mulţi dintre cei care Îl urmau pe Fiul lui Dumnezeu declarau că Îl iubesc dar nu dovedeau prin fapte şi prea puţini Îl preaslăveau cu adevărat, bazându-se pe integritatea învăţăturilor Sale.

În acea noapte glorioasă, îngerul le-a declarat păstorilor că a adus o veste bună, care era o mare bucurie pentru tot norodul [vezi Luca 2:8–10], dar, în general, oamenii de pe toată faţa pământului au refuzat să primească binecuvântările acelei veşti. Ei nu au fost dornici să renunţe la păcatele lor, să se umilească şi să pună în aplicare în vieţile lor învăţăturile Învăţătorului…

Îi implor din nou pe toţi oamenii de pretutindeni: Întoarceţi-vă de la căile voastre rele la adevărata preaslăvire a Fiului lui Dumnezeu, pentru ca sufletele voastre să fie salvate în împărăţia Sa.[10]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- Ce faceţi în căminele dumneavoastră pentru a vă aduce aminte de Salvator în perioada Crăciunului? Ce putem învăţa din tradiţiile

de Crăciun ale preşedintelui Smith? (Vezi secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”.)

- De ce credeţi că istorisirea despre naşterea lui Isus Hristos „nu se învecheşte niciodată”? (Vezi secţiunea 1.)
- Recapitulaţi cuvintele preşedintelui Smith despre venirea lui Isus Hristos în lume ca prunc şi îndurarea greutăţilor vieţii muritoare (vezi secţiunea 2). Ce gânduri şi sentimente aveţi atunci când vă gândiţi la dorinţa Salvatorului de a face aceasta?
- Meditaţi asupra legăturii dintre naşterea Salvatorului şi ispăşirea Salvatorului (vezi secţiunea 3). Cum pot părinţii să-şi ajute copiii să dobândească această înţelegere? Cum ne poate influenţa această înţelegere tradiţiile de Crăciun?
- Ce putem face pentru a permite istorisirii despre naşterea Salvatorului „să pătrundă în vieţile noastre şi să le influenţeze”? (Vezi secţiunea 4.)

Scripturi suplimentare

Isaia 53; Luca 1:26–35; 2; 1 Nefi 11:8–23

Ajutor pentru predare

Discuţiile în grupuri mici dau „unui număr mare de oameni ocazia de a participa activ la o lecţie. Persoanele care ezită de regulă să participe pot să împărtăşească în grupuri mici idei pe care nu le-ar împărtăşi în faţa întregului grup” (*Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 161).

Note

1. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith”, *Church News,* 25 dec. 1971, p. 3.
2. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith”, p. 3.
3. „Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World”, *Church News,* 19 dec. 1970, p. 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), p. 279–280.
5. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 1:11.
6. Corespondenţă personală, citată în *Doctrines of Salvation,* 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 2:134, 136.
8. „The Resurrection”, *Improvement Era,* dec. 1942, p. 780–781; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,*,2:259.
9. „Christmas Greetings”, p. 3.
10. *The Restoration of All Things,* 278–279, 281–282, 286; punctuaţie standardizată.

Să ne pregătim pentru venirea Domnului nostru

„Pregătiţi calea Domnului şi neteziţi-I cărările pentru că ora venirii Sale este aproape” (D&L 133:17).

Din viaţa lui Joseph Fielding Smith

Preşedintele Joseph Fielding Smith a spus odată unui grup de sfinţi din zilele din urmă că el se „ruga ca sfârşitul lumii să vină curând”. El a spus: „Dacă ar veni mâine, eu aş fi bucuros”. Răspunzând acestei declaraţii, o femeie a rostit destul de tare pentru a fi auzită de ceilalţi: „O, eu sper să nu vină”.

Împărtăşind această experienţă mai târziu, preşedintele Smith ne-a învăţat:

„Dumneavoastră doriţi ca sfârşitul lumii să vină?

„Cei mai mulţi oameni au o idee greşită despre ce înseamnă sfârşitul lumii…

Când Hristos va veni, atunci va fi un sfârşit al lumii… Nu va fi război, nu vor fi tulburări, invidie, minciună; nu va fi păcătoşenie. Oamenii vor învăţa atunci să-L iubească pe Domnul şi să ţină poruncile Sale şi, dacă nu vor face aceasta, ei nu vor rămâne aici. Acesta este sfârşitul lumii şi pentru aceasta S-a rugat Salvatorul când ucenicii au venit la El şi I-au spus: «Învaţă-ne să ne rugăm». Ce a făcut El? I-a învăţat: «Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinţească-se Numele Tău; vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ» [vezi Luca 11:1–2].

Pentru aceasta mă rog. Domnul S-a rugat ca să vină sfârşitul lumii şi eu mă rog la fel.”[1]

În cuvântările şi în scrierile sale, preşedintele Smith a citat deseori profeţii din scripturi despre ultimele zile, rolul lui Joseph Smith în

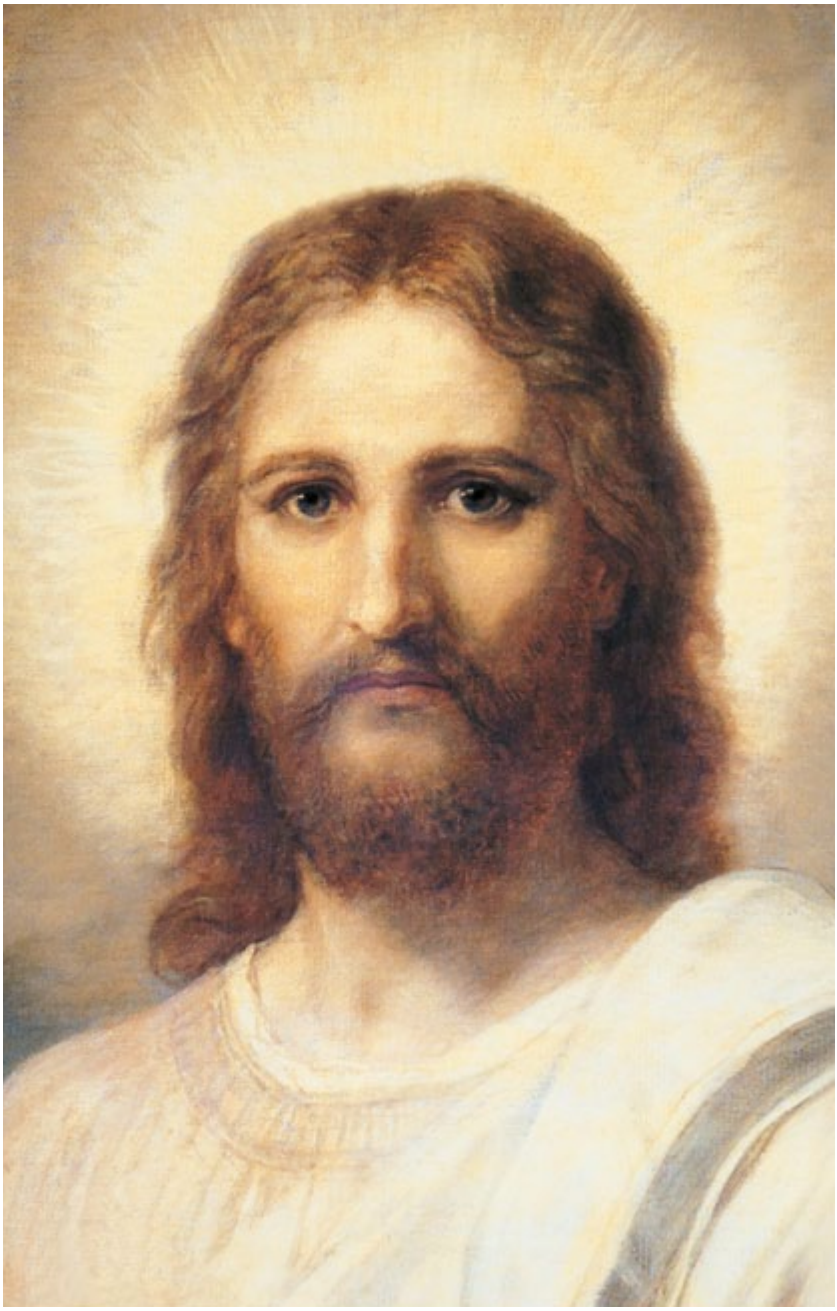

„Tânjim după ziua în care Prinţul Păcii va veni.”

pregătirea căii Domnului şi venirea în glorie a Salvatorului pe pământ. El şi-a exprimat sentimentele profunde despre aceste profeţii în rugăciunea de dedicare a Templului Ogden, Utah.

„Aşa cum ştii, o, Dumnezeul nostru, noi trăim în ultimele zile când sunt arătate semnele vremilor; când tu grăbeşti lucrarea Ta; şi când noi am auzit deja glasul celui care strigă în pustietate: Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-I cărarea [vezi Matei 3:3].

O, Tatăl nostru, tânjim după ziua în care Prinţul Păcii va veni, în care pământul se va odihni şi cei neprihăniţi vor fi din nou pe faţa pământului; şi ne rugăm, cu umilinţă şi inimi frânte, ca noi să rămânem după această zi şi să fim găsiţi demni să trăim alături de Cel pe care Tu L-ai desemnat să fie Rege al regilor şi Domn al domnilor, şi ale Căruia slava, cinstea şi puterea şi tăria vor fi de-a pururea."[2]

Învăţături ale lui Joseph Fielding Smith

1

Venirea Domnului este aproape.

Ne apropiem în grabă de ziua cea mare a Domnului, acele vremi de „înviorare" în care El va veni din norii cerului pentru a se răzbuna pe cei necredincioşi şi a pregăti pământul pentru domnia păcii pentru toţi aceia care sunt dornici să respecte legea Sa [vezi Faptele apostolilor 3:19–20].[3]

Multe lucruri au loc… pentru a-i convinge pe membrii credincioşi ai Bisericii că venirea Domnului este aproape. Evanghelia a fost restaurată. Biserica a fost pe deplin organizată. Preoţia a fost conferită omului. Diferitele dispensaţii de la începuturi au fost revelate şi cheile şi autorităţile lor au fost încredinţate Bisericii. Israel a fost şi este adunat pe pământul Sionului. Iudeii se întorc la Ierusalim. Evanghelia este predicată în întreaga lume ca o mărturie în faţa fiecărei naţiuni. Sunt construite temple şi în ele este înfăptuită munca pentru cei morţi, precum şi pentru cei vii. Inimile copiilor se întorc către părinţii lor şi copiii se îngrijesc de morţii lor. Legămintele pe care Domnul a promis să le facă, în zilele din urmă, cu Israel au fost revelate şi mii din Israelul adunat le-au făcut. Astfel lucrarea Domnului înaintează şi toate aceste lucruri sunt semne ale apropierii Domnului nostru…

Cuvintele profeţilor se împlinesc repede, dar aceasta se face într-un mod atât de firesc, încât cei mai mulţi dintre noi nu le observă.

Ioel a promis că Domnul va revărsa Duhul Său peste orice făptură: fiii şi fiicele vor profeţi, bătrânii vor visa visuri şi tinerii vor avea viziuni [vezi Ioel 2:28–29]…

Printre semnele din ultimele zile a fost creşterea cunoaşterii. Lui Daniel i s-a poruncit: „Ţine ascunse aceste cuvinte, şi pecetluieşte cartea [profeţiei sale], până la vremea sfârşitului. [În acele zile] mulţi o vor citi", a spus el, „şi cunoştinţa va creşte". (Daniel 12:4). Nu „citesc" oamenii astăzi mai mult decât au făcut-o înainte de-a lungul istoriei lumii…?

Nu a crescut cunoaşterea? A mai existat o perioadă în istoria lumii în care să fie revărsată atâta cunoaştere asupra oamenilor? Dar este trist să spunem că aceste cuvinte ale lui Pavel sunt adevărate – oamenii „învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului" (2 Timotei 3:7)…

Nu am avut noi numeroase veşti de războaie? [Vezi D&L 45:26.] Nu am avut noi războaie, feluri de războaie de care lumea nu a mai văzut niciodată înainte? Nu este astăzi agitaţie printre naţiuni şi nu sunt conducătorii lor tulburaţi? Nu au fost împărăţiile răsturnate şi nu au avut loc mari schimbări printre naţiuni? Întregul pământ este în agitaţie. În fiecare zi, în diverse locuri, au loc cutremure [vezi D&L 45:33].

Totuşi, lumea îşi vede de treburile ei şi acordă puţină ascultare tuturor lucrurilor pe care Domnul le-a spus şi tuturor semnelor şi indiciilor care au fost date. Oamenii şi-au împietrit inimile şi spun „că Hristos întârzie venirea Sa până la sfârşitul lumii" (D&L 45:26).[4]

Am fost întrebat, cu puţin timp în urmă, dacă aş putea spune când va veni Domnul. Am răspuns: „Da" şi, acum, răspund: „Da". Ştiu când va veni. Va veni mâine. Avem cuvântul Său. Permiteţi-mi să-l citesc.

„Iată, timpul de acum până la venirea Fiului Omului se numeşte astăzi şi, într-adevăr, este o zi de sacrificiu şi o zi de zeciuială pentru poporul Meu, pentru că acela care plăteşte zeciuiala nu va fi ars la venirea Sa".

Este un discurs care spune multe despre zeciuială.

„Pentru că, după ziua de astăzi, vine arderea – pentru a vorbi în felul în care o face Domnul – deoarece, adevărat spun, mâine toţi cei mândri şi cei care fac rele vor fi ca miriştea; şi Eu îi voi arde, deoarece Eu sunt Domnul oştirilor; şi nu voi ierta pe nimeni care rămâne în Babilon" [D&L 64:23–24].

Deci Domnul va veni, spun eu, mâine. Atunci, să ne pregătim.[5]

2

Oamenii vor fi judecaţi când Hristos va veni.

Pilda spusă de Domnul despre grâu şi neghină se referă la ultimele zile. Potrivit acestei povestiri, un semănător a plantat sămânţă bună în ţarina sa dar, în timp ce dormea, a venit duşmanul şi a semănat neghină în ţarină. Când plantele au început să răsară, slujitorii au dorit să meargă şi să smulgă neghina, dar Domnul le-a poruncit să lase atât grâul, cât şi neghina să crească împreună până când recolta era coaptă, ca să nu smulgă grâul firav în timp ce distrugeau neghina. Apoi, la sfârşitul secerişului, aveau să meargă şi să adune grâul şi să lege neghina în snopi pentru a o arde. Când a explicat această pildă, Domnul a spus discipolilor Săi că „secerişul este sfârşitul veacului; secerătorii sunt îngerii" [vezi Matei 13:24–30, 36–43; D&L 86].[6]

Neghina şi grâul cresc împreună şi au crescut în aceeaşi ţarină în toţi aceşti ani, dar se apropie ziua în care grâul va fi strâns în grânar, iar neghina va fi strânsă pentru a fi arsă şi va avea loc o separare, a celor neprihăniţi de cei păcătoşi şi este de dorit ca noi toţi să ţinem poruncile Domnului, să ne pocăim de păcate, să ne întoarcem spre neprihănire, dacă va fi nevoie de pocăinţă în inimile noastre.[7]

Clădiţi şi întăriţi credinţa în Dumnezeu în inimile membrilor Bisericii; avem nevoie de ea. Sunt atâtea influenţe care lucrează pentru a ne înstrăina unul de altul, chiar printre membrii Bisericii, şi va avea loc, într-una dintre aceste zile din viitorul apropiat, o separare a grâului de neghină şi noi suntem fie grâu, fie neghină. Vom fi de o parte sau de alta.[8]

„Ne apropiem în grabă de ziua cea mare a Domnului, acele vremi de „înviorare" în care El va veni pe norii cerului."

Va veni ziua în care nu vom avea *această* lume. Va fi schimbată. Vom primi o lume mai bună. Vom primi una care este neprihănită, pentru că, atunci când va veni Hristos, El va curăţa pământul.

Citiţi ce scrie în scripturile noastre. Citiţi ce a spus El Însuşi. Când va veni, El va curăţa acest pământ de toată fărădelegea şi, vorbind despre Biserică, El a spus că va trimite pe îngerii Săi şi ei vor scoate din împărăţia Sa, care este Biserica, toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire [vezi Matei 13:41].[9]

Ziua cea mare şi înfricoşată poate fi chiar timpul venirii lui Isus Hristos pentru a stabili împărăţia Sa printre cei neprihăniţi de pe pământ şi pentru a curăţa pământul de toată nedreptatea. Această zi nu va aduce teamă şi înfricoşare în inimile celor neprihăniţi, ci va fi o mare zi de înfricoşare şi groază pentru cei necredincioşi. Acestea le aflăm din cuvintele Salvatorului Însuşi, rostite în timp ce Îşi învăţa ucenicii [vezi Matei 24; Joseph Smith – Matei 1].[10]

Oamenii vor fi judecaţi când Hristos va veni. Suntem informaţi că nişte cărţi vor fi deschise, morţii vor fi judecaţi pe baza lucrurilor care sunt scrise în cărţi şi printre cărţi va fi o carte a vieţii [vezi Apocalipsa 20:12]. Noi îi vom vedea paginile. Ne vom vedea pe noi înşine aşa cum suntem şi vom înţelege cu o înţelegere dreaptă că judecăţile care ni se fac sunt drepte şi adevărate, fie că intrăm în împărăţia lui Dumnezeu… pentru a primi acele binecuvântări glorioase, fie că suntem alungaţi.[11]

Îi implor pe sfinţii din zilele din urmă să fie fermi şi credincioşi în îndeplinirea fiecărei îndatoriri, ţinând poruncile Domnului, cinstind preoţia, pentru ca, atunci când Domnul va veni – fie că vom fi vii sau morţi, nu contează – să avem parte de gloria Sa.[12]

3

Pentru a ne pregăti de venirea Domnului, noi trebuie să veghem şi să ne rugăm şi să ne punem casele în ordine.

Sunt multe evenimente în lume, astăzi, care arată că se apropie ziua cea mare a Domnului în care Mântuitorul se va arăta din nou pentru a stabili în împărăţia Sa neprihănirea ce pregăteşte domnia din timpul mileniului. Până atunci, membrii Bisericii au îndatorirea să caute cunoaştere şi să se pregătească, prin studiu şi credinţă, pentru începutul zilei celei mari şi glorioase.[13]

Nu trebuie să ne preocupe vremurile şi împrejurările în care Hristos va veni, ci trebuie să veghem şi să ne rugăm şi să fim pregătiţi.[14]

Sunt supărat uneori pe unii dintre vârstnicii noştri, care, atunci când vorbesc, spun că Domnul va veni când noi vom deveni suficient de neprihăniţi pentru a-L primi. Domnul nu va aştepta ca noi să devenim neprihăniţi. Când va fi pregătit să vină, El va veni – când cupa nedreptăţii va fi plină – şi, dacă atunci noi nu suntem neprihăniţi, va fi rău de noi pentru că noi vom fi consideraţi printre cei necredincioşi şi vom fi trântiţi la pământ pentru a fi măturaţi de pe faţa pământului, pentru că Domnul spune că păcătoşenia nu va rămâne.[15]

Vom dormi noi liniştiţi, ignorând total sau fiind indiferenţi faţă de toate avertismentele pe care ni le-a dat Domnul? Vă spun: „Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru.

Să ştiţi că, dacă ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa.

De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Matei 24:42–44).

Fie ca noi să dăm ascultare acestui avertisment pe care ni-l dă Domnul şi să ne punem casele în ordine şi să ne pregătim pentru venirea Domnului.[16]

4

Sfinţii din zilele din urmă pot fi instrumente în mâinile lui Dumnezeu pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea Domnului.

Nu ar fi extraordinar de ciudat dacă Domnul ar veni şi ar începe domnia păcii, s-ar răzbuna pe păcătoşi, curăţind pământul de păcat şi nu ar trimite mesageri pentru a pregăti calea înaintea Sa? Să ne aşteptăm ca Domnul să vină să judece lumea fără a o avertiza întâi şi a pregăti mijloacele de scăpare pentru toţi aceia care se vor pocăi?

Noe a fost trimis în lume s-o avertizeze ca va veni potopul. Dacă oamenii ar fi ascultat, ar fi scăpat. Moise a fost trimis pentru a conduce poporul lui Israel pe pământul făgăduit, pentru a împlini promisiunile făcute lui Avraam. Ioan Botezătorul a fost trimis pentru

Când îngerul Moroni l-a vizitat pe tânărul Joseph Smith, el a profeţit despe a Doua Venire a Salvatorului (vezi Joseph Smith – Istorie 1:36–41).

a pregăti calea pentru venirea lui Hristos. În fiecare caz, cerurile s-au deschis şi chemarea a venit. Isaia, Ieremia şi alţi profeţi au fost trimişi pentru a avertiza poporul lui Israel şi al lui Iuda înainte ca risipirea şi captivitatea să se abată asupra lor. Dacă ei ar fi dat ascultare, ar fi fost scrisă o altă istorie. Ei au avut ocazia să audă; ei au fost avertizaţi şi au avut mijloacele de scăpare, dar le-au respins.

Domnul a promis că va fi în aceeaşi măsură preocupat de soarta omenirii înainte de a Doua Sa Venire.[17]

Joseph Smith a fost trimis pentru a pregăti calea pentru a Doua Venire, proclamând plenitudinea Evangheliei şi oferind tuturor oamenilor mijloacele de a scăpa de nedreptate şi încălcare.[18]

Ioan din Patmos a văzut într-o viziune un „înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui norod" [Apocalipsa 14:6].

Îndeplinind această promisiune, Joseph Smith a declarat că Moroni, un profet din vechime de pe acest continent şi, acum, înviat, i-a propovăduit Evanghelia, dându-i instrucţiuni cu privire la restaurarea tuturor lucrurilor care preced venirea lui Hristos. Domnul a spus: „Pentru că, iată, Domnul Dumnezeu a trimis îngerul care striga din mijlocul cerului, spunând: Pregătiţi calea Domnului şi neteziţi-I cărările pentru că ora venirii Sale este aproape" [D&L 133:17].

Acceptând că acest lucru este adevărat, sfinţii din zilele din urmă cred că, în timpurile moderne, s-a stabilit o comunicare cu cerurile şi, acum, „Evanghelia Împărăţiei" este trimisă ca mărturie lumii, înainte ca Hristos să vină [vezi Matei 24:14].[19]

Sfinţii din zilele din urmă ar putea fi consideraţi ciudaţi şi neobişnuiţi datorită faptului că ei cred că sunt chemaţi să împlinească această scriptură [Matei 24:14], dar Domnul a spus, cu deplină încredere, că ei trimit cu sârguinţă misionari în toate colţurile pământului. Mai mult, când toate naţiunile vor auzi acest mesaj aşa cum este revelat în aceste ultime zile, atunci noi vom aştepta venirea Domnului şi Salvatorului nostru Isus Hristos, pentru că, în acea zi, toate naţiunile vor fi fost avertizate de mesagerii trimişi la ele potrivit promisiunii Domnului.[20]

Evanghelia este pentru toţi oamenii şi Biserica va fi stabilită peste tot, în toate naţiunile, chiar până la marginile pământului, înainte de a Doua Venire a Fiului Omului…

El Şi-a întins mâna a doua oară pentru a aduna poporul lui Israel în Biserică şi, de această dată, El va ridica congregaţii de sfinţi ai Săi în toate naţiunile.[21]

Din rugăciunea de dedicare a Templului Ogden, Utah:

O, Tată, grăbeşte ziua în care neprihănirea va domni; în care conducătorii naţiunilor vor deschide graniţele ţărilor lor pentru predicarea Evangheliei; în care poarta salvării va fi larg deschidă pentru cei oneşti şi drepţi şi buni din fiecare popor.

Ne rugăm ca adevărul să se răspândească; ne rugăm pentru misionari; căutăm tărie şi oameni şi mijloace pentru a proclama adevărurile Tale nepieritoare mai multora dintre ceilalţi copii ai Tăi din fiecare naţiune, din toate neamurile şi care vorbesc orice limbă…

Dorinţa noastră este să fim instrumente în mâinile Tale pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea Fiului Tău.[22]

5

Mileniul va fi o perioadă de pace şi o perioadă de înfăptuire a lucrării Domnului.

Cei neprihăniţi se vor bucura când El va veni, pentru că atunci pacea se va instaura pe pământ, neprihănirea printre oameni şi acelaşi spirit al păcii, bucuriei şi fericirii care a triumfat pe acest continent timp de două sute de ani [vezi 4 Nefi 1:1–22] va fi stabilită din nou printre oameni şi, în cele din urmă, va cuprinde întregul pământ, iar Hristos va domni ca Domn al domnilor şi Rege al regilor timp de o mie de ani. Aşteptăm cu nerăbdare acel timp.[23]

Timp de o mie de ani, această perioadă fericită de pace va triumfa şi, la timpul potrivit, toţi locuitorii pământului vor fi aduşi în stâna Bisericii.[24]

Evanghelia va fi propovăduită mult mai intens şi cu mai mare forţă în timpul mileniului, până când toţi locuitorii pământului o vor îmbrăţişa.[25]

În loc să fie o perioadă de odihnă, mileniul va fi o perioadă în care toţi vor lucra. Lenea nu va exista, se vor folosi metode mai bune, nu se va consuma atât de mult timp cu treburile zilnice şi se va acorda mai mult timp lucrurilor împărăţiei. Sfinţii vor fi ocupaţi în temple, care se vor construi în toate colţurile pământului. De fapt, ei vor fi atât de ocupaţi, încât templele vor fi folosite cea mai mare parte a timpului.[26]

Vor exista oameni muritori pe faţa pământului în timpul celor o mie de ani, datorită lucrării măreţe, care va fi înfăptuită, de salvare a celor morţi. În timpul acelor o mie de ani de pace, marea lucrare a Domnului va fi în temple şi, în acele temple, oamenii vor merge să lucreze pentru aceia care au trecut dincolo şi care aşteaptă ca acele rânduieli necesare salvării lor să fie înfăptuite pentru ei de către aceia care sunt muritori pe pământ.[27]

Este datoria noastră să-i salvăm pe cei morţi şi această lucrare va continua în timpul mileniului până când vor fi înzestraţi şi pecetluiţi toţi cei care au dreptul să primească această binecuvântare.[28]

Toţi cei care au murit în Hristos se vor ridica din morţi, la venirea Sa, şi vor locui pe pământ aşa cum Hristos va fi pe pământ în timpul mileniului. Ei nu vor rămâne aici tot timpl de-a lungul celor o mie de ani, ci ei se vor afla printre aceia care vor fi, încă, aici, în viaţa muritoare. Aceşti sfinţi înviaţi şi Salvatorul Însuşi vor veni pentru a da instrucţiuni şi îndrumare; pentru a ne dezvălui lucruri pe care noi trebuie să le ştim; pentru a ne da informaţii cu privire la lucrarea din templele Domnului, astfel încât să putem face lucrarea care este esenţială pentru salvarea oamenilor demni.[29]

Domnul a spus prin gura slujitorilor Săi că, în timpul mileniului, aceia care au trecut dincolo de văl şi au ajuns la înviere vor dezvălui personal acelora care sunt încă muritori toate informaţiile necesare pentru a înfăptui lucrarea pentru aceia care au plecat din această viaţă. Atunci, cei morţi vor avea privilegiul să facă cunoscute lucrurile pe care le doresc şi pe care sunt îndreptăţiţi să le primească. În acest fel, niciun suflet nu va fi neglijat şi lucrarea Domnului va fi desăvârşită.[30]

Mă rog în fiecare zi a vieţii mele ca Domnul să grăbească lucrarea Sa… mă rog ca sfârşitul lumii să se producă, pentru că doresc o lume mai bună. Doresc să vină Isus. Doresc să domnească pacea. Doresc să vină timpul în care fiecare om să poată trăi în pace şi în spiritul credinţei, umilinţei şi rugăciunii.[31]

Sugestii pentru studiu şi predare

Întrebări

- În ce mod vă influenţează sentimentele despre sfârşitul lumii relatarea din secţiunea „Din viaţa lui Joseph Fielding Smith”?
- Cum ne pot ajuta profeţiile menţionate în secţiunea 1 să ne pregătim pentru venirea Domnului?
- Recapitulaţi învăţăturile preşedintelui Smith despe pilda grâului şi neghinei din secţiunea 2. Ce putem face pentru a fi o parte din acel „grâu”? Ce putem face pentru a-i ajuta pe membrii familiilor noastre şi pe alţii?
- Ce credeţi că înseamnă „să veghem şi să ne rugăm” în timp ce ne pregătim pentru venirea Domnului? Ce credeţi că înseamnă „să ne punem casele în ordine”? (Vezi secţiunea 3.)
- Preşedintele Smith s-a rugat: „Dorinţa noastră este să fim instrumente în mâinile Tale pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea Fiului Tău” (secţiunea 4). În ce moduri îi putem ajuta pe alţii să se pregătească pentru venirea Domnului?
- Recapitulaţi secţiunea 5. În ce moduri ne pot fi de folos acum cunoştinţele despre ceea ce se va întâmpla în mileniu?

Scripturi suplimentare

Psalmii 102:16; Isaia 40:3–5; Iacov 5:7–8; D&L 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Ajutor pentru predare

„Puterea supremă a predării Evangheliei, puterea de a convinge şi de a converti este manifestată”, a spus vârstnicul Bruce R. McConkie, „când un învăţător inspirat spune: «Eu ştiu prin puterea Duhului Sfânt, prin revelaţiile Spiritului Sfânt către sufletul meu, că doctrinele pe care le-am predat sunt adevărate»” (Bruce R. McConkie, în *Predarea, nu este chemare mai mare* [1999], p. 43).

Note

1. *The Signs of the Times* (1943), p. 103–105.
2. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign,* mart. 1972, p. 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), p. 302.
4. În Conference Report, apr. 1966, p. 12–14.
5. În Conference Report, apr. 1935, p. 98; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* redactată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 3:1.

6. „Watch Therefore", *Deseret News,* 2 aug. 1941, secţiunea Bisericii, p. 2; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:15.
7. În Conference Report, apr. 1918, p. 156–157; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:15–16.
8. „How to Teach the Gospel at Home", *Relief Society Magazine,* dec. 1931, p. 688; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:16.
9. În Conference Report, apr. 1952, p. 28; caractere cursive în original.
10. „The Coming of Elijah", *Ensign,* ian. 1972, p. 5.
11. „The Reign of Righteousness", *Deseret News,* 7 ian. 1933, p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:60.
12. În Conference Report, apr. 1935, p. 99; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions,* compilaţie realizată de Joseph Fielding Smith jr., 5 volume (1957–1966), 5:xii.
14. „A Warning Cry for Repentance", *Deseret News,* 4 mai 1935, secţiunea Bisericii, p. 6.
15. „A Warning Cry for Repentance", p. 8.
16. În Conference Report, apr. 1966, p. 15.
17. „A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni", *Deseret News,* 6 iun. 1931, secţiunea Bisericii, p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:3–4.
18. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled", *Deseret News,* 19 sept. 1931, secţiunea Bisericii, p. 6.
19. „A Peculiar People: Modern Revelation—The Coming of Moroni", p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:4–5.
20. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled", *Deseret News,* 7 nov. 1931, secţiunea Bisericii, p. 6; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:6.
21. În Conference Report, Conferinţa Generală a Zonei britanice, 1971, p. 176.
22. „Ogden Temple Dedicatory Prayer", p. 9, 11.
23. „The Right to Rule", *Deseret News,* 6 febr. 1932, secţiunea Bisericii, p. 8.
24. „Priesthood – Dispensation of the Fulness of Times", *Deseret News,* 19 aug. 1933, p. 4; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:66.
25. „Churches on Earth During the Millennium", *Improvement Era,* mart. 1955, p. 176; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931), p. 323–324.
27. „The Reign of Righteousness", p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:58.
28. În „Question Answered", *Deseret News,* 13 ian. 1934, secţiunea Bisericii, p. 8; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 2:166.
29. „The Reign of Righteousness", p. 7; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:59.
30. „Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* oct. 1930, p. 154; s-a renunţat la caracterele cursive; vezi, de asemenea, *Doctrines of Salvation,* 3:65.
31. *The Signs of the Times* (149), p. 149.

Lista ilustraţiilor

Copertă: Background © Artbeats.

Pagina 5: *Tânărul Joseph Fielding Smith studiind Cartea lui Mormon,* de Michael T. Malm. © Michael T. Malm.

Pagina 38: Detaliu din *Am văzut o lumină,* de Jon McNaughton. © Jon McNaughton.

Pagina 43: Detaliu din *Domnul i-a arătat toată ţara,* de Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 50: *(Hristos) Salvarea oii pierdute,* de Minerva Teichert.

Pagina 53: *Cina cea de taină,* de Simon Dewey. © Simon Dewey.

Page 62: Detaliu din fotografie © Corbis. Copierea, descărcarea sau distribuirea sunt interzise.

Pagina 64: Detaliu din *Părăsirea Grădinii Edenului,* de Joseph Brickey. © 1998 Joseph Brickey.

Pagina 69: Detaliu din *Hristos în Ghetsimani,* de Heinrich Hofmann. prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.

Pagina 100: Detaliu din *Isus instituie împărtăşania,* de Gary E. Smith. © 1982 Gary E. Smith.

Pagina 110: *Joseph şi Hyrum Smith stând pe marginea râului,* de Theodore S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 109: Detaliu din *Prima Viziune,* de Del Parson. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 118: *Martiriul lui Joseph şi Hyrum,* de Gary E. Smith. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 134: *Un înger arată plăcile lui Joseph Smith, Oliver Cowdery şi David Whitmer,* de William L. Maughan. © 1988 William L. Maughan.

Pagina 139: *Opt martori văd plăcile de pe care s-a tradus Cartea lui Mormon,* de Harold T. (Dale) Kilbourn. © Dale Kilbourn.

Page 150: Detaliu din *Isus predicând oamenilor pe ţărmul mării,* de James Tissot.

Pagina 160: *Restaurarea Preoţiei lui Melhisedec,* de Minerva Teichert. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.

Pagina 164: *Apariţia lui Ilie în Templul Kirtland,* de Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.

Pagina 182: Detaliu din *Botezul meu în Kiev,* de Mykola Krisachenko. Prin amabilitatea Muzeului de Istorie a Bisericii.

Pagina 192: Detaliu din *Pavel conferind Duhul Sfânt,* de Michael T. Malm. © 2006 Michael T. Malm.

Pagina 242: Detaliu din *Rugăciunea Domnului,* de James Tissot.

Pagina 258: Detaliu din *Un Cuvânt de înţelepciune revelat,* de Kenneth A. Corbett. © Kenneth A. Corbett.

Pagina 266: *Dar ce am, îţi dau,* de Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 276: Fotografie folosită prin amabilitatea Bibliotecii de Istorie şi Arhive ale Bisericii.

Pagina 294: Detaliu din *Alma şi Amulec în închisoare,* de Gary L. Kapp. © Gary L. Kapp.

Page 324: Detaliu din *Iată Mielul lui Dumnezeu,* de Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 328: *Hristos în templu,* de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.

Page 334: Detaliu din *Imaginea lui Hristos,* de Heinrich Hofmann. Prin amabilitatea C. Harrison Conroy Co., Inc.

Pagina 338: *A Doua Venire,* de Harry Anderson. © Intellectual Reserve, Inc.

Pagina 341: *Îngerul Moroni îi apare lui Joseph Smith,* de Tom Lovell. © 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Index

A

A Doua Venire a lui Isus Hristos
- este aproape, 335–337
- judecata la momentul, 337, 339
- lumea va fi curăţată la momentul, 261, 339
- pregătirea pentru, 339–343

Adunare de împărtăşanie, 101

Adversitate, aduce binecuvântări, 261

Alte confesiuni, respect faţă de, 285–286

Apostazie, 125–125

Avertizare
- misiunea lui Joseph Fielding Smith de a ridica un glas de, 19, 87–89, 241
- responsabilitatea sfinţilor din zilele din urmă de a ridica un glas de, 96–97

B

Benson, Ezra Taft, 30

Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă
- ajută părinţii să-şi înveţe copiii, 219–220
- dragostea din interior este un exemplu pentru lume, 268–270
- este împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, 126–127
- este îndrumată de Isus Hristos, 126–127
- este organizată pentru a ajuta persoane individuale şi familii să găsească bucurie şi viaţă veşnică, 127–128
- organizaţii auxiliare în, 127
- privilegiul de a fi membru în, 126
- restaurarea, după secole de apostazie, 125–126
- slujirea în, exprimă aprecierea pentru slujirea Domnului faţă de noi, 129–130
- va pătrunde în întreaga lume, 130–132

Botez
- ca înviere de la o viaţă de păcat la o viaţă de spiritualitate, 184
- credinţă după primire, 188–189
- legământ al, 186–188
- lui Joseph Fielding Smith, 181
- natura dual㠹 a, 189
- nu este necesar pentru copiii sub vârsta de opt ani, 184–186
- prin scufundare, simbol al, 181, 183–184
- şi planul salvării, 68

C

Cartea lui Mormon
- conţine Evanghelia, 136–137
- Joseph Fielding Smith citeşte, ca tânăr băiat, 4–5, 147
- mărturia personală a lui Joseph Fielding Smith despre, 135, 136, 143
- mărturiseşte despre Isus Hristos, 136–137
- să dobândim o mărturie despre, 141–143

studiul personal despre, 142–146
trei martori şi opt martori ai, 135–143

Castitate, legea, 223–224, 258–259

Căderea lui Adam şi a Evei
biruită prin ispăşirea lui Isus Hristos, 46, 65–68
comparată cu căderea unui bărbat într-o groapă adâncă, 67
esenţială în planul salvării, 64

Cămin. *Vezi* Căsătorie; Familie; Părinţi; Seara în familie

Căsătorie
celestială, este rânduiala supremă a Evangheliei, 205
celestială, va fi disponibilă tuturor credincioşilor, 209–210
devine din ce în ce mai profundă pe măsură ce soţul şi soţia trăiesc împreună conform Evangheliei, 211–212
este pentru totdeauna în planul Evangheliei, 206–207
fidelitatea faţă de, aduce fericire şi binecuvântări eterne, 208–209
natura sacră a, 206
pregătirea copiilor şi tinerilor pentru, 210–211
Vezi, de asemenea, Familie; Părinţi; Puterea de pecetluire

Chei ale preoţiei. *Vezi* Cheile preoţiei

Cheile preoţiei
cinstirea celor care deţin, 159, 161, 166–167
definiţia, 161–162
pentru întreaga Biserică, deţinute de preşedintele Bisericii, 166
restaurate de mesageri cereşti prin Joseph Smith, 162–165

Crăciun, 325–326, 330–331

Vezi, de asemenea, Isus Hristos

Credinţă
alături de pocăinţă aduce iertare, 87
este primul principiu al Evangheliei, 90–91
înseamnă acţiune, 90–92
înseamnă cunoaşterea trăsăturilor lui Dumnezeu, 40–41
în Tatăl Ceresc şi Isus Hristos, 40–41, 90–91
să umblăm în, 91–92
şi planul salvării, 68

Cunoaştere. *Vezi* Învăţare

Cuvântul de înţelepciune, 243, 257–258

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, sfat din partea, 167

D

Darul Duhului Sfânt. *Vezi* Duhul Sfânt, darul

Decenţă, 224–225, 258–259

Dedicarea de temple, o expresie a devotamentului personal, 230

Deosebirea adevărului de eroare, 150–151, 154–157

Dragoste
exprimată prin slujire, 270–271
faţă de Domnul şi de alţii, duce la armonie cu întreaga lege sacră, 272–273
include a fi iertător şi a vedea binele în alţii, 269
în rândul sfinţilor din zilele din urmă, 268–270
Joseph Fielding Smith învaţă, de la iapa sa, Junie, 271–272
sporită prin cunoaşterea că toţi oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, 267–268

şi să-i apreciem pe oameni pentru ce sunt ei, 271–272
Duhul Sfânt
Joseph Fielding Smith primeşte îndrumare de la, în familia sa, 193, 194
manifestă adevărul tuturor oamenilor, 152–153, 195
misiunea lui, 194–195
nu va locui în temple nesfinţite, 199
puterea, comunicând cu spiritul fiecărei persoane în parte, 194–195
Duhul Sfânt, darul
duce la revelaţii care ne îndrumă vieţile personale, 199–200
ne ajută să-L avem pe Duhul Sfânt ca însoţitor permanent, 196–199
pregătirea de a primi binecuvântările, 197–199
prin aşezarea mâinilor, 196
şi planul salvării, 68
Dumnezeu Tatăl. *Vezi* Tatăl Ceresc

E

Evanghelie
are în centru familia, 79
este pentru toţi oamenii, 131, 278
este singura speranţă a lumii, 61, 285–286
plinătatea este numai în Biserica restaurată, 278–279
restaurată prin Joseph Smith, 116–117, 278
trebuie predată cu simplitate, 284
Exemplu, 221, 253–255, 262

F

Familie
cea mai importantă organizaţie în timp şi eternitate, 29, 79–81
cum să întărim, 79–81, 83–85
instituită de Domnul pentru a rezista veşnic, 81–83
şi exaltare, 71–73
Vezi, de asemenea, Căsătorie; Istoria familiei; Părinţi; Puterea de pecetluire; Seara în familie
Femei
binecuvântările preoţiei disponibile pentru, 319–320
exemple de slujire din partea, în scripturi, 314–316
munca esenţială a, în împărăţia Domnului, 312–314
se aşteaptă din partea lor să găsească lumină şi adevăr, 318–319
Vezi, de asemenea, Societatea de Alinare

G

Grant, Heber J., 148, 159

H

Hărnicie. *Vezi* Muncă
Hinckley, Gordon B., 1

I, Î

Ilie
a restaurat puterea de pecetluire, 230–232
spiritul lui, 229, 230
Vezi, de asemenea, Istoria familiei; Munca în templu; Puterea de pecetluire
Ispăşirea lui Isus Hristos
comemorată în perioada Crăciunului, 325–326, 330–331
comemorată prin împărtăşanie, 103–105
comparată cu salvarea unui bărbat dintr-o groapă adâncă, 67
în Ghetsimani şi pe cruce, 65–67, 103–105

învierea prin, 70–71, 113
recunoştinţă pentru, 67
salvarea prin, 65–68, 329–330
Vezi, de asemenea, Isus Hristos

Istoria familiei
ajută la întregirea organizaţiei familiei din generaţie în generaţie, 227–229
este o lucrare plină de dragoste, 236–237
întoarce inimile către strămoşi, 229, 230–232
Vezi, de asemenea, Ilie; Puterea de pecetluire

Isus Hristos
a Doua Venire a lui, 333, 333–335, 335–337
aduce salvare de la cădere, 65–70
aduce salvare de la păcat, 65–70
a progresat din har în har până a primit plenitudinea, 328–329
conduce Biserica, 126–127
copilăria şi tinereţea lui, 386–329
credinţa sfinţilor din zilele din urmă în, 53–54
dragostea lui Joseph Fielding Smith pentru, 51–52
este măreţul exemplu cu privire la slujirea în cadrul preoţiei, 177
este Singurul Fiu Născut al lui Dumnezeu, 53–54
instituie împărtăşania, 101–102
ispăşirea lui, 46, 54, 65–70, 103–406, 107, 329–330
în această dispensaţie, 56–57
naşterea lui, 54, 326–331
ne amintim de, în perioada Crăciunului, 325–326, 330–331
ne amintim de, prin împărtăşanie, 103–108
rolul lui, în planul salvării, 46–47, 54, 65–71, 113
să dăm dovadă de credinţă în, 90–91
să devenim fii şi fiice ale lui, 54–56
să dobândim o mărturie despre, 56
să rămânem fideli mărturiei despre, 56–57
să urmăm exemplul lui, 57–58, 177, 250
suferinţa lui, în Ghetsimani şi pe cruce, 65–68, 103–106
şi Joseph Smith, 113–114
toate lucrurile vin de la şi depun mărturie despre El, 54
Vezi, de asemenea, A Doua Venire a lui Isus Hristos; Ispăşirea lui Isus Hristos

Împărtăşanie
atitudine când luăm din, 106–108
este o rânduială sacră, 102
introducerea de către Isus Hristos a, 101–102
în amintirea ispăşirii lui Isus Hristos, 103–106
legăminte făcute când luăm din, 106–108
porunca de a lua din, 102–103

Încercări, aduc binecuvântări, 261

Îndatorire, responsabilitate personală pentru, 305

Îndurarea până la sfârşit, 1, 68, 71, 291

Învăţare
căutarea, în multe domenii, 148–149
cea mai importată este învăţarea Evangheliei, 148–150
prin intermediul conducătorilor Bisericii, 150–151
prin intermediul scripturilor, 141–143, 150–151, 155

prin îndrumare de la Duhul Sfânt, 152–154
prin studiu, credinţă şi supunere, 152–154
se îmbunătăţeşte printr-o viaţă neprihănită, 154–157
şi deosebirea adevărului de eroare, 148–150

Înviere, 70–71

J

Joseph Fielding Smith. *Vezi* Smith, Joseph Fielding

Joseph Smith. *Vezi* Smith, Joseph

L

Lee, Harold B., 34

Lege
guvernează universul şi împărăţia lui Dumnezeu, 243–244
supunere faţă de, necesară pentru salvare, 68

Legea martorilor, 138–140

Libertatea de a alege, 306–309

Limbaj, pioşenie în, 259

Limbajul profan, 259

Lucruri lumeşti
răspunsuri la întrebări legate de succesul aparent al oamenilor care sunt ai lumii, 260–262
să uităm, 255–260

M

Mileniu, 343–344

Moarte, fizică şi spirituală, 65

Monson, Thomas S., 1

Munca în templu
ajută la întregirea organizaţiei familiei din generaţie în generaţie, 237–239
este o lucrare plină de dragoste, 236–237
întoarce inimile către strămoşi, 229, 230, 231, 234
Vezi, de asemenea, Ilie; Istoria familiei; Puterea de pecetluire

Muncă
pentru salvare, 306–308
valoarea, 300–304

Muncă misionară
aduce speranţă şi pace lumii, 285–286
Joseph Fielding Smith ca misionar cu timp deplin, 8–13, 263–65
nevoia Bisericii de a avea mai mulţi misionari, 282–285
responsabilitatea sfinţilor din zilele din urmă de a participa la munca misionară, 279–282
şi împărtăşirea plenitudinii binecuvântărilor Evangheliei, 278–279
trebuie înfăptuită cu simplitate şi prin Spirit, 284

P

Packer, Boyd K., 19–20, 29

Părinţi
ajută copiii să facă faţă adversarului, 217–218
exemplul neprihănit al, 221
îi învaţă pe copii de când sunt mici, 222
îi învaţă pe copii despre scripturi, 222–223
îi învaţă pe copii să fie puri şi virtuoşi, 223–224
îi învaţă pe copii să se roage, 222
pregătesc copiii să depună mărturie despre adevăr şi să slujească în misiuni, 224
pregătesc copiii să fie şi ei părinţi, 224–225

primesc ajutor din partea Bisericii prin responsabilităţi, 219–220
responsabilitatea de a-i învăţa adevărul pe copiii lor, 217–218
ţin seara în familie, 223
Vezi, de asemenea, Căsătorie; Familie; Seara în familie

Planul salvării
a fost primit cu bucurie în lumea spiritelor, 63
are în centru familia, 71–73
include căderea, 64
stabilit de Tatăl Ceresc înainte de creaţie, 63
şi ispăşirea lui Isus Hristos, 46, 54, 65–71, 113

Pocăinţă
alături de credinţă aduce iertare, 87
este al doilea principiu al Evangheliei, 92
include regretul sincer pentru comiterea păcatului şi abandonarea păcatului, 94
manifestă mila Tatălui Ceresc şi a lui Isus Hristos, 93–94
misiunea lui Joseph Fielding Smith de a chema oamenii la, 87–90
responsabilitatea de a-i ajuta pe alţii să se pocăiască, 96–97
şi planul salvării, 68, 92
timpul pentru, este acum, 95–96

Porunci
îndepărtarea de la, duce la pierderea binecuvântărilor, 245–247
ţinerea aduce mari binecuvântări, 68–69, 72, 247–251
ţinerea exprimă dragostea pentru Domnul, 244–245

Preaslăvire
actul suprem de, este ţinerea poruncilor, 244, 248
în ziua de sabat, 256–257
lui Dumnezeu, necesită cunoaşterea trăsăturilor Sale, 40–41
lui Dumnezeu duce la pace, 97
să urmăm exemplul lui Isus Hristos de, 57
spiritul, în timpul împărtăşaniei, 103, 108

Preoţie
binecuvântările, oferite tuturor, 172, 169, 320–321
Isus Hristos este măreţul exemplu cu privire la, 177
îndeplinirea cu credinţă şi sârguinţă a chemărilor în cadrul, 173–177, 178
jurământul şi legământul, 173–174
promisiuni faţă de deţinătorii demni ai, 177

Preşedinte al Bisericii
deţine cheile preoţiei pentru întreaga Biserică, 165
nu va conduce Biserica pe un drum greşit, 167

Prima Preşedinţie, sfat de la, 167

Prima Viziune
a făcut ca Joseph Smith să fie conducătorul ultimei dispensaţii, 114–116
a restaurat adevărata cunoaştere despre Dumnezeu, 39–40
Vezi, de asemenea, Smith, Joseph

Puterea de pecetluire
pregăteşte sfinţii pentru plinătatea salvării, 233–234
restaurată prin Ilie, 230–232
salvează pământul de la distrugere, 232
şi salvarea celor morţi, 234–236

Vezi, de asemenea, Ilie; Istoria familiei; Munca în templu

R

Responsabilitatea individuală, 301–309

Rugăciune
exemplul lui Joseph Fielding Smith în, 289, 291, 297–298
exprimarea recunoştinţei prin, 296
îi apropie pe oameni mai mult de Dumnezeu, 292–293
pentru a înţeleg doctrinele Evangheliei, 155
să susţinem dorinţele neprihănite în, 297–298
să trăim în armonie cu, 296–297
timpul potrivit pentru, este mereu, 293–296

S

Salvare
să găsim, pentru noi înşine, 308
să-i ajutăm pe alţii să găsească, 308
Vezi, de asemenea, Planul salvării

Seara în familie, 223
Vezi, de asemenea, Familie; Părinţi

Slujire, 270–271

Smith, Ethel Reynolds (a doua soţie), 15–16, 20–21, 77–78, 203, 205, 311, 313

Smith, Hyrum (bunicul)
integritatea lui, 117
loialitatea lui, faţă de Joseph Smith şi de Biserică, 111, 117–119
martiriul lui, 3, 119–120
slujirea lui, 1, 3, 111

Smith, Jessie Evans (a treia soţie), 23–25, 33–34, 204, 313

Smith, Joseph
ca revelator al cunoaşterii despre Hristos, 114
cheile preoţiei restaurate prin, 159, 162–165
chemat să fie conducătorul ultimei dispensaţii, 114–116
Evanghelia restaurată prin, 114–117
martiriul lui, 3, 119–120
mărturia personală a lui Joseph Fielding Smith despre, 112
Prima Viziune a lui, 39–40, 114–115
reunit cu fratele său, Hyrum, 117–119
să dobândim o mărturie despre misiunea lui, 112
şi Isus Hristos, 113–114

Smith, Joseph F. (tatăl), 1, 3, 112, 147, 175, 215, 317

Smith, Joseph Fielding
accentuează importanţa familiei, 31, 79–81
acordă atenţie unei fetiţe dintr-o mulţime, 266
apropierea lui faţă de Dumnezeu, 37
botezul lui, 181
ca istoric al Bisericii, 19, 135
ca membru în Cvorumul celor Doisprezece, 16–20, 25–29, 123–124
cântă în public cu soţia Jessie, 313
ca preşedinte al Bisericii, 30–32
caracterul milos al, 20–21, 89
ca soţ, tată şi bunic, 20–21, 77–79, 203, 204–205, 217
căsătoria cu Ethel Reynolds, 15–16, 204, 205
căsătoria cu Jessie Evans, 23–25, 205

căsătoria cu Louie Shurtliff, 7–8, 13, 203
chemat să slujească în Cvorumul celor Doisprezece, 16–19, 123
cinsteşte cheile preoţiei, 159, 161
citeşte mărturii scrise de mână de către David Whitmer şi Oliver Cowdery, 135
copilăria lui, 3–5
creşterea Bisericii în timpul preşedinţiei lui, 31
dă dovadă de milă faţă de un bărbat care a implicat misionarii într-un accident de maşină, 19–20
dăruieşte o haină unui misionar care nu are, 265
dragostea pentru oamenii cărora le-a predicat, 87–89
explică motivele personale pentru slujirea în Biserică, 124
exprimă dragostea pentru Isus Hristos, 51–52
exprimă dragostea pentru Joseph Smith, 112
găseşte pace în momente de deces, 15, 23, 27, 32–33, 61, 191, 203–204, 253
inspirat să-l ajute pe un fiu să ţină Cuvântul de înţelepciune, 193, 194
invită un tânăr băiat să stea lângă el la conferinţa generală, 265
îl ajută pe tatăl său cu sarcini administrative, 14
împărtăşeşte un sfat lui D. Arthur Haycock, 301
îndurerat de moartea celei de-a doua soţii, Ethel, 23, 204
îndurerat de moartea celei de-a treia soţii, Jessie, 32–33, 193
îndurerat de moartea primei soţii, Louie, 15, 203, 289
întemeiază un cămin şi o familie cu soţia Louie, 13–15
învaţă despre dragoste şi acceptare de la iapa Junie, 271–272
învaţă Evanghelia de la părinţii lui, 215, 217
învaţă să muncească de tânăr băiat, 3–4, 301–302
laudă exemplele sfinţilor din zilele din urmă drepţi din cadrul armatei, 253–254
mărturia personală a, 112
merge la o adunare în ciuda faptului ca se lovise la picior, 124
moartea lui, 33
moştenirea lui, 1, 3, 111, 119–120
naşterea lui, 1
o ajută pe mama sa în îndeplinirea sarcinilor de moaşă, 272, 311
oferă o rugăciune de dedicare în locul tatălui său, 14–15
omagii aduse lui, 27–28, 34, 31–32
participă la dedicarea Templului Salt Lake ca tânăr băiat, 6
participă la dedicarea Templului St. George, Utah, când era mic copil, 123
petrece Crăciunul alături de familie, 325
predă Evanghelia copiilor săi, 217
publică un mesaj de Crăciun, 326
sârguinţa lui în studiul Evangheliei, 4–5, 147, 148
se întoarce în Anglia ca preşedinte al Bisericii, 277–278
se roagă ca o furtună să înceteze, 290, 291
se roagă în public în timpul predicilor, 291
se roagă pentru sfârşitul lumii, 333, 335

se roagă pentru tăria de a fi credincios până la sfârşit, 1, 291
se roagă pentru tărie după moartea lui Louie, prima sa soţie, 289
se roagă pentru toţi oamenii, 295–296
slujeşte alături de femei minunate în cadrul Bisericii, 311, 299
slujeşte în Anglia ca misionar cu timp deplin, 8–13, 275–277
slujeşte în Biserică în multe chemări, 14, 123–124, 171, 173
slujeşte în Europa la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, 25–27
slujirea lui, de a chema oameni la pocăinţă şi a ridica un glas de avertizare, 19, 88–89, 229
slujirea lui, marcată de avertizări aspre şi iertare, 19–20
studiază scripturile ca tânăr băiat, 4–5, 147
vorbeşte cu un bărbat căruia i-a plăcut, pentru prima dată, o cuvântare despre Cuvântul de înţelepciune, 230
vorbeşte cu un genealog care nu-şi poate explica interesul lui faţă de istoria familiei, 229, 231

Smith, Julina Lambson (mamă), 1, 3, 215, 217, 272, 311

Smith, Louie Shurtliff (prima soţie), 7–16, 203

Societatea de Alinare
este esenţială lucrării Bisericii, 314–316
înfiinţarea, 314
scopurile temporale şi spirituale ale, 316–318
Vezi, de asemenea, Femei

Supunere. *Vezi* Porunci

T

Tatăl Ceresc
cunoaşterea despre, lipseşte în lume, 37, 41
dragostea lui, faţă de noi, 42–46
este Tatăl spiritelor tuturor oamenilor, 42, 267–268
familia, toţi oamenii sunt membri ai, 42, 63, 267–268
invită toţi oamenii să vină la Fiul Său Preaiubit, 47
L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut, 46, 329
lucrarea lui, de a realiza nemurirea şi viaţa veşnică, 44
plânge din pricina copiilor Săi nesupuşi, 44–46
planul lui, 46–47, 52, 61–73
să dăm dovadă de credinţă în, 40–41, 90–91
trăsături ale, 40–46
vrea să ne întoarcem la El, 46–47

Thompson, Mercy, 111

trăind în lume, dar nefiind ai lumii, 261
Vezi, de asemenea, Lucruri lumeşti

V

Viaţă, scopul, 69–70

Z

Ziua de sabat, 256–257

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 02369 07171 2
36907 171